SERIE PUBLICATĂ ÎN 27 DE ȚĂRI

STEFAN AHNHEM

X FELURI DE A MURI

SERIA FABIAN RISK

LITERA

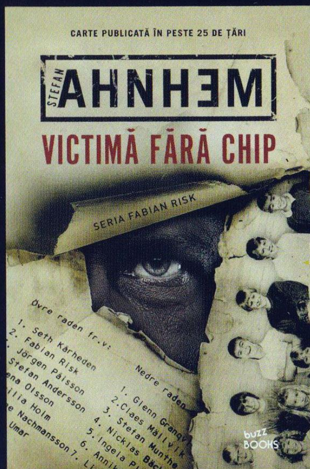
buzz BOOKS

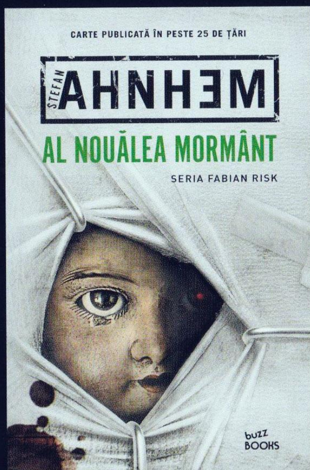
Nu rata celelalte romane din

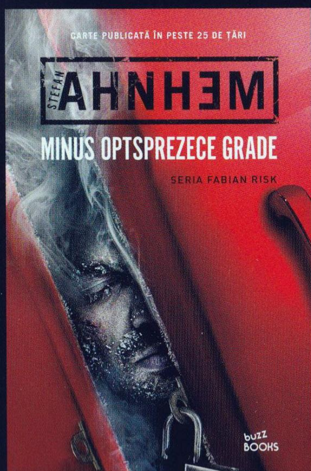
SERIA FABIAN RISK

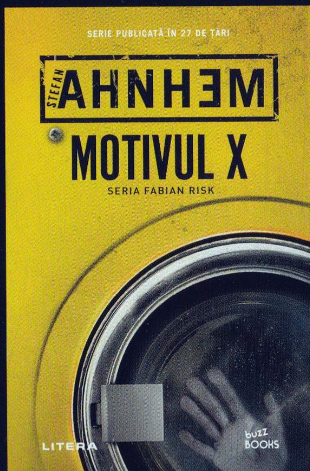
de

STEFAN AHNHEM

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

STEFAN AHNHEM

X FELURI DE A MURI

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București
2020

X sätt att dö
Stefan Ahnhem

Ediţie publicată pentru prima dată în Suedia în 2019 de Bokförlaget Forum
Ediţie publicată pentru prima dată în limba engleză în Marea Britanie în 2020
de Head of Zeus Ltd

Ediţie publicată prin înţelegere cu Salomonsson Agency

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

X feluri de a muri
Stefan Ahnhem

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mihaela Serea
Corector: Cătălina Călinescu
Prepress copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AHNHEM, STEFAN
X feluri de a muri / Stefan Ahnhem;
trad. din lb. engleză şi note: Dana-Ligia Ilin. –
Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6358-0

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.; note)

821.111

„Dumnezeu nu joacă zaruri.“

A. Einstein

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎNAINTE

După presupusa sinucidere a colegului său, Hugo Elvin, Fabian Risk descoperă o serie de însemnări în biroul lui din sediul poliţiei din Helsingborg. Însemnările sugerează că Ingvar Molander, colegul lor din laboratorul de criminalistică, nu numai că l-a omorât pe Elvin, dar a săvârşit şi alte crime. Fabian începe, pe ascuns, să cerceteze dacă bănuielile lui Elvin au vreun sâmbure de adevăr şi, tocmai când scoate la lumină dovada definitivă a vinovăţiei lui Molander, îşi dă seama că Molander l-a descoperit.

În acelaşi timp, o serie de crime dintre cele mai brutale, aparent fără legătură între ele, sunt comise în Helsingborg şi în localităţile învecinate. Câteva anchete dificile duc în cele din urmă la arestarea a doi făptaşi. Însă ceva nu este în ordine, iar Fabian nu poate alunga impresia că le-a scăpat ceva crucial.

Fiica lui Fabian, Matilda, s-a însănătoşit după ce fusese rănită de un glonţ cu o lună şi jumătate înainte, când ucigaşul pe care Fabian încerca să-l prindă a intrat cu forţa în casa lor. Însă trauma a avut un efect profund asupra ei şi lui Fabian îi este greu să-şi recunoască propria fiică în fata care s-a întors de la spital. Relaţia cu soţia sa, Sonja, este mai bună decât

fusese multă vreme, dar ea continuă să ascundă cele petrecute atunci când iubitul ei s-a dovedit că nu este cel care crezuse ea.

Fiul lui Fabian, Theodor, este foarte tulburat de când a fost martorul unui omor comis cu sălbăticie în Helsingør de un grup de prieteni ai iubitei sale. Aceştia au fost arestaţi şi aşteaptă procesul în Danemarca. Vinovăţia îl face pe Theodor să încerce să se sinucidă, însă Fabian intervine în ultima clipă. Până la urmă, Theodor hotărăşte să facă ceea ce se cuvine şi acceptă să depună mărturie la tribunal.

Între timp, un criminal necruţător, căruia nu i se pot desluşi motivele, dă cu zarul pentru a hotărî care va fi următoarea sa victimă şi de ce fel de moarte o să aibă parte.

Partea a treia
24-27 IUNIE 2012

Se spune că există un motiv în spatele fiecărui omor. Răzbunare pentru vechi suferinţe, o copilărie de coşmar care ne îmboldeşte să repetăm ceea ce ni s-a făcut nouă, orice care să explice oroarea de neînţeles. Cauză şi efect care, împreună, fac lumea mai uşor de înţeles şi ne ajută să ne simţim mai în siguranţă.

Din păcate, în unele cazuri, asta este doar o părere. Răul pur n-a avut niciodată şi nu va avea niciodată nevoie de motiv.

1

Încuietoarea uşii din blocul cu trei niveluri aflat vizavi de gara din Klippan părea să nu fi fost unsă de douăzeci de ani. Prin urmare, uşa nu se închisese cu totul şi a fost deschisă uşor, fără cod, cheie sau violenţă.

Leo Hansi fusese pe cale să renunţe. Dar când s-a strecurat în hol fără să aprindă lumina, s-a simţit încrezător, pentru prima oară în câteva ore, că acea noapte, absolut ultima înainte să se apuce, în sfârşit, cu seriozitate de schimbarea vieţii sale, ar putea, la urma urmei, să iasă bine. Nici nu-şi mai amintea când avusese o noapte bună, iar această noapte de iunie care se îndrepta cu iuţeală spre zori, fusese până în acel moment una dintre cele mai rele.

Până în acel moment, fusese pe teren, muncind din greu timp de şase ore încheiate. Verificase una după alta casele de pe Bjersgårdsvägen, Fredsgatan şi Vallgatan şi nu reuşise să pună mâna decât pe un cărucior de copil destul de nou şi o bicicletă roz pentru copii, ceea ce spunea destul despre cât de jos ajunsese. Să fure de la copii şi de la părinţi de bebeluşi. Ce putea să fie mai jalnic?

Laolaltă, puteau să-i aducă cel mult cinci sute de *kronor*, adică mai puţin de o sută pe oră. Dacă puneai

la socoteală benzina, o pauză de cafea şi absenţa plăţii pentru orele suplimentare, lucra în pierdere, şi dintr-odată revenirea la facultate, un împrumut acordat studenţilor şi obţinerea unei diplome de licenţă păreau singura perspectivă rezonabilă.

Grătarul Weber a fost cel care l-a convins, după toţi aceşti ani, că gata, nu mai merge aşa. Că trebuia să facă ceva cu propria viaţă, ceva adevărat, care să conteze şi nu se reduce la furişarea prin grădini din cartierele mărginaşe, spargerea de ferestre şi furtul unor maşini mediocre.

Grătarul era de dimensiunile unei bucătărioare în aer liber şi alimentat cu gaz, desigur, ceea ce, din punctul de vedere al mediului era, indiscutabil, cea mai proastă variantă. Însă, judecând după Jeepul 4x4 de pe alee, criza climatică gata să se abată asupra planetei nu era ceva de care să se sinchisească proprietarii. N-ar fi fost surprins dacă ei n-ar fi pus pe grătar nimic altceva decât carne roşie. Friptane zdravene, cu o amprentă de carbon enormă, pentru digerarea cărora stomacul lor avea să aibă nevoie, probabil, de săptămâni întregi. Ticăloşii ăştia probabil că erau şi dintre cei care merg oriunde cu avionul.

Date fiind toate astea, n-a simţit nici o umbră de vinovăţie când i-au căzut ochii pe grătarul strălucitor care stătea neancorat pe terasa de lemn din grădină. Nou, ar fi costat cel puţin treizeci de mii, aşa că ar fi trebuit să poată căpăta pe el câteva mii, poate cinci.

Problemele au început când a pus piciorul pe terasă, sub forma a două spoturi puternice. Brusc, a fost ca şi cum ar fi fost interogat la Guantànamo. Însă asta n-a fost partea cea mai rea. Adevărata pacoste a fost afurisitul de câine care s-a trezit şi a început să latre

ca turbat, trezindu-şi în cele din urmă stăpânii, care, fireşte, i-au dat drumul afară potăii.

Singurul lucru mai rău decât cei care poluează mediul erau câinii. Nu numai că se răhăţeau peste tot, puţeau ca nişte pubele îmblănite şi, de cum îl vedeau, ţineau morţiş să latre de parcă de asta atârna viaţa lor. N-avea importanţă cât de mici erau, sau dacă era în miezul zilei, sau dacă erau legaţi pe partea cealaltă a străzii. De cum dădeau ochii cu el, îşi ieşeau din minţi.

Cel puţin ajunsese înapoi la dubiţă şi o pornise de la a doua încercare, lucru care de obicei nu se întâmpla.

Era uimit că reuşise s-o ţină aşa atâţia ani. În special dacă ne gândim la evoluţia cartierelor mărginaşe. Nu erau decât câţiva ani de când nu era nevoie decât să izbeşti cu o piatră o fereastră, şi intrai. În ziua de azi, în toate blestematele de case era câte o alarmă care îţi făcea urechile să ţiuie, sau un câine îmbăloşat.

De asemenea, mai mulţi oameni aveau seifuri, în care păstrau tot ceea ce înainte fusese uşor de furat. Nici televizoarele nu mai meritau să fie luate. În ziua de azi dura aşa de mult până să le dai jos de pe perete, încât până să ajungă în dubiţă erau deja depăşite.

Totuşi, apartamentele erau altă mâncare de peşte. Oamenii care trăiau în apartamente continuau, cine ştie de ce, să se simtă în siguranţă şi nu credeau că au nevoie de alarme. Unii erau chiar destul de naivi ca să-şi lase uşa de la intrare descuiată. Cu un dram de noroc, puteai să-ţi vâri braţul şi să scotoceşti în voie prin buzunarele jachetelor şi paltoanelor, căutând chei şi portofele.

Cu toate acestea, nu puteai să contezi pe mai mult de o uşă descuiată din câteva sute şi, după cum era de aşteptat, toate cele trei uşi de la etajele unu şi doi erau încuiate. Şperaclul său simplu n-avea nici o şansă în

fața noilor încuietori solide pe care și le instalaseră toți. La ultimul etaj nu erau decât două apartamente, ceea ce-i scădea și mai mult șansele.

Prima ușă era încuiată, desigur. S-a dus la cealaltă și s-a uitat la ea.

Asta era ultima noapte pe care avea s-o petreacă umilindu-se în acest fel. Se hotărâse. Fie ce-o fi, asta-i ultima clădire și ultima ușă, și-a zis pe când punea mâna pe clanța ușii lui Evert Jonsson, și n-a trebuit decât să împingă un pic ca să se deschidă.

După ce și-a revenit din surprinderea de a da cu adevărat peste o ușă descuiată, a pășit în întuneric și a stat câteva secunde înainte să închidă ușurel ușa în spatele lui și să asculte dacă e vreun zgomot făcut de Evert Jonsson sau, și mai rău, de un câine. Dar era liniște deplină. Ca și cum aerul stătuse nemișcat săptămâni în șir și ajunsese atât de dens, încât i se lipea de față. Mai avea și un miros dulceag, ca de mucegai.

A aprins lanterna și a îndreptat lumina spre cuier, unde două jachete și un blazer erau puse frumos pe umerașe. Dar în afară de un pachet nedesfăcut de Fisherman's Friend[1], un nasture de cămașă rătăcit pe acolo și un pumn de bonuri vechi de la supermarket, n-a găsit nimic interesant în nici un buzunar. Dulăpiorul pentru chei de pe perete era la fel de neinteresant. Nu se vedea nici o cheie de mașină sau vreun seif.

A mers mai departe pe coridor și a încercat să scape de nervozitatea care era din ce în ce mai puternică. Dar, la fel ca aerul, era lipită de el. Ceva nu era în ordine. Ceva care l-a făcut să se gândească dacă n-ar

---

[1] Marcă de pastile mentolate produsă de compania Lofthouse din Marea Britanie

trebui să facă stânga-împrejur şi să meargă acasă ca să-şi înceapă chiar atunci noua viaţă. Dar n-avea de gând să se dea bătut aşa de uşor. Un apartament descuiat. Ce pleaşcă!

Prima uşă din stânga era închisă şi aşa avea să rămână deocamdată, deoarece probabil era a dormitorului. Nu voia să rişte să-l trezească pe individ. Aşa că a intrat pe uşa din dreapta, care era întredeschisă şi dădea în bucătărie.

Nici acolo nu mirosea prea frumos. Dar cel puţin era un miros pe care l-a recunoscut. Mâncare veche, gunoi şi canalizare. Soba era aprinsă şi, fără să se gândească, s-a dus şi a stins-o. Nu putea suporta să vadă electricitate preţioasă irosită.

Pe măsuţa rotundă din spatele lui erau o farfurie goală, un cuţit, o furculiţă şi un pahar la fel de gol. De asemenea, o sticlă de ketchup pe jumătate goală, un borcan cu amestec de condimente marca Piffi şi o cutie cu lapte.

Laptele expirase pe 27 mai, cu aproape o lună înainte. Asta explica multe. Evert Jonsson era mort şi probabil se afla încă în apartament. Văzuse cândva un mort, dar numai pentru o clipă, pe când trecea pe lângă un accident de circulaţie, în urmă cu zece ani. Oricât de rapid a fost, încă mai avea uneori coşmaruri cu multele amănunte întipărite în minte.

Spera ca acest gen de scenă să nu se repete aici, probabil că bătrânul avusese un atac cerebral sau ceva de soiul ăsta. Pe de altă parte, habar n-avea cum arată un cadavru după o lună întreagă în această zăpuşeală.

S-a întors în hol, s-a dus la uşa închisă şi şi-a adunat tot curajul înainte s-o deschidă. Aşa cum se aştepta, încăperea era întunecată. Storurile erau trase, dar nu complet, îngăduind primei luciri a zorilor să se

strecoare înăuntru şi să se aştearnă ca o pătură vărgată peste o noptieră vârfuită cu cărţi şi un birou pe care era un computer.

Şi pe pat.

Patul gol.

Leo Hansi nu pricepea. Să mai fi fost un dormitor? Ori Evert Jonsson izbutise să sune la salvare şi acum era la spital? Asta se întâmplase? Pur şi simplu, nu putuse să încuie uşa la plecare?

Computerul de pe birou era un Dell, nimic special. Dar părea destul de nou şi, în funcţie de RAM şi de procesor, ar fi putut să ia pe el câteva mii.

Când a dat deoparte mouse-ul ca să deconecteze tastatura, ecranul s-a însufleţit, arătând o imagine plină de fişiere şi documente. Prin urmare, nu era parolat, ceea ce este aproximativ echivalentul pe computer al unui apartament neîncuiat. S-a aşezat pe scaunul de birou şi a cercetat fişierele, toate cu nume alcătuite doar din combinaţii indescifrabile de litere.

În afară de unul. *Bitcoin core*.

Auzise de bitcoin, care era un soi de monedă virtuală inventată de un oarecare japonez şi care la fiecare tranzacţie consuma o cantitate uriaşă de energie. Se părea că reţeaua bitcoin folosea la fel de multă electricitate ca Elveţia. Dar cum funcţiona moneda şi cum se folosea, asta nu ştia.

A deschis programul şi a rătăcit prin el până ce a dat de ceva care părea o fereastră principală cu două coloane separate. Pe una scria *Portofel*, pe cealaltă *Tranzacţii recente* şi, din cât şi-a dat seama, în ultima jumătate de an Evert Jonsson acumulase 2 400 de bitcoins.

Asta nu-i spunea mare lucru. Putea însemna două sute sau două mii. Dar poate că până la urmă ar putea

fi recompensat pentru munca grea făcută în această noapte.

A găsit browserul, a intrat pe internet şi a scris în fereastra de căutare „cursul bitcoin“. Pagina care a apărut era înceţoşată de cifre care se schimbau rapid în diferite coloane. Părea un zid impenetrabil de matematică. Însă când pulsul i-a luat-o brusc la galop, a ştiut că inima sa îşi dăduse seama de ceva pe care creierul său avea să-l vadă abia peste câteva secunde.

Un bitcoin valora şapte dolari. Şapte dolari, şi-a repetat, în vreme ce calcula rapid că bitcoinii bătrânului valorau peste o sută cincizeci de mii de *kronor* suedeze. Asta era o avere şi putea să intre direct în buzunarul său. Fără intermediari şi, lucru şi mai important, fără vinovăţia de a fura de la părinţi de bebeluşi şi de la vreo fetiţă care tocmai învăţase să meargă pe bicicletă.

A deconectat monitorul, l-a dus în hol şi se pregătea să se întoarcă după restul, când i-a dat prin cap că nu aruncase nici o privire în living, care ar fi trebuit să fie în fundul coridorului, în spatele uşii cu sticlă.

Ceea ce voia să facă era să ia computerul și să plece, dar acolo ar fi putut să fie vreo vază antică sau, la norocul pe care îl avea, o operă de artă.

Însă în clipa în care a deschis uşa nu s-a mai gândit la obiecte de valoare, ci la mirosul dulceag-înţepător pe care izbutise până atunci să-l ignore, dar care l-a făcut să-şi tragă cămaşa în sus, peste faţă.

Doi paşi în încăpere, atât i-a trebuit ca să ştie exact de unde vine mirosul. Dar era mai puţin clar ce e chestia aia. S-a apropiat şi a îndreptat lanterna spre drăcia cilindrică din mijlocul podelei. Avea lăţimea de vreo şaizeci de centimetri şi lungimea cam de un metru optzeci, era de un cafeniu-verzui întunecat şi făcută dintr-un soi de plastic bine întins. Ca un cort. Sau ca

o seră. Din cele pe care oamenii le-ar putea folosi când pământul nu ar mai fi locuibil şi ar fi vremea să colonizăm planeta Marte.

A îndreptat lanterna spre capătul apropiat al cilindrului. Privind mai bine, plasticul arăta ca fundul unui sac de gunoi transparent, şi când a atins uşor marginea rotunjită, şi-a dat seama că acel cadru de dedesubt este de fapt o roată de bicicletă, probabil că era o roată şi la celălalt capăt, iar sacii de plastic erau uniţi la mijloc prin câteva straturi de bandă adezivă groasă.

Chestia era, clar, înjghebată manual. Dar în ce scop?

S-a aplecat mai mult spre cortul cilindric din plastic şi i-a luminat cu lanterna interiorul, dar n-a văzut decât diferite nuanţe de verde închis şi cafeniu. De parcă ar fi fost plin de alge sau aşa ceva, care creşteau înăuntru.

Dar lucrul care era ascuns sub stratul exterior, în spatele chestiei ăleia verzi, a fost ceea ce i-a atras atenţia, şi doar în acel moment şi-a dat seama că se mişcă.

2

Tot ce ştii e greşit...

Un zid de netrecut alcătuit din picioare bloca vederea în toate direcţiile. Vreo douăzeci de oameni de diferite vârste, cu cărucioare de cumpărături, toţi uitându-se la el. S-a ridicat în capul oaselor pe podeaua de piatră şlefuită şi s-a răsucit spre vocea de fetiţă care venea din spate. Era Matilda, fiica sa. Şedea cu picioarele încrucişate, uitându-se la el cu acea privire nouă cu care el n-avea să se obişnuiască niciodată. Cea care nu era a ei şi dovedea atât de clar că nu mai era ea însăşi.

– Ce ai spus? a întrebat el.

Tot ce ştii e greşit...

Vocea fragilă venea de la ea. Îi vedea buzele mişcându-se pe măsură ce erau rostite vorbele. Dar nu era vocea Matildei, cel puţin nu a Matildei sale.

– Fabian, mă auzi?

Fabian a ridicat privirea şi a văzut-o pe Sonja aplecată spre el.

– Ai leşinat.

– Nu, Sonja. A scuturat din cap. N-am leşinat.

Ea a încuviinţat din cap cu hotărâre şi a zâmbit.

– Haide, te ajut să te ridici. A reuşit să-l pună pe picioare şi s-a întors cu faţa spre oamenii care se holbau

la ei. Acum puteţi să nu vă mai uitaţi şi să vă întoarceţi la cumpărături. Spectacolul s-a terminat.

Spectatorii s-au împrăştiat, dar Fabian a văzut cu coada ochiului un bărbat în haine închise la culoare care trecea pe lângă ei în drum spre raionul de carne, ceea ce l-a făcut să-şi dea brusc seama că se află la ICA Maxi din Hyllinge.

Sonja i-a cuprins faţa între palme şi l-a silit să se uite la ea.

– Tu şi Theodor. V-aţi certat şi aţi zbierat în aşa hal, încât toată lumea s-a oprit şi s-a holbat. Am încercat să vă potolesc, însă...

Şi-a scuturat capul. Nu mai rămăsese nici urmă din seninătatea ei dinainte.

– Nu ştiam că e atât de puternic. Ai căzut şi te-ai lovit cu capul de podea şi acum el... Matilda şi cu mine am încercat să-l facem să stea, dar n-a fost cu putinţă. Înţelegi ce zic? Şi acum trebuie să-l găsim înainte de a fi prea târziu.

Era gata să izbucnească în plâns.

– Sonja, nu-ţi face griji.

A mângâiat-o pe obraz.

– Sunt sigur că o să-l găsim.

Tot ce ştii e greşit...

S-a răsucit fulgerător şi a săgetat-o cu privirea pe Matilda.

– Tu zici asta mereu?

– De ce întrebi când cunoşti deja răspunsul?

Greta. Stafia. Ea era cea care încerca să-i spună ceva? Despre asta era vorba? Nici măcar nu credea în stafii. Sau spirite, cum ţinea Matilda să le zică. Şi bărbatul acela cu pielea întunecată de la raionul de carne, aşteptând să fie servit. De ce nu-şi putea lua ochii de la el? Ce era cu faţa lui?

Dintr-odată, bărbatul alerga spre tejghea. Apoi, cu o mişcare fluidă, a pus mâna stângă pe sticla rotunjită şi, practic, a zburat în cealaltă parte, unde a înhăţat un cuţit de măcelar de pe un tocător şi l-a înfipt în gâtul vânzătorului, pe care Fabian l-a recunoscut brusc, era Assar Skanås, bărbatul cu jacheta bej a Partidului Democraţii Suediei şi blugii traşi prea mult în sus.

Skanås a ţipat de durere, în vreme ce se trudea să stăvilească sângele cu o mână, iar cu cealaltă lupta cu atacatorul. Însă sângele ţâşnea din carotida lui cu atâta putere, încât a împroşcat tot ce se afla pe o rază de trei metri. Şi atacatorul îl înjunghia iar şi iar, de parcă n-avea să se oprească niciodată.

Fabian nu mai văzuse niciodată aşa sălbăticie. Şi totuşi, părea ciudat de cunoscut. Ca ecoul a ceva mult mai rău.

Tot ce ştii e greşit...

Şi vocea aceea fragilă de fetiţă. De ce nu-l lăsa odată în pace? Matilda era cea care ceruse şi primise răspunsul criptic în şedinţa de spiritism. Sau... Fusese pentru el? De aceea se auzea fără încetare?

– Nu, te rog, nu te duce.

Sonja a încercat să-l reţină.

– Trebuie să-l căutăm pe Theodor. Tu, eu şi Matilda, împreună. Altfel n-o să-l mai găsim niciodată.

Însă el se smulsese deja din strânsoarea ei şi se îndrepta spre tejgheaua scăldată în sânge a raionului de carne, unde Skanås se prăbuşea pe podea.

– Fir-ar să fie, trebuie să mă asculţi, zbiera Sonja în urma lui. Fiul nostru a dispărut şi trebuie să-l găsim înainte să fie prea târziu!

De el depindea să-l prindă pe făptaş, simţea asta. Nu era nimeni altcineva. Nici un superior. Nici o echipă. Doar el.

Căţărându-se pe vitrină, a alunecat în balta tot mai mare de sânge din jurul lui Skanås, care zăcea fără viaţă pe podea, cu o furculiţă înfiptă în faţă.

Era sânge peste tot. Pe mâinile, pe hainele, pe faţa lui. Simţea pe limbă gustul de fier, dulceag, lipicios. Dar, în afară de uşa spre spaţiul rezervat personalului, care se legăna încet, nu era nici urmă de atacator.

Tot ce ştii e greşit...

A pornit în grabă după el şi s-a pomenit într-o spălătorie. Ucigaşul stătea în celălalt capăt al încăperii, lângă o maşină de spălat mare şi galbenă, aplecându-se ca să apese pe un buton.

– Hei! a strigat, vârând mâna sub haină ca să-şi scoată pistolul. Culcă-te pe podea! Cu faţa în jos, cu braţele întinse în lături!

Dar n-a dat de nici un pistol. Nici măcar de un toc. Iar bărbatul ieşea pe o uşă masivă de metal. A fugit după el, însă uşa s-a trântit tocmai când a ajuns acolo şi, oricât a tras de ea şi a bubuit cu pumnii, n-a putut s-o deschidă.

Gâfâind, plin de sânge şi leoarcă de sudoare, s-a răsucit spre şirul de maşini de spălat şi s-a dus la cea galbenă, care tocmai începuse programul şi se umplea cu apă.

Tot ce ştii e greşit...

S-a aplecat şi s-a uitat prin geamul uşii, direct în întunericul rotitor, aproape hipnotic.

De-abia atunci când o mână a izbit geamul în faţa sa şi-a dat seama că e cineva în maşina de spălat. Cineva care se străduia cu disperare să iasă, în vreme ce cuva se tot rotea. Întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă.

Încercând să oprească programul, a apăsat pe toate butoanele şi, când asta n-a dat rezultat, a început să izbească în ele. Însă cuva se tot învârtea, în vreme ce

se umplea cu apă, iar mâna bătea tot mai disperat pe partea dinăuntru a geamului.

A urmărit cablul gros de alimentare din spatele maşinii până la o priză cu comutator. Însă şi după ce a răsucit comutatorul putea să audă cum cuva se umple în continuare cu apă şi se învârteşte.

Copleşit de disperare, s-a lăsat pe podea lângă geamul uşii şi s-a uitat în iadul negru, rotitor, din cealaltă parte, incapabil să ajute.

Tot ce ştii e greşit...

Nici măcar când şi-a dat seama că faţa lui Theodor este cea apăsată pe geam n-a fost în stare să-l salveze. Propriul fiu. Iată-l acolo, luptându-se să supravieţuiască, în vreme ce cuva rotitoare îi împingea capul sub apă, iar şi iar.

Theodor ţipa. Fabian ţipa şi el, din rărunchi. Şi totuşi, singurele sunete erau apa care clipocea şi cuva care se învârtea tot mai iute, până ce faţa lui Theodor care ţipa a devenit o pată înceţoşată.

Fabian a deschis ochii şi s-a pomenit privind lampa de pe tavan, pe care fostul proprietar al casei, Otto Paldynski, o lăsase acolo şi care atârna încă în dormitorul lor, cu toate că nu-i plăcea nici lui, nici Sonjei.

A fost un vis, şi-a zis. Un coşmar. În viaţa reală, lucrurile stăteau mai bine decât în ultimii ani. Cu Sonja goală lângă el, în pat, cu „Ucigaşul de la orgii“, Eric Jacobsén, arestat şi cu tichetele de îmbarcare care au dărâmat alibiul din Berlin al lui Ingvar Molander ascunse într-un loc sigur, ar fi fost lăcomie din partea lui să-şi dorească mai mult.

Chiar şi lui Theodor i-a venit mintea la cap şi a hotărât să treacă strâmtoarea chiar în acea după-amiază ca

să meargă la poliția daneză, să spună adevărul și să se ofere să depună mărturie în procesul Bandei *Smiley*, care avea loc acum.

Cu toate astea, își simțea inima bubuind în piept ca un cal care galopează. Ca începutul unui atac de panică, în care în orice clipă creierul i-ar putea fi păcălit că nu poate să respire și e pe cale să moară.

Era din cauza visului? Pentru că fusese un vis, nu-i așa? Cu siguranță fusese ciudat și destul de pervers ca să bănuiască asta cu mult înainte de trezire. Dar nu, și-a dat acum seama că nu visul în sine era ceea ce l-a speriat. Ceea ce încerca el să-i spună îl umpluse de adrenalină.

S-a dat jos din pat, în liniște, ca să n-o trezească pe Sonja, a ieșit repede pe coridor și a deschis brusc ușa dormitorului lui Theodor. Spre imensa sa ușurare, Theodor era în pat. Fiul său iubit, care răsufla greoi și nici măcar nu s-a clintit când l-a sărutat blând pe frunte și l-a învelit. Dovada solidă că Matilda și persoana aceea, Greta, și întregul său vis se înșelaseră. Nimeni din familia lor n-avea să moară.

Ori poate că visul n-avea nici o treabă cu Theodor?

A încercat să-și amintească ce se întâmplase în el și, în cele din urmă, a tras concluzia că visul fusese cu totul greșit. În realitate, victima din spatele tejghelei fusese Lennart Andersson, și nu pedofilul Assar Skanås. Care era arestat pentru uciderea lui Moonif Ganem. Moonif, nu Theodor.

Nimic nu fusese corect. Absolut nimic.

Adică exact ceea ce tot repeta vocea fragilă de fetiță care venea din gura Matildei.

Tot ce știi e greșit...

Și acum, în cele din urmă, a înțeles de ce.

3

Nu era decât şase fără un sfert dimineaţa când Fabian a intrat în sala de şedinţe de la ultimul etaj al secţiei de poliţie din Helsingborg. În câteva ore, toată echipa avea să fie acolo ca să audă ceea ce avea de raportat Klippan despre înregistrările camerelor de supraveghere din ICA Maxi în săptămâna dinainte de uciderea lui Lennart Andersson. Îşi petrecuse ultimele zile uitându-se la ele şi sperau cu toţii că a găsit ceva care să ducă la un progres în anchetă, care până atunci bătuse pasul pe loc în ceea ce priveşte ambii suspecţi şi indiciile solide.

Dar nu de aceea se afla Fabian acolo. De fapt, încerca să-i evite pe ceilalţi. Oricare ar fi fost părerea sa generală despre subconştient şi vise, nu putea să nege că cel mai recent pusese degetul pe o impresie pe care de o vreme se străduia din răsputeri s-o respingă, iar pereţii cu table pline de însemnări erau singura companie de care avea nevoie în acest moment.

Le-a studiat cu atenţie până ce a fost sigur că totul este încă acolo. Cu toate că două dintre anchete erau mai mult sau mai puţin încheiate, pereţii erau în continuare plini de fotografii cu victimele, locul faptei şi făptaşii. Listele posibilelor motive se înghesuiau alături

de însemnări şi idei, unele tăiate cu o cruce, altele încercuite, şi peste tot erau săgeţi de diferite culori, legând totul la un loc.

De aproape, se puteau face diferite înlănţuiri de idei rezonabil de logice. Însă de la distanţă părea că nu-i nimic altceva decât haos pur, care, privind înapoi, părea ilustrarea perfectă a modului în care munca lor progresase în ultimele săptămâni.

Dar, ce-i drept, avuseseră de-a face cu trei anchete importante simultane. Trei investigaţii criminalistice paralele care păreau să nu aibă absolut nimic în comun. Trei lumi fundamental diferite, fiecare cu victime şi suspecţi, indicii care să fie urmărite, locuri ale faptei care să fie analizate, teorii care să fie examinate din toate unghiurile, respinse şi reluate.

Nu mai ştia câte interogări făcuseră în ultima săptămână, sau câte casete video de la camerele de supraveghere examinaseră. Însă erau foarte multe şi, chiar dacă erau lucruri care le scăpaseră, desfăşuraseră, per total, fiecare anchetă ca la carte, şi în cele din urmă arestaseră doi făptaşi, care aveau să fie judecaţi şi condamnaţi.

Dar, sincer, în ceea ce priveşte motivele, bâjbâiseră în beznă, şi oricât de greu le-ar fi fost s-o recunoască, încă mai bâjbâiau.

Şi glasul firav de fetiţă din visul lui îi repeta că tot ce ştiau este greşit.

Nu încăpea îndoială că Eric Jacobsén, care avea o firmă în domeniul traficului de date, era vinovat de instalarea de camere video ascunse în diferite locuinţe de femei, sau că Molly Wessman fusese una dintre ele. De asemenea, era cum nu se poate mai limpede că, deghizat în alter egoul Columb, avusese relaţii sexuale cu Molly Wessman şi îi tatuase pe pubis simbolul său.

Recunoscuse acest lucru. Dar în privința otrăvirii cu ricin nu aveau nici dovadă, nici explicație. Cu atât mai puțin un motiv solid.

Același lucru era valabil în privința lui Assar Skanås. Nimeni nu se îndoia că omul este un pedofil care și-ar fi dat toate degetele de la mâna stângă ca să poată duce la bun sfârșit netulburat violarea fetiței de șase ani, Ester Landgren. Însă doar pedofilia nu explica nici pe departe de ce l-a îndesat pe băiatul sirian Moonif Ganem într-o mașină de spălat și l-a ucis prin centrifugare.

La fel și cu Lennart Andersson. Poate că ședința pe care o convocase Klippan avea să schimbe lucrurile, dar până atunci nu fuseseră în stare să găsească o explicație plauzibilă a motivului pentru care ar fi vrut cineva să-l înjunghie în fața unei mulțimi de martori, la ICA Maxi.

Pentru că cele trei crime au fost săvârșite la un interval de câteva zile, au căutat peste tot un motiv care ar fi putut să lege între ele anchetele, un numitor comun.

Când au eșuat, au trecut la căutarea a trei motive separate. S-au gândit la toate, de la xenofobie la dependență de sex, răsucind pe toate părțile fiecare teorie, încercând să o facă se se potrivească cu faptele cunoscute.

Motivul, motivul, motivul. În jurul lui se învârtiseră discuțiile. Ca și cum motivul ar fi fost cheia pentru toate celelalte enigme. Dacă ar putea să-l găsească, ar putea pune mâna pe făptaș.

Fabian și-a tras un scaun, s-a așezat în fața pereților cu table și a început să formuleze un gând pe care ar fi preferat să-l respingă. Un gând care mergea împotriva tuturor lucrurilor în care credeau el și colegii lui.

împotriva experienţei lor de detectivi, câştigată cu trudă. Dar cu cât se uita mai mult la haosul de imagini şi însemnări, cu atât mai evident a devenit.

După o vreme, haosul din faţa lui dispăruse, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Dintr-odată, totul era atât de limpede. De exemplu, geografia şi intervalul de timp. Totul avusese loc în colţul de nord-vest al provinciei Skåne, într-o perioadă relativ scurtă. Ceea ce vedea acum în faţă era cu totul altceva.

Asemănările ascunse în deosebiri.

Fiecare crimă fusese atât de spectaculoasă şi diferită de celelalte, încât poate că numitorul comun ar fi trebuit să fie căutat în deosebirile extreme. Gândul era copleşitor, dar, după încă un minut sau două, Fabian a simţit că începe să desluşească tiparul pe care îl căutaseră.

– Măi, să fie. Munceşti deja din greu, da?

Era Klippan, care intra în încăpere având într-o mână o cafetieră şi în cealaltă, un laptop.

– Ai ajuns devreme.

A lăsat din mână carafa.

– E de-abia şase şi douăzeci.

Fabian a ridicat din umeri.

– Ştii cum sunt dimineţile de vară.

Încă nu putea să-i spună. Încă nu.

– Lumina m-a trezit şi n-am mai putut să adorm.

Klippan a încuviinţat din cap, însă ochii lui care fulgerau de la tablă la Fabian şi înapoi, arătau că nu-i deloc convins.

– Aşa că ai hotărât să vii şi să şezi tocmai aici. Interesant.

– N-aveam nimic mai bun de făcut.

Avea nevoie de mai mult timp ca să se gândească şi, mai presus de toate, să vină cu o poveste mai bună

decât aceea că fiica lui făcuse o ședință de spiritism în pivniță și chemase un spirit, care apoi s-a furișat în visele lui și l-a făcut să vadă lucrurile limpede.

– Și tu? Nu știam că ești așa de matinal.

– Atunci nu mă cunoști deloc. Spre deosebire de Berit, mă trezesc tot mai devreme. În weekend, după ce se scoală ea, eu sunt gata să mă culc la loc. Bănuiesc că de aceea încă mai suntem căsătoriți.

Klippan a râs și a deschis laptopul.

– Însă astăzi voiam doar să mă asigur că ajung aici la timp și că tehnologia e gata de funcționare înainte de ședința noastră de dimineață.

– Așa e, ai cercetat casetele camerelor de supraveghere.

Klippan a încuviințat din cap.

– Și am găsit lucruri interesante, dacă mi-e îngăduit s-o spun eu însumi. Dar mai multe despre asta când sunt toți aici. Ce-ar fi să-mi spui mai bine tu ce faci?

– Pardon?

– Fabian. Șezi aici uitându-te la anchete, dintre care două sunt, practic, încheiate.

– Dar nu și a treia. N-avem nici măcar un suspect.

Klippan a oftat și și-a scuturat capul.

– Bine, nu trebuie să-mi spui dacă nu...

Înainte să-și termine vorba, mobilul a început să-i vibreze. S-a uitat la el și s-a încruntat.

– Da, sunt Klippan... Sverker Holm, așa este.

Nu dialogul lapidar a fost ceea ce i-a spus clar lui Fabian că se întâmplase ceva grav.

– Da... Bine... Pornim într-acolo.

A fost repeziciunea cu care lui Klippan i s-a scurs tot sângele din obraji.

4

Fabian nu simţea pentru prima oară mirosul dulceag, greţos, al putreziciunii, nici vorbă. În primii săi ani ca poliţist la Stockholm răspunsese de multe ori apelurilor unor oameni care reacţionau la duhoarea de cadavru pe palier, în special vara. În acest caz, era remarcabil cât de slab era mirosul. Mai ales dacă ne gândim că multe semne arătau că Evert Jonsson rămăsese nedescoperit timp de mai mult de o lună.

Faptul că aceasta era cea mai călduroasă perioadă a anului nu făcea decât să adâncească misterul. Duhoarea ar fi trebuit să fie copleşitoare, făcându-i pe vecini să observe şi să anunţe poliţia cel mai târziu în urmă cu trei săptămâni. Şi totuşi, a durat până astăzi, iar motivul nu a fost mirosul, ci o scrisoare de la compania de electricitate Sydkraft adresată lui Evert Jonsson, pe care una dintre vecine o găsise pe covoraşul de la uşa ei când a ieşit să ia ziarul de dimineaţă.

În locul tău, m-aş duce până la domnul Jonsson de alături, mâzgălise cineva pe plic. *Şi după asta poate că aş lua telefonul şi aş chema poliţia.*

Motivul pentru care mirosul era aşa de slab a devenit evident în clipa în care el şi Klippan au intrat în

cameră și au văzut în mijlocul acesteia coconul cilindric de plastic lung de doi metri.

Klippan a intrat pe jumătate și s-a oprit, incapabil să facă altceva decât să scuture din cap. Fabian a făcut singur ultimii pași până la cortul de plastic verde închis și s-a lăsat pe vine, încercând să vadă ce e înăuntru. Dar, cu toate că până atunci soarele ajunsese destul de sus ca să bată direct prin fereastră, n-a putut să vadă prin plastic.

S-a întors cu fața spre Klippan, care era clar că-i citise gândurile și avea deja în mână briceagul elvețian, cu care Fabian a făcut în folia de plastic o gaură de vreo zece centimetri.

Cu toate că gaura era destul de mică, duhoarea de putreziciune l-a izbit cu atâta forță, încât s-a tras înapoi instinctiv, încercând să se ferească. Dar era prea târziu. În câteva secunde, aerul din cameră era atât de plin de mirosul fetid, încât era bine că sărise peste micul dejun.

Klippan, care reușise să-și pună o mască, i-a aruncat și lui una și, cu toate că simțea încă usturime și mâncărime în nări, mirosul a devenit suportabil.

Cel puțin o duzină de larve se târâseră deja afară prin gaură și căzuseră pe podea, unde porniseră în căutare de hrană. Cine știe cum ajunseseră în coconul de plastic aparent închis ermetic. E adevărat, bacterii există peste tot, însă larvele nu pot să apară decât acolo unde muștele au depus ouă, și până acum nu văzuseră și nu auziseră nici măcar o muscă, cu toate că era sigur că de acum mai aveau să treacă doar câteva minute până să le atragă mirosul, în roiuri.

S-a aplecat și s-a uitat prin gaura din plastic, dar n-a văzut mare lucru în afară de două tibii și două picioare pătate cu toate nuanțele de verde, roșu și violet.

Pe alocuri descompunerea era atât de înaintată, încât pielea devenise neagră. Ceva de un cafeniu-verzui creştea pe partea interioară a pereţilor de plastic, şi pe fund se acumulase un amestec cafeniu vâscos de umezeală şi fluide corporale.

– Spune-mi şi mie, a zis Klippan. Ce vezi?

– Cam ceea ce îţi închipui. E prea curând ca să ştim dacă acesta este Evert Jonsson, dar cu siguranţă este cineva.

Fabian a vârât cuţitul în gaură şi a făcut o tăietură orizontală de un metru, aşa că o mare parte din folia de plastic s-a răsucit spre exterior, decupând o fereastră mare în cocon.

Klippan s-a apropiat cu un pas, s-a lăsat pe vine şi a privit cadavrul, care era pe spate, cu braţele şi gâtul legate de o ţeavă de metal groasă aşezată în cocon ca o osie, prinsă la ambele capete de două obiecte care păreau să fie roţi de bicicletă.

– Nu, asta-i prea de tot.

Klippan a scuturat din cap.

– Nu încă un caz. Nu când am reuşit în cele din urmă să încheiem două anchete şi eram pe cale să ne concentrăm toate forţele pe crima de la ICA.

Părţile din cadavru care nu erau acoperite de larve aveau diferite grade de negreală şi umflare, de exemplu ochii şi limba, care era prea umflată ca să mai încapă în gură. Însă burta era cel mai rău, atât de umflată, încât părea că ar putea în orice clipă să crape şi să-şi verse conţinutul.

– Dacă trebuie să omori pe cineva, a continuat Klippan, care părea că nu se poate opri din scuturarea capului, de ce să n-o faci şi gata, ca mai demult? De ce trebuie s-o faci într-un fel aşa de pervers şi al naibii de complicat? Ca asta.

A arătat cu degetul una dintre încheieturile mâinilor victimei, unde legătura îi jupuise cea mai mare parte a pielii, dezvăluind o parte din schelet.

– Îţi dai seama cât de mult trebuie să se fi luptat să scape?

A oftat.

– Sincer, nu ştiu cum o s-o facem. Încă un caz pe birourile noastre o să ne pună capac. Şi, după părerea mea, acesta arată cel puţin la fel de complicat ca restul.

Fabian a încuviinţat din cap, cu toate că era convins că Klippan se înşela amarnic. Acesta nu era alt caz. După cum se părea, era legat în acelaşi fel ca toate celelalte cazuri.

5

Irene Lilja a scos storcătorul de fructe dintr-o cutie şi l-a pus pe blatul din bucătărie, lângă picurător. Nu era locul ideal. Însă era singurul aparat din bucătărie pe care îl folosea zilnic şi nu exista altă suprafaţă liberă destul de apropiată de o priză.

Într-un fel, asta rezuma despărţirea ei de Hampus şi de casa din Perstorp. Habar n-avea cum o să-şi pună toate lucrurile într-un apartament mic din sudul Helsingborgului. Cu toate că despachetase deja vreo cincisprezece cutii, mai avea cel puţin încă atâtea.

Dar avea să se descurce, şi tot ce nu putea să înghesuie acolo avea să fie aruncat sau depozitat până ce îşi va putea permite ceva mai mare. Important era să se asigure că lui Hampus nu-i rămâne nici măcar un fir de păr de-al ei, iată de ce până şi mănuşa de bucătărie hidoasă, cu păsări flamingo, pe care i-o dăruise mama ei de Crăciun, era îngropată undeva, într-unul dintre mormane.

Avusese noroc că a ajutat-o Klippan. Dacă nu era el, n-ar fi reuşit. Nu s-a plâns nici măcar o dată, nici măcar atunci când totul a durat mult mai mult decât prevăzuse ea. N-a făcut decât să se asigure, calm şi

metodic, că totul e împachetat şi încape în dubiţă, şi chiar şi-a adus remorca, fără să i se ceară.

Când ultima cutie a fost cărată în apartament, l-a invitat la Sam's Bar, peste drum, unde au comandat cotlete cu supliment de *sauce béarnaise* şi câte o halbă de bere. Apoi ea s-a întors în apartament ca să încerce să facă ordine, însă n-a trecut o jumătate de oră şi a adormit printre mormanele de haine de pe pat.

A dormit neîntoarsă până la opt dimineaţa, surprinsă că Hampus n-a încercat niciodată s-o sune de când s-a întors acasă de la cursa automobilistică din Knutstorp. Presupusese că o să pună mâna pe telefon de cum descoperă că ea şi toate lucrurile ei au dispărut.

Mai târziu şi-a dat seama că era exact ceea ce a făcut el, însă telefonul ei se descărcase. În clipa în care telefonul a pornit din nou a văzut că el sunase de mai multe ori în timpul nopţii. Mai exact, de douăzeci şi două de ori. Douăzeci şi două de mesaje vocale în care îşi vărsa furia împotriva ei.

Acum blocase numărul lui şi avea de gând să-şi ia cât mai repede alt număr de telefon, secret. Hampus ieşise din viaţa ei şi ea ieşise din viaţa lui. În sfârşit, se terminase cu îngrijorarea că el bea prea mult. Cu cea legată de certuri şi cuvintele grele. În cele din urmă nu mai trebuia să zâmbească şi să rabde. Nu mai trebuia să se sinchisească.

Singura problemă reală cu mutarea era că îi trebuise atât de mult timp ca să apese pe trăgaci. Cu toate că nu revenise în oraş decât de vreo douăzeci şi patru de ore, anii petrecuţi cu Hampus începeau deja să pară o poveste veche. La fel şi recentele păţanii cu neonaziştii fanatici care intraseră cu forţa în casa lor şi desenaseră cu spray zvastici pe toţi pereţii.

Totul părea să fi fost în altă viață, de care în curând avea să-și amintească doar vag. Ca și cum nu ea ar fi fost cea care le-a dat foc clubului și a amenințat că le va înscena tot soiul de lucruri dacă măcar se uită spre ea vreodată.

Într-o bună zi o să creadă pe deplin explicația dată cu lehamite de poliția din Perstorp, că totul părea să fie rezultatul unor rivalități interne din lumea interlopă.

Și-a dus în baie paharul cu periuța de dinți și l-a așezat pe unul dintre rafturile dulăpiorului. Mirosea altfel. Nu urât, doar altfel. Întotdeauna era așa la mutare. Mirosuri și sunete noi, cu care trebuie să te obișnuiești.

Semnase un contract pe doi ani. Era mult timp, având în vedere că apartamentul era cam mic și nu se afla în partea bună a orașului. Sudul nu fusese niciodată preferatul său. Însă în acest moment orice era mai bun decât Perstorp, și poate chiar va ajunge să-i placă noile împrejurimi.

Nu știa prea multe despre vecini, însă nu aveau cum să fie altfel decât vecinii de oriunde altundeva. Alături locuia o doamnă în vârstă care se oprise lângă ei pe când căra lucrurile împreună cu Klippan. Părea cumsecade, dar era surdă de-a binelea când nu-și punea aparatul auditiv, lucru pe care Klippan l-a descoperit când a încercat să stea de vorbă cu ea.

De cealaltă parte locuia *P. Milwokh*. Nu știa ce înseamnă. Și totuși, numele avea ceva familiar, a reacționat la el când a venit prima dată în clădire, când triangulația făcută de Molander localizase telefonul lui Assar Skanås pe undeva, pe acolo.

Însă ieri, când s-a dovedit că și lui Klippan numele îi spunea ceva și nici el nu putea înțelege de ce, după ce s-a trezit s-a dus acolo și a sunat la ușă.

N-a răspuns nimeni şi, de vreme ce uşa era blocată pe dinăuntru de o perdea groasă, neagră, s-a dovedit că privitul prin fanta pentru scrisori este inutil. A stat acolo cu degetul pe butonul mic timp de cinci minute încheiate, apoi s-a dat bătută şi s-a întors la cutiile sale. La urma urmei, ele erau motivul pentru care se învoise o zi de la serviciu.

Însă acum zgomotul a făcut-o să se răzgândească iar. Sunetul îndepărtat al apei trase la un WC. Auzea foarte clar, dar nu izbutea să-şi dea seama de unde vine. Nu auzea apa curgând prin ţevile din colţ, ceea ce însemna că nu e din apartamentul de deasupra. De asemenea, parcă îşi amintea vorbele lui Molander, că undele sonore se propagă mai uşor în jos decât în sus, aşa că putea elimina şi apartamentul de dedesubt.

Rămânea doar apartamentul de alături.

Cel pe a cărui uşă scria *P. Milwokh.*

S-a dus în baie şi şi-a lipit urechea de peretele îmbrăcat în faianţă albă dintre ea şi vecin. Dar n-a auzit decât propriul puls.

De-abia când a tras de lănţişorul care deschidea capacul de fier alb al conductei de aerisire, aflat aproape de tavan, a dispărut orice îndoială. Nu numai că auzea apa curgând într-un rezervor aflat alături, iar peste câteva secunde scrâşnetul unui robinet închis, dar putea să audă chiar şi ultimele picături care loveau porţelanul, înainte să se lase din nou tăcerea deplină.

6

Cu toate că Hallberg-Rassy era un iaht destul de mare, a ieşit sprinten în zigzag din portul de iahturi Råå şi, după ce a părăsit portul, s-a răsucit în vânt şi şi-a desfăşurat vela mare.

Ferindu-şi ochii de soarele cocoţat sus pe cer, Fabian stătea pe pontonul de nord, la vreo treizeci de metri, privind cu mult interes vasul, unde echipajul orienta randa până ce a venit în vânt şi a preluat sarcina motorului, aproape ca prin minune.

Zărise iahtul cel frumos din clipa în care coborâse din maşină, şi acum nu-şi mai putea lua ochii de la el. Îi cunoscuse pe proprietari în seara trecută, în vreme ce căuta vasul Pettersson al lui Hugo Elvin, şi îi spuseseră că vor porni spre Humlebæk, pe partea daneză, de îndată ce se îmbunătăţeşte vremea, iar după aceea au de gând să navigheze pe timpul nopţii până la Göteborg.

Părea un semn, şi undeva, în adâncul lui, a hotărât că o să cedeze rugăminţilor copiilor şi o să investească într-un iaht, când lucrurile se vor linişti.

A luat cutia cu lucrurile aflate în sertarul lui Elvin şi a pornit spre vasul vechi de lemn, părăsit, care stătea singuratic pe suport, al colegului său dispărut.

Deocamdată, nici un semn de la Hillevi Stubbs, ceea ce era remarcabil.

Ea nu întârzia aproape niciodată. Dimpotrivă, obişnuia să vină cu mult înaintea oricui altcuiva. Nici nu mai ştia de câte ori, pe când lucrau împreună la Stockholm, ea îl întâmpinase dându-şi exagerat ochii peste cap pentru că minutarul trecuse de ora stabilită pentru întâlnire.

Pe de altă parte, de la secţia de poliţie din Malmö până acolo era un drum de treizeci de minute, şi ea spusese cât se poate de clar că nu are nici timp, nici chef să vină, şi a acceptat să se întâlnească doar pentru că el era cel care o ruga.

Hillevi nu era nici pe departe o persoană cu care să te înţelegi uşor, dar el n-avea de ales. Era eficientă şi, indiscutabil, unul dintre cei mai buni tehnicieni criminalişti din Suedia, iar el ajunsese în punctul din investigarea colegului său, Ingvar Molander, în care nu mai putea să continue singur.

Avea nevoie de cineva cu care să se consulte, cineva din afara echipei din Helsingborg, fie şi numai ca să se asigure că are suficiente dovezi înainte de a pune cărţile pe masă. În plus, începea să pară tot mai important să se asigure că ceea ce făcuse deja nu se pierde în cazul în care lui i se întâmpla ceva.

Nu că s-ar fi uitat în spate în fiecare secundă. Dar, în acelaşi timp, nu se putea trece peste faptul că Molander l-a omorât pe Elvin atunci când şi-a dat seama că fostul său coleg era pe cale să-l dea în vileag.

Cu cutia sub braţ, a urcat scara proptită de pupa vasului şi a dat peste Hillevi cea bondoacă tolănită în cabina de pilotaj, la soare.

– Aici erai, a zis el şi a păşit pe punte.

– Unde altundeva să fiu? În întârziere? a ripostat ea fără să deschidă ochii.

– Nu, de ce ai fi?

– E o întrebare aproape la fel de bună ca „De ce sunt aici?“.

A deschis ochii şi s-a ridicat în capul oaselor.

– Da, am ghicit că ăsta e vasul vechi al lui Elvin, a continuat înainte ca el să fi putut scoate o vorbă. Şi sunt perfect conştientă că vrei să-l cercetez, aşa cum am făcut şi cu apartamentul lui. Dar de ce?

– Cred că ar trebui să vezi cu ochii tăi.

Fabian a scos una dintre cele două chei cu albastru pe care le găsise în sertarul lui Elvin şi s-a dus la uşa prin care se ajungea jos, în cabină.

– Păi, n-aş vrea să te dezamăgesc, dar nu mă aflu aici ca să văd ceva. Nu de aceea mi-am luat liber şi am venit cu maşina până aici. A fost ca să te fac să pricepi că trebuie s-o laşi baltă. Crede-mă, nimic din apartamentul lui Elvin nu sugerează că moartea lui a fost altceva decât sinucidere. În afară, desigur, de ceea ce s-ar putea numi cu generozitate teoriile tale ştiinţifico-fantastice cusute cu aţă albă.

– De fapt, te înşeli în această privinţă.

Fabian a băgat cu atenţie cheia în broască şi a răsucit-o.

– Dar o să revenim la asta.

– Am impresia că nu auzi ce-ţi spun. Nu există nimic la care să ne întoarcem. Am la Malmö nenumărate delicte cu împuşcături de care să mă ocup şi, în afară de cazul în care sunt informată greşit, tu tocmai ţi-ai găsit un nou caz în localitatea Klippan. Şi totuşi, iată-te aici, jelind un vechi coleg şi cerându-mi să-i cercetez vasul.

Şi-a azvârlit braţele în sus.

– Adică, auzi şi tu cum sună asta, nu?

– Sigur că da.

Fabian a împins uşile batante şi a dispărut sub punte.

– De aceea ar trebui să-i dăm drumul imediat. Peste o oră şi jumătate am şedinţă de lucru cu echipa.

Hillevi a scos un oftat pe cât de sonor, pe atât de lung, apoi a coborât, în sfârşit, după el.

– Ştiu deja de când am lucrat împreună la Stockholm că eşti o pacoste, dar, Dummnezeule mare, eşti ca un ţânc căpos de doi ani...

A amuţit când s-a uitat prin cabina strâmtă, în care fiecare suprafaţă era plină de teancuri de dosare, fotografii şi carnete, cutii de plastic etichetate şi pungi pentru probe, aparatură electrică din care ţâşneau cabluri de toate culorile cunoscute de om, un computer lângă care era o întreagă colecţie de hard diskuri externe, un microscop şi diferite alte lucruri. Încăperea era atât de ticsită, încât n-aveai cum să te mişti pe acolo fără să dărâmi ceva.

Fabian a apăsat pe un comutator şi a aprins câteva lămpi mici care luminau tabla acoperită de fotografii şi însemnări şi teancurile de documente din jurul computerului. Era exact reacţia pe care spera să o obţină şi a aşteptat în tăcere ca Hillevi să absoarbă totul. După câteva minute, s-a întors, în cele din urmă, cu faţa spre el.

– Bine. Să auzim.

A mutat un teanc de cărţi de pe una dintre banchete şi s-a aşezat.

Fabian a făcut loc pe masa din faţa ei şi a scos o serie de fotografii alb-negru ale unei femei într-o rochie de vară care mergea spre un automobil Saab şi urca pe locul pasagerului.

– Până în vara lui 2007, Molander a avut o aventură cu această femeie. O chema Inga Dahlberg şi locuia în

casa de lângă el. Însă, cu un an înainte ca aventura să se încheie, socrul lui Molander, Einar Stenson, a devenit bănuitor şi a mers până acolo încât i-a urmărit şi a făcut fotografii, cele la care te uiţi acum.

Hillevi a examinat fotografiile, în vreme ce Fabian scotea un raport de la locul faptei.

– Stenson a murit pe 21 aprilie 2007, în bucătăria casei sale de la ţară, în Ringsjöstrand. Conform anchetei, poliţia din Eslöv a tras concluzia că a fost un accident tragic. Se presupune că Stenson a alunecat pe podeaua ceruită de curând şi a căzut peste sertarul tras afară al maşinii de spălat vase, în care un cuţit fusese pus cu vârful în sus în coşul pentru tacâmuri. Însă, dacă e să-l credem pe Elvin şi însemnările lui, n-a fost un accident şi, după ce am studiat şi eu cazul, înclin să fiu de acord. După patru luni, Inga Dahlberg a fost ucisă, în cazul care a fost numit „Crima din Ven".

– Ea a fost cea prinsă cu şuruburi pe un palet care a plutit de pe râul Råå până la Ven?

Fabian a încuviinţat din cap.

– Parcă îmi amintesc că a fost condamnat cineva pentru asta.

– Te gândeşti la violatorul danez Bennie Willumsen, care la vremea aceea a terorizat partea suedeză a strâmtorii. Se pare că brutalitatea crimei era atât de asemănătoare cu modul în care acţiona el, încât atunci când a fost arestat, în cele din urmă, i s-a pus în cârcă şi crima din Ven. Singura problemă a fost că Willumsen avea un alibi pentru acea zi şi, prin urmare, au fost retrase acuzaţiile împotriva lui.

– Bun, deci îşi omoară socrul ca să păstreze secretul aventurii, aici sunt de acord cu tine. Dar de ce s-o omoare pe ea?

Fabian a ridicat din umeri.

– Poate că ea se săturase să se tot furişeze şi l-a ameninţat că vorbeşte dacă el n-o părăseşte pe Gertrud.

– Gertrud. E nevasta lui?

– Aşa-i, şi în acest moment ai crede că el s-a potolit. Problema fusese îngropată, ca să zicem aşa. Însă peste trei ani, în vara lui 2010, loveşte din nou. Tocmai mă mutasem aici şi eram în mijlocul unei anchete în care victimele erau colegii mei de clasă din şcoala primară.

– Da, am auzit de asta. Trebuie să fi fost groaznic.

Fabian a încuviinţat din cap şi a aşteptat un pic înainte să continue.

– Chestia e că tentativa de asasinare a lui Ingela Ploghed, care îmi fusese şi ea colegă de clasă, era diferită de celelalte.

– În ce fel?

– Nimic important, dar destul ca eu să observ. A fost răpită şi supusă unei histerectomii, i s-a scos uterul. Şi în acest caz modul de operare se potrivea foarte bine cu celelalte crime. Singura deosebire a fost că ea a fost violată înainte de operaţie, lucru care nu i s-a întâmplat nici uneia dintre celelalte victime.

– Şi ce a crezut restul echipei?

– Nimeni n-a fost de acord cu mine, iar Molander s-a împotrivit foarte vehement, din motive evidente. Iar după ce făptaşul a fost identificat şi arestat, toată treaba a fost uitată. Cel puţin, am crezut că a fost. După cum a reieşit, totuşi, Hugo Elvin era cu ochii pe Molander şi a început propria anchetă, ale cărei rezultate au dus, în cele din urmă, la uciderea lui, iar acum sunt împrăştiate prin această cabină.

– Şi crezi că poţi aduce dovezi pentru toate astea?

– Presupun că tot ce îmi trebuie se află aici.

Fabian şi-a desfăcut larg braţele.

– Şi sper că o să fii de acord să mă ajuţi să examinez totul.

Hillevi s-a uitat în jur.

– Cu siguranţă sunt aici o mulţime de chestii. Dar asta nu înseamnă că vreuna dintre ele este decisivă. Dacă ar fi fost, Elvin n-ar fi folosit-o ca să facă public cazul?

– Poate că se pregătea s-o facă.

– Şi de unde ştim că Molander nu are un alibi? Întocmai ca acest Willumsen. Păi, asta ar distruge imediat tot cazul.

– De fapt, are un alibi pentru ziua în care a fost ucisă Inga Dahlberg. În acel weekend sărbătorea la Berlin împreună cu Gertrud aniversarea lor. Dar uită-te la asta.

Fabian a scos biblioraftul pe al cărui cotor scria *Berlin* şi a căutat prin el până a dat de copia xerox a două tichete de îmbarcare.

– Acestea dovedesc că a zburat de la Berlin la Copenhaga şi înapoi, cu destul de mult timp la dispoziţie ca să comită crima.

– Asta-i bine, dar e destul de bine? Dacă ar fi să fac pe avocatul diavolului, aş zice că poate nu Molander a fost cel care a cumpărat tichetele. Ar fi putut să fie altcineva, care voia să-i facă o înscenare. Dar hai să presupunem că el a fost. Că el a mers chiar până acolo încât s-a înregistrat la aeroport. Asta nu dovedeşte că a urcat în avion. Şi chiar dacă a făcut-o, ar fi putut să fie din alt motiv decât ca s-o omoare pe Inga Dahlberg.

– Sigur, ai dreptate. Nu e inatacabil. Dar sunt deplin convins că pot, cu ajutorul tău, să găsesc mai mult decât destul ca să poată fi închis pe viaţă. Uite, de exemplu, asta.

Fabian a ridicat o figurină translucidă, înaltă de câţiva centimetri, în formă de bufniţă.

– Arată la fel ca bufnițele de cristal pe care le colecționează Gertrud. Însă e din plastic și Elvin a făcut o găurică în soclu, destul de mare ca să cuprindă un microfon cu transmițător și baterie.

– Habar n-aveam că se pricepe la bricolaj.

– Nici eu. De fapt, cred că a furat ideea chiar de la Molander, pentru că a folosit același soft audio.

Fabian s-a dus la computer, l-a pornit și a dat clic până a ajuns la ultimul dintr-o serie de fișiere audio.

– Asta a fost înregistrat noaptea trecută, la 23.49, când s-a nimerit să fiu aici.

A dat clic pe triunghi și bara de progresie a început să se deruleze.

– *Stai un pic. Despre ce ați vorbit?* s-a auzit vocea lui Molander. *Gertrud, am zis să stai!*

– *Ingvar, mă înspăimânți.*

– *Vreau să știu despre ce ați vorbit!*

– *Trebuie să-ți cer să te liniștești.*

– *Sunt liniștit! Trebuie doar să...*

– *Nu, nu ești! Și apoi, e târziu. Va trebui să discutăm asta altă dată, pentru că mă duc să mă culc în camera de oaspeți. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai respecta intimitatea.*

– *O să-ți ofer toată intimitatea pe care o poftești, de îndată ce-mi spui ce Dumnezeu căuta aici Fabian Risk!*

Au auzit-o pe Gertrud oftând.

– *Dacă chiar vrei să știi, a fost aici pentru că eu i-am cerut să vină. Și am făcut asta pentru că el și cu mine o să încercăm să găsim ideea unei surprize pe care să ți-o facem la serviciu de ziua ta, la iarnă. Nu-i nevoie să iei aerul ăsta neîncrezător. La urma urmei, împlinești șaizeci de ani. Și, după cum știi, nu-mi place să las lucrurile până în ultima clipă, așa că, de fapt, am înaintat mult cu planurile unei mari petreceri pentru toți prietenii și colegii*

tăi. Dar presupun că n-o să fie o surpriză. N-o să mai fie. Şi acum, dacă nu ţi-e cu supărare, mă duc la culcare.

L-au auzit pe Molander bătând din palme. O dată, de două ori, de trei ori, rar.

– *Oho! Un spectacol uluitor. Eşti mare actriţă. Aproape că te-am crezut.*

– *Ce vrei să zici? Ingvar, ce...*

– *Minţi! Crezi că nu-mi dau seama când minţi? Vreau tot adevărul, şi până nu mi-l spui nu te duci nicăieri!*

– *Despre ce adevăr vorbeşti? Cel despre adevăratul motiv al călătoriei noastre la Berlin? La acest adevăr te referi?*

– *Nu văd ce are de-a face călătoria noastră la Berlin cu...*

– *A, nu? Eşti sigur de asta?*

– *N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti şi, dacă crezi că poţi să te fofilezi schimbând subiectul...*

– *Ingvar, nu ştiu ce ai de gând.*

Vocea lui Gertrud se frângea.

– *Dar ştiu un lucru. Dacă e cineva nesincer aici, tu eşti acela.*

Au auzit-o izbucnind în plâns.

– *Of, Dumnezeule mare, şi se presupune că eşti soţul meu...*

– *Gertrud, opreşte-te.*

Vocea lui Molander părea mai îndepărtată.

– *Gertrud, nu pleca. Să nu îndrăzneşti să pleci când vorbesc cu tine!*

Au auzit cum se trânteşte o uşă. Apoi tăcere.

Fabian a ridicat privirea de la computer şi a aşteptat reacţia lui Hillevi.

– Te-ai asigurat că ea e bine?

– Am sunat de câteva ori de dimineaţă şi ea a răspuns, în cele din urmă, cu un mesaj în care îmi cerea

s-o las în pace şi spunea că trebuie să-l caut pe Ingvar dacă mai am întrebări.

– E speriată, şi nu-i de mirare. Cel mai uşor pentru ea acum este să-şi vâre capul în nisip şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

Fabian a încuviinţat din cap.

– În altă ordine de idei, a continuat Hillevi, răsucindu-se spre Fabian. Recunosc că moţăiam acolo sus, în cabina de pilotaj, şi poate că n-am auzit bine, dar mi s-a părut că aud o maşină parcând în apropiere cu doar câteva minute înainte să apari. Erai tu, poate?

– Probabil.

– Aşadar, ai venit direct la vas?

– Da. De ce?

Hillevi a închis ochii şi şi-a scuturat capul. Apoi a ieşit şi, înainte ca Fabian să ajungă la cabina de pilotaj, ea coborâse deja scara şi se îndrepta în trap spre maşina lui, parcată la o aruncătură de băţ.

Tocmai voia s-o strige şi s-o întrebe ce face, dar apoi i-a picat fisa şi a pornit repede spre pupa. Dintr-odată, greşeala sa dezastruoasă era atât de orbitoare, încât rănea.

De cât timp?

Întrebarea îi răsuna în minte pe când alerga spre maşină. Când a ajuns acolo, Hillevi era deja pe spate, vârându-şi capul sub partea din spate a maşinii. O îngrijorare vagă se acumula în el de o vreme, şi în ultimele zile se intensificase ca o furtună care se apropie. Şi totuşi, nu-i dăduse prin cap.

Nu ştia cât timp a stat acolo, aşteptând, înainte ca Hillevi să termine, în sfârşit, şi să se ridice în picioare.

– Întocmai aşa cum credeam, a zis ea sec.

El a simţit fiecare cuvânt ca pe o palmă peste obraz. Patru palme date repede.

Ea a ridicat micul puc de hochei din plastic negru.

– Zău că nu ştiu ce-a fost în capul tău.

El s-a uitat la dispozitivul de urmărire cu baterie din mâna ei şi întrebarea care îi răsuna în cap de când coborâse ea de pe vas a ajuns un crescendo.

De cât timp?

De cât timp era acolo?

De câtă vreme ştia Molander?

7

A examinat fotografia pudelului alb tuns frumos, care stătea în două labe, privind spre aparatul de fotografiat cu ochii lui negri şi cu căpşorul înclinat într-o parte. Conform instrucţiunilor de pe site, posesoarea – aproape întotdeauna era o femeie – îl aşezase pe un fundal uni.

Nu că ar fi avut ceva împotriva câinilor, în general, însă pudelii erau, probabil, rasa care îi plăcea cel mai puţin. Singurul lor scop în viaţă era să ţopăie cu o mutriţă dulce, şi nici măcar asta nu reuşeau să facă. Şi totuşi, în fotografiile pe care le primea, numărul lor depăşea cu mult numărul exemplarelor din celelalte rase. Iar el, fără să se plângă, îi decupa şi îi aşeza pe unul dintre numeroasele fundaluri disponibile pe site-ul său.

Serviciile sale costau patru mii de *kronor*. Clienţii care doreau ca fotografiile să fie printate şi puse într-o ramă aurită mai scoteau din buzunar cel puţin încă o mie cinci sute, în funcţie de mărime. Aşa că nu, nu se plângea. De fapt, per total, avea foarte puţine motive să se plângă.

De când aruncase pentru prima oară zarurile, acum cinci săptămâni şi o zi, viaţa fusese o lungă călătorie

palpitantă, adică exact ceea ce-şi dorea. Fiecare misiune pe care i-o dăduseră zarurile o îndeplinise cât putea el de bine şi, cu toate că unele păruseră practic imposibile, le îndeplinise.

Câteodată i se păruse că zarurile au greşit, au dorit prea multe pe loc, au complicat lucrurile inutil sau au fost prea răutăcioase şi nedrepte.

Şi totuşi, acum putea să vadă limpede că avuseseră dreptate de fiecare dată. Dacă n-ar fi fost toate X-urile care adăugaseră atât de multe misiuni suplimentare, probabil că poliţia ar fi ajuns mai departe cu ancheta. Ar fi putut să fie deja arestat.

Singurul eşec de până atunci a fost copila de şase ani, Ester Landgren. Ar fi trebuit să fie înecată, dar era încă în viaţă. Problema era că zarurile îi porunciseră să lase pe altcineva să îndeplinească misiunea. Dacă ar fi fost lăsat el s-o facă, acum părinţii acelei fetiţe ar fi făcut planurile pentru înmormântare.

Şi totuşi, găsise candidatul perfect în Assar Skanås, care în acel moment era căutat de poliţie. Ajutat de cea mai improbabilă şansă norocoasă, cu soarta clar de partea lui, izbutise să-l găsească înaintea poliţiştilor. Până în acel moment, totul îi fusese favorabil.

Dar apoi lucrurile au început s-o ia razna. Printre altele, poliţista aia, Irene Lilja, cea care îl chemase la o discuţie, se înfiinţase brusc la uşa lui, apăsând pe sonerie, în vreme ce Skanås era legat pe pat, ascultând vocile din capul lui.

Nu pricepea cum îl găsiseră şi, după ce a recapitulat tot ce a făcut şi a spus sau nu a spus în acea discuţie, a tras concluzia că singura explicaţie rezonabilă era mobilul lui Skanås.

Îi scăpase acest amănunt până în clipa în care l-a ajutat pe Skanås să coboare din maşină în faţa clădirii.

Bateria era aproape descărcată, dar se pare că mai avusese destul curent ca poliția să-i găsească ultimul loc cunoscut.

A avut grijă ca telefonul să fie complet încărcat și deschis atunci când l-a trimis pe Skanås să ducă la îndeplinire însărcinarea. Ideea fusese ca poliția să-l localizeze din nou și, de această dată, să-l găsească și să-l aresteze. Dar numai după ce a terminat cu fata. Nu la jumătatea faptei. De unde să știe că monstrul pedofil avea nevoie de mai mult de două ore ca să ducă treaba la bun sfârșit?

Oricum, fusese o eroare de judecată din partea lui, un eșec care îl supăra ca o pietricică în pantof, de aceea nu reușea să scape de gândul că trebuia să fie îndreptat. Dar nu exista o regulă care să spună că ar putea, pur și simplu, să se întoarcă după aceea și să facă rânduială. Și apoi, la nivel fundamental, nu fusese misiunea lui, acesta era însuși rostul adaosului din carnetul X.

Pe de altă parte, n-ar fi fost nici o problemă dacă întreba zarurile, să vadă ce au de spus, nu-i așa? La urma urmei, ele erau la conducere și ar fi putut să fie de acord cu el că trebuie făcut ceva înainte să poată trece mai departe.

A încercat să se gândească la altceva și și-a reluat lucrul la pudel, a cărui stăpână hotărâse să-l așeze în fața Palatului Versailles. Însă în clipa în care fotografia a fost făcută și trimisă, gândurile i-au revenit cu încăpățânare la misiunea neîndeplinită și a acceptat, în cele din urmă, faptul că doar un lucru le-ar amuți, așa că a scos colecția de zaruri de precizie din aluminiu eloxat.

Unul dintre ele îi va spune dacă trebuie sau nu să facă ceva. Unu, doi sau trei însemnau „da", patru, cinci sau șase însemnau „nu". După ce l-a scuturat mult timp, l-a rostogolit pe fetrul verde.

Doi.

Cu alte cuvinte, zarurile voiau să fie consultate. L-a luat din nou, a închis ochii şi l-a scuturat mult timp înainte să-l rostogolească. Acum nu mai trebuia decât să deschidă ochii şi să vadă dacă da sau nu. Nu că ar fi fost un fleac, a cugetat, cu ochii încă închişi. La urma urmei, în privinţa lui Ester Landgren miza fusese copilăria şi cea mai mare parte a vieţii.

Tocmai dădea să deschidă ochii când sunetul iritant al soneriei s-a auzit în apartament, pătrunzând până în încăperea secretă. Nimeni nu suna la uşa lui şi, cu toate că ar fi putut să nu dea importanţă şi să-şi vadă de treabă, momentul a fost stricat.

Avea nevoie de linişte şi pace ca să savureze rezultatul zarurilor. Dacă era un lucru făcut în pripă, n-avea sens să-l facă. S-a ridicat şi s-a dus prin dormitor spre hol, unde soneria suna agresiv.

A tras cu ochiul de după perdeaua care bloca uşa şi, când s-a asigurat că persoana din partea cealaltă nu se uită prin fanta pentru scrisori, s-a strecurat între perdea şi uşă şi şi-a lipit ochiul de vizor.

De cum auzise soneria a avut bănuieli. Probabil de aceea nu şi-a putut continua jocul cu zarurile. Acum, acele bănuieli se confirmau, dar asta nu-l făcea să se simtă nici un pic mai bine.

Era din nou afurisita aia de poliţistă, Irene Lilja. Pentru a doua oară astăzi stătea acolo şi suna la uşa lui, ca şi cum ar fi fost hotărâtă s-o ţină tot aşa până ce îi deschide. Nu pricepea cum l-a găsit. Bun, fusese odată acolo, căutându-l pe Skanås. Dar acesta fusese arestat acum două zile.

Toată chestia era tare ciudată. Dacă poliţia îl bănuia, de ce n-au trimis câţiva agenţi în uniformă în loc de un singur detectiv?

După ultima ei vizită s-a gândit să deconecteze soneria, însă asta putea fi considerată dovada că se află în apartament şi i-ar stârni şi mai mult interesul. Aşa că s-a retras din hol şi s-a culcat pe canapea, aşteptând ca ea să se lase din nou păgubaşă. Dacă mai continuă să-l terorizeze, va fi silit să facă ceva în această privinţă.

Peste câteva minute liniştea a revenit în apartament şi, de îndată ce şi-a regăsit calmul, s-a ridicat de pe canapea şi s-a întors la zar.

Şi iată-l acolo, răspunsul. Verdictul lui.

Unu.

A chicotit uşor şi şi-a şters transpiraţia de pe frunte. Zarul îi dăduse un „da" răsunător. În sfârşit, era din nou de partea lui. Greşeala avea să fie, în sfârşit, corectată şi ordinea restabilită.

În sfârşit.

8

Fabian şedea singur în sala de şedinţe, încercând să ia un aer calm înainte să vină ceilalţi, lucru mai uşor de zis decât de făcut. Dispozitivul de urmărire cu baterie pe care Hillevi îl găsise sub maşina lui îl făcuse în mod foarte eficient să priceapă ameninţarea iminentă la adresa lui.

Nu mai încăpea îndoială că Molander era conştient de investigaţie şi era pe urmele lui. Întrebarea devenise, în schimb, care avea să fie următoarea mişcare a colegului său, când şi cum plănuia să atace şi dacă va fi destul timp ca ei să facă rost de dovezi decisive împotriva lui.

Primul lui impuls când a văzut dispozitivul de urmărire mic şi negru a fost să-l arunce jos şi să-l calce în picioare. Însă Hillevi l-a oprit, insistând că era cel mai prost lucru posibil. Nu numai că Molander ar şti că a fost descoperit, dar ar putea să vadă exact unde a fost întrerupt semnalul, ceea ce l-ar putea îndemna să cerceteze acel loc.

Înşiruind un argument după altul, a reuşit în cele din urmă să-l convingă că lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă este să pună la loc dispozitivul şi să-şi folosească maşina ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Singurul lor avantaj în acel moment era faptul că Molander nu ştia că ei ştiau că îi descoperise.

Pentru cazul în care el făcea triangulaţia mobilului lui Fabian, au convenit să-şi cumpere cât mai curând telefoane noi cu cartelă. Trebuia, de asemenea, ca vasul lui Elvin să fie mutat şi, de vreme ce Hillevi conducea un Jeep mare echipat cu bară de remorcare, s-a oferit să-l ducă la prietena ei, Mona-Jill, din Harlösa, la est de Lund.

– Măi, să fie, eşti matinal! a exclamat Astrid Tuvesson, păşind în încăpere cu ochelarii de soare pe creştet şi cu o cană cu cafea în mână.

Arăta proaspătă ca o floare, mai ales dacă te gândeai că recăzuse în patima băuturii şi fusese beată turtă seara trecută, când a sunat-o să-i spună de Molander.

– Da, voiam să mă asigur că ajung la timp. De vreme ce trebuie să plec pe la trei.

– Da, ia zi, despre ce-i vorba?

– Merg cu Theodor la procurorul danez, îţi aminteşti?

– Aşa-i. Sper să meargă totul bine. Dacă e ceva ce pot să fac, trebuie doar să zici. Bine?

Fabian a încuviinţat din cap.

– Irene şi-a luat şi ea liber azi, aşa că o să vedem cum merge treaba.

A sorbit din cafea şi a lăsat cana jos.

– Din ce mi s-a spus, această crimă din Klippan nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

Şi-a scuturat capul.

– Şi eu care credeam că o să avem în sfârşit un strop de linişte. Dacă ştiam ce urmează, nu v-aş fi dat liber ţie şi lui Irene. Apropo, în cu totul altă ordine de idei, de vreme ce suntem singuri aici.

A închis uşa şi s-a întors spre el.

– Am vorbit la telefon aseară? Pentru că îmi amintesc vag că ai sunat şi m-ai trezit.

Fabian s-a gândit cum să răspundă înainte să-şi dea seama că făcea deja semn cu capul că nu.

– Nu-mi amintesc, a zis, ridicând din umeri. De ce să te sun?

– Asta mă întrebam şi eu.

– Poate că a fost un vis.

– Un vis?

– Ziceai că te-am trezit. Poate că n-a fost decât un vis.

– Da, poate.

Astrid i-a aruncat o privire plină de neîncredere.

– Sau poate că există altă explicaţie. Una în care, de fapt...

Vorba i-a fost tăiată de uşa care s-a deschis în faţa lui Klippan şi Ingvar Molander.

– Hei, aţi ajuns amândoi devreme.

Klippan a pus laptopul pe masă.

– Poate că avem timp pentru imaginile camerelor de supraveghere de la ICA, pe care le-am cercetat eu.

– Hai să începem cu crima din Klippan, şi după aceea vedem cum stăm. Fabian trebuie să plece pe la trei, aşa că s-ar putea să lăsăm ICA pe mâine.

Klippan a oftat şi şi-a scuturat capul.

– Oftează cât pofteşti, a zis Astrid. Însă mâine e mai bine, de fapt, pentru că o să se întoarcă şi Irene.

– Care-i graba?

Întrebarea lui Molander aproape că nu s-a auzit, iar pentru Astrid şi Klippan, care nu ştiau nimic, părea cu totul nevinovată.

În realitate, era o săgeată înveninată trasă spre cealaltă parte a încăperii.

– Mă duc împreună cu fiul meu la o întâlnire, a răspuns Fabian, şi nu s-a putut abţine să adauge: De ce întrebi?

– Vai de mine, azi ne-am sculat cu faţa la cearşaf?

Molander a zâmbit cu gura până la urechi.

– Ingvar, poate că nu-i treaba ta, a intervenit Astrid.

– Nu, poate că nu, a zis Molander, fără să-l slăbească din ochi pe Fabian.

– Aşa că haideţi să-i dăm drumul.

Astrid a aşteptat ca Klippan şi Molander să se aşeze, apoi a continuat.

– După cum ştiţi cu toţii, ne-am pricopsit cu altă crimă. Care nu arată ca nici una dintre celelalte. Tocmai am vorbit cu Flätan, care mi-a spus că Evert Jonsson a murit cu vreo patru săptămâni în urmă din cauza asfixierii provocate de mediul închis ermetic din cocon, sau cum vreţi să-i ziceţi.

– N-a fost nimic altceva? a întrebat Klippan. Asta nu face decât să confirme ceea ce ştim deja.

– Aţi văzut cadavrul. După spusele lui Flätan, descompunerea este atât de avansată, încât n-a putut să efectueze o serie de analize standard. Însă o fractură gravă a craniului arată că victima şi-a pierdut cunoştinţa din cauza unei lovituri înainte să fie legată de acea drăcie şi nu s-a trezit decât după închiderea ermetică. Există, de asemenea, semne clare că a încercat să iasă şi s-a luptat aprig să rămână în viaţă. De exemplu, unul dintre umeri a fost luxat, iar unele dintre legăturile de la încheieturile mâinilor l-au tăiat până la os. Dacă e să-l credem pe Flätan, trebuie să fi durat aproape trei ore până să-şi piardă cunoştinţa definitiv.

– Cu alte cuvinte, un mod foarte neplăcut de a trece pe lumea cealaltă, a intervenit Molander.

– Asta, eufemistic vorbind. Dar haideți să începem cu victima. Ce știm despre ea?

– În acest moment, nu mare lucru în afară de faptul că se numea Evert Jonsson și că a lucrat ca șofer de taxi în Ängelholm până acum un an, când s-a pensionat, a răspuns Klippan. Soția lui, Rita Jonsson, a murit de cancer la sân în 2008.

– N-are alte rude?

– Nu, n-a avut copii, nici frați sau surori, iar părinții sunt morți de peste două decenii.

– Asta explică de ce n-a fost descoperit atâta vreme.

Astrid s-a dus la tablă, a pus o fotografie a lui Evert Jonsson și a scris *fără rude*.

– Și, că veni vorba. Mesajul acela pe care l-a primit vecina lui.

– Vrei să zici ăsta?

Klippan a ridicat o pungă pentru probe în care era plicul de la Sydkraft.

– Exact. Ce știm despre el?

– Ingvar a reușit să ridice niște amprente pe care le-am trecut prin baza de date și, să nu-ți vină să crezi, am găsit o potrivire. Iată-l pe tipul nostru.

Klippan a făcut să treacă din mână în mână fotografia făcută la poliție a bărbatului care a intrat nepoftit în apartamentul lui Jonsson, ținând în mâini un carton cu numele său.

– Se numește Leo Hansi și pun pariu că nici nu mai știe de câte ori a fost arestat pentru spargere.

– Însă nu crezi de-a binelea că e el, nu?

Astrid a luat punga pentru probe și a studiat mesajul scris de mână pe plic.

– De ce un simplu spărgător ar face un om să treacă prin așa ceva și apoi să se întoarcă peste câteva săptămâni

ca să lase un mesaj scris de mână în cutia de scrisori a vecinei?

Klippan a ridicat din umeri.

– După spusele lui, a fost pură întâmplare. Uşa era descuiată, aşa că a intrat.

– Ce, l-ai interogat deja?

– M-am gândit că mi-aş folosi mai bine timpul decât să stau cu braţele încrucişate. După cum ştiţi, am terminat cu examinarea benzilor video ale camerelor de supraveghere de la ICA.

Klippan a zâmbit, ca să îndulcească remarca.

– În orice caz, mi-e greu să cred că e el, în afară de cazul în care este cel mai talentat actor încă nedescoperit din lume. Încă era zguduit profund şi m-a asigurat de mai multe ori că n-o să mai spargă în viaţa lui o casă. Începe o nouă viaţă.

– Ba bine că nu, a spus Molander, scuturându-şi capul.

– A luat ceva? Din apartament, vreau să zic, a întrebat Astrid.

– După spusele lui, nu era acolo nimic de valoare şi, din puţinul pe care l-am văzut, sunt înclinat să-l cred. Dar poate că Ingvar a observat că lipseşte ceva.

Klippan a ridicat din umeri.

Astrid a încuviinţat din cap.

– Bine. Aşadar, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem acum este ce anume determină pe cineva să vrea să-i facă aşa ceva altui om.

Lângă fotografia lui Evert Jonsson a pus o fotografie a cadavrului său, care se descompunea în cocon.

– Pentru că, oricât ar fi de greu să-i dăm de capăt, trebuie să fi fost un motiv. Dacă l-am putea găsi, am putea găsi şi...

– Dar dacă nu există vreunul?

Astrid şi ceilalţi s-au răsucit spre Fabian.

– Dacă nu există ce?

– Un motiv, a zis el, în ciuda faptului că nu era decât un pic mai mult decât o teorie bazată pe un vis confuz pe care îl avusese. De ce trebuie să existe un motiv?

– Pentru că întotdeauna există, a zis Klippan. În spatele fiecărei acţiuni există un motiv.

– Da, am auzit de multe ori truismul ăsta vechi, a zis Fabian. Şi dacă nu este cazul aici? Ce facem atunci?

S-a lăsat tăcerea.

– Uite, nu cred că înţeleg, a zis Astrid, în cele din urmă. Vorbeşti serios că nu există un motiv?

– Nu ştiu. Ar putea să existe, dar nu sunt convins că e unul care să ne ajute să înaintăm cu ancheta. Aşa că propun să lăsăm deoparte o vreme discuţia despre motiv.

S-a ridicat şi s-a dus la tablă.

– Mi se pare că am fost atât de concentraţi pe o mie de motive diferite, încât nu mai vedem pădurea din pricina copacilor. Să luăm, de exemplu, crima din spălătorie, sau otrăvirea lui...

– Stai un pic, l-a întrerupt Klippan. După cum ştii foarte bine, cunoaştem motivele asasinării lui Moonif Ganem şi a lui Molly Wessman.

– Le cunoaştem? Cum poţi fi atât de sigur?

– Haide, Fabian, am arestat făptaşii, a zis Astrid. Chiar în vreme ce vorbim, Stina Högsell pregăteşte acuzarea.

– Ştiu, dar nu mai sunt convins că am arestat pe cine trebuie. Să-l luăm pe Assar Skanås. E pedofil şi e limpede că e atras de fetiţe. Cum explică asta faptul că a vârât un băiat sirian într-o maşină de spălat?

– A fost acolo, Fabian, a zis Molander. Amprentele lui erau pe uşa maşinii de spălat.

– Sigur, însă amprentele şi motivul sunt lucruri diferite. Amprentele sunt dovezi criminalistice care ar fi putut să ajungă acolo în alt fel. Din câte am înţeles, cunoştea pe cineva din clădire. Tipul cu toate păpuşile alea, nu? Poate că a fost acolo în vizită şi a observat că uşa subsolului e deschisă şi a coborât să arunce o privire.

Fabian a ridicat din umeri.

– Aceeaşi poveste şi cu Eric Jacobsén. A recunoscut că a instalat camere ascunse în mai multe locuinţe de femei. De asemenea, a făcut de multe ori sex dur. Dar asta nu este ilegal şi nici nu e un motiv plauzibil ca s-o omoare pe Molly Wessman. Mai ales dacă ne gândim că ea a fost otrăvită cu ricin. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu se leagă.

– Prin urmare, după părerea ta, suntem înapoi în prima căsuţă, a zis Astrid. Şi cu Moonif Ganem, şi cu Molly Wessman.

– Nu în întregime.

Fabian a înghiţit în sec şi şi-a ales cu grijă vorbele.

– Pentru că eu cred că, de fapt, toate sunt legate între ele.

– Cum adică, toate?

– Toate crimele, toate cazurile noastre din ultimele săptămâni. Tot ce am lucrat.

Fabian a făcut semn cu capul spre tablele înţesate de documente.

Ceilalţi s-au uitat, dar nimeni n-a spus nimic până ce Astrid s-a întors cu faţa spre Molander şi Klippan.

– Voi ce credeţi?

– Nu prea ştiu ce să zic.

Klippan a oftat.

– Fabian, uneori am impresia că trânteşti pur şi simplu teorii fără nici un temei. Să nu mă înţelegi greşit. Pricep ce spui, însă...

– Eu aş zice chiar că nu există nimic care să sugereze vreo legătură, aşa cum stau lucrurile, l-a întrerupt Molander. Mai întâi de toate, cazurile sunt complet diferite. Să luăm, de exemplu, metoda. Avem de toate, de la cuţite şi otrăvire până la o maşină de spălat. Şi acum, colac peste pupăză, un coçon închis ermetic. La fel şi în privinţa victimelor.

– Aşa gândesc şi eu, a zis Astrid. Şi apoi, nici nu e o idee nouă. Ne-am gândit deja dacă nu cumva ar putea să fie legate între ele, dar n-am reuşit să găsim un numitor comun.

– Asta-i adevărat, şi asta-i ideea. Eu cred că motivul pentru care sunt atât de diferite este, de fapt, numitorul comun.

9

Kim Sleizner a sorbit din sucul care în Laura's Bakery, o cafenea pentru hipsteri din Nørrebro, Copenhaga, era botezat în mod ironic „Stimulator de sănătate", căci era mai dulce decât Jolly Cola. Aproape că vedea cum crește cu fiecare sorbitură afurisitul de colac de grăsime din jurul taliei sale.

Trecuseră săptămâni de când se cântărise. În ultima vreme, cântarul și oglinda din hol erau zone interzise. Dar nu putea nega faptul că se îngrășase. Lipsa exercițiilor fizice începea să-și arate efectul și, dacă nu făcea ceva rapid, exista riscul ca acel colac care tresălta să devină permanent.

Dar asta trebuia să mai aștepte. Avea alte lucruri de făcut. Alte lucruri care erau atât de importante încât, pentru prima dată în viață, s-a pus pe sine pe locul doi. Motivul se numea Dunja. Sau Dunja „Ștoarfa" Hougaard, ca să-i spună pe numele întreg.

Se pitise într-o vizuină și o făcuse cu așa obrăznicie sfidătoare, că el nu mai dormise de zile întregi.

Dacă ea s-ar fi mulțumit să stea în ascunzătoare, măcinată de toate prin câte a făcut-o el să treacă, atunci s-ar fi simțit liniștit. Atunci ar fi putut să-și facă alergarea obișnuită pe lângă Operă până la peninsula

Revshalvön și înapoi. Ba chiar ar fi putut să-și reia antrenamentul de forță, ședințele de yoga și așa mai departe.

Dar nu așa aveau să se petreacă lucrurile.

Ea îi voia pielea. O simțea, ca primele simptome vagi ale gripei, ale unei viroze pe cale să izbucnească. Și când a găsit mesajul pe care i l-a lăsat în apartamentul ei, avertizându-l că o să-l doboare cu orice preț, și-a dat seama că ea împinge lucrurile la alt nivel. Un nivel la care singura lui opțiune era s-o spulbere de-a binelea. Hărțuirea ei nu avea să mai fie suficientă. Vremea pentru asta trecuse demult.

De această dată trebuia s-o strângă de blestematul de gât până ce i se albăstrește limba și ochii îi ies din cap ca mingile de ping-pong. Trebuia să-i taie limba și s-o descăpățâneze. Să-i izbească trupul mutilat cu un baros și să-i arunce unei afurisite de scroafe flămânde ceea ce mai rămânea.

Dar nici măcar după asta n-ar fi terminat cu ea. N-avea să se destindă decât după ce porcul o să fie măcelărit, fript și pus pe farfuria lui. De-abia după ce a mestecat-o, a înghițit-o și a dat-o afară pe partea cealaltă va fi terminat cu adevărat treaba.

Nu trebuia decât să dea de ea. Iar asta, în ciuda rețelei sale largi de relații și căilor de investigație aflate la dispoziția sa, ca șef al Serviciului Omucideri din Copenhaga, se dovedise mult mai greu de făcut decât crezuse la început. Târfulița părea să-și fi făcut planurile cu mare grijă.

Deja o găsise o dată. Sigur, doar timp de câteva secunde, pe o casetă video de la camerele de securitate ale unei bănci din Malmö. Dar asta era destul ca să rămână pe urmele ei.

Iată de ce era acum instalat pe terasa unui restaurant din centrul Copenhagăi, la câțiva metri de apartamentul

ei de pe Blågårdsgade, nr. 4, încercând să se topească în această afurisită de ţară a hipsterilor prin faptul că soarbe din ridicol de coloratul „Stimulator de sănătate", după ce şi-a schimbat costumul şi cămaşa cu o pereche de blugi, un hanorac cu glugă şi o şapcă de baseball la fel de ridicolă.

Ba chiar şi-a cumpărat o bicicletă. Cu toate că dispreţuia tot ce avea de-a face cu bicicletele şi îi detesta şi mai tare pe cei care mergeau cu ele. Pentru el, erau lepădături, aproape că nici nu meritau să fie puşi în şir şi împuşcaţi în zori.

Şi nici măcar n-o aştepta pe Dunja, ci pe obrăznicătura de chinez cu elefanţi care locuia în apartamentul ei. El susţinea că îl cheamă Qiang Who, dar nu exista nici o persoană cu acest nume în nici o bază de date, în ciuda faptului că a căutat şi „Qiang", şi „Who", separat.

Cine mama dracului se credea? Doctor Who? Era ca o blestemată de glumă. El şi afurisitul lui de fetiş, elefanţii.

Nimic nu sugera că are vreo legătură cu Dunja, însă în acel moment chinezul era singura lui pistă. Din acest motiv şi-a petrecut întreaga zi, în afară de câteva minute, supraveghind din diferite cafenele uşa clădirii lui.

Şi-a scos telefonul şi s-a uitat la căsuţa poştală. Avea încă un e-mail de la Michael Rønning de la serviciul IT despre o actualizare a setărilor de securitate ale telefonului său.

Însă în acest moment n-avea timp pentru tâmpenii tehnologice. Cu câteva luni înainte, acelaşi departament a lucrat la serverul de e-mail, ceea ce a avut ca urmare faptul că a fost inutilizabil timp de două zile. A scris despre asta în ziare şi...

Sleizner nu şi-a terminat gândul, pentru că nimeni altcineva decât însuşi chinezul umflat ieşea în stradă. Cu imagini de elefanţi pe şapca de baseball şi tricou, nu încăpea îndoială că era el. Avea un rucsac şi un soi de cutie rotundă, neagră.

Sleizner a dat pe gât sucul şi s-a dus la bicicletă, înăbuşindu-şi impulsul să sară pe ea şi să-l urmărească. Ar fi fost prea bătător la ochi. Şi apoi, chinezul nici măcar nu ajunsese încă la bicicleta sa, ci stătea acolo în mijlocul străzii pietonale, aplecat peste cutiuţa rotundă, ca şi cum ar fi căutat ceva. Probabil un elefant de pluş fără care nu putea să plece de-acasă.

Dar apoi a alunecat, brusc, înainte, părând că pluteşte la câţiva centimetri de pământ. Ce mama dracului? Şi se mişca repede. Sleizner n-a priceput până ce chinezul a trecut ca fulgerul pe lângă el, cu picioarele de amândouă părţile cutiei negre, care se pare că nu era nici un fel de cutie, ci un afurisit de monociclu electric.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi, până să poată reacţiona, gălbejitul cu elefanţi se îndepărta rapid de el, cu o viteză care ar fi trebuit să fie ilegală în zona pietonală. Mult prea târziu, s-a aruncat pe bicicletă şi a pedalat după el.

Însă bicicleta s-a dovedit a fi mult mai puţin eficientă decât un monociclu pe strada înţesată de lume şi, când a ajuns în sfârşit pe Nørrebrogade, bărbatul nu se mai vedea, dar peste câteva secunde i-a zărit mutra urâtă în partea din spate a unui autobuz 3A care gonea zgomotos prin oraş.

După şapte intersecţii a ajuns la gara Nørreport, unde a stat destul de mult ca Sleizner să-l prindă din urmă şi să se odihnească un minut. Gâfâia ca un câine închis într-o maşină parcată şi avea nevoie cu disperare

să bea ceva. Dar curând autobuzul a semnalizat că pornește și chinezul n-a dat nici un semn că va coborî.

Când au ajuns la Gara Centrală, Sleizner era așa de obosit și însetat, că ar fi dat orice pentru un strop de apă. Până și alt „Stimulator de sănătate" ar fi fost primit cu recunoștință. Dar, înainte să poată ajunge la autobuz, l-a văzut pe imbecilul grăsan că se dă jos și urcă iar pe monociclu, care a țâșnit imediat în sus pe rampa pentru fotoliile rulante și a dispărut în gară.

Sleizner a pornit repede după el prin ușile deschise târându-și bicicleta și l-a văzut pe chinez plutind prin mulțime ca vodă prin lobodă. Sleizner și-a folosit bicicleta ca pe un scuter, ignorând strigătele paznicului și clopoțind tot timpul ca să le dea oamenilor o șansă să sară deoparte.

Coborârea pe scara rulantă spre trenul S a fost mai complicată. Pe când chinezul putea, pur și simplu, să-și ia în mână monociclul și să se strecoare pe lângă coadă spre peron, el n-avea nici o șansă să se strecoare cu bicicleta. Oamenii nu voiau să se dea deoparte, cu toate că el clopoțea și le izbea afurisitele de bagaje cu roata din față. În cele din urmă, n-a văzut altă soluție decât să abandoneze bicicleta și să se înghesuie prin ușile trenului S spre sud înainte să plece.

Chinezul a coborât în Gara Sydhavn și, după ce a coborât scările până pe trotuar, s-a urcat iar pe blestematul de monociclu și a șters-o. Sleizner a trebuit să alerge ca să țină pasul.

I-a dat prin cap că omul se juca cu el. Că îl zărise pe Blågårdsgade și acum îl făcea să alerge de colo colo, ca un picador care obosea taurul înainte ca matadorul să vină să-i dea lovitura mortală.

Sleizner s-a oprit pe refugiul de pe Teglholmsgade și s-a uitat în jur. Dar nu era nici urmă de Dunja. Pe de

altă parte, chinezul aluneca spre clădirea mare aflată drept în faţă şi, dintr-odată, speranţa a renăscut.

Clădirea aparţinea lui TDC Group, al cărui preşedinte, Stig Paulsen, era nu numai unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Sleizner, ci şi unul dintre cei mai activi membri ai Clubului. Dacă se dovedea că Qiang Who, ori cum l-o fi chemat, lucrează la TDC, putea să tot umble pe jucărioara lui cât poftea de iute. N-avea să poată scăpa de el.

10

Fabian a intrat în piaţa Kungstorget, în faţa Gării Knutpunkten din Helsingborg, şi a parcat într-un spaţiu în care o pancartă anunţa că durata maximă a staţionării este de zece minute. A luat una dintre cele şapte cartele SIM anonime pe care tocmai le cumpărase şi a pus-o în vechiul său Nokia, ale cărui funcţiuni erau limitate la apelare, trimitere de sms-uri şi ceas.

Apoi a găsit numărul lui Gertrud Molander în iPhone şi l-a tastat pe Nokia. E adevărat, îi ceruse s-o lase în pace, dar voia să vorbească cu ea şi să-i audă vocea, ca să fie sigur că e bine.

„Ai sunat la Gertrud Molander. Din păcate, în acest moment nu sunt disponibilă, dar lasă un mesaj după bip şi te sun eu mai târziu."

De ce nu răspundea? Ar fi fost de înţeles dacă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu soţul ei. Dar nu se afla. Nici vorbă. Molander era în laboratorul poliţiei, prins cu analizarea amprentelor, firelor de păr şi mostrelor de AND de la diferite locuri ale crimelor, şi probabil avea să termine târziu.

Evident, era posibil ca telefonul să i se fi descărcat sau să fi fost dat atât de încet, încât să nu-l fi auzit.

Sau poate că avea lucruri mai bune de făcut decât să se uite toată ziua la telefon.

Şi-a deblocat iPhone-ul şi a intrat pe Facebook, unde avea o pagină, cu toate că nu postase nimic. Crease contul mai ales pentru ca să vadă cum funcţionează şi, dacă îşi amintea bine, Gertrud îi trimisese o cerere de prietenie prin primăvara trecută.

N-o acceptase. Nu accepta aproape niciodată. Cererea ei a stat fără răspuns într-un şir tot mai lung de cereri de la oameni care, Dumnezeu ştie de ce, voiau să ţină legătura cu el. Unii erau foşti colegi şi prieteni din Stockholm; alţii, prieteni din copilărie, din Helsingborg, şi alţii, complet străini.

N-ar fi putut spune de ce, dar, chiar dacă nu împărtăşea niciodată ceva despre viaţa lui, avea impresia că se vinde şi că oferă cheile casei sale ori de câte ori accepta o cerere de prietenie.

Nici Gertrud nu păruse prea activă pe reţelele sociale, cu toate că posta câte ceva din când în când, mai ales fotografii de mâncăruri, flori şi pisici. Dar în această zi părea să fie multă activitate pe pagina ei. Era un şuvoi de mesaje de felicitare cu imagini de flori, inimi şi sticle de şampanie de la prietenii de pe Facebook.

Tocmai azi se nimerise să fie ziua ei.

De aceea nu răspundea la telefon? Poate că ieşise să sărbătorească, răsfăţându-se cu o şedinţă la spa sau aşa ceva. În vreme ce parcurgea lista felicitărilor, în mintea lui prindea contur încetul cu încetul o idee. Când a văzut *Laaa muuuulţi aaaani din Hörby*, trimis de Hjalmar Bergfors, s-a hotărât să încerce.

Şi Gertrud era din Hörby, aşa că nu părea tras de păr să presupună că Hjalmar Bergfors era un prieten din copilărie. A scos din nou Nokia şi a început să compună un sms.

Salut, Gertrud, de vreme ce nu eşti foarte activă pe Facebook, m-am gândit să-ţi trimit şi pe această cale un mare Laaa muuuulţi aaaani. Sper că ai o zi minunată. Nu te-am văzut de un car de ani, dar s-a nimerit să fiu chiar acum în drum spre Helsingborg pentru o întâlnire. Ceea ce mă face să te întreb: pot să-i ofer astăzi sărbătoritei o cafea, mai încolo? Cu drag, Hjalmar Bergfors. P.S. Dacă nu recunoşti numărul, este pentru că acum câteva zile mi-am pierdut telefonul.

Cu doar zece taste şi maximum 160 de semne permise, a fost nevoie de patru sms-uri, mult timp şi multă concentrare ca să trimită tot mesajul. În consecinţă, a fost luat cu totul prin surprindere de un ciocănit puternic în geamul din dreptul său şi n-a avut timp decât să ridice privirea când portiera a fost smucită.

– Salut! i-a zâmbit Sonja şi şi-a fluturat mâna. Suntem aici.

– Bună.

S-a asigurat că ultimul sms a fost trimis, a ieşit din maşină şi s-a întors cu faţa spre Theodor, care se tunsese şi era îmbrăcat cu o cămaşă albă proaspăt călcată, un blazer albastru şi pantaloni de bumbac.

– Măi, ce fercheş eşti!

S-a apropiat ca să-l îmbrăţişeze, însă Theodor s-a ferit şi a pornit spre cealaltă parte a maşinii.

– Ar trebui să plecaţi, ca să nu întârziaţi.

Fabian a încuviinţat din cap şi a îmbrăţişat-o pe Sonja.

– Baftă!

L-a sărutat pe gură şi s-a dus în cealaltă parte a maşinii, unde Theodor îşi punea centura de siguranţă.

– Hei. Nu primesc o îmbrăţişare?

Theodor n-a zis nimic, privea drept înainte.

– În ordine. O să încerc din nou când te întorci, diseară. Ca să se știe, fac lasagna. Nu-i grozav?

A așteptat în zadar o reacție.

– Of, bine, și dacă vrei ceva special ca desert nu trebuie decât să spui.

– Sonja.

Fabian i-a prins privirea peste plafonul mașinii.

– Cred că trebuie să facem asta și gata.

Sonja a încuviințat din cap și s-a tras deoparte, ca Theodor să poată închide portiera.

– Hei, va fi bine, o să vezi.

Fabian și-a prins centura de siguranță și a răsucit cheia în contact.

– Și nu-ți face griji, o să fiu cu tine tot timpul.

Theodor a răspuns cu tăcere în vreme ce Fabian pornea mașina, semnaliza și o vedea în oglinda retrovizoare pe Sonja ștergându-și lacrimile, apoi a ieșit de pe Kungstorget și a mers mai departe pe Järnvägsgatan.

11

Fabian a oprit motorul şi s-a uitat la construcția din faţa lor, care arăta ca un laborator de cercetare secret, cu grupul lui de clădiri din gresie portocalie, joase, legate între ele, cu acoperişuri de metal strălucitor şi ferestruici care păreau să fi fost puse la nimereală.

Theodor şedea lângă el, privind în gol. Călătoria păruse un film mut. A dat să vorbească de câteva ori, dar s-a înfrânat, convins că fiului său îi era destul de greu deja cu propriile gânduri.

– Cum te simţi? a întrebat, în cele din urmă.

– Nu prea ştiu, a zis Theodor fără să ridice privirea. Cum ar trebui să mă simt?

Ce putea să răspundă la asta, când propriile sentimente erau talmeş-balmeş? Se simțea mândru şi uşurat că fiul său luase, în sfârşit, hotărârea grea, dar corectă, de a spune adevărul. Însă el fusese cel care l-a presat. El era cel care a vorbit despre lege şi, cu argumente simple, irefutabile, i-a convins pe Sonja şi pe Theodor. Şi acum, că erau acolo, convingerea sa era subminată dintr-odată de o îngrijorare sâcâitoare.

Presiunea fusese oare prea mare?

– Cred că lucrul important este că asta-i ceea ce vrei tu să faci. Că tu crezi că aşa este bine pentru tine.

– Cred. M-am hotărât.

Era exact ceea ce spusese acasă. Că vrea să o ia de la capăt, mergând în Danemarca şi spunându-le exact ce s-a întâmplat. Şi Fabian nu-şi dorea decât să-l creadă. Că hotărârea fusese cu adevărat a lui, că nu era doar singura cale pe care o găsise ca să facă pisălogeala să înceteze.

– Dar, dacă te-ai răzgândit, acum e momentul să...

– Hai să mergem odată.

Theodor l-a întrerupt, ieşise deja din maşină şi era pe drum spre intrare, la vreo cincizeci de metri, înainte ca Fabian să fi apucat măcar să-şi desfacă centura de siguranţă.

Procurorul danez îi aştepta la recepţie.

– Salut, sunt Peter Lange. Iar voi trebuie să fiţi Fabian şi Theodor Risk.

Au încuviinţat şi au dat mâna cu procurorul.

– Mama era suedeză, aşa încât înţeleg şi vorbesc suedeza aproape fluent. Şi îmi plac *Kalles kaviar*[1] şi *julmust*[2]. Nu cunosc nimic mai bun, a continuat, chicotind. Theodor, te rog să-ţi scrii pe acest formular numele, adresa şi codul numeric personal. Bun, şi ai un paşaport sau alt act de identitate cu fotografie?

Fabian i-a dat paşaportul, iar Theodor a completat şi a semnat formularul.

– Minunat. Acum vă rog să veniţi cu mine.

Peter Lange a trecut prin cititor cardul de acces, a ţinut uşa deschisă şi i-a condus pe un coridor lung, cu ferestre pe o parte şi uşi închise pe cealaltă.

După vreo treizeci de metri, coridorul făcea un unghi de nouăzeci de grade şi au mai mers încă pe-atât

---

[1] Marcă suedeză de pastă tartinabilă pe bază de icre de morun

[2] Băutură nealcoolică acidulată consumată în Suedia mai ales de Crăciun

până ce Lange s-a oprit, în cele din urmă, și a deschis ușa unei încăperi în care se afla un birou, iar în fața lui, două fotolii așezate de o parte și de alta a unei măsuțe cu sticle de apă gazoasă și două pahare.

– Vă rog să luați loc.

Lange a închis ușa și s-a așezat la birou.

– Mai întâi vreau să vă spun cât de bucuros sunt că ai ales să ne spui ceea ce știi. Este un lucru neobișnuit ca martorii să răsară din senin în toiul unui proces.

– Din câte am auzit, n-ați prea avut martori.

– Corect, și este unul dintre motivele pentru care ne-a fost atât de greu. Nici una dintre victime n-a rămas în viață ca să depună mărturie. Iar acuzații dau vina unul pe altul, în vreme ce jură că habar n-au cine a făcut și ce anume.

– Am întâlnit aceeași strategie în Suedia, în câteva cazuri de viol în grup, și toți acuzații au fost eliberați, deoarece vinovăția lor n-a putut fi dovedită deplin.

– Întocmai. Dacă vreau să am cea mai mică șansă să fie condamnați, trebuie să arăt că a existat o intenție împărtășită. Și cum pot să fac asta când nimeni nu mărturisește și nu există martori?

Peter Lange și-a azvârlit brațele spre tavan.

– De aceea sunt bucuros că ești aici, Theodor. Cu ajutorul mărturiei tale, sper că vom putea să le spargem pactul și să ne dăm seama cine ce anume a făcut. Dar hai s-o luăm de la început. Vrei, te rog, să-mi spui cu propriile cuvinte ce s-a întâmplat?

Theodor a înghițit în sec, a încuviințat din cap și apoi, tremurând, a luat una dintre cele două sticle, și-a umplut paharul și l-a golit pe nerăsuflate.

– Acesta nu este un interogatoriu ca la poliție, doar o conversație obișnuită, așa că nu-i nici o presiune, nu te grăbi.

Theodor a încuviinţat din cap din nou, şi-a mai turnat un pahar cu apă şi l-a băut.

– Ea mergea la şcoala mea. Alexandra, vreau să zic. Eram de o vreme îndrăgostit de ea, dar nu îndrăznisem să-i vorbesc.

– Cu siguranţă poate fi înspăimântător. Şi eu eram foarte timid la vârsta ta.

– Mă rog, nişte tipi s-au purtat urât cu ea şi i-au luat şapca de baseball, aşa că... aşa că m-am înfuriat şi am ajutat-o să şi-o ia înapoi şi, ei bine...

Theodor a ridicat din umeri.

– După o vreme am început să ne vedem.

– Bună treabă.

– Atunci i-am întâlnit pentru prima dată prietenii. Făceau cu toţii parte din acelaşi club de arte marţiale ca ea. Henrik era unul dintre ei. Nu-mi amintesc numele celorlalţi doi.

– De ce nu?

Theodor a ridicat din umeri.

– Nu-mi plăceau şi nu voiam să-mi petrec timpul cu ei. Dar Alexandra voia, şi într-o dimineaţă, după ce fusesem în Danemarca, am găsit pe telefonul ei un clip video.

A întins mâna spre sticlă să-şi mai toarne apă, dar era goală.

– Uite, ia-o pe-a mea.

Fabian şi-a umplut paharul din sticla sa şi i l-a dat lui Theodor, care din nou l-a băut pe nerăsuflate înainte să continue.

– Era de pe autostradă, când l-au împins în trafic pe bărbatul din căruciorul de supermarket. Eram acasă la ea şi nu am vrut decât să plec de acolo, s-o părăsesc pe ea şi pe blestemaţii ei de camarazi. S-a dovedit că nici Alexandra nu mai voia să facă asta. Nu voise

niciodată să participe. La început nu şi-a dat seama ce îi cereau să filmeze, iar după aceea a fost prea târziu. Tipul ăla, Henrik a silit-o să continue.

– Aşadar, zici că Henrik este creierul operaţiunii.

Theodor a încuviinţat din cap.

– El dictează. Mă rog, Alexandra şi cu mine am distrus telefonul pe care era clipul şi l-am sunat şi i-am spus că ea iese din acea treabă. Că nu mai vrea să participe. Dar el a refuzat şi a zis că ea rămâne până spune el. Apoi a zis ceva despre faptul că exista un martor, sora uneia dintre victime.

– Sannie Lemke?

– Da, ea e, aşa că ne-a silit s-o facem pentru ultima dată. Eu n-am vrut, însă...

– Stai aşa.

Lange şi-a îndreptat spatele.

– Vrei să zici că ai fost de faţă când Sannie Lemke a fost omorâtă?

Theodor a înghiţit un nod mare şi a încuviinţat din cap.

– Dar n-am făcut nimic. Tot ce am făcut a fost să...

– Dar erai acolo ca unul dintre ei, purtând o mască *smiley*?

– Da, dar tot ce am făcut a fost să ţin de şase.

Peter Lange luase deja telefonul şi apăsa tasta de apelare rapidă.

– Mulţumesc. Cât de repede puteţi.

– Tati, ce se întâmplă?

– Stai liniştit.

Fabian l-a prins de mână pe Theodor.

– Ceea ce încearcă să spună fiul meu este că a fost la faţa locului, dar n-a jucat nici un rol activ în ceea ce s-a petrecut.

– Este exact ceea ce susţin şi ceilalţi patru. Dacă e să-i credem, Sannie Lemke şi-a vârât singură petarda pe gât şi a aprins fitilul.

Uşa a fost deschisă de doi agenţi de securitate care au intrat şi s-au dus la Theodor.

– Tati, ce mama dracului?

– Hei, ia staţi un pic.

Fabian s-a ridicat în picioare.

– Ce faceţi?

– Fă ceva! Trebuie să faci ceva!

– Trebuie să fie o neînţelegere. Doar nu-l arestaţi, nu?

– Îmi pare rău, însă nu ştiam că fiul dumneavoastră a participat ca unul dintre ei. Asta îl face vinovat de...

– Vinovat? Fir-ar să fie, a fost silit să meargă ca să ţină de şase.

– Asta se numeşte complicitate şi îl face să fie suspect în aceeaşi măsură ca ceilalţi patru. Va trebui să facem o anchetă completă, cu interogatorii amănunţite, în timpul căreia, evident, are dreptul să fie reprezentat de un avocat. Până ce se poate aranja asta, n-avem de ales, trebuie să-l ţinem în arest.

– Tati, trebuie să-i opreşti! a zbierat Theodor, care era scos din încăpere de cei doi agenţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, are şaisprezece ani!

Fabian şi-a plimbat privirea de la procuror la agenţi şi înapoi.

– Asta e cu totul intolerabil! Fiul meu a venit aici de bunăvoie ca să depună mărturie. Să vă ajute. Şi îl arestaţi de parcă ar fi cine ştie ce monstru.

– Îmi pare foarte rău, însă...

– Vă pare rău?

– Tati!

– Hei, uite, puteţi aştepta doar un minut?

Fabian s-a dus repede la uşă şi l-a prins pe Theodor, silindu-i pe agenţi să se oprească pe jumătate afară din cameră.

– Nu puteţi, ce naiba, să-l târâţi afară aşa!

– În mod normal, ar fi fost în ordine să stea acasă, sub supraveghere, şi să vină doar la discuţii, însă, dată fiind gravitatea delictului, nu-l putem lăsa să iasă din ţară, a zis Lange. Sunteţi poliţist, ştiţi cum merge treaba.

– Ştiu, şi vă cer să lămurim asta înainte să faceţi ceva.

– Lămurirea este exact ceea ce o să facem, şi de îndată ce ne-am asigurat că nu există vreun risc ca el să recidiveze, să împiedice ancheta sau să dispară, i se va permite să se întoarcă acasă ca să aştepte redeschiderea procesului. Ceea ce, să sperăm, se va întâmpla chiar mâine.

Lange le-a făcut semn cu capul agenţilor, care l-au silit pe Fabian să se îndepărteze de Theodor şi au mers mai departe pe coridor.

Fabian era pe cale să obiecteze din nou, dar şi-a dat seama că nu poate decât să se uite cum cei doi agenţi de securitate îl târăsc pe fiul său. Ar fi vrut să-l strige, ca să-şi arate sprijinul, sau să spună ceva care l-ar putea îmbărbăta cât de cât, dar, înainte să poată deschide gura, ei au dat colţul şi au dispărut.

12

La al doilea etaj de pe Kärngränden, nr. 4, în centrul Helsingborgului, un comutator licărea roşu, încercând să atragă atenţia. Dar el lăsase luminile stinse. Ochii săi aveau nevoie să se adapteze. Peste zece minute a intrat în apartament şi a închis încetişor uşa în urma lui.

Era acelaşi apartament, şi totuşi complet diferit. Însă, atunci când fusese acolo ca să afle cine locuieşte în spatele ferestrei din extrema stângă, fusese ordine, toate la locul lor. Acum se vedeau semne clare de neglijare.

Faptul că existenţa lor perfectă de oameni din clasa de mijloc fusese zguduită zdravăn de ceea ce îi făcuse Assar Skanås fiicei lor era de înţeles, într-un fel. Dar să le pice aşa de rău încât nici măcar nu mai spălau vasele şi lăsau lucrurile vraişte părea chiar prea de tot. Era ca şi cum ar fi fost atât de ocupaţi să se simtă rău şi să-şi plângă de milă, încât nu mai aveau timp de nimic altceva.

S-a oprit în dreptul uşii dormitorului părinţilor. Data trecută fusese întredeschisă. Acum era închisă. Ca să se asigure că n-o să scârţâie sau să se înţepenească, a scos cutia cu unsoare pentru încuietori şi i-a montat ajutajul roşu, lung de zece centimetri, pe

care l-a introdus în gaura cheii. A stropit de câteva ori încuietoarea şi balamalele.

Uşa s-a deschis fără nici un sunet, el a intrat şi s-a uitat în jur. După ce văzuse holul şi părţi din bucătărie, n-a fost surprins să vadă podeaua plină de haine şi ambele noptiere acoperite cu şerveţele, pahare cu apă şi cutii de Zolpidem şi Imovane desfăcute, ceea ce l-a asigurat că dormeau buştean.

Poate că nici faptul că dormeau cu spatele unul la altul, pe marginile saltelei, nu era surprinzător. N-ar fi fost prima dată când o relaţie s-a stricat după ce un copil a fost molestat. Mai remarcabil era faptul că acea fetiţă nu era culcată între ei. Măcar asta ar fi fost de aşteptat.

Fir-ar să fie! Nici măcar nu-i dăduse prin cap asta, şi acum stătea acolo fără să aibă habar ce să facă mai departe. Şi dacă ea nu era acolo? Ce va face? Dacă o trimiseseră la bunici, din cauză că nu erau în stare să aibă grijă de ea? Ce mama dracului avea să facă atunci?

S-a întors în hol, a trecut de uşa pe care litere de lemn alcătuiau cuvântul *Ruben* şi s-a oprit în faţa uşii din capăt, la stânga, pe care era scris cu litere de lemn *Ester*, între câteva desene colorate lipite acolo, cu flori, inimi şi, dacă era să ghicească, prinţese.

A uns bine încuietoarea şi balamalele, apoi a deschis uşa şi a intrat. Spre marea sa uşurare, ea era acolo, culcată pe o parte, cu genunchii strânşi la piept, cu degetul mare în gură, înconjurată de o armată de ursuleţi de pluş.

După ce a închis uşa, s-a dus la marginea patului, s-a lăsat pe vine şi a început să-şi golească rucsacul. A pus deoparte cele două sticle cu apă şi vasul. Dintr-o pungă de plastic a scos o cârpă înmuiată în diluant pentru

vopsele şi a ţinut-o destul de aproape de faţa ei ca s-o facă să inhaleze vaporii.

A stat aşa câteva minute, până a considerat că ea este destul de inconştientă, apoi i-a scos cu blândeţe degetul mare din gură şi i-a acoperit nasul şi gura cu cârpa. N-a urmat nici o reacţie, nici cea mai mică tresărire sau încercare de împotrivire, pe când ea se scufunda tot mai mult în negura inconştienţei.

Probabil că el îi făcea o favoare. Nu că i-ar fi păsat. De fapt, nici un pic. Singurul lucru care îl interesa era ca misiunea încredinţată de zaruri să fie îndeplinită întocmai. Faptul că micuţa Ester nu trebuia să se trezească şi să-şi dea seama că orele petrecute cu Assar Pedofilul nu fuseseră un coşmar era mai degrabă un efect secundar pozitiv. Judecând după dormitorul părinţilor, probabil că ea ar fi crescut într-o casă distrusă, fără limite clare, şi ar fi ajuns o drogată gata să facă orice pentru următoarea doză.

A deşurubat capacele sticlelor şi a golit apa în vas până ce a ajuns la vreo trei centimetri de margine. A întors-o pe fata inconştientă pe burtă şi a răsucit-o până ce capul a ajuns să-i atârne afară din pat. Apoi a luat vasul, l-a ridicat încet până la faţa ei şi l-a ţinut acolo.

Nici la asta n-a fost nici o reacţie.

Nici un sunet. Nici o împotrivire. Nimic, în afară de câteva bule de aer.

13

Fabian nici nu mai ştia câte încercări i-au trebuit ca să-şi înghesuie maşina în locul de parcare liber aflat vizavi de locuinţa lui, pe Pålsjögatan. Mă rog, încă era un pic strâmbă şi una dintre roţile din spate era pe trotuar, dar trebuia să se mulţumească cu asta.

A trecut strada şi şi-a dat seama că îl părăsise simţul echilibrului. Dar, cel puţin, n-a căzut, şi a găsit aproape imediat cheia potrivită.

Nu mai condusese niciodată beat. Uneori urca la volan după un pahar sau două, destul ca să apară la testul de alcoolemie, dacă l-ar fi oprit poliţia. Dar nu condusese niciodată când era aşa de beat ca acum.

Ce-i drept, călătoria în Danemarca fusese un dezastru. În loc să se întoarcă acasă cu Theodor, ca să-l îmbărbăteze şi să-l pregătească pentru depunerea mărturiei la tribunal, după câteva ore în care a încercat să-l convingă pe procurorul danez să se răzgândească a fost silit să se întoarcă peste strâmtoare singur. Fusese incredibil de naiv. Se păcălise pe sine şi pe familia sa să creadă că totul va fi în ordine. Nu trebuia decât să facă ceea ce se cuvine ca până la urmă totul să fie bine. De parcă asta ar fi fost o lege a firii, o justiţie universală.

Nici că putea să se înşele mai mult.

O sunase pe Sonja de pe feribot, la întoarcere. Ea a primit veştile surprinzător de liniştită, părea că e cu mintea aiurea. A întrebat-o la ce se gândeşte, dar ea nu i-a spus decât că poate să-şi ia tot timpul de care are nevoie.

Alcoolul a fost de ajutor, cu siguranţă. După doar câteva pahare, toate gândurile despre Theodor au devenit confuze şi vagi. După alte câteva, neliniştea i s-a evaporat aproape cu totul şi a reuşit să se convingă că totul avea să fie bine. Dar când a intrat în casă şi a fost întâmpinat de mirosul de lasagna, neliniştea legată de viitor s-a prăbuşit din nou peste el.

Ca să n-o trezească pe Sonja, s-a dezbrăcat la parter, s-a spălat pe dinţi şi a făcut duş în baia pentru oaspeţi, a urcat în dormitor şi s-a strecurat sub pătură. Însă când s-a rostogolit spre mijlocul patului ca s-o îmbrăţişeze pe Sonja şi să-i şoptească la ureche că a ajuns acasă, a descoperit că partea ei e pustie.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat în jur prin întuneric, trudindu-se să se trezească din beţie. Oare a renunţat şi a plecat? Şi-a făcut bagajul de îndată ce Matilda a adormit şi i-a părăsit, pur şi simplu? După toate cele întâmplate, nu l-ar fi surprins.

Îşi tot spusese că, în sfârşit, le merge bine. Că toate încercările şi greutăţile aveau, în cele din urmă, să-i apropie unul de altul, să-i aducă înapoi la ceva care, în timp, avea să fie cu adevărat bun. În ultima vreme nu se mai certaseră deloc. Erau de acord, practic, în orice privinţă. În mijlocul haosului, rămăseseră uniţi şi, pentru prima dată de o grămadă de timp încoace, mergeau amândoi în aceeaşi direcţie.

Poate că era prea frumos ca să fie adevărat. O mascaradă. O faţadă falsă pusă lucrurilor ca să-l amăgească pe el, făcându-l să creadă că e în siguranţă, astfel încât

ea să poată să dispară cu prima ocazie, lăsând totul în urmă. *Să-şi ia tot timpul de care are nevoie.*

Dacă n-ar fi fost muzica îndepărtată, ar fi adormit în mijlocul acestui gând. Dar aşa, a coborât din pat şi s-a întors pe palier. Muzica se auzea încă prea slab ca să-şi dea seama ce este. Însă o lumină pâlpâitoare care se vedea pe scări l-a îndreptat spre atelier.

Atelierul îi aparţinea Sonjei şi era unul dintre motivele pentru care el cumpărase casa. Ea îşi dorise întotdeauna un atelier acasă. O încăpere care să fie doar a ei, în care să creeze ori de câte ori îi venea inspiraţia, fără să trebuiască să ia mai întâi metroul, aşa cum fusese la Stockholm. În vreme ce gătea cina, înainte ca restul familiei să se trezească sau până la orele mici ale nopţii.

Dar nu mai fusese acolo, sus, de mai bine de o lună. De când iubitul ei, care se dăduse drept colecţionar de artă, se dovedise a fi ucigaşul pe care îl vâna el, refuzase să pună piciorul la etajul doi. Se arsese atât de rău, încât acum arta era pentru ea un capitol încheiat.

El trăsese nădejde că este o criză temporară, că era doar o chestiune de timp până când ea avea să-şi tragă salopeta ţeapănă de la petele de vopsea uscate şi să se întoarcă la artă. Însă ea n-o făcuse.

Nu până acum.

Pentru că acolo era. Pe spate, cu ochii închişi, în mijlocul încăperii, nemişcată, îmbrăcată cu halatul de baie alb. Vreo treizeci de lumânări pastilă pâlpâiau în jur şi din difuzoare se auzea *Nebraska* lui Bruce Springsteen, unul dintre albumele ei preferate, pe care nu-l asculta decât atunci când era foarte tristă. Doar atunci îl asculta. Când nimic altceva nu era de ajutor.

– Sonja... a zis el şi a păşit în încăpere.

Însă ea n-a răspuns. Zăcea acolo, pe spate, cu brațele întinse pe lângă corp.

– Ce faci? a continuat el, încercând să alunge gândul că poate Greta se referise la ea. E unu și jumătate noaptea.

Dar n-a avut succes și, în cele din urmă, neliniștea frenetică a răzbătut prin negura alcoolului. A făcut ea asta?

– Sonja...

Când s-a ridicat, el n-a fost sigur dacă se întâmplă cu adevărat sau nu-i decât un vis alimentat de băutură răsărit din cele mai adânci fantasme ale sale. A vrut să întrebe, dar a rămas tăcut în vreme ce ea s-a apropiat cu degetul lipit de buze și a lăsat halatul să cadă.

Mirosea minunat și, când s-a aplecat să-l sărute, a simțit cum picăturile din părul ei, încă ud de la duș, i se preling pe picior ca și cum ar fi fost adevărate. Sărutul a fost la început lent și nesigur, însă a devenit repede tot mai intens și flămând.

Dar de ce acum? Nu pricepea. Oare stătuse acolo culcată în așteptarea lui, chiar dacă era mijlocul nopții și fiul lor fusese arestat? Sau nu era deloc sub controlul ei? Oare dorința a înflorit brusc, pur și simplu, din sentimente care fuseseră reprimate dar niciodată nu dispăruseră de-a binelea? Pentru că trecuse destul timp.

Îl dorea. Pentru prima oară după multă vreme și ca niciodată înainte, îl dorea.

I-a răspuns la sărutare și a încercat să-i întâmpine buzele nesățioase cu ale lui, în vreme ce își mișca mâna în sus ca să-i cuprindă sânul și să-i dezmierde sfârcul. Asta era mișcarea lui obișnuită. Între timp, își plimba încetișor mâna cealaltă în jos, pe abdomenul ei.

Dar nu de această dată. Fără să întrerupă sărutul, ea l-a plesnit peste mâini, îndepărtându-le, l-a înșfăcat

de păr şi l-a împins în jos. În jos pe gât, spre sâni, pe care l-a lăsat să-i dezmierde cu vârful limbii.

– Linge, a zis. Linge-i.

Şi el a lins. Iar şi iar, i-a încercuit sfârcurile, ungându-le cu salivă.

– Suflă, a zis ea. Vreau să sufli peste ei.

El s-a supus şi a simţit cum o străbate un fior când l-a împins în jos, între picioare.

Fusese acolo de multe ori. Dar nu aşa. Niciodată cu atâta intensitate. Cu mâinile strângându-i părul ca într-o menghină, l-a silit să pătrundă tot mai adânc în locuri în care nu mai fusese. Îi plăcea, şi îi plăcea şi ei. Gemea din ce în ce mai tare. Muşchii ei s-au încordat, făcându-i trupul să tremure, aşteptând mai mult. Părând că nu se mai poate sătura.

Ea era întotdeauna atât de reţinută. Dorea întotdeauna să stingă lumina şi totul să fie cuminte. Întotdeauna fugea în baie, ca să se spele, de îndată ce terminau. Acum părea cu totul alta.

– Aţâţată... Eram atât de aţâţată, a zis, împingându-l în jos pe podeaua de lemn tare, dar caldă. Atât de afurisit de aţâţată...

I-a cuprins mădularul care zvâcnea, l-a strâns şi a început să-şi mişte mâna în sus şi în jos.

– Şi eu, a zis el, dorindu-şi ca ea să nu se mai oprească.

– Dar nu de tine, a continuat ea şi a început să-şi plimbe limba peste gland. Nu te doream deloc.

Apoi l-a luat în gură, şi el încerca să priceapă ce se întâmplă. Ce vrea ea să spună. Însă aceste întrebări au rămas fără răspuns şi, curând, toate gândurile sale s-au învârtit din nou în jurul dezmierdărilor ei. La felul în care înghiţea mădularul mai adânc ca oricând, ca apoi să-l sărute şi să se joace cu el, de pară ar fi vrut să-i guste fiecare părticică.

Dacă mai continua aşa, el n-avea să se mai poată stăpâni prea mult. Vârful limbii ei care îi tachina marginea glandului, împreună cu mâna care strângea aşa de tare mădularul... era pe cale să explodeze, era tare ca piatra. O simţea acum. Se acumula, şi n-avea să se mai poată stăpâni multă vreme.

– În acel moment erai ultima persoană pe care voiam s-o primesc în mine, a zis ea şi a apăsat cu degetul mare punctul aflat imediat sub gland, blocând încărcătura. Oricine, numai să nu fii tu.

El s-a pomenit aruncat din nou în confuzie. Dezamăgit, şi totuşi nu. Încărcătura era încă în el, zvâcnind cu fiecare bătaie a inimii. Când l-a încălecat, el s-a rugat să nu se mai facă niciodată dimineaţă.

– Când el a pătruns în mine..., a continuat ea, în vreme ce începea alene să-l călărească. N-am simţit niciodată o satisfacţie mai mare.

S-a aplecat şi l-a lăsat să-i guste sânii. Întâi unul, apoi celălalt.

– Era ca şi cum m-ar fi eliberat... de toate lucrurile care crezusem că sunt.

Şi-a îndreptat din nou spatele şi a început să se împingă mai tare, în sus şi în jos, ca şi cum nu putea ajunge destul de adânc.

– El avea o duritate care nu ştiusem că mi-a lipsit în toţii anii cu tine. O forţă primară mai puternică decât orice...

A crescut ritmul şi el a ajutat-o, cu mâinile sub fundul ei tare, ridicând-o atât de sus încât aluneca afară din ea şi trăgând-o în jos atât de adânc, că trebuie să o fi durut. Dar ea a gemut de plăcere şi a cerut mai mult, aşa că el a împins mai tare şi şi-a lăsat mâna să ajungă pe pipăite mai aproape de deschizătura ei, până ce a putut să se simtă alunecând înăuntru şi afară.

– Mi-a plăcut până şi când m-a lovit... Durerea care zvâcnea şi goana sângelui. Chiar şi atunci... Era ca şi cum aş fi fost adormită ani întregi şi mă trezeam, în sfârşit... Când mi-am dat seama cine este, era prea târziu...

Fără nici un avertisment, s-a dat jos de pe el şi s-a aşezat în patru labe, o poziţie care ei nu-i plăcuse niciodată şi i se păruse prea pornografică. Acum o cerea, cu fundul în aer şi degetele desfăcându-şi labiile, iar în clipa în care a pătruns-o a gemut atât de tare, încât el a fost sigur că au putut să audă şi vecinii.

Dar nu-i păsa, se mulţumea s-o străpungă tot mai aprig şi tot mai iute, în vreme ce furia clocotea în el. De atâtea ori dorise ca ea să-i spună, ca să poată alunga toate tainele care clădiseră un zid între ei. Şi acum, că ea o făcuse, în cele din urmă, nu-şi dorea decât ca ea să înceteze.

– Am încercat să fug..., a continuat ea, şi el a plesnit-o cu palma peste o fesă atât de tare, încât s-a înroşit. Să ies de acolo...

I-a tras iarăşi o palmă zdravănă şi a auzit-o că izbucneşte în plâns. Însă gândul să înceteze le părea şi ei, şi lui la fel de îndepărtat.

– Dar n-am putut...

Era ca şi cum trupurile lor preluaseră controlul.

– Nu însemnam nimic pentru el...

Ca şi cum nu mai depindea de ei.

– Eu nu eram decât un mijloc de a ajunge la tine... Era vorba doar despre tine...

Au accelerat ritmul, gonind spre culme.

– După ce eram folosită, avea să se debaraseze de mine...

De câte ori se împingea în ea, ea se împingea în el şi mai tare.

– Aşa că m-a silit să intru în propria mea operă de artă... Ca şi cum ar fi fost un sicriu... Auzeam cum şurubelniţa strânge fiecare şurub din capac...

Începutul sfârşitului a fost un tremur din vocea ei.

– Groapa fusese deja săpată... El pregătise totul...

Apoi s-a răspândit ca o cutremurare prin tot trupul ei.

– Avea de gând să mă îngroape...

Şi a trecut la el.

– De vie...

Până ce, în cele din urmă, s-a dezlănţuit cu atâta putere, că au ţipat amândoi.

14

Fabian a luat o gură din cafeaua clocotită şi şi-a frecat genunchii, care, în ciuda unei doze duble de paracetamol, îl dureau de parcă ar fi alergat la maraton. De dimineaţă, la trezire, nu şi-a putut da seama de ce îl dor. Dar de îndată ce a descoperit juliturile sângerânde, totul i-a revenit în minte.

Nu-l deranjau nici rănile, nici durerea persistentă. Dimpotrivă, erau printre puţinele lucruri în favoarea lui în acest moment. O amintire că eforturile de noaptea trecută cu Sonja pe podeaua atelierului ei nu fuseseră un vis.

În sfârşit, îi spusese totul, umplând lacunele din povestea celor petrecute în acele zile dezastruoase în care l-a părăsit pentru noul ei iubit. Fusese o mărturisire grea pentru amândoi. Lui îi fusese limpede că există un fel de traumă. Dar faptul că fusese îngropată de vie, închisă în propria operă, *Cutia atârnată*, era greu de digerat, cu toate că explica motivul pentru care colegii lui insistaseră să confişte lada de lemn pentru investigaţii.

De asemenea, explica brusca ei aversiune faţă de artă. Chiar şi motivul pentru care ea îl aşteptase în atelier, dintre toate locurile posibile, şi în acea noapte,

dintre toate nopţile, fusese explicat prin faptul că în acea zi, mai devreme, fusese informată de poliţie că au terminat examinarea cutiei şi că are la dispoziţie cinci zile lucrătoare să şi-o recupereze, apoi va fi distrusă.

Şi totuşi, însuşi gândul îl făcea să se simtă mânjit. Ca şi cum toată noaptea fusese mânjită din cauză că zăcuseră acolo, învăluiţi în ei înşişi şi în propriile nelinişti, îngăduindu-şi să simtă plăcere, în vreme ce fiul lor îşi petrecea prima noapte în arestul poliţiei. Asta nu-l reprezenta pe el, şi cu siguranţă n-o reprezenta pe Sonja.

– Măi, măi, ia te uită. Domnul Risk ajunge primul din nou.

Molander s-a uitat în jur pe când intra în sala de şedinţe.

– Cine s-ar fi gândit?

– Mă bucur să vă ţin în alertă, a răspuns Fabian, intrând în joc, cu un zâmbet.

– Cu toate că pari cam întors pe dos. Te-ai culcat târziu?

– Un pic. Sunt multe de făcut.

– Da, cu siguranţă sunt.

Molander a pus pe masă un teanc de documente şi s-a aşezat.

– Aşadar, fără „excursii personale“ astăzi, să înţeleg?

– De fapt, vor fi, dar de-abia după-amiază.

– Theodor din nou?

Fabian a încuviinţat din cap.

– Şi tu?

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să discute cu Molander despre Theodor.

– Ai înnebunit? Cum aş putea să fac escapade personale când se întâmplă toate astea?

Molander a arătat spre restul încăperii.

– De fapt, mă gândeam la seara trecută, dacă şi tu ai stat până târziu. A fost ziua lui Gertrud, nu-i aşa?

– Eh... Da...

Molander a părut că e scuturat de un cutremur.

– Scuze, ce ziceai? Eram cu mintea în altă parte...

– Gertrud, soţia ta. Am observat pe Facebook că ieri a fost ziua ei. Sper că ţi-ai făcut timp să sărbătoreşti şi nu ţi-ai petrecut toată noaptea muncind.

– A, da... Ei bine.

Molander s-a silit să zâmbească şi a râs fără veselie.

– Speranţa nu moare niciodată, presupun. Mă tem că te-am dezamăgit. Din fericire, Gertrud ştie la ce să se aştepte şi ştie cum sunt când ne aflăm în toiul unei anchete.

– *Voilà!* V-am zis eu, a exclamat Astrid, care a intrat împreună cu Klippan şi Irene. Uite-i aici. Perfect. Hai să-i dăm drumul. În afară de cazul în care eraţi ocupaţi cu ceva.

– Nici vorbă, a răspuns Molander. Discutam doar despre muncă. Şi, că tot veni vorba, vă pot spune că mi-am petrecut toată noaptea în laborator, comparând probele luate de la locurile crimelor. Şi am făcut asta cu toate că, aşa cum tocmai a subliniat Fabian, ieri a fost ziua lui Gertrud.

– Cu alte cuvinte, o să dormi pe canapea, a zis Klippan şi şi-a conectat laptopul.

– Se întâmplă să am o nevastă foarte înţelegătoare, aşa că cred că n-o să păţesc nimic.

– Şi ce ai descoperit? a zis Astrid.

– Că Fabian avea dreptate cu faptul că anchetele sunt legate între ele şi că nu sunt mai mulţi făptaşi cu motive diferite, ci o singură persoană.

A ridicat un deget.

– Fabian, nu trebuie să arăţi aşa de surprins. Până şi tu ajungi să ai dreptate uneori.

I-a aruncat lui Fabian un zâmbet tăios şi i-a făcut cu ochiul înainte să se răsucească înapoi spre ceilalţi.

– A reieşit că am adunat, fără să ne dăm seama, urme de ADN sub forma unor fragmente de piele, fire de păr şi salivă de la o singură persoană prezentă la toate trei locurile faptelor.

– Asta înseamnă că putem lega concret această persoană de uciderea lui Moonif Ganem, Lennart Andersson şi Molly Wessman? a întrebat Astrid.

Molander a încuviinţat.

– Şi, foarte probabil, Evert Jonsson, de asemenea, cu toate că în acest caz n-am reuşit decât să găsesc pe cocon o amprentă care se potriveşte cu cea din spălătorie.

– Asta e o veste uluitoare. Dar de ce descoperim asta abia acum, când probele au fost tot timpul în laboratorul tău?

– Sunt câteva motive pentru asta. Rezultatele testelor de ADN abia au început să sosească, şi nimeni nu s-a gândit serios că ar putea să fie un singur făptaş până ieri, când Fabian...

– Ba da, ne-am gândit, l-a întrerupt Irene. Doar că n-am putut să găsim un motiv care să se potrivească.

– Exact. Şi, de aceea, n-am dat prioritate comparării tuturor amprentelor şi probelor colectate. Dar, fireşte, daţi vina pe mine dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine. Daţi-i drumul. De parcă aş avea la dispoziţie douăzeci şi cinci sau, de ce nu, douăzeci şi şase de ore pe zi.

– De fapt, chiar cred că o mare parte din vină pentru asta este a ta.

Astrid a închis uşa.

– Asta nu înseamnă că tu, şi noi ceilalţi, nu ne-am dat peste cap în ultimele săptămâni. Dar, cu mâna pe inimă, nu eşti de acord că e un pic ciudat că de-abia acum, după patru crime, ne dăm seama că nu sunt delicte separate, ci opera unui criminal în serie? Un criminal în serie care probabil că în clipa asta plănuieşte a cincea crimă.

– Dacă e să vorbim de ciudăţenii, a zis Molander ridicând din umeri, aş zice că tot ce-i legat de cazurile astea a fost şi încă este extraordinar de ciudat. Totul, de la metodele diferite până la alegerea victimelor. Să luăm, de exemplu, momentele. Evert Jonsson s-a sufocat în cocon cândva, în jurul lui 25 mai...

– Ingvar, eu...

– Lasă-mă, te rog, să termin. Apoi trec aproape douăzeci de zile până ce Moonif Ganem e ucis în centrifugă. Peste trei zile, Molly Wessman moare otrăvită. În aceeaşi zi, Lennart Andersson este înjunghiat mortal în faţa unei mulţimi de martori la ICA Maxi.

Molander şi-a azvârlit mâinile în sus.

– Aşa că, nu, date fiind circumstanţele, aş înclina, de fapt, să spun că noi am acţionat destul de repede şi eficient.

– Sunt cu totul de acord că această investigaţie se deosebeşte de tot ce am mai văzut şi că NFC[1], în ciuda faptului că aveam prioritate, nu ne-a dat până acum rezultatele testelor de ADN. Dar amprentele, de exemplu – ai avut tot timpul acces la ele.

– Da, însă, cum spuneam, noi n-am avut...

– Nu-i vorba despre care au fost teoriile noastre. Sau cât de ocupat se întâmplă să fii, sau câte ore sunt

[1] Nationellt Forensiskt Centrum - Centrul Naţional de Criminalistică din Suedia

într-o zi. Eu am muncit presupunând că tu compari în permanenţă tot ce primeşti, fără să trebuiască să ţi-o cer. În special în aceste împrejurări. Cine ştie unde am fi putut să fim astăzi dacă tu ţi-ai fi dat seama acum o săptămână că una dintre amprentele din spălătoria din Bjuv a fost găsită şi în apartamentul lui Molly Wessman?

– Ce ai vrea să spun?

– Nu trebuie să spui nimic. Cu toţii facem greşeli şi tuturor ne scapă unele lucruri. Doar că, în mod normal, asta nu ţi se întâmplă ţie. Mă face să mă întreb de ce *acum*. Ai probleme acasă? S-a întâmplat ceva care te face să nu te poţi concentra cum trebuie asupra muncii? Ar trebui să cer mai mulţi oameni?

– Nu, nu, sunt bine. În stare perfectă.

– Eşti sigur? Pentru că aş înţelege dacă ai funcţiona de prea multă vreme cu ultimele puteri şi ai avea nevoie de o pauză. Trebuie doar să ştiu cu ce am de-a face.

Fabian s-a uitat la Molander care dădea din cap ca un câine cu coada între picioare. Oare păcatele l-au ajuns, în sfârşit, din urmă?

– Uite ce-i, eu zic să trecem mai departe, a spus Irene, răsucindu-se spre ceilalţi. Ceea ce mă întreb eu este: dacă există un singur făptaş, trebuie să fie bine organizat şi pregătit, ca să nu zic mai mult, aşa-i? Prin urmare, nu e ciudat faptul că lasă atât de multe urme? Câte un fir de păr pe ici, pe colo, mai merge. Dar salivă, amprente şi mai ştiu eu ce? N-are sens.

– Vrei să zici că e o parte dintr-un plan mai mare? a zis Astrid.

– Nu ştiu.

Irene a ridicat din umeri.

– Însă, dacă nu-i aşa, el e incredibil de neglijent.

– Sau poate că are prea mare încredere în sine, a intervenit Fabian. De vreme ce crimele sunt atât de diferite între ele în toate privinţele, nu există elemente să se lege între ele cazurile. În această privinţă sunt de acord cu Ingvar că nu-i surprinzător faptul că n-am făcut-o până acum.

– Şi apoi, nu se poate spune că a lăsat amprente peste tot, a zis Molander. Doar în spălătorie şi acasă la Evert Jonsson. Dacă nu vrei să laşi în urmă nici un pic de ADN trebuie, practic, să umbli îmbrăcat cu un costum de scafandru.

– Şi încă ceva, a continuat Irene. Dacă nu există la bază un motiv, atunci de ce s-o facă? Şi de ce metodele şi victimele sunt diferite?

– Dacă ar fi să ghicesc, aş zice că e parte dintr-un joc.

– Un joc?

Astrid s-a răsucit spre Molander.

– Sigur, de ce nu?

Molander a ridicat din umeri.

– Dar nu înţeleg. Cum adică, un joc?

– Nu m-ar surprinde dacă ar face-o doar ca să se distreze, şi cu cât sunt crimele mai variate, cu atât e mai pasionant. Aşa-i? Pentru el, vreau să zic.

Molander a fost înconjurat de priviri întrebătoare.

– Mă rog, nu ştiu. A ridicat din umeri. N-a fost decât o idee. N-am nimic în sprijinul ei. A făcut un gest nepăsător. Aşadar, hai să trecem mai departe.

– Da, ne-au mai rămas pe listă destule, a zis Klippan. Şi, cine ştie? Poate că o să găsim nişte răspunsuri aici.

A deschis laptopul.

Fabian a fost surprins să se pomenească încuviinţând din cap. Nu spre Klippan, ci tocmai spre Molander. Reuşise să găsească răspunsul exact, dar aproape imediat a încercat să dea înapoi. Ca şi cum şi-ar fi dat

seama că este singurul membru al echipei care îl înțelege cu adevărat pe făptaş. Poate chiar putea să se regăsească în el.

– Klippan, ce ne arăți?

Astrid s-a uitat la ceas.

– Să nu-mi spui că ați uitat! a zis Klippan, fără să încerce să-şi ascundă iritarea.

– Scuze, ce să uităm? a zis Astrid.

Klippan a oftat.

– Că am parcurs fiecare bandă video de la camerele de supraveghere de la ICA Maxi din săptămâna dinaintea uciderii lui Lennart Andersson şi că trebuia să vă spun şi vouă ce am găsit. Ştii asta. Trebuia s-o fac ieri, dar m-a împiedicat Evert Jonsson, aşa că cred că ar trebui să termin asta chiar acum.

– Înțeleg, dar aş prefera în continuare să mai stăm până mâine, sau ce puțin până mai târziu, după-amiază. Pentru că avem alte lucruri de discutat. Apoi trebuie să mă văd cu Stina Högsell şi să-i spun că acuzațiile la adresa lui Eric Jacobsén şi Assar Skanås trebuie să fie revizuite complet.

– Nu, am aşteptat destul. Cred că ar trebui să facem asta.

– Klippan, tot respectul pentru tine şi truda ta, dar am hotărât că...

Astrid a fost întreruptă de sunetul mobilului său.

– Sunt Astrid, în mijlocul unei şedințe. Despre ce este vorba?

Fabian şi ceilalți au văzut-o pe Astrid pălind tot mai tare în vreme ce secundele se transformau în minute. N-a spus aproape nimic până când a venit vremea să închidă.

– A lovit din nou.

A înghițit în sec, încercând să-şi țină firea.

– Ticălosul a făcut-o iar.

– Of, Dumnezeule mare!

Irene a oftat adânc.

– Cine-i victima?

– Ester Landgren, fetiţa pe care ai salvat-o de Assar Skanås acum câteva zile.

Astrid nu-şi putea stăvili lacrimile.

– Ce? Despre ce vorbeşti?

Irene şi-a scuturat capul, ca şi cum ar fi vrut să se convingă singură că n-a auzit bine.

– Vorbeşti serios?

– Da. Nu ştiu ce să spun.

– Dar de ce să... Ce-a făcut ea ca să... Nu pricep.

– Când a murit? a întrebat Molander. Şi cum?

– Din ce mi s-a spus, e moartă de câteva ore.

Astrid şi-a şters lacrimile şi a respirat adânc, ca să se liniştească.

– Părinţii nu şi-au dat seama decât acum vreo oră că ea nu doarme, ci s-a înecat.

– Înecat? a exclamat Irene. Ce mama dracului? Doar nu se putea îneca în patul ei, nu?

– Ştiu, dar trebuie să aşteptăm până vedem ce are Flätan de zis. După spusele părinţilor ei, îi curgea apă din gură când au încercat s-o trezească. Şi, cum spuneai tu, Fabian, este prea spectaculos şi diferit de celelalte crime ca să nu fie o legătură.

– Dar cum? Nu pricep, zis Irene, luptând să-şi stăvilească sentimentele. Poate să-mi spună cineva ce are de-a face Ester Landgren, o copiliţă nevinovată, cu ucigaşul nostru?

– Irene, nu ştiu. Asta trebuie să aflăm, a răspuns Astrid. Tot ce ştiu este că trebuie să-l prindem pe ticălosul ăsta bolnav la cap înainte să mai omoare pe cineva. Ingvar, vreau să te duci acolo şi să cercetezi

locul faptei, şi de această dată presupun că nu mai trebuie să-ţi amintesc să compari orice găseşti cu ceea ce avem deja.

– Desigur.

Molander a început imediat să-şi adune dosarele.

– Irene, vreau să vorbeşti cu părinţii, şi Fabian, stai pe capul lui Flätan, chiar dacă încă n-a terminat. Klippan, tu ai sarcina să baţi la uşi şi să iei declaraţii de la...

– Nu.

Klippan şi-a scuturat capul.

– Cum adică, nu?

– Nu mă duc pe la uşi. Cel puţin, nu în clipa asta.

– De ce nu? Ce te-a apucat?

– Şi asta-i valabil şi pentru voi, ceilalţi. Rămâneţi cu toţii aici până ce eu...

– Fir-ar a dracului de treabă, Klippan!

Astrid s-a dus la el şi l-a ţintuit cu o privire calmă.

– Eu conduc această investigaţie!

– Aşa o fi, a ripostat Klippan, roşu ca racul şi cu vocea încordată. Dar în acest moment nu-mi pasă nici cât negru sub unghie şi îţi spun ţie şi tuturor celorlalţi că o să staţi încă cincisprezece minute şi o să ascultaţi ce am eu de spus.

15

Hillevi Stubbs era culcată pe spate pe podeaua cabinei din vasul lui Elvin. Nu măsura decât un metru cincizeci și trei, și totuși abia încăpea, cu tot ce vechiul său prieten, Hugo Elvin, izbutise să înghesuie în cabina mică.

Transportarea bărcii Pettersson fusese neașteptat de ușoară. Remorca avea cauciucurile destul de umflate și nu găsise pe ea și pe Jeepul său nimic care să semene nici măcar pe departe cu un dispozitiv de urmărire. Până și Mona-Jill, care de obicei murea de curiozitate, îi acceptase fără prea multe întrebări băgărețe explicația că vasul unui vechi prieten avea să stea în grădină câteva săptămâni.

Și acum stătea culcată în cabină, pătrunzându-se de indiciile, gândurile, dovezile și ideile pe care le adunase Elvin. Asta făcea întotdeauna când ajungea prima dată la locul unei crime. Pe podea, în mijlocul încăperii, culcată pe spate, cu ochii închiși sau uitându-se în tavan. În acel fel putea să respire aerul și să lase atmosfera și starea de spirit, care sălășluiau în pereți, în mobilier și în bibelouri, să-i impregneze simțurile.

Vasul lui Elvin era ca o concentrare de locuri ale crimei, cu toate că nu fusese comisă nici o crimă la bordul lui. Nu mai văzuse niciodată atât de multe

indicii, probe şi însemnări într-un spaţiu atât de mic. Probabil că erau acolo mai mult decât suficiente dovezi. Întrebarea era cum să le găsească ei prin zgomotul alb al amănuntelor lipsite de relevanţă înainte să li se termine timpul.

Probabil că Molander deja plănuia următoarea mişcare împotriva lui Fabian şi trebuia ca ei să găsească destul ca să-l aresteze înainte să poată acţiona. Doar Molander ştia exact cât de mult timp au la dispoziţie. O săptămână, câteva zile, sau poate doar câteva ore.

S-a ridicat şi a aşteptat până i-a trecut ameţeala, apoi a început să se răsucească încet pe loc, lăsându-şi ochii să cutreiere pe sus şi pe jos, examinând cât mai mult posibil din cabina ticsită.

Fabian lansase ipoteza că tichetele de îmbarcare din Berlin fuseseră ceea ce l-a împins pe Molander să-l omoare pe Elvin. În ceea ce o privea, nu era sigură că asta ar fi fost destul. Sigur, aruncau în aer alibiul lui Molander. Dar nu prea dovedeau faptul că el o omorâse pe Inga Dahlberg. Într-adevăr, în lumina dură a unui proces, erau foarte departe de asta.

Prin urmare, Elvin trebuie să fi găsit altceva. Ceva absolut inatacabil. Ar fi trebuit să fie unul dintre ultimele lucruri pe care le descoperise înainte de moarte, de vreme ce nu avusese timp să arate nimănui altcuiva din echipă sau să se asigure că Molander este arestat. Ar decurge din asta că, orice o fi fost, se afla deasupra unuia dintre nenumăratele mormane.

După ce s-a mai răsucit o dată, i-au căzut ochii pe o foaie de hârtie făcută sul care se afla lângă o sticlă pe jumătate goală de votcă Explorer. A scos banda de cauciuc care o ţinea strânsă şi a desfăşurat-o.

Era o hartă scoasă la imprimantă, evident descărcată de pe site-ul Registrului Cadastral. Nu erau pe ea

nume, doar câteva simboluri care arătau poziţia unor clădiri, linii de demarcaţie între proprietăţi şi câteva mâzgăliturі indescifrabile *à la* Elvin.

S-a hotărât să se abţină de la o examinare mai atentă şi să-şi îndrepte în schimb atenţia spre cutia de pantofi deschisă care se afla alături. În ea erau câteva bufniţe transparente din plastic pe care Elvin, după spusele lui Fabian, le folosise ca să instaleze microfoane în casa lui Molander.

A luat una dintre bufniţe şi a cercetat cavitatea din soclu, pe care Elvin o lărgise ca să pună înăuntru un microfon cu transmiţător şi baterie. A recunoscut echipamentul de supraveghere chinezesc. Era cel mai mic de pe piaţă şi putea să transmită până la treizeci de metri, ceea ce însemna că exista un receptor cu cartelă SIM undeva, în apropierea casei.

A pus bufniţa la loc şi a luat câteva dintre fotografiile puse în teanc alături de cutia de pantofi.

Toate păreau să fi fost făcute la acelaşi loc al unei crime. Un living cu acuarele pe pereţi, pictate de cineva care făcuse unul sau cel mult două cursuri de pictură pentru amatori, şiruri lungi de suvenire pe poliţa şemineului şi un vechi televizor cu tub catodic în faţa unei ferestre cu ochiuri plumbuite. Pe un perete era o canapea uriaşă din piele bej, iar pe podea, lângă măsuţa de cafea din sticlă fumurie, zăcea victima, o femeie.

Din nou, o femeie.

Hillevi a oftat şi a clătinat din cap. În tinereţe nu se gândise prea mult la acest aspect anume, ci le privea doar ca pe încă o victimă. Încă un loc al faptei pe care ea îl interpreta, astfel încât colegii ei să poată găsi şi aresta încă un făptaş. Care era întotdeauna un bărbat.

Faptul că aproape întotdeauna victimele erau femei ori de câte ori exista o relaţie strânsă între ucigaş şi

victimă era un lucru de care devenise conştientă de-abia în ultimii ani. Adevărul era că în Suedia, la fiecare trei săptămâni, o femeie era ucisă de o rudă apropiată.

Această femeie părea să aibă vreo şaizeci de ani. Era un pic supraponderală şi, în afară de şosetele care îi acoperea pulpele groase, era goală. Alături de ea erau aruncate o bluză cu imprimeu floral sfâşiată, o fustă de blugi care fusese tăiată şi o pereche de chiloţi rupţi.

Partea dinăuntru a coapselor era neagră de la sângele care se scursese pe covor, sub ea, şi din vagin îi ieşea ceva care trebuie să fi fost un vătrai.

Într-o mapă de plastic pe care scria *Crima la beţie*, aşezat sub teancul de fotografii, a găsit dosarul din luna aprilie a acelui an. Însărcinaţi cu ancheta au fost Sverker „Klippan" Holm şi Irene Lilja, şi nu părea să fie legată de nici unul dintre cazurile de care vorbise Fabian.

Victima era Kerstin Öhman, care locuia pe Östra Storgatan din Munka-Ljungby, foarte aproape de Ängelholm, împreună cu soţul ei, Conny Öhman.

Conform anchetei, ea a făcut de mai multe ori plângeri la poliţie împotriva soţului care o maltrata şi de fiecare dată s-a răzgândit şi şi-a retras acuzaţiile. Însă în noaptea de 5 aprilie era clar că lucrurile au mers atât de departe, încât n-a mai avut timp de plângere sau de răzgândire.

În schimb, Conny Öhman însuşi sunase la poliţie după ce a dormit pe canapea până i-a trecut beţia. Criminaliştii i-au găsit sânge pe mâini şi secreţii din vaginul ei pe penis. Per total, un caz cât se poate de clar, care în lumea presei din ziua de azi n-a atras prea multă atenţie.

Şi totuşi, Elvin fusese interesat, dintr-un motiv oarecare, şi, în afară de cazul în care Hillevi se înşela

în privinţa lui, se baza pe ceva mai substanţial decât simpla intuiţie.

Desigur, Molander a fost cel care a condus investigaţia la locul crimei, însă asta nu însemna că el săvârşise crima. Poate că felul în care s-a purtat l-a făcut pe Elvin să reacţioneze.

Asta i-a dat o idee, şi s-a dus la cutia în care erau lucrurile din sertarul lui Elvin de la secţia de poliţie, i-a găsit agenda din acel an şi a răsfoit-o până la prima săptămână din aprilie.

Ziua de 5 fusese joi, şi Elvin notase sec două ore, 8.12 şi 16.18, care, după părerea lui Fabian, însemnau momentul în care Molander ajunsese la secţia de poliţie şi cel în care plecase.

Ziua următoare conţinea mai multe informaţii. A ajuns de-abia la 9.17, cu mai mult de un ceas mai târziu decât în ziua precedentă. Nu era trecută a doua oră, probabil din cauză că Molander fusese la locul faptei, lucrând până târziu. Însă exista un singur rând, cu abrevierile caracteristice ale lui Elvin.

Kerstin Ö, agres, viol, crimă beţie, soţ Conny (?), Klipp, Ir & M anch.

Nimic din însemnare nu i-a sărit în ochi. Însă semnul *smiley* de alături, da. Mai erau *smiley*-uri pe alocuri în agendă, erau unul dintre lucrurile pe care Fabian nu reuşise să le înţeleagă. Dar în clipa în care i-a căzut privirea pe el, a ştiut ce simbolizează.

Smiley-ul din ziua de după crimă era atât de fericit, încât gura îi depăşea, literalmente, capul.

Cu alte cuvinte, Molander fusese într-o dispoziţie bună.

O dispoziţie remarcabil de bună.

16

Uciderea lui Ester Landgren schimbase totul. După ce se simţiseră amorţiţi faţă de răul cu care se confruntau, şi aproape blazaţi, acum erau din nou în aceeaşi situaţie dificilă. Lăsând deoparte celelalte crime, ucigaşul depăşise orice limită, ceea ce l-a zguduit până şi pe Molander.

Atmosfera era tensionată şi, totodată, reţinută, şi cu toţii, în afară de Klippan, păreau că vor să plece, ca să poată începe investigaţia. Stăteau acolo cu capetele plecate, anesteziindu-se cu propriile telefoane, în vreme ce Klippan se străduia să-şi pună laptopul în legătură cu proiectorul de pe tavan.

Nimeni n-a numărat minutele, dar ştiau cu toţii că a durat mult prea mult până când aparatul a înviat pâlpâind, în sfârşit, şi a început să proiecteze imaginea de fond a lui Klippan, cu câinele Einstein alergând după o minge de tenis.

– În sfârşit, a zis Klippan, ştergându-şi fruntea asudată. Să începem.

– O întrebare rapidă înainte să începi.

Molander s-a uitat la ceas.

– Cât o să dureze? Nu te aprinde. Nu plec. Dar suntem aici de ceva timp deja şi vreau doar să le spun băieţilor, de vreme ce aşteaptă deja în dubă.

– O să dureze atât timp cât este nevoie. Aşa că vă propun să nu mai irosim timpul nimănui.

Klippan i-a aruncat un zâmbet lui Molander şi s-a răsucit spre ceilalţi.

– După cum ştiţi, Lennart Andersson a fost înjunghiat mortal în plină zi, sâmbătă, 16 iunie, pe când lucra în spatele tejghelei raionului de carne din ICA Maxi, Hyllinge.

– Te rog, nu-i nevoie să repeţi lucruri pe care le ştim cu toţii, a zis Irene.

– Am nevoie să fac ceea ce am nevoie să fac. Nici mai mult, nici mai puţin. Aşadar, spre binele tuturor, ce-ar fi să mă lăsaţi să termin? Şi promit să vă spun când am terminat. Bine?

Klippan s-a uitat pe rând la fiecare şi a fost întâmpinat de o tăcere împietrită.

– Minunat, atunci poate că reuşim să continuăm.

A dat pe gât restul cafelei care acum era rece.

– Unde rămăsesem?

– Andersson a fost înjunghiat mortal la tejgheaua raionului de carne, a zis Irene, dându-şi ochii peste cap.

– Aşa, şi am văzut cu toţii o dată sau de două ori imaginile camerei de supraveghere care arată cele petrecute. Aşa că ceea ce am făcut eu a fost să examinez toate casetele din săptămâna dinainte, până la crimă. Am pus laolaltă câteva secvenţe cu oameni al căror comportament îmi pare suspect. Însă, de vreme ce stăm prost cu timpul, sunt de acord să merg direct la suspectul principal.

Lui Fabian i-a trebuit o secundă ca să-şi dea seama de unde este vibraţia din buzunar, dat fiind că iPnone-ul era pe masă, în faţa lui. Era vechiul Nokia.

Klippan a derulat fişierul numit *Vineri 15 iunie 2012* şi a deschis un clip video în care era un bărbat scund

intrând agale pe uşile din ICA Maxi, din perspectiva simultană a câtorva camere de supraveghere. Purta blugi jerpeliţi, tenişi albi murdari, un hanorac cu fermoar şi glugă, cu logoul Adidas, şi o şapcă de baseball cu logoul Biltema, trasă mult pe frunte.

În vreme ce Molander şi ceilalţi priveau cum bărbatul ia un coş şi merge mai departe prin supermarket, Fabian şi-a scos Nokia pe sub masă şi a deschis mesajul, care era de la Gertrud Molander.

– Şi ce-i aşa de suspect la el? a zis Astrid, şi s-a pomenit pe dată ţinta unei fulgerări din ochii lui Klippan. Zău aşa, ce te-a apucat? Trebuie să putem pune întrebări şi să discutăm. Altfel, chestia asta n-are nici un rost.

– Aveam impresia că suntem grăbiţi. Dar, prea bine, departe de mine gândul să fac mofturi. Să vă explic.

Salut, Hjalmar! Mulţumesc că ţi-ai amintit de ziua mea şi îmi pare rău că nu ţi-am răspuns mai repede. Ar fi fost drăguţ să ne întâlnim la o cafea şi un taifas. Să-mi dai de ştire când te mai încumeţi să ajungi în oraşul cel mare. ;)

Cu salutări prieteneşti,

Gertrud

– Ceea ce mi-a sărit în ochi mai întâi a fost felul în care se mişcă prin magazin, a zis Klippan.

– Ce fel?

Irene s-a uitat cu atenţie la bărbatul care trecea prin raionul cu ustensile de bucătărie.

– Mie îmi pare normal.

Era o invitaţie sau un „nu, mulţumesc"? Fabian nu ştia cum să interpreteze mesajul lui Gertrud, dar tot a tastat pe sub masă un răspuns scurt.

De fapt, chiar mă întorc şi azi în Helsingborg şi mi-ar plăcea să reînnoiesc invitaţia pentru această după-amiază. Ce zici?

– Aş zice că, practic, fiecare detaliu e suspect, i-a spus Klippan lui Irene. Uită-te numai la felul în care se mişcă prin raioane. Apoi compară-l cu ceea ce fac ceilalţi şi o să vezi că-i cu totul nefiresc.

Mulţumesc, dar mă tem că m-am pricopsit cu o răceală de vară şi sunt în pat, cu febră, aşa că trebuie să lăsăm pe altădată. Dar hai să ne auzim curând.

Gertrud era acasă. Aşa că ar putea să dea o raită pe acolo, s-o convingă să depună mărturie şi să-i ofere o cameră la hotel până ce se termină toate astea.

– Vezi cum îşi ţine faţa ascunsă, privind tot timpul în jos şi întorcându-se cu spatele? a continuat Klippan, în vreme ce în imagine bărbatul stătea lângă raionul Tex-Mex, cu spatele spre camera de supraveghere. Vezi? Indiferent unde este camera.

– Klippan, cred că am priceput ce vrei să spui, a zis Molander. Sau, tu ce zici, Fabian?

– Absolut. N-am întrebări.

Şi-a îngăduit să zâmbească în vreme ce îşi băga Nokia la loc în buzunar.

– N-ai? Asta-i ciudat, a zis Astrid, pentru că eu cu siguranţă am. Cum ar fi, de exemplu, ce anume te face să fii sigur că e tipul nostru?

– Am zis că bănuiesc. Nu că sunt sigur, a ripostat Klippan. Dar adevărul este că totul la el e suspect. Uitaţi-vă un pic la asta.

Bărbatul de pe ecran s-a dus la frigiderul cu heringi în oţet.

– Tocmai a fost la raionul Tex-Mex şi a luat lipii şi guacamole. Nu ştiu ce vă place vouă să puneţi în lipii, dar mă îndoiesc că e vorba de heringi în oţet.

– Cine spune că acele lucruri sunt pentru aceeaşi masă? a obiectat Irene. Lipiile pot fi pentru seară şi heringul pentru...

– Chestia e că, de fapt, el nu cumpără nimic, a întrerupt-o Klippan. Nu există vreo direcţie a mişcărilor sale şi nici un plan pentru ce pune în coş. După o vreme o să scoată dintr-un congelator chiftele vegetale, ca apoi să cumpere o jumătate de kilogram de carne tocată.

– Poate că iubita lui e vegetariană.

– Poate. Dar cum explici faptul că a fost deja la raionul de legume şi fructe, unde a ales roşii organice extrem de scumpe, dar apoi se întoarce acolo şi ia un castravete normal, plin de pesticide, deşi castraveţii organici nu costă decât cu două *kronor* mai mult?

– Bine.

Astrid a încuviinţat din cap.

– Prin urmare, nu se află acolo la cumpărături.

– Dacă el este făptaşul nostru, poate că cercetează locurile, a intervenit Fabian, încercând să dea impresia că participă.

– Asta am presupus, a zis Klippan. Însă, dacă aşa ar sta lucrurile, ar trebui să se uite după camerele de supraveghere, şi în cele douăzeci şi două de minute pe care le petrece în magazin nu ridică niciodată privirea. De asemenea, nu-şi scoate telefonul ca să fotografieze şi nici nu dă atenţie căii de evadare din spatele tejghelei raionului de carne, pe care a folosit-o în cele din urmă.

– Aşadar, ce anume *face*? a zis Irene, care începea să dea semne de nerăbdare.

– Îţi mulţumesc că întrebi. Exact la asta am cugetat. Şi, după ce am studiat această secvenţă de nu mai ştiu câte ori, am tras concluzia că el caută.

– Ce vrei să spui cu „caută“? Ce anume? a zis Astrid.

– O să ajungem la asta.

Klippan a ridicat mâna ca să stăvilească alte întreruperi.

– Dar mai întâi vreau să întreb dacă vreunul dintre voi a observat că acum o vreme a stat lângă cartofii noi holbându-se la alt client. O doamnă mai în vârstă îmbrăcată complet în albastru care pipăia fiecare mango din magazin.

– Da, am văzut-o, a zis Irene. Până şi ochelarii erau albaştri. Dar n-am observat ce făcea bărbatul.

– Însă eu, da, şi chiar în acest moment face acelaşi lucru.

Klippan a arătat spre peretele pe care suspectul lor stătea lângă frigiderul cu heringi, uitându-se la un bărbat care pleca repede de la un munte de căpşune spre raionul de carne.

– Şi ce înseamnă asta? a zis Astrid. În afară de faptul că se holbează la lume.

– Cum ziceam, cred că este în căutare.

– Da, aşa ai zis. Întrebarea este ce anume...

– Victima, a zis Klippan, tăindu-i vorba. Îşi caută următoarea victimă.

Starea de spirit s-a schimbat pe dată. Nimeni n-a vorbit, tăcerea era aproape palpabilă, în vreme ce Fabian şi ceilalţi îşi aminteau ceea ce văzuseră şi încercau să digere ideea că teoria lui Klippan ar putea să aibă un oarecare merit.

– Dar stai aşa, a zis Astrid, după o vreme. De ce să-şi caute o victimă?

– Bine, poate că alegere este un cuvânt mai bun.

– Căutare sau alegere.

Astrid a ridicat din umeri.

– Lennart Andersson e acolo, la raionul de carne. Tot ce ai de făcut ca să-l găseşti este să te duci acolo.

– Ce vreau eu să spun este că nu pare să fie conştient de asta în acest moment. Cred că, pur şi simplu, încă nu hotărâse cine avea să fie.

Klippan a scurs ultimele picături de cafea din carafă.

– Şi apoi, schimbul lui Lennart începe abia peste trei minute şi jumătate. Dar uitaţi-vă la asta.

A făcut semn cu capul spre clip, în care bărbatul încă zăbovea lângă heringi.

– La început am crezut că alege între diferitele produse. Dar nu asta face. Nici măcar nu se uită la peşti, îl urmăreşte pe bărbatul cu pantaloni scurţi albi şi mocasini care stă acolo cu fiul lui.

– Stai un pic, nu-i Eric Jacobsén?

Astrid s-a întors cu faţa spre Fabian, care a încuviinţat.

Cu siguranţă erau Jacobsén şi fiul său, Rutger, părând să n-aibă habar că sunt în pericol să devină următoarele victime ale ucigaşului. Cu alte cuvinte, drumurile lor se încrucişaseră atât aici, cât şi în legătură cu Molly Wessman.

– Dacă este adevărat ce spui, că se află aici ca să-şi aleagă o victimă, a zis Astrid, atunci ce l-a făcut în cele din urmă să se oprească la Lennart Andersson de la raionul de carne şi nu la altcineva?

– Asta-i o întrebare bună. Şi, sincer, n-am nici cea mai mică idee. Ce ştiu eu, poate că alege pe oricine se nimereşte să-l calce pe bătături.

– Aş pune pariu că are un plan pentru felul în care trebuie să fie executată crima, a zis Molander, în vreme ce suspectul scotea un obiect din buzunarul din dreapta.

Un obiect care a sclipit înainte să-şi strângă pumnul în jurul lui.

– Şi ceea ce face el aici este să se preumble, căutând victima cea mai potrivită.

– Atunci n-ar trebui să caute pe la raionul de carne în loc de întregul magazin? a zis Astrid.

– Sau poate că e în căutarea unei persoane care să fie cât mai diferită de celelalte victime, a zis Klippan.

Astrid a încuviinţat din cap.

– Fabian, tu ce crezi?

Fabian a încetat să se întrebe ce anume scosese din buzunar suspectul şi se răsucea spre Astrid când a intervenit Irene.

– Scuze, dar vedeți şi voi ce văd eu?

A arătat spre suspect, al cărui braţ drept se mişca un pic înainte şi înapoi.

– Aproape că arată ca şi cum... ar juca ping-pong în buzunar.

– Din nefericire pentru el, nu asta este, a zis Klippan. Cea mai bună presupunere a mea este că-i un soi de tic ca să-l menţină calm. De fapt, face asta de mai multe ori, şi alteori e clar că mâna nu e în pantaloni.

– Aşadar, Klippan, vreau doar să mă asigur că am priceput bine, a zis Astrid. Ne spui că umblă prin lume alegându-şi victima complet la întâmplare?

– Da, din păcate, aşa arată.

Klippan s-a răsucit spre Fabian.

– Şi nu exact despre asta vorbeai? Că s-ar putea să nu existe un motiv?

Fabian a încuviinţat din cap, cu toate că îi suna şi lui ciudat. Dar nu vedea altă explicaţie.

– Pur şi simplu nu pricep de ce ar omorî cineva fără motiv, a zis Astrid.

– Poate pentru că el crede că e amuzant şi se distrează. Cel puţin, asta ai spus tu.

Fabian s-a întors spre Molander.

– Eu? Nu, când să fi spus asta?

Molander şi-a scuturat capul.

– Bine, dar alegerea trebuie să se bazeze pe ceva, a zis Astrid. Că există ori nu un motiv. Adică, doar nu poate fi la întâmplare.

– Dacă ne gândim mai bine. De ce nu poate? a zis Molander.

– Pentru că se pare că ceva îl face să aleagă o victimă sau alta, şi dacă ne dăm seama ce, am putea chiar să prezicem cine va urma. Tu ce crezi, Fabian? Eşti neobişnuit de tăcut astăzi.

– Sunt? a zis Fabian, cu gândurile din nou fixate pe ceea ce ţinea în mână suspectul în clip.

Aceea să fi fost cheia?

– Şi tu.

Astrid s-a întors cu faţa spre Irene, care şedea cu gura deschisă, privind în gol.

– Nici tu n-ai spus nimic de o vreme.

S-a aplecat în faţă şi şi-a fluturat mâna în dreptul ochilor lui Irene.

– Hei, cu tine vorbesc.

Irene a reacţionat, dar când a vorbit, a fost cu Klippan, nu cu Astrid.

– Poţi să mai rulezi o dată clipul?

– Sigur. De la început sau...?

– Nu, de unde stă lângă heringi şi se răsuceşte spre bărbatul bărbos.

– Sigur. Nici o problemă.

Klippan a dat înapoi marcajul timpului şi clipul a pornit puţin înainte ca suspectul să privească peste umăr spre bărbatul din spatele lui.

– Oprește și mărește-i fața.

– Irene, știu ce urmărești. Dar n-are rost. Am încercat deja.

S-a aplecat spre laptopul deschis și a mărit fața suspectului, care era pe jumătate ascunsă sub cozorocul șepcii de baseball.

– Sigur, zărim o parte din fața lui, care, dacă e să ghicesc, aș zice că e asiatic, dar în afară de asta...

– E el.

Irene s-a ridicat în picioare.

– E el. Îl recunosc.

– Cine? a zis Astrid. Despre ce vorbești?

– Am discutat cu tipul acela în biroul meu acum o săptămână și jumătate.

17

Sleizner tocmai îşi scosese şperaclul şi se pregătea să-l strecoare în încuietoarea apartamentului din Valby, lângă Copenhaga, când telefonul l-a anunţat că are un e-mail.

De la: michael.ronning@politi.dk
Pentru: kim.sleizner@politi.dk
Subiectul: Actualizarea setării de securitate a mobilului

După cum aţi aflat din mesajele precedente, suntem în cursul instalării unei serii de actualizări ale securităţii mobilelor unor membri de maximă importanţă ai Poliţiei Municipale Copenhaga. Dat fiind că sunteţi unul dintre cei vizaţi, mi-am rezervat timp în această miercuri la ora 13. Dacă nu mă contactaţi până atunci, mă bazez pe faptul că ne vom vedea la acea oră în biroul meu. Actualizarea va dura circa 120 de minute.
Al dumneavoastră,
Michael Rønning, şef serviciu IT

După cum aţi aflat. I se urcase la cap tipului de la IT. *Mi-am rezervat timp.* E adevărat, primise câteva mesaje despre blestemata de actualizare a securităţii,

şi e adevărat, le ignorase ca mesaje din cele nedorite, aşa cum erau. Dar asta nu-i permitea acestui terchea-berchea să fie nesupus. *Mă bazez pe faptul că ne vom vedea la acea oră în biroul meu.* Cine mama dracului se credea?

Avea de gând să-l lase să instaleze actualizarea, bine. Dar asta avea să se întâmple când îi convenea lui, nu unui afurisit de lacheu IT-st. Nu că şi-ar fi închipuit că va veni vreodată vremea să se poată lipsi de telefon timp de două ore. Şi apoi, trebuia să-i facă o copie de rezervă pe computer, ca să poată şterge toate chestiile care erau doar pentru ochii lui.

Sleizner şi-a îndesat telefonul la loc în buzunar şi s-a apucat să lucreze cu şperaclul. Trecuseră cel puţin patruzeci de ani de când nu-l mai folosise. Şi totuşi, era ca şi cum de-abia ieri îşi golise puşculiţa şi schimbase fiecare bănuţ pe care îl avea în mărci germane înainte de călătorie.

Planul fusese să-şi cumpere în taină un stilet. Nu pentru că ar fi avut de gând să-l folosească. Avea să-l ţină doar în buzunar şi să-l scoată din când în când ca să se asigure că e în stare bună. În Karlsruhe a reuşit, în cele din urmă, să scape de părinţi şi a găsit o prăvălie în care era cea mai mare colecţie de cuţite pe care o văzuse în viaţa lui. Nu numai stilete, cuţite de aruncat şi macete. Aveau până şi *karambituri*, care fuseseră întotdeauna cuţitele lui preferate.

Dar în loc de asta, i-a atras privirea un şperaclu şi, după ce s-au întors din călătorie, i s-a părut că umblă cu o baghetă fermecată în buzunar. În cea mai mare parte a copilăriei a putut să treacă de orice uşă avea chef. Intra pe furiş în casele vecinilor, unde erau întotdeauna dulciuri şi uneori chiar şi bani. A iubitei sale, când a avut una, ca să-i scotocească prin lucruri.

Sau în cancelarie, noaptea, ca să copieze întrebările care aveau să fie în extemporalul de a doua zi.

Apoi, brusc, într-o zi, vecinul a stat la pândă și l-a prins asupra faptului, scormonind prin cutia din partea din spate a debaralei, în care își țineau economiile.

După câteva palme zdravene, i s-a dat de ales. Fie se duce și îi spune tatălui său totul în momentul în care se întoarce de la lucru, fie își trage fermoarul pantalonilor și și-i dă jos pe loc. Fusese o alegere ușoară, cu toate că luni întregi după aceea s-a simțit mânjit.

De atunci n-a mai folosit șperaclul. Până acum. Dar era ca mersul cu bicicleta. După ce ai învățat să mergi cu ea, se pare că nu mai uiți niciodată.

Broasca a scos un clinchet și a putut să deschidă încet ușa, să intre în micul apartament și să închidă ușa la loc.

Pe ușă scria *Thor Rindflygt*, însă din clipa în care a pășit pe holul îngust, întunecat, și-a dat seama după miros că se află în locul potrivit. Aceasta era adevărata adresă a chinezoiului cu elefanții, Qiang Who. Sau Qiang-Wei Hitomu Oisin, cum apărea în registrul de evidență a populației, ceea ce explica de ce fusese atât de greu de găsit.

Însă totul a ieșit bine până la urmă. De fapt, cele mai multe lucruri au ieșit așa cum își dorea și, chiar dacă încă mai simțea o vagă îngrijorare în privința intențiilor Dunjei, era destul de ușor de înlăturat. Preluase controlul și era din nou un jucător de care trebuie să se țină seama, după ce petrecuse prea mult timp pe banca rezervelor.

Așa cum bănuise, chinezul era un mic sclav IT grăsan în subsolul bunkerului TDC. Bunul său prieten Stig Paulsen fusese bucuros să-i dea lista angajaților. Peste o oră și jumătate, găsise mutra urâtă inconfundabilă,

a cărui adresă reală nu era Blågårdsgade, ci un apartament în Valby, pe Sylviavej, nr. 22, etajul patru.

A mers mai departe până în bucătăria mică, dar plăcută, şi a observat că probabil nu există baie în apartament, de vreme ce exista o cabină de duş lângă chiuvetă. Ca la căminul studenţesc, şi fermecător, dacă aveai douăzeci de ani şi credeai în pace pe Pământ. Jalnic, dacă erai un gălbejit grăsan care merge pe un monociclu electric.

Sperase că aceasta era ascunzătoarea Dunjei. Că făcuseră un schimb temporar de apartamente, ea şi chinezul. Atunci povestea asta lungită avea să ajungă, în sfârşit, la finalul meritat. Dar nu era nici urmă de ea. Nu mormane de haine pe podea, nu vase murdare sau coşuri de gunoi care duhnesc. Totul era curat şi ordonat. La fel ca multele feluri de ceai, care nu numai că erau aranjate perfect la perete pe unul dintre blaturile din bucătărie, dar mai erau şi puse în ordine alfabetică.

Nu putea să explice de ce, dar dintr-un anumit motiv schimbarea de locuri între *Ginger Guru Chai* şi *Ginger Lemongrass* l-a făcut să se simtă un pic mai bine. Apoi a mers mai departe prin apartament, care, cu toate că chinezul nu mai locuia aici, încă era plin de tâmpenii cu elefanţi. Cum era covorul din hol, sau lustra din living, care era alcătuită din cinci trompe de elefant terminate cu becuri.

Platouri cu beţişoare parfumate erau împrăştiate prin odaie, ceea ce trebuia să fie alt semn că Dunja nu locuieşte aici. Sigur, nu putea să bage mâna-n foc, dar ar fi fost surprins să afle că ea se dă în vânt după beţişoarele parfumate.

Ajunsese într-un punct mort. N-avea rost să nege. Hotărâse să se dea bătut şi să plece din apartament

când, la ieşirea din living, a zărit un rucsac în culori ţipătoare pe un fotoliu aflat în colţul cel mai îndepărtat.

Era unul dintre cele mai urâte pe care le văzuse în viaţa lui, de aceea îşi amintea clar că îl mai văzuse, pe caseta de la camerele de supraveghere din filiala lui Danske Bank din Malmö, de unde Dunja îşi retrăsese toţi banii. În acel moment îl purta indianul costeliv care o ajuta. Aşadar, el era cel care locuia aici.

Piesele începeau, în sfârşit, să se aşeze la locul lor şi simţea cum îi revine buna dispoziţie. Chinezul ţinea legătura cu indianul, care ţinea legătura cu Dunja, ceea ce însemna că este cu un pas mai aproape de ea.

Un pas mai aproape de a pune capăt poveştii ăsteia.

A cercetat conţinutul rucsacului, dar a fost silit că tragă concluzia că nu sunt bani în el, doar o cutie lungă, îngustă, de beţişoare parfumate, pe care a scos-o şi a deschis-o. În ea era un teanc de fotografii cu granulaţie mare, unele complet neclare, şi toate arătau acelaşi apartament.

Apartamentul lui.

18

Irene scormonea cu disperare printre dosare şi biblioraftori, şi documente aşezate în teancuri pe podea când Klippan a intrat în biroul ei împreună cu Astrid şi Molander, toţi trei având în mână căni cu cafea proaspătă.

– Unde s-a dus Fabian?

Klippan s-a răsucit şi a scos capul pe uşă.

– A trebuit să plece şi nu se întoarce până mâine, a zis Astrid şi a închis uşa.

– Să plece? Nu poate să dispară când suntem în toiul unei...

– Are motivele lui, l-a întrerupt Astrid şi s-a întors cu faţa spre Irene. Cum te descurci?

– E pe aici, pe undeva.

Irene a scos cu o mână un dosar dintr-un teanc, folosind-o pe cealaltă ca să se asigure că restul teancului nu se prăbuşeşte.

– Ştiu că e pe aici.

– Presupun că s-a dus să-şi viziteze fiul, care e în spatele gratiilor, în Helsingør, a zis Molander.

– Theodor? Arestat? Vorbeşti serios?

Klippan s-a răsucit spre Molander.

– De ce?

– N-ai auzit? A fost arestat în legătură cu procesul bandei *Smiley*...

– A fost acolo ca să depună mărturie, asta-i tot ce ştim, a intervenit Astrid. Irene, vrei, te rog, să ne spui şi nouă ce cauţi?

Fără să răspundă, Irene s-a uitat repede la primele documente din dosar, apoi l-a lăsat să cadă pe podea şi a început să se plesnească peste cap.

– Irene, suntem cu toţii foarte ocupaţi.

– Aşa-i.

Irene s-a dus repede la biroul pe care era aceeaşi harababură.

– Uite. Ăsta-i el.

Le-a dat un dosar pe care scria *Interviuri (ne)interesante*.

Astrid a deschis dosarul şi s-a uitat la copia Xerox a permisului de conducere.

– Pontus Holmwick. Şi cine este?

– L-am chemat să vorbesc cu el. Maşina i-a apărut pe camerele de supraveghere din Bjuv, la o aruncătură de băţ de spălătoria în care a fost ucis Moonif Ganem. Mi se pare chiar că se vede maşina lui plecând la vreo jumătate de oră după crimă.

– E asiatic?

Irene a încuviinţat din cap şi s-a răsucit spre Klippan.

– Nu-ţi aminteşti de el?

Klippan şi-a scuturat capul.

– Nu? Păi tu ai fost cel care a insistat să-l aduc la secţie.

– Am făcut asta?

– Da, când Astrid era la dezintoxicare şi tu erai la conducere. Nu pricep cum ai putut să uiţi. Tocmai reuşiseşi să-l identifici pe Assar Skanås.

– Aşa-i, asta îmi sună cunoscut.

Klippan s-a luminat la faţă.

– Voiam să-i aducem la secţie pe toţi cei cu comportament fie şi un pic suspect. Şi tu erai bosumflată şi împotriva acelei idei, ca să nu zic mai mult.

– Ai avut dreptate. Eu am greşit. Putem s-o lăsăm baltă şi să trecem mai departe?

Molander li s-a alăturat.

– Nu că ar avea cea mai mică importanţă, dar eu am fost cel care s-a întâmplat să observe maşina şi, dacă nu mă înşel, am verificat plăcile cu numărul de înmatriculare şi am observat că este închiriată, ceea ce a făcut-o să fie extrem de interesantă.

– Aşa-i. De la Hertz de pe Gustav Adolfsgatan din Söder.

– Gustav Adolfsgatan.

Astrid s-a întors spre Molander.

– Asta nu-i în apropiere de strada Carl Krooks, unde ai localizat mobilul lui Skanås?

– Cu siguranţă nu-i departe.

– Vreţi să ziceţi că Pontus Holmwik şi Assar Skanås erau în legătură? a zis Irene.

– Ar putea să fie o coincidenţă.

Astrid a ridicat din umeri.

– Dar hai să vedem dacă putem găsi o adresă.

Irene s-a aşezat la computerul său.

– CNP-ul lui este 790825-3324, a continuat Astrid.

Irene a tastat cifrele, dar a ridicat repede privirea.

– Nu există nimeni cu acest CNP.

– Ciudat.

Klippan s-a dus să vadă cu ochii lui.

– N-ar fi trebuit ca Hertz să descopere asta când l-au introdus în sistem?

– Aşa se presupune, a zis Molander. Dar, ce-i drept, noi n-am făcut-o.

– E vina mea, a zis Irene.

– Probabil că au făcut actele de mână, asta-i tot.

Molander a luat dosarul şi l-a frunzărit.

– Şi apoi, nu mulţi oameni pot să deosebească un permis de conducere fals de unul real.

– Ce, e fals? a exclamat Irene.

– Trebuie să fie, nu?, cu acel CNP. Cea mai bună cale de a afla este să-i dai drumul din mână de la câţiva centimetri şi să asculţi sunetul pe care îl scoate când ajunge jos.

– Cum adică, să asculţi sunetul? Care sunet?

– Plasticul e diferit. La unul real sună mai puternic, mai aproape de metal.

– Fals sau nu, tu trebuie să fi dat cumva de el, a zis Astrid.

– Da, am sunat la Hertz, de unde mi s-au dat numele şi numărul de telefon.

Irene a arătat spre însemnările sale.

– Asta apare aici.

Astrid, Klippan şi Molander s-au uitat unul la altul.

– Vreţi să ziceţi că ar trebui să-l sun?

– Nu, e mai bine să-i determinăm locaţia şi să-l înconjurăm. Ce crezi?

Astrid s-a răsucit spre Molander.

– Sigur, putem să facem asta. Dar nu mă aştept la prea mult. Dat fiind că a reuşit să scape până acum, pare destul de isteţ ca să se fi descotorosit de acea cartelă SIM de îndată ce Irene a terminat cu el. Şi, în plus, am un loc al faptei care aşteaptă să fie cercetat, şi asta o să dureze ore întregi.

– Bine, însă, de cum ai timp, vreau să încerci s-o faci.

Astrid s-a întors spre Irene.

– Când ai vorbit cu el, care era motivul prezenței sale în Bjuv în acel moment?

– Se ducea să fotografieze diferite fundaluri, sau cam așa ceva.

Irene a luat înapoi dosarul și l-a frunzărit.

– Așa-i, iată. PetFrame. Din ce mi-a spus, lumea îi trimite poze cu animalele de companie și el le pune pe alt fundal.

– Și are tupeul să ceară patru mii de *kronor* pentru asta, a zis Molander, cu ochii la telefon.

– Ai găsit site-ul?

Molander a încuviințat din cap.

– Lucru deloc surprinzător, nu există un număr de la Registrul Comerțului, adresă sau număr de telefon. Singurul lucru pe care îl văd este o adresă de e-mail anonimă info@.

– Poate că îi putem urmări încasările, a propus Klippan.

– După informațiile din site, folosește sistemul ramburs, ceea ce face greu de urmărit încasările, de vreme ce nu cunoaștem numele pe care îl folosește când trimite coletele. Cel mai bine ar fi dacă am putea avea acces la adresa de e-mail și să începem din capătul celălalt, de la clienții lui.

– Asta o să dureze cel puțin o săptămână, a zis Klippan. Întrebarea este cu câte alte victime și anchete o să ne pomenim până atunci. Propun să-l dăm în urmărire generală.

– Ar însemna să dăm cărțile pe față și, în plus, există riscul să afle și să plece din țară, a ripostat Astrid. Nu știu ce credeți voi, ceilalți, dar eu simt că suntem foarte aproape.

– N-aș prea crede, a zis Molander. Avem un chip și un CNP fals. Și cam atât.

– O să discut asta cu Stina Högsell, să vedem ce crede ea. Dar aş fi surprinsă să nu fie de acord cu mine că, în acest moment, cel mai bun lucru pe care îl putem face este să păstrăm tăcere.

Astrid a dat să plece.

– Încă ceva înainte să încheiem.

Klippan s-a răsucit spre Irene.

– Vecinul ăla al tău, cum îl cheamă?

– Care vecin?

– Ştii tu, cel de alături, al cărui nume l-am recunoscut amândoi, dar nu ştiam de unde să-l luăm.

– A, da. P. Milwokh cu „w“ şi cu „h“ la sfârşit. Ce te-a făcut să te gândeşti la el?

– Sunt aceleaşi litere, dar în altă ordine.

– Cum?

Irene şi-a plimbat privirea de la Klippan la ceilalţi şi înapoi.

– Aşa e. P. Milwokh şi P. Holmwik.

– Cum, tipul cu maşina închiriată? Şi el îşi scrie numele cu „w“?

– Da.

Klippan s-a dus la tablă, a scris un nume deasupra celuilalt şi a tras linii între litere, până ce s-au împerecheat toate.

Irene s-a uitat la cele două nume, nevenindu-i să creadă, ca şi cum nu era cu putinţă să fie adevărat. Însă era. Klippan avea dreptate. Aveau aceleaşi litere. Un „h“ aici şi un „h“ acolo. Un „k“ aici şi un „k“ acolo. Un „w“ aici şi un „w“ acolo.

Oricât ai fi vrut, n-aveai cum să faci din asta o coincidenţă.

19

Gertrud Molander o spusese foarte clar. În nici un caz nu voia să-l întâlnească sau să intre în contact cu el. Lui Fabian nu-i era greu să înțeleagă de ce. O căutase ca să-i pună întrebări și îi zguduise întreaga existență până în străfunduri. De la credința că totul este absolut în ordine, fusese silită să-și dea seama cu cine este măritată.

Acum era în pat, bolnavă, și el avea din nou să dea năvală fără să fie poftit. Asta era șansa lui, și poate că ultima, s-o facă să priceapă că nu este în siguranță în propria casă. Că trebuie să plece de acolo cât mai curând. Așa că a fugit de la serviciu cu o oră mai devreme decât plănuise.

Ingvar Molander avea să-și folosească telefonul ca să urmărească mașina lui Fabian, și trebuia să presupună că îi urmărește și mobilul. Prin urmare, a lăsat mașina acasă, cu telefonul aflat în siguranță în torpedou, și a pus-o pe Sonja să i-o ducă la feribot pentru prima lor călătorie ca să-l vadă pe Theodor, la Helsingør.

S-a dus pe jos până în Kopparmölleplatsen ca să ia autobuzul 2, din care a coborât peste douăzeci și cinci de minute la Ramlösa Brunn. A pornit pe poteci și a trecut de Ramlösa Wok-Express, unde, cu numai

o săptămână înainte, se întâlnise întâmplător cu Gertrud, pe când discuta cu vecinul ei despre moartea soției, Inga Dahlberg.

A fost cel mai prost moment cu putință. Gertrud a reacționat pe dată la faptul că ancheta a fost redeschisă și a întrebat de ce nici ea, nici soțul ei n-au fost informați. De atunci, nu fusese decât o chestiune de timp până ca Molander să-și dea seama ce se petrece.

Lindhultsgatan era la doar câteva sute de metri, și când a cotit, și-a dat seama că nu-i mai rămân decât douăzeci de minute până să trebuiască să se întoarcă în oraș ca să se întâlnească cu Sonja.

A mers mai departe spre casă și a observat că de pe alee lipseau și mașina, și bicicleta lui Gertrud. Când a ajuns la ușă, a sunat și a așteptat. Poate că ea dormea. S-a aplecat peste balustrada verandei ca să se uite pe fereastra bucătăriei. Lumina era stinsă și totul arăta curat și în bună rânduială. Nu se vedea mâncare, nici farfurii sau pahare. Nimic. Blaturile erau atât de curate, că le puteai lua drept oglinzi.

Gertrud era întruchiparea gospodinei devotate, deretiсând tot timpul. Probabil că una dintre ultimele din generația ei. Și totuși, ceva din bucătăria curată ca în reclame îi dădea o senzație neplăcută. Și-a pus mănușile de piele și a scos inelul cu chei pe care îl găsise în sertarul biroului lui Hugo Elvin.

Deja găsise ușile pe care le descuiau trei dintre ele, ceea ce însemna că alte patru erau posibile candidate. Două dintre ele erau marcate cu bandă adezivă pânzată verde pe care erau scrise de mână semne de întrebare. Celelalte erau marcate cu bandă albă, cu un pește desenat pe una și un cod din șase cifre: 759583, pe cealaltă și, de vreme ce pe peretele de lângă ușă era

o tastatură dreptunghiulară cu două coloane de cifre, a început cu a doua.

A intrat ca unsă. Cel puțin la început. După o vreme, a părut că se înțepenește, dar cu un pic de scuturare a intrat până la capăt. Însă n-a putut să o răsucească. A încercat în ambele sensuri, forțând cât de mult a îndrăznit, pentru că nu voia să riște ca cheia să se rupă în broască. Cealaltă cheie marcată cu alb nu s-a potrivit deloc, și nici vreuna dintre cele cu verde.

S-a dat bătut și a ocolit prin spatele casei, până pe terasa podită cu lemn, dincolo de grătarul care, în adevăratul stil Molander, era acoperit și stătea lângă scaunele de grădină rezemate de masă, pentru cazul în care ar fi plouat.

Nimic nu fusese lăsat la întâmplare. Nici măcar zumzetul electric care a pornit brusc sub picioarele lui. A dus instinctiv mâna la pistol până să-și dea seama că era o cositoare-robot care ieșea din locașul ei de alimentare de sub treapta de la poalele scării.

S-a dus la ușa terasei și și-a umbrit ochii cu mâinile ca să se poată uita înăuntru. Livingul arăta ca întotdeauna. Covorul, mobilierul și perdelele, în diferite nuanțe de bej, iar pe pereți, tablouri cu peisaje banale care se înghesuiau printre tablouri cu păsări și cu flori uscate.

Cheia albă cu codul din șase cifre se potrivea și în această încuietoare, însă acum a putut s-o răsucească. După ce s-a strecurat înăuntru a închis încet ușa și a ascultat cu atenție. Nu era decât tăcere.

Colecția de bufnițe a lui Gertrud era pe un raft al vitrinei, la fel ca ultima dată când fusese el acolo. Și în mijlocul parlamentului de cristal a zărit bufnița de supraveghere a lui Elvin. Din multe puncte de vedere, amplasamentul sărea în ochi, dat fiind că obiectivul era

să pună un microfon în casa unui expert criminalist uns cu toate alifiile. Însă probabil că acea colecție de bufnițe era în așa măsură domeniul lui Gertrud, încât lui Molander nici nu i-a trecut prin minte s-o verifice.

A mers mai departe spre dormitor și a bătut ușurel la ușa închisă, în vreme ce se gândea ce să zică. În cele din urmă, văzând că nu primește nici un răspuns, a apăsat pe clanță și a deschis ușa.

N-ar fi putut spune la ce se aștepta, în afară probabil de Gertrud adormită. Patul era făcut și pernele umflate ca într-o cameră de hotel. Nu erau haine pe scaunul din colț, nici șervețele, nici un pahar cu apă, nici altceva, dacă-i pe așa. Și nici urmă de Gertrud.

În mesaj ea spusese clar că e acasă, în pat. Oare se odihnea altundeva în casă, sau totul nu era decât o... Să fi fost Molander cel care îi răspunsese la mesaje? Să fi luat telefonul ei și ședea acolo, de cealaltă parte a mesei, tastând răspunsuri ca să se asigure că nu observă nimeni dispariția ei?

Locul părea extrem de curat.

S-a dus la ceea ce părea să fie partea de pat a lui Gertrud și a tras sertarele noptierei. Mai întâi pe cel de sus, apoi pe cel de jos. Amândouă erau goale. La fel și comoda și cele două dulapuri din partea ei de încăpere. Nici o haină, pe nicăieri. Camera mirosea a produse de curățenie și, când și-a plimbat degetul pe partea de jos a dulapului, n-a văzut nici un firicel de praf.

Să fi făcut el curățenie? La asta se uita acum? Ca și cum ea n-ar fi existat niciodată. Dar când să fi avut timp? Trecuseră mai puțin de două zile de la cearta lor din living și, dacă era să-l creadă pe Molander, își petrecuse întreaga noapte în laboratorul poliției.

Judecând după ce auzise din înfruntarea lor, Molander fusese luat prin surprindere de câte știa Gertrud,

ceea ce făcea mai puțin plauzibilă ideea că ar fi plănuit deja ce să facă cu ea și mai probabilă ideea că a fost silit să improvizeze.

Fabian s-a dus la cealaltă noptieră. Pe ea era un manual de fizică vechi, pe care l-a recunoscut de când era elev. O hârtie ieșea dintre pagini. A întors filele până la cea marcată, la jumătatea capitolului despre teoria electricității, pagină după pagină plină cu grafice, ecuații și tot soiul de calcule. Mai erau și câteva însemnări scrise în grabă pe margine.

Autoionizare. Conductor. Hidroniu: HO- (hidroxid), H_3O*+ (trihidroxid)*

Era, fără îndoială, scrisul lui Molander.

200l/24h=8,33l/h/60=0,14l/min

Însă era mai greu de descifrat ce anume însemna.

Impedanța corpului omenesc = rezistența pielii + rezistența internă = aprox. 1000Ω

Să fi avut de-a face cu planul lui pentru Gertrud?

>50mA. X sec → †

A ieșit repede din dormitor și a smucit toate ușile pe care le-a găsit. Una ducea la o mică debara ticsită cu haine de iarnă, pantofi și ustensile pentru curățenie; alta, la o mică baie pentru oaspeți, cu un suport magnetic pentru săpun, lângă chiuvetă; a treia, la un mic birou care era și cameră de oaspeți, în care se aflau un pat, un birou și un computer.

În pivniță a găsit o încăpere pentru centrală și o cameră cu utilaje care dădea direct în grădină. Pe lângă o mașină de spălat și un uscător, mai era și o chiuvetă la fel de curată ca restul casei. O pereche de pantaloni grosieri pentru pescuitul la muscă atârna pe un perete, iar de-a lungul altuia erau rafturi pe care se afla o colecție de vinuri impresionantă.

Ultima ușă din pivniță era din metal și nu avea nici clanță, nici gaură pentru cheie.

– Hei! Gertrud, ești acolo? a strigat și a bătut în ușă din toate puterile. Sunt Fabian!

Și-a lipit urechea de metal, dar n-a auzit nimic.

Răsucindu-se, a descoperit o găurică în perete, la dreapta, și când a vârât cu grijă un deget, și-a dat seama că este un capac care se putea deschide. În spate era o tastatură cu cifre de la 0 la 9.

A scos cheia cu codul din șase cifre și, după ce l-a tastat, s-a produs un mic curent de aer, când ușa metalică a alunecat într-o parte, dispărând în zid. Încăperea din spate amintea de un mic muzeu, plină de rafturi, vitrine și tejghele de sticlă.

Îi văzuse interiorul cu doi ani înainte. Molander și Gertrud invitaseră la un grătar întrega echipă, împreună cu partenerii de viață, în ciuda faptului că erau în mijlocul unei anchete foarte dificile. Irene îl dusese în pivniță, unde ușa de metal era deschisă. Înăuntru erau de toate, de la pistoale la cuțite și fiole cu substanțe toxice. Ba chiar i-a arătat o colecție de gloanțe turtite, care fuseseră extrase din victime.

El deschisese un congelator încastrat în zid și îl găsise plin de recipiente din plastic, pungulețe transparente și alte obiecte, toate etichetate cu combinații de litere și cifre.

Irene îi spusese că toate astea sunt de la anchete încheiate și susținuse că nevoia de a colecționa, combinată cu pura obsesie față de știință era ceea ce-l făcea pe Molander să fie un tehnician criminalist atât de priceput. Probabil că era adevărat, dar explica și de ce devenise ucigaș în serie.

I-ar fi trebuit ore întregi ca să examineze totul, și în acel moment prioritatea sa era Gertrud. Din păcate, ea nu era în încăpere și, din cât își dădea seama, nu era nici urmă de ea nicăieri.

Ajunsese prea târziu. O simțea. Singura întrebare era când își găsise Molander timp s-o ducă din casă. Dacă asta era ceea ce a făcut.

Garajul. Cum de nu se gândise la asta?

Gândul a declanșat un potop de imagini, una mai cumplită decât alta. Orice i-o fi făcut Molander nevestei, era limpede că o făcuse în garaj. Acolo își avea atelierul. Acolo își ținea uneltele și acolo putea să lucreze până noaptea târziu fără să stârnească bănuieli.

A ieșit repede din încăpere și a urcat scările, a traversat livingul spre terasă, imaginându-și cum Molander intră cu mașina în marșarier în garaj suficient de mult ca să încarce sacii de gunoi negri, plini cu părți de cadavru, fără să fie văzut.

După ce a încuiat ușa, a alergat pe terasă și a coborât pe peluză, unde robotul se lupta în continuare cu iarba. A constatat că ușa laterală a garajului e descuiată și, așa cum bănuise, era acolo un banc de lucru uzat, cu o menghină. Mai erau fierăstraie, ciocane și clești, toate atârnate la locurile lor, iar pe un raft, a văzut un burghiu, alături de o drujbă și câteva suluri de saci de gunoi negri.

Dar nu se vedea sânge. Nici pe bancul de lucru, nici pe podea și nici pe vreuna dintre lamele fierăstraielor. Nici măcar ca stropi uscați, pe undeva. Ceea ce a văzut a fost o foaie de hârtie mototolită pe bancul de lucru, alături de un sul de cablu electric alb. S-a dus acolo, a netezit-o și a început să citească.

Ingvar,

N-am știut unde să pun această scrisoare ca să fiu sigură că o vei găsi cât mai repede posibil. În ultima vreme ai fost atât de ocupat, încât aproape că nu ne-am văzut, iar cele câteva ore în care ai fost acasă le-ai petrecut fie în pivniță, fie aici, în atelierul tău.

În acest moment, probabil că te gândeşti ce laşă sunt pentru că n-am îndrăznit să-ţi spun în faţă ce am de spus. Dar adevărul este că mi-e frică. Da, mi-e frică de ce ai putea să-mi faci.

Ai avut întotdeauna întunecimea asta în tine, accese de mânie care apăreau brusc şi uneori te-au dus până în pragul violenţei. E un lucru de care am fost conştientă încă de când ne-am cunoscut. Tata m-a prevenit în această privinţă şi voia să te părăsesc. Dar nu i-am luat în seamă îngrijorarea şi vreau să ştii că nu m-am simţit niciodată ameninţată. Până duminica trecută.

N-ai făcut nimic, dar te-ai gândit la asta. O vedeam în ochii tăi şi n-am fost niciodată în viaţa mea mai speriată. Probabil crezi că exagerez şi că sunt isterică. Dar, oricum ar fi, mi-am dat seama că era, probabil, exact ceea ce îmi trebuia ca să fac în cele din urmă acest pas.

Poate că o să te surprindă, dar, de fapt, este ceva la care m-am gândit mult în ultimii ani. Însă, la fel ca pe îngrijorarea exprimată de tata, n-am luat-o în seamă şi am continuat să pretind că totul e în ordine. Că îngrijorarea permanentă, sâcâitoare, legată de cine este cu adevărat bărbatul cu care m-am măritat era exact aşa, exagerată şi isterică.

Însă nu mă mai pot preface că nu văd. În ciuda tuturor anilor frumoşi pe care i-am petrecut împreună tu şi cu mine. Cu toate că ai fost cel mai important bărbat din viaţa mea şi o parte din mine încă te iubeşte, am hotărât să te părăsesc.

Aşadar, plec pentru o vreme. Nu contează unde. Important este că am nevoie de timp şi spaţiu ca să-mi găsesc drumul înapoi spre cine sunt eu. Aşa că te rog, Ingvar. Nu încerca să mă cauţi ca să „stăm de vorbă".

Crede-mă. Ştiu ce fac.

Gertrud

20

De-abia atunci când s-a lăsat în patru labe şi a început să frece podeaua şi-a dat seama cât de murdară este, de fapt. Că nu mai era albă, ci stropită cu murdărie. Îi plăceau lucrurile curate şi ordonate.

Citise undeva că, în ciuda credinţei populare, podeaua şi uneori chiar şi WC-ul sunt printre cele mai curate lucruri de prin case. Cele mai murdare şi mai pline de microbi se pare că sunt mobilele, telecomenzile şi tastaturile, urmate îndeaproape de, chiar aşa, plinte.

Misiunea din noaptea trecută fusese şi ea un soi de curăţenie. Totul se petrecuse conform planului, şi s-a simţit cu câteva kilograme mai uşor. Misiunea a fost îndeplinită şi dezastrul, sau oricum i-ar fi zis, dinainte nu mai era o rană deschisă, inflamată. A fost dezinfectată şi curăţată şi, cu timpul, avea să devină o cicatrice de toată frumuseţea.

Se ducea din nou mâine, dar nu se simţea stresat din cauza asta. În cea mai mare parte era sub control. A făcut turele de bazin în dimineaţa aceea şi, pentru prima dată, a reuşit să le facă în mai puţin de două ore. De asemenea, rezervase o bărcuţă de cauciuc cu motor suspendat, a cumpărat provizii şi a împachetat cea mai mare parte a echipamentului.

Tocmai atunci, ca şi când ar fi fost o lege a naturii să existe întotdeauna beţe în roate, s-a auzit soneria. De această dată nici măcar n-a tresărit. Poliţista aia trecuse deja pe acolo de atâtea ori, că ar fi fost aproape surprinzător dacă n-ar fi continuat să-l deranjeze.

Însă ea devenea o problemă. Armonia şi concentrarea de care avea nevoie ca să se apuce de treabă erau distruse de zgomotul acela care îi zgâria timpanele. Dacă ar fi fost în stare să nu-l bage în seamă, ar fi putut s-o lase să continue la nesfârşit. Dar nu era în stare. Nu-şi putea termina gândurile. Nu putea nici măcar să termine de frecat afurisita de plintă.

Poate că ar fi mai bine să termine cu asta. S-o primească înăuntru, să audă ce are de spus şi apoi să-i facă felul folosind orice metodă alegeau zarurile.

Nu era mult timp, aşa că a început cu o întrebare simplă, da sau nu, ca să stabilească dacă trebuie să se ocupe de asta acum sau să lase lucrurile cum sunt. Şi-a dat jos mănuşile de cauciuc, a scos unul dintre zarurile cu şase feţe pe care le avea întotdeauna la el, l-a scuturat şi l-a rostogolit pe podea.

Trei.

Alături de unu şi doi, reprezenta „da", ceea ce însemna că zarurile sunt din nou de partea lui. Acum mai trebuia doar să hotărască în ce fel trebuie s-o facă, apoi va fi gata să deschidă uşa. A dat din nou cu zarul, ca să afle cu ce categorie are de-a face. Ca de obicei, numerele fără soţ însemnau *armele morţii*, iar cele cu soţ, *felul de a muri.*

Cinci.

Cunoştea pe de rost lista armelor, de la unu la doisprezece, aşa că s-a putut duce direct la aruncarea preliminară, pentru a hotărî dacă alegerea armei trebuie să fie stabilită de unul sau de două zaruri.

Trei.

Asta însemna că foloseşte un zar. În acompaniamentul sunetului ascuţit al soneriei, a luat zarul, l-a scuturat, l-a lăsat să cadă înapoi pe podea şi l-a privit cum se rostogoleşte până s-a oprit.

Doi.

Zarul grăise, şi hotărârea lui era, fără îndoială, prudentă. Trebuia să folosească o funie, care, dat fiind că era acasă, trebuia să fie considerată arma perfectă. Ea nu va putea să ţipe sau să facă prea mare zarvă. Şi nu vor fi nici sânge şi mizerii care să-i dea peste cap curăţenia. Şi, mai mult, deja cumpărase funie şi o împachetase împreună cu restul echipamentului pe care îl lua cu el în seara asta.

Ştia exact în care buzunar o pusese, aşa că nu i-au trebuit decât câteva secunde ca s-o găsească înainte să ajungă în hol.

Prin vizor ea părea mai musculoasă decât îşi amintea de la discuţie. Cu alte cuvinte, n-avea rost să aştepte ca ea să acţioneze prima. Ar trebui, pur şi simplu, s-o tragă în apartament cât mai repede posibil şi să-i secere picioarele, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă.

A pus funia pe podea, ca să poată ajunge cu uşurinţă la ea când venea momentul. Apoi a răsucit numeroasele încuietori şi a deschis uşa. Dar înainte să facă mai mult de o jumătate de pas pe palier sau să ridice mâna ca s-o înşface de jachetă, creierul său a reuşit să proceseze stimulii vizuali transmişi de ochi suficient de mult ca să-i spună că ceva nu-i în ordine.

– Oh. Aşadar, sunteţi acasă, a exclamat femeia care stătea în faţa lui. Tocmai voiam să renunţ.

Avea aceeaşi înălţime şi coafură ca poliţista. Însă această femeie era de la poştă, nu de la poliţie. A zâmbit şi i-a întins un pachet mare.

– Ce bine că n-aţi făcut-o, abia aşteptam să primesc asta.

A luat pachetul lung, uşurat şi dezamăgit în acelaşi timp.

– Şi o semnătură aici, vă rog.

– Sigur. Nici o problemă. Absolut nici o problemă.

I-a aruncat un zâmbet şi a semnat.

– Vă doresc o zi bună.

– Sunt sigur că va fi. Mai ales acum, când mi-a fost adus acesta.

A ridicat pachetul, i-a mai aruncat un zâmbet şi a intrat înapoi în apartament.

După ce a încuiat, a desfăcut ambalajul şi cutia din el. Apoi şi-a înfăşurat degetele în jurul mânerului, a scos încet sabia şi a cercetat lama şlefuită.

21

Portofelele, mobilele, cheile. Ba chiar fuseseră siliți să lase din mână sacoșa pe care Sonja o burdușise cu dulciurile preferate ale lui Theodor, ca să treacă prin controlul de securitate de la închisoarea daneză. De ce se temeau? Că îndesaseră în dulciuri droguri și șperacluri?

În clipa în care au coborât de pe feribot în portul Helsingør i-a copleșit o senzație de scufundare. O senzație că toți și toate erau împotriva lor. Felul disprețuitor în care gardienii, care refuzau să înțeleagă limba suedeză, s-au uitat la ei când Fabian a întrebat dacă chiar trebuie să fie percheziționați până la piele. Bubuitul din ce în ce mai puternic al porților care se închideau în spatele lor pe când pătrundeau tot mai adânc în clădire. Lumina orbitoare albastră, rece, a lămpilor de pe tavan, împreună cu ecoul pantofilor lor pe podea, pe când erau conduși de pe un coridor pe altul.

Îi era aproape imposibil să înțeleagă faptul că fiul lor petrecuse douăzeci și patru de ore aici. Teama pe care trebuie s-o fi simțit pe când zăcea pe priciul tare din celula care probabil nu era mai mare de o treime din camera lui de acasă, de pe Pålsjögatan.

Mai gravă era decizia neaşteptată a procurorului de a-l ţine în arest până la încheierea procesului. O decizie care le fusese comunicată fără nici o explicaţie, în afară de aceea că au motive să-l ţină închis.

Fusese atât de sigur. Atât de sigur că are dreptate. Că adevărul este singura cale de înaintare şi că nu contează nimic altceva. Acum nu mai ştia. Dacă toate astea sunt o greşeală. Greşeala lui. Dacă ar fi trebuit să asculte protestele iniţiale ale Sonjei, înainte ca ea să cedeze şi să treacă de partea lui. Sau să-l asculte pe Theodor, care fusese pregătit să meargă până la a-şi lua viaţa ca să scape de asta. Nu ştia. Tot ce putea să facă era să spere că va fi bine. Să spere că totul avea, cumva, să iasă bine.

Sala de vizite în care au fost duşi era mobilată sărăcăcios, cu o canapea şi un fotoliu îmbrăcate în bleu cu picăţele, o masă rotundă cu patru scaune şi un pat cu salteaua acoperită cu folie de plastic. Lumina fluorescentă nu făcea nimic ca să îndulcească impresia de mohoreală. Nici un tablou pe perete. Nici o oglindă. Nici măcar un covor pe podeaua cu linoleum urât.

După şase minute de la ora stabilită, uşa s-a deschis şi Theodor a intrat, între doi gardieni. Privea în jos şi salopeta cenuşie de închisoare îi era prea mică. Încă un lucru care să-i facă să se simtă prost. Însă cătuşele erau cele mai rele. Fabian cunoştea regulile, iar faptul că i le puseseră lui Theodor era o vădită încălcare a lor.

– De ce i-aţi pus cătuşe?

Unul dintre gardieni s-a răsucit spre celălalt şi a zis în daneză:

– Tu pricepi ce spune?

Celălalt şi-a scuturat capul.

– *The handcuffs. What's the point? He's not a killer.*[1]

– *Well, that we don't know yet, do we?*[2]

– Dragul meu, n-are rost.

Sonja i-a pus mâna pe genunchi, ca să rămână așezat.

– Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

– Mintoasă doamnă, a zis în daneză primul gardian și a desfăcut cătușele.

– Și mai e și arătoasă, a mormăit celălalt.

Fabian a auzit și a înțeles fiecare cuvânt, însă, de vreme ce părea că nu și Sonja, i-a urmat sfatul și i-a lăsat pe gardienii care rânjeau să iasă din încăpere.

Theodor s-a așezat în fața lor și s-a uitat la tăblia mesei. Fabian dorea să se ridice, să se ducă la el și să-l ia în brațe. Să-i arate cât de mult îl iubește și să-i dea toată căldura, energia și afecțiunea pe care le putea dovedi. În loc de asta, a șezut acolo, pur și simplu, contribuind la tăcere.

– Bună, Theodor, a zis Sonja, în cele din urmă. S-a aplecat în față. Cum îți este?

A așteptat un răspuns care n-a venit.

– Theodor, să nu crezi că nu înțeleg că te simți groaznic și simți că toată situația asta e incredibil de nedreaptă. Și eu simt la fel. Mă doare că ești închis aici, cu gardieni care îți pun cătușe când vii să ne vezi. Și e limpede că e cu mult, mult mai rău pentru tine. Dar, te rog, vorbește cu noi. Cum a fost noaptea? Ai reușit să dormi un pic?

A așteptat, dar n-a fost nici o reacție.

– Felul în care se poartă cu tine, cu noi, toată situația asta, e pur și simplu cumplit, a zis Fabian. Dar o să

---

[1] Cătușele. Pentru ce sunt? Nu-i un ucigaș. (în limba engleză în original)

[2] Asta încă n-o știm, nu-i așa? (în limba engleză în original)

facem faţă, îţi jur. O să mă asigur că ai cel mai bun avocat care există şi o să facem tot ce ne stă în puteri ca să te aducem acasă cât mai curând posibil. Mă auzi? Orice se întâmplă, suntem întotdeauna alături de tine.

– Şi încă ceva, a zis Sonja. Când te întorci acasă şi toate astea vor fi lăsate în urmă, tati şi cu mine am hotărât să cumpărăm un iaht, aşa cum aţi vrut tu şi Matilda.

S-a întors spre Fabian şi a zâmbit.

– O să fie distractiv, nu-i aşa?

Fabian a încuviinţat din cap şi a simţit cum îi revine energia.

– Ceea ce încercăm să spunem este că nu eşti singur.

S-a ridicat şi s-a dus la Theodor.

– Înţelegi? Suntem împreună în asta.

S-a aplecat şi l-a îmbrăţişat.

– Tu, eu şi mami.

Dar părea greşit, cu totul greşit.

– Şi în doar câteva săptămâni asta va rămâne în urmă şi vom porni pe mare împreună.

Înţepeneala îngheţată a lui Theodor l-a făcut să pună capăt îmbrăţişării, din pur instinct de conservare.

Apoi a apărut, în sfârşit, o reacţie. Theodor şi-a îndreptat spatele.

– Cred că am terminat discuţia, a zis. N-o să faceţi decât să spuneţi iar şi iar aceleaşi lucruri.

– Cum adică, am terminat? a zis Sonja. Abia am ajuns, au rămas mai mult de patruzeci de minute. Cum? Vrei să plecăm?

Theodor a încuviinţat.

– Şi v-aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa în pace şi n-aţi mai veni.

S-a ridicat, le-a întors spatele, s-a dus la uşa din oţel şi a apăsat pe un buton.

– Dar, Theodor, ce spui?

Fabian s-a dus după el.

– Am venit să te vedem, nu poţi să pleci aşa!

– De fapt, unul dintre puţinele lucruri pe care pot să le fac este să plec.

Uşa s-a deschis şi a intrat unul dintre gardieni.

– Am terminat, a zis Theodor.

Gardianul a încuviinţat din cap şi i-a pus iar cătuşele. Singurul lucru pe care l-a putut face Fabian a fost s-o ia în braţe pe Sonja, în vreme ce Theodor era condus afară din sala de vizite.

22

Să-i zică fobie ar fi fost o exagerare, însă lui Irene nu-i plăcuseră niciodată lifturile. Mai ales cele din soiul vechi, strâmt, care ar putea să se strice când te aştepţi cel mai puţin. Însă hotărârea fusese luată. Lua liftul, iar ceilalţi urcau pe scări, aşa că acum nu-i mai rămânea decât să se roage ca vechitura scârţâitoare să nu-şi dea duhul până la etajul trei.

Noua sa locuinţă, cu temporara bucată de bandă adezivă pe care era numele său, era drept în faţă când a ieşit din lift. Dar nu mergea acasă. Nu curând. De fapt, probabil că aveau să treacă ore întregi până să fie gata de mers acasă.

S-a dus la uşa pe care scria *P. Milwokh*, a răsuflat adânc de câteva ori, ca să se liniştească, şi a apăsat butonul gri de lângă uşă, declanşând în cealaltă parte o sonerie furioasă.

Era absurd, zău aşa, ca el să fie cel pe care îl căutau, propriul vecin. Dar, mulţumită numelui neobişnuit, identificarea lui a fost floare la ureche şi, cu toate că el avea barbă în fotografia de paşaport, cu toţii căzuseră de acord că el era cel care căuta prin ICA Maxi din Hyllinge.

Conform Agenţiei Suedeze pentru Migraţie, era un cetăţean chinez care primise azil pe 9 august 2010. Lucru destul de neobişnuit în sine. Dar, ca membru al mişcării politice Falun Gong, inspirată din *qigong*, putuse să ceară statutul de refugiat politic.

Povestea înfiorătoare pe care o spusese, că a fost arestat de autorităţile chineze pe 15 septembrie 2002 şi trimis în lagărul de muncă forţată Masanjia din districtul Yuhong, în apropiere de Shenyang, în nord-estul Chinei, părea că a fost suficientă pentru a convinge Agenţia pentru Migraţie.

Lagărul era una dintre multele fabrici de organe vii din China, iar el şi mii de alţi membri Falun Gong fuseseră închişi şi siliţi să efectueze ceea ce putea fi descris doar ca muncă de sclavi, în condiţii îngrozitoare.

Clienţii care plăteau gras pe piaţa neagră a organelor puteau, prin intermediul site-urilor chinezeşti, să comande organe care apoi erau prelevate de la prizonieri. În cei şapte ani petrecuţi în lagăr el şi-a pierdut rinichiul stâng. Când a fost anunţată hotărârea de a-i vinde inima şi restul organelor, a reuşit să pună la cale o evadare violentă şi să fugă din ţară până în Suedia, unde i-a fost acordată în cele din urmă cetăţenia sub numele un pic ciudat pe care şi l-a luat, Pontus Milwokh.

Irene şi-a luat degetul de pe sonerie şi s-a uitat la adâncitura rotundă de pe vârful degetului, în vreme ce ţârâitul din apartament se oprea.

– Aşa cum era de aşteptat, a zis şi s-a răsucit pe călcâie. N-o să deschidă.

– Foarte bine, atunci intrăm, a răspuns Klippan, ivindu-se de pe scările întunecoase împreună cu un lăcătuş şi o echipă de trei poliţişti în uniformă.

Irene i-a făcut semn cu capul lăcătuşului, care a început imediat să perforeze cu burghiul încuietoarea de sus. În vreme ce aşteptau, Irene şi Klippan şi-au pus veste antiglonţ, şi-au verificat armele şi s-au pregătit să-i urmeze în apartament pe poliţiştii în uniformă.

N-a trecut mult şi prima încuietoare a fost spartă, apoi a doua, moment în care lăcătuşul s-a tras într-o parte, făcându-i loc conducătorului echipei de arestare, care a pus mâna pe clanţă şi a apăsat-o, ca să-i lase pe ceilalţi doi să intre. Însă uşa nu s-a clintit. Părea să fie în continuare încuiată.

– Ce se întâmplă?

Irene s-a întors cu faţa spre lăcătuş, care a dat din umeri şi s-a dus înapoi la uşă, Nu era bine. Nu era bine deloc. Acesta era momentul să-l aresteze. Acum, înainte să se poată baricada înăuntru cu toate armele, să se arunce în aer sau orice altceva o fi avut în minte.

– Ciudat. Ciudat de-a binelea, a mormăit lăcătuşul, în vreme ce îşi deschidea trusa de scule şi scotea un băţ telescopic cu o oglinjoară dreptunghiulară, pe care a introdus-o în fanta pentru scrisori. Măi, măi, ca să vezi. Interesant. Foarte interesant.

– Poţi să te apuci de treabă? N-avem la dispoziţie toată ziua.

Lăcătuşul a tras înapoi oglinjoara şi s-a întors spre Irene.

– Sunt cremone.

– Şi ce înseamnă asta? Că uşa e blocată pe dinăuntru?

– Se poate spune şi aşa.

Lăcătuşul a încuviinţat din cap.

– Bine.

Klippan s-a răsucit spre echipă.

– Cel puţin ştim că e înăuntru.

– Asta înseamnă că trebuie să dărâmăm uşa? a întrebat Irene.

– Nu cu totul, dar va trebui să fie înlocuită şi nu ştiu cine plăteşte pentru...

– Lasă asta, i-a tăiat vorba Irene. Ne ocupăm noi. Fă doar ce ai de făcut. Şi repede, dacă nu te superi.

– Cel puţin nu-i o uşă blindată, a zis lăcătuşul în vreme ce schimba, cu o mişcare îndelung exersată, capul burghiului şi începea să găurească mijlocul uşii. Slavă Domnului pentru asta.

Apoi a scos un fierăstrău, a introdus lama în gaură şi a lărgit-o până ce a putut să-şi bage mâna prin ea şi să deschidă cremonele pe dinăuntru.

Toată treaba a durat ceva mai mult de un minut, apoi s-a dat deoparte şi i-a lăsat pe poliţişti să dea în lături uşa şi să năvălească în apartament, urmaţi îndeaproape de Irene şi Klippan.

Irene nu ştia la ce se aşteptase. O ambuscadă. Baricadă dintr-un morman de mobile. Existenţa unui ostatic, care să nu le dea altă opţiune decât să-l lase să plece. Dar singurul lucru care i-a întâmpinat a fost tăcerea. O tăcere care, împreună cu lipsa mobilierului, tavanul negru şi pereţii complet goi din hol, arăta limpede că nimic nu era aşa cum se aşteptau.

Poliţiştii în uniformă păreau să fie copleşiţi de aceeaşi tulburare, aşa că au mers mai departe prin apartament într-un ritm mult mai lent şi având grijă să se acopere între ei. Toate comunicările erau prin semne, în vreme ce verificau pe rând fiecare cameră.

Tavanul, pereţii şi podeaua erau vopsiţi în negru şi în baie, la fel cu cada, chiuveta şi WC-ul. Totul era gol şi curat, nu se vedeau decât o periuţă şi un tub de pastă de dinţi. La fel şi în bucătărie. Totul era negru,

nu era nici un obiect aşezat la vedere, iar blatul, uşile dulapurilor şi mânerele erau imaculate.

Irene s-a dus la uşa balconului, care era încuiată pe dinăuntru, a deschis-o şi a ieşit pe podeaua de ciment neagră a balconului. În afară de un taburet şi o măsuţă, era gol. S-a întors în apartament şi i s-a alăturat lui Klippan în living, care, în ciuda dimensiunilor şi a mobilierului extrem de redus, părea cu totul claustrofobic cu tavanul lui negru, pereţii negri şi podeaua neagră. Până şi canapeaua, perdelele, masa de sufragerie şi scaunele erau negre.

– Nu-i nimeni aici, a zis conducătorul echipei, ieşind din dormitor. Locul e gol.

– Dar cum? Nu pricep.

Irene s-a uitat în jur.

– Uşa era încuiată pe dinăuntru. La fel şi uşa balconului. Trebuie să fie aici.

Poliţistul a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Dar el nu-i aici. Am cercetat întregul apartament. Aşa că, în afară de cazul în care mai aveţi nevoie de ceva, noi plecăm.

– Staţi un pic.

Irene a ridicat mâna.

– Aţi verificat chiar peste tot?

S-a întors în bucătărie şi a deschis pe rând dulapurile.

– Cum ar fi aici, aici. Sau, de ce nu, aici?

A deschis frigiderul, care era negru până şi pe dinăuntru.

– Irene, zău aşa, a oftat Klippan. Chiar crezi că tipul s-ar ascunde în frigider?

– Dacă vrei părerea mea, tipul e în stare de orice. Cum ar fi să-şi dea osteneala să vopsească în negru interiorul frigiderului. Cine mama dracului face aşa ceva?

– Irene, nu ştiu.

– Nici eu. Ceea ce știu e că trebuie să fie aici.

– Dar se pare că nu este.

Klippan s-a întors spre comandantul echipei.

– E în ordine. Puteți pleca.

Omul a încuviințat din cap și a ieșit din apartament împreună cu ceilalți doi.

– Ar fi în ordine dacă aș pleca și eu? a zis lăcătușul, ițindu-și capul cu sfială. Am pus încuietori noi, așa că puteți să încuiați ușa în vreme ce așteptați să fie reparată.

– În ordine.

Klippan a luat cheile pe care i le-a întins lăcătușul și a așteptat să plece, după care s-a răsucit spre Irene, care cerceta conținutul frigiderului.

– Știu la ce te gândești, a zis Irene, în vreme ce trăgea sertarul cu legume. Dar avem dreptate. Știu că avem dreptate. E omul nostru. Păi, uite. Guacamole, heringi în oțet, o jumătate de kilogram de carne tocată, câteva roșii organice și un castravete îmbibat cu pesticide.

S-a răsucit spre Klippan.

– Este exact ce a cumpărat în caseta video pe care ne-ai arătat-o.

– Irene...

– Nu lipsesc decât lipiile, și bag mâna-n foc că sunt pe aici, pe undeva, proaspăt vopsite în negru.

– Irene, nu zic că ne-am înșelat. Dar chestia e că nu-i aici. Așa că propun să ne uităm pe aici să vedem dacă dăm de ceva interesant. Dacă nu, tot ce putem face este să așteptăm ca Molander să aibă timp să vină încoace.

– Însă, dacă nu-i aici...

Irene și-a scos telefonul și a tastat un număr.

– Cum explici faptul că ușa era încuiată pe dinăuntru?

– Nu știu.

Klippan și-a desfăcut mâinile.

– Să sperăm că lui Molander îi vine în minte o explicaţie. Pe cine suni?

Irene a pus telefonul pe difuzor şi l-a ridicat.

Aţi sunat la Ingvar Molander de la Serviciul Omucideri al Poliţiei din Helsingborg. Vă rog să lăsaţi un mesaj după bip.

A închis, oftând.

– Nu mai răspunde la telefon.

– Presupun că e ocupat până peste cap, la fel ca noi, ceilalţi.

– Făcând ce, mai exact? S-a apucat de camera lui Ester Landgren acum mai bine de trei ore şi, în afară de cazul în care a găsit ceva deosebit de captivant, ar trebui măcar să poată răspunde la telefon.

– Sunt sigur că există un motiv serios.

Klippan s-a întors şi s-a dus la canapea.

– Hai să ne uităm prin casă şi să începem de aici. Bine?

Irene nu s-a clintit. Nu era pregătită să-şi coboare garda. Încă nu. Totul se desfăşurase prea repede. Nu le trebuiseră nici măcar zece minute ca să tragă concluzia că Milwokh nu era în apartament, cu toate că nu exista o explicaţie evidentă a felului în care ar fi putut să plece.

După o vreme, s-a dus în dormitor, unde pereţii, ce surpriză, nu erau tot negri, ci acoperiţi cu un tapet albastru-cenuşiu din anii '60. Era limpede că aceasta este singura încăpere pe care nu avusese timp s-o redecoreze ca să arate ca al nouălea cerc din iad.

În afară de o mică noptieră, un şifonier şi un suport pentru haine aflat la fereastră, patul făcut frumos ocupa aproape toată încăperea. Nu trebuia ca dormitoarele să fie spaţioase, desigur, însă acesta

era neobişnuit de mic. Ea ar fi intrat în panică dacă de-abia ar fi avut loc să umble în jurul patului.

Brusc, i-a revenit senzaţia de nelinişte. O simţea peste tot. Răspândindu-se din capul stomacului. Ca şi cum ar fi ajuns prea aproape şi era în primejdie. Ca şi cum l-ar fi putut auzi cum respiră, dacă ar fi stat destul de liniştită. Dacă inima i-ar fi bătut mai încet.

S-a uitat în jos, la încălţările sale Dr Martens, aproape invizibile pe podeaua neagră. Era o idee stupidă, desigur. Echipa de poliţişti cercetase încăperea.

Şi totuşi, nu putea să alunge ideea că poate s-au grăbit şi le-a scăpat ceva. Că el se ascunde sub pat. Că în orice clipă nişte mâini pot s-o înşface de glezne şi să-i tragă picioarele de sub ea.

El ar fi peste ea înainte să poată să strige. Pulsul, afurisitul de puls îneca toate celelalte sunete atunci când, în cele din urmă, s-a lăsat în genunchi şi, încetişor, s-a aplecat să se uite sub pat.

Era întunecat şi nu vedea până la perete, însă după ce şi-a scos telefonul şi a aprins lanterna, a văzut clar că nu-i nimeni acolo. Dar nu s-a simţit uşurată. Unde era Milwokh? N-avea cum să dispară, pur şi simplu, ca Houdini.

Şi-a împins braţele sub pat cât de departe a putut şi a pipăit cu un deget podeaua. Nici un firicel de praf. El nu doar curăţase. Frecase şi răzuise întregul apartament, îndepărtând şi ultimul fir de păr. Probabil că nu se găsea aici nici o amprentă, iar pe periuţa de dinţi din baie probabil că nu exista nici un strop de ADN.

S-a ridicat şi a oftat din greu. Singurul loc care mai rămăsese de verificat era şifonierul. Dar era la fel ca patul. De ce nu putea, pur şi simplu, să creadă că echipa de poliţişti îşi făcuse bine treaba?

Strângând într-o mână pistolul, a prins cu cealaltă butonul mic şi a deschis şifonierul. La ce se aşteptase? Ca el să şadă acolo, în spatele hainelor, ca şi cum s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea?

În şifonier erau umeraşe cu haine. Dar numai câteva. De fapt, arăta remarcabil de gol. Şi nu erau coşuri cu şosete şi lenjerie de corp, doar o bară în partea de sus.

Fără să ştie prea bine ce caută, a împins umeraşele într-o parte şi a aprins din nou lanterna telefonului.

– Irene! Unde eşti? a strigat Klippan.

– Aici! În dormitor!

– Cred că mi-am dat seama cum a ieşit! Vino să vezi!

Irene a stins lanterna şi s-a întors la Klippan, care stătea în uşa bucătăriei, făcându-i semn cu mâna să vină.

– E un balcon acolo.

– Ştiu, l-am verificat deja. Uşa era încuiată pe dinăuntru.

– Uşa balconului, da. Dar fereastra, nu.

Klippan a arătat spre fereastra de lângă uşă.

– Vezi? E închisă, sigur, dar nu încuiată.

A împins rama cu arătătorul şi s-a deschis.

– După ce a ajuns pe balcon, probabil că a împins-o cât de tare a putut ca să se închidă şi a coborât pe burlan, câte un balcon pe rând. Până şi eu aş putea să reuşesc asta, dacă aş fi mai uşor cu câteva kilograme.

Închizătorile ferestrelor, asta îi scăpase ei. Asta însemna că el e încă în libertate. Cu toate astea, s-a simţit întrucâtva uşurată.

– Poate că ne-a văzut pe fereastră când am venit cu maşina, a zis Klippan, şi ea a încuviinţat.

Cel puţin piesele de puzzle se potriveau. Nu vânau o făptură supranaturală, era un om în carne şi oase, supus aceloraşi legi naturale ca ei.

*

Vocea lui Irene şi cea a lui Klippan erau tot mai înăbuşite pe măsura depărtării faţă de bucătărie. Din dormitor se auzeau ca un murmur îndepărtat, cuvintele erau imposibil de desluşit.

Uşa şifonierului era deschisă, aşa cum o lăsase Irene, şi cele câteva umeraşe erau încă împinse într-o parte, lăsând la vedere partea din spate şi găurica destul de mare încât să poţi băga degetul, să ajungi la placa îngustă de deasupra orificiului şi s-o împingi, ca să deschizi ceea ce era în realitate o uşă secretă.

Acolo, de cealaltă parte a orificiului, în spatele unor straturi duble de material izolator şi a unui stor de camuflaj tras în jos, care nu lăsa lumina fluorescentă dură să se strecoare, era un spaţiu fără ferestre de doar câţiva metri pătraţi.

Pe podea era un rucsac plin. Lângă el era un birou cu un computer, o agendă cu un X mare pe copertă şi o scândură rotundă cu marginea înălţată cu câţiva centimetri, acoperită cu fetru verde. Pe perete era prinsă o hartă a provinciei Skåne, împărţită într-o grilă de douăsprezece pe douăsprezece pătrate, câteva dintre ele fiind marcate cu simboluri mici.

Peretele opus era acoperit aproape în întregime cu o bibliotecă încastrată. Unele dintre rafturi erau goale, pe altele erau presărate de toate, de la o colecţie mare de zaruri şi seringi, până la păr omenesc prins într-o coadă de cal retezată şi o mască de piele negricioasă, extrem de realistă.

Sub bibliotecă, pe un pat pliant îngust, era culcat pe spate Pontus Milwokh, aşteptând, complet nemişcat, cu ochii deschişi şi sabia odihnindu-i-se pe piept.

23

Dispozitivul a alunecat nestingherit în fanta pentru scrisori şi el a reuşit să prindă butonul dinăuntru de la a doua încercare. Apoi n-a mai trebuit decât să-l răsucească, să deschidă uşa şi să intre.

N-avea cum să ştie sigur, dar ceva îi spunea că acesta s-ar putea să fie ultimul său strigăt de victorie. Că ceea ce începuse ca o reacţie exagerată necugetată şi apoi încet, dar sigur, a devenit o dependenţă gravă, ajungea în mod irevocabil la sfârşit.

Apartamentul arăta aşa cum se aştepta. Două camere, baie şi bucătărie. Celor mai multe dintre încăperi le-ar fi prins bine o renovare. Mobilier de la IKEA, o bibliotecă fără cărţi în ea şi pe pereţi, câteva postere din filmele lui Tarantino. Un televizor cu o consolă pentru jocuri, o pereche de gantere şi o saltea de izopren pentru exerciţii, rulată.

Exact de aceea era aşa de important să nu greşească nimic. Nu doar în mod superficial şi general, ci până la cel mai mic amănunt. Planul său era complicat şi plin de paşi care puteau să iasă prost. Dar, dacă reuşea, nu numai că ar fi oferit o eliberare energiei acumulate care clocotea în el, la urma urmei trecuseră mai bine de două luni, dar avea să se elibereze de orice

bănuială. Nici măcar lui Risk nu i-ar da prin cap să se gândească la el.

Tabloul cu siguranţe era în hol şi, cu toate că siguranţele nu erau marcate, n-a durat mult până s-o găsească pe cea pentru baie.

Motivul era că nu avea cu adevărat timp să facă asta. Cu toate că se înnoptase, avea atâtea de făcut, încât era, practic, imposibil să planifice şi să execute ceva de această amploare şi, într-un fel, asta îl făcea imun la suspiciuni.

După ce a deşurubat siguranţa şi a înlocuit-o cu cea modificată de el, s-a dus în bucătărie şi a căutat prin dulapuri şi prin cămară până ce a găsit ce căuta.

În ceea ce priveşte alegerea victimei, şi-a impus un singur criteriu, să fie destul de diferită de Moonif, Molly şi toţi ceilalţi ca să se înscrie în tipar, şi după ce a căutat prin diferite baze de date, a identificat candidatul perfect.

O treime din găletuşă era plină. A vărsat jumătate din praf în chiuvetă, a clătit chiuveta şi a pus praful pregătit de el. Apoi a închis la loc capacul şi a pus găletuşa înapoi pe raftul de jos din cămară.

Mattias Larsson de pe Tryckerigatan, nr. 27B. Adresa era în Planteringen – un cartier uitat de lume din sudul Helsingborgului, înconjurat de autostrăzi şi aflat lângă portul industrial sudic. Apartamentul era la etajul doi al unei case pătrate din cărămidă, cu balcoanele de tip logie.

Nu era nici o priză lângă chiuveta din baie, aşa că a trebuit să tragă un cablu de la fasungul lămpii de pe tavan până în spatele căzii.

Mattias Larsson era un instalator în vârstă de douăzeci şi şapte de ani. Nu reuşise să găsească un profil de Facebook activ şi, oricum, nu avusese timp să încerce

să se strecoare prin intermediul unei cereri de prietenie. Trebuia să se întâmple astăzi sau, mai degrabă, în seara asta.

A curăţat de înveliş ultimii doi metri de cablu şi a scos izolaţia de la capătul firelor maro şi albastru. Apoi l-a fixat pe unul cu bandă adezivă solidă la câţiva centimetri de picioarele căzii şi pe celălalt, la aceeaşi înălţime, la cap.

Din fericire, reuşise să-l găsească pe Mattias Larsson pe Instagram. Şi mai bine, avea un profil public pe care obişnuia să posteze la nesfârşit selfie-uri penibile de la exerciţiile fizice. Dacă era să credem Instagramul, practic, îşi supunea trupul la cazne în fiecare zi, iar în serile de marţi tema erau picioarele.

Împământarea în baie a fost un pic mai complicată, din pricină că podeaua era acoperită cu un strat de plastic verde închis, iar ţeava care ducea la scurgere era din plastic. N-a avut altă soluţie decât să conecteze firul verde la împământarea din fasung şi să prindă cu bandă adezivă celălalt capăt pe fundul căzii.

După ce a astupat preaplinul căzii cu silicon, n-a mai trebuit decât să amestece adezivul din două componente, să lipească bucla de metal pe fundul căzii şi să verifice cât de mult trebuie să răsucească robinetul pentru ca debitul să fie de aproximativ trei litri pe minut. Apoi a putut să se aşeze pe podeaua nu tocmai curată şi să aştepte.

În această seară anume, Mattias Larsson plănuia s-o ducă pe iubita lui, Hanna Brahe, la cină în oraş ca să serbeze cea de-a treia aniversare a logodnei. Cel puţin dacă era să-i dea crezare iubitei, care părea că locuieşte în sala de sport şi avea şi ea un cont de Instagram.

N-a trebuit să aştepte prea mult pe podeaua băii. După numai şase minute şi jumătate a auzit răsucirea

unei chei în uşa apartamentului, urmată de deschiderea uşii şi, după o secundă, închiderea şi încuierea ei.

Mattias Larsson venise acasă cu douăzeci de minute mai devreme decât se aşteptase. Poate că avea nevoie de mai mult timp ca să se pregătească pentru întâlnire. Sau poate că nu reuşise să-şi termine setul de exerciţii pentru picioare. N-avea importanţă. Era pregătit pentru el.

Cel puţin venise acasă singur. Nu se auzeau voci, doar o bufnitură când geanta de sport a lovit podeaua şi o versiune fredonată fals a lui „Someone that I used to know".

Prima dată când a auzit-o la radio i-a plăcut. Lucru remarcabil în sine, deoarece de obicei nu-i plăcea muzica scrisă după secolul al XVIII-lea. Însă după ce a mai auzit-o de câteva ori s-a săturat atât de tare de ea, încât doar partea de început, cu chitara, era destul ca să-i strice dispoziţia.

Dar nu de această dată. De această dată melodia fredonată, care se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce Mattias Larsson mergea mai departe prin apartament, îl umplea de bucurie pură.

Părea că s-a oprit în dreptul uşii băii. Dar n-a intrat. În schimb, judecând după sunet, s-a dezbrăcat de hainele de sport în hol şi le-a aruncat pe podeaua băii. Şi-a scos până şi lenjeria de corp urât mirositoare.

Dar, se pare, nu şi căştile, pentru că fredonatul a continuat în vreme ce se ducea în bucătărie, unde uşa cămării a scârţâit şi găletuşa cu praf de proteine a fost luată şi pusă pe blat.

De-abia atunci s-a oprit din fredonat. Probabil că era reacţia la faptul că praful aproape se terminase. Însă trebuie să fi tras concluzia că nu-şi mai amintea bine, pentru că destul de curând şi-a reluat fredonatul

şi s-a auzit cum o sticlă e umplută cu apă şi zgâlţâită. Apoi a ridicat capacul cu un mic pocnet şi a băut atât de zgomotos, încât înghiţiturile se auzeau până în baie.

După aceea n-a mai trecut mult şi a auzit pocnetul sticlei pe podea, urmat la câteva secunde de prăbuşirea unui corp musculos de 95 de kilograme.

24

Fabian era din nou în abis. Într-un întuneric adânc, în care n-avea importanţă dacă închidea sau deschidea ochii. Nu era nicăieri vreo lumină. E adevărat, reuşise să dea de Astrid, care promisese că o să ia legătura cu un avocat bun, dar asta era tot. Acum, singura sa speranţă era că Theodor nu fusese în apele lui după primele douăzeci şi patru de ore după gratii şi, cumva, totul avea să iasă bine şi să rămână în urma lor cât mai curând.

Nu putea decât să bănuiască ce simte Sonja. Tăcerea dintre ei nu fusese întreruptă pe drumul de întoarcere peste strâmtoare. Când au ajuns înapoi a întrebat-o dacă n-are nimic împotrivă ca el să se întoarcă la lucru, iar ea i-a răspuns că poate să facă orice are nevoie ca să-şi amuţească îndoielile.

Ca de obicei, îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi. Oricât de mult şi-ar fi dorit el să nu fie aşa, munca era tot ce putea să-i schimbe gândurile destul de mult timp ca să se stingă neliniştea.

Însă în acest moment, a fi la serviciu era ca şi cum ar fi dansat pe un teren minat în care fiecare pas putea să fie fatal. Cu dispozitivul de urmărire GPS de sub maşină, risca să atragă bănuiala lui Molander,

indiferent ce făcea. Bănuială care n-ar avea cum să fie înlăturată când va observa că maşina lui a fost parcată în afara casei de pe Pålsjögatan aproape două ore înainte să-l viziteze pe Theodor în închisoare.

Molander îl împunsese deja cu insinuări despre faptul că a fost absent din anchetele lor, şi nu greşea cu totul. Propria investigaţie secretă era acum într-o fază atât de intensă, încât i se părea, practic, imposibil să stea la şedinţe în faţa lui Molander prefăcându-se că nu se petrece nimic.

Dar trebuia să se prefacă. Să pretindă că atenţia îi este îndreptată asupra cazului la care lucrau cu toţii şi că totul e în ordine cu echipa.

Iată de ce şi-a parcat maşina pe Kärngränden, în faţa clădirii în care locuia Ester Landgrens, a urcat scările şi a intrat în apartament, cu toate că era opt şi jumătate seara.

Ar fi putut să fie locuinţa oricui. O locuinţă absolut neremarcabilă, caracterizată în principal prin acel haos inevitabil care însoţeşte toate familiile cu copii mici. O locuinţă în care copiii au adormit, în sfârşit, în paturile lor, după spălatul pe dinţi, mersul la WC şi poveşti. În care părinţii dereticau după cină, ca apoi să se poată ghemui pe canapea cu o cană cu ceai şi să se uite la ştiri.

Însă foliile de plastic care acopereau podeaua holului până la uşa pe care era scris cu litere de lemn colorate numele *Ester* dezvăluiau faptul că aceasta nu era o locuinţă ca toate celelalte.

După spusele lui Astrid, părinţii nu erau în starea potrivită pentru interogare şi era îndoielnic că ar exista vreun motiv pentru a-i face să treacă prin asta. Făptaşul fusese deja identificat şi acum nu mai trebuia

decât să fie obţinute probe materiale pentru a-l lega de locul faptei.

Însă asta era partea uşoară. Cum aveau să-şi dea seama unde va lovi el în continuare, înainte să fie iarăşi prea târziu, era cu mult mai greu.

Când a ajuns la uşa închisă a dormitorului s-a oprit câteva secunde ca să se liniştească, înainte s-o deschidă, gata să dea ochii cu Molander şi să-i poată susţine privirea netulburat.

Problema era că nu se vedea nici urmă de Molander în camera aflată un pic în dezordine.

– Salut, unde-i Molander? i-a întrebat pe cei doi asistenţi criminalişti cu salopete de protecţie albe, care colectau probe şi făceau fotografii.

– Bună întrebare. Cu siguranţă nu aici, totuşi, a zis unul dintre ei, care punea cu penseta un fir de păr într-o punguţă pentru probe.

– Bun. Tocmai a plecat?

– Nu, n-aş zice asta. A plecat aproape de îndată ce am ajuns aici, după-amiază. Aşa-i, Fredde?

Asistentul s-a răsucit spre colegul său, care fotografia patul desfăcut, unde era un cerc uscat pe cearşaf.

– Da, a zis ceva în genul că trebuie să se întoarcă la laborator ca să rezolve o chestie, şi că ar trebui să ne apucăm de treabă fără el.

– Bine.

Nu era în firea lui Molander să lase o întreagă cercetare a locului crimei în seama asistenţilor săi, dar presupunea că există o mulţime de chestii criminalistice de care se puteau ocupa.

– Şi aţi găsit ceva?

– Presupun. Ca de obicei.

Asistentul a pus punga pentru dovezi într-o trusă.

– Nişte amprente şi fire de păr de mai multe feluri. Dar nu-ţi pot spune dacă sunt sau nu relevante până ce nu le analizăm.

– Şi aveţi o teorie utilă pentru felul în care s-a întâmplat?

– Nu mai mult decât că el trebuie s-o fi înecat şi ar fi putut, practic, să folosească orice pentru a face asta. Însă bănuiesc că a făcut-o aici, la marginea patului. Dacă te uiţi de aproape, este o adâncitură rotundă aici.

S-a lăsat pe vine şi şi-a îndreptat lanterna spre covor.

– Cred că e de la un soi de lighean sau castron pe care l-a umplut cu apă.

– Am găsit urme de apă şi sub pat, a adăugat asistentul cu aparatul de fotografiat. A lăsat urme vizibile în praf.

Fabian nu mai asculta. Zărise cu totul altceva, fulgerând din talmeş-balmeşul de markere, coli de hârtie şi plăcuţe perforate pentru jocurile cu mărgele. Ceva care i-a adus în minte casetele video de la ICA, unde ceva fulgerase exact aşa în mâna ucigaşului.

S-a dus la masă, a luat obiectul cu o batistă şi l-a cercetat. Spre deosebire de toate zarurile pe care le folosise în copilărie când juca Monopoly, „Nu te supăra, frate“ sau *yams*, acesta nu era din plastic, ci din metal polizat.

– Acesta a stat pe masă tot timpul?

– Nu, a zis asistentul cu aparatul de fotografiat. L-am găsit sub pat, dar a trebuit să-l mut ca să fotografiez urmele de apă din praf.

Norocul. Ar fi putut să fie atât de simplu?

Şase feţe. Şase rezultate posibile.

25

Nici că şi-ar fi putut dori o vreme mai bună. Nici un nor pe cerul albastru închis. Doar nenumărate stele care se oglindeau în apă. Însă cel mai grozav era vântul. În doar câteva ore se schimbase cu 180 de grade şi acum bătea dinspre sud-est cu o viteză de şase metri pe secundă, având ca rezultat o ieşire perfectă prin strâmtoare şi spre Göteborg.

Frank Käpp nici măcar n-a trebuit să pornească motorul ca să plece din portul Humlebæk. Doar a desfăcut parâma de la prova şi a scos vasul cu ajutorul funiei ancorei. Apoi a putut să ridice randa şi să alunece în linişte afară din golfuleţ.

N-aveau nici o grabă, ba dimpotrivă. Asta însemna aventura lor în jurul lumii. Să se elibereze de obligaţii şi să lase vântul şi vremea să hotărască viteza cu care înaintau. De aceea stabilise cursul spre est, spre Glumslöv de pe partea suedeză. După ce treceau de insula Ven, avea de gând s-o ia spre nord, să slăbească focul şi să pună pilotul automat pe un curs direct prin gâtuitura dintre Helsingborg şi Helsingør.

Era întocmai lucrul după care tânjise şi la care visase în ultimii ani petrecuţi la birou. Să fie una cu vântul şi

să simtă sarea pe față, înconjurat de infinit. Era miraculos. Acesta era cel mai potrivit cuvânt. Miraculos.

Spre deosebire de situația din timpul zilei, aproape că nu mai erau alte vase. În afară de câteva cargouri, nu vedea decât o lumină laterală verde, aproape de apă, la babord. Însă nu vedea vreo lumină de catarg, ceea ce însemna că trebuie să fi fost vreo barcă cu motor cu înălțime mai mică de șapte metri.

Era greu să-și dea seama de la acea distanță, dar se putea să fie pe o traiectorie de coliziune. A luat binoclul și se pregătea să se uite, când Vincent a ieșit din cabină în pijama.

– Bună, Vincent. E vremea de culcare?

– Da, dar, tati, mami zice că ar trebui să te întreb dacă pot să dorm cu voi în noaptea asta.

Era tipic pentru Klara să-l silească să fie tipul cel rău. Vorbiseră despre asta de o mie de ori.

– Nu, Vincent, nu sunt de acord.

Dacă aveau să cedeze acum pisălogelii, avea să doarmă între ei pe toată durata călătoriei.

– Dar, tati, te rog...

– Vincent, ascultă-mă. Ai petrecut ultimele două nopți în cabina de la pupa și a fost în ordine, nu?

– Da, dar atunci eram în port. Acum suntem pe mare.

– Ai face bine să te obișnuiești cu asta. O să navigăm mult noaptea în lunile următoare.

– Da, dar...

– Bine, uite, ai întrebat, și răspunsul este „nu“.

Frank s-a uitat în noapte, căutând felinarul, dar nu-l mai zărea. Nu era nici o lumină laterală verde. Și nici o lumină albă de la pupa.

– Frank, chiar trebuie să fii așa de neînduplecat?

Capul Klarei s-a ițit din cabină, alături de Vincent.

– E chiar așa o problemă dacă doarme cu noi?

– Nu sunt neînduplecat.

A ridicat binoclul și s-a uitat spre babord, dar n-a văzut nimic nici măcar apropiat de lanterna verde care fusese acolo cu doar câteva minute înainte.

– Ba cred că ești. Mai ales dacă ne gândim că tu ești cel care a insistat să călătorim noaptea, când am fi putut la fel de bine să plecăm mâine, după micul dejun.

– Toată chestia era să facem o călătorie în toată legea noaptea, înainte să plecăm din Suedia. Așa cum stabiliserăm. Și totuși, amândoi ați refuzat de fiecare dată, și asta e ultima noastră ocazie. După Göteborg, pornim spre Oslo.

S-a mai uitat o dată în jur prin binoclu. Dar nu se vedea nici o barcă, de nici o parte, și asta era ciudat, ca să nu spună mai mult. N-avea cum să dispară.

– Și ce-i așa de rău în asta? Ce contează dacă facem totul pe îndelete?

– Bine, serios acum. Care-i problema?

Frank s-a întors cu fața spre Vincent.

– Îmi dau seama că ești foarte obosit. Du-te la culcare și gata. Îți garantez că o să adormi în câteva secunde. Și apoi, când te trezești, soarele o să strălucească și o să fim în Bohuslän, în drum spre Lilla Bommen, de unde putem, practic, să mergem pe jos până la Liseberg.

– Problema, dacă întrebi, este că îl silești să doarmă în cabina de la pupa, a zis Klara.

– Bun, Vincent, poți să-mi spui de ce nu vrei să dormi acolo?

– E înspăimântător. Noaptea trecută am avut un coșmar cu un monstru care a intrat și m-a omorât.

– Un monstru?

Vincent a încuviințat din cap.

– A fost super-înspăimântător.

Frank s-a răsucit spre Klara.

– Dacă vrei părerea mea, asta n-are nimic de-a face cu dormitul în cabina de la pupa. Sunt toate jocurile alea pe computer pe care le joacă. Uită-te în jur.

A făcut un gest larg.

– E apă peste tot în jurul nostru şi curând o să fim în largul mării. Ce soi de monstru ar putea să ajungă la tine aici? Am auzit de Monstrul din Loch Ness, dar de Monstrul din Kattegat aud prima dată.

– Frank, nu cred că-i momentul să faci băşcălie.

– Nu, îmi pare rău, am greşit.

S-a dus la Vincent şi l-a îmbrăţişat.

– Îmi pare rău, amice. Uite, treaba e că tati a cheltuit mult timp şi s-a străduit mult ca să facă acea cabină de la pupa confortabilă şi plăcută pentru tine şi, de fapt, mă cam întristează gândul că nu vrei să stai în ea.

– Dar eu cred că e grozavă. Chiar cred. Doar că e un pic înspăimântătoare.

– Ce zici de asta? a propus Klara. Vincent, merg cu tine în cabina de la pupa şi promit să stau cu tine până ce dormi buştean.

Vincent a chibzuit şi, în cele din urmă, a ridicat din umeri.

– Bine. Dar trebuie să promiţi că o să stai mult de tot.

– Sigur că da. Haide.

Klara l-a luat pe Vincent de mână, l-a condus prin cabina de pilotaj şi apoi au dispărut împreună în cabina de la pupa.

Frank a pornit radarul, atât pe cel vechi, a cărui lumină verde se rotea pe ecran, cât şi pe cel nou, digital. Însă barca, sau ce o fi fost, n-a apărut pe nici un ecran.

Ar fi putut să fie o barcă de cauciuc. Ele treceau uneori neobservate de radar. Dar cine să fi ieşit cu o barcă de cauciuc în plină noapte? Nu, trebuie să se fi

înşelat. Era singura explicaţie rezonabilă. Că nu fusese decât vreo altă lumină reflectată în valuri.

Da, asta trebuie să fie.

Trebuia să fie.

26

Un ucigaş care, nu se ştie din ce motiv, îşi alegea victimele la întâmplare, cu ajutorul zarurilor. Părea absurd, şi nu mai auzise niciodată aşa ceva. Dar putea foarte bine să fie ceea ce făcea el de fiecare dată când se oprea şi îşi mişca mâna înainte şi înapoi la ICA Maxi din Hyllinge. Poate că toată treaba era dictată de noroc.

Încă nu era decât o teorie, dar ar fi explicat multe lucruri. Totuși, chiar dacă asta însemna că s-au apropiat cu un pas de arestare, treaba era departe de a fi evidentă. Chiar dacă ajuta la explicarea crimelor dinainte, nu-i ajuta cu nimic să prevadă ce va urma.

Poate că Molander era destul de priceput la matematică pentru a găsi informaţiile disponibile şi a analiza în ce fel au putut fi folosite zarurile. El era ultima persoană cu care Fabian dorea să aibă de-a face, dar, cu ajutorul crimelor precedente şi cu un strop de noroc, ar putea să restrângă numărul variantelor posibile şi să găsească un tipar care să poată fi aplicat în viitor.

Însă, în ciuda celor spuse lui Fabian de asistenţii lui Molander, laboratorul poliţiei era pustiu şi întunecat, şi nu era vreun semn că tocmai plecase de acolo. A încercat de trei ori să dea de el şi n-a răspuns. Nu era nici sus,

în sala de şedinţe sau în biroul lui Astrid Tuvesson. În general, serviciul părea surprinzător de liniştit.

Cel puţin în biroul lui Irene era aprinsă lumina, cu toate că şi el era pustiu. Însă computerul era pornit şi imprimanta de pe podea scuipa document după document.

S-a dus şi a luat unul dintre printuri, care părea să fie de la *Paygoo prepaid Mastercard* şi avea o coloană lungă de cumpărături făcute în tot soiul de locuri, de la un ştrand din Helsingborg până la *Lockpicks.se.*

– Hei, ia uite peste cine dăm.

Fabian s-a răsucit pe călcâie şi i-a văzut intrând pe Irene şi Klippan, cu două cutii de la Planet pizzeria & grill.

– Fabian, ce cauţi pe aici atât de târziu?

Irene şi-a pus pe birou o sticlă de Coca Cola şi una de apă minerală gazoasă Ramlösa.

– N-ar trebui să fii cu ai tăi?

– Da, a încuviinţat din cap Fabian. Şi am fost. V-a spus Astrid?

– Molander, a răspuns Irene.

Fireşte că Molander. Dumnezeu ştie cum descoperise.

– Trebuie să fie groaznic, a zis Klippan, clătinând din cap.

– Este.

– Dacă putem face ceva, nu trebuie decât să spui.

– Mulţumesc, dar sunt sigur că o să fie bine. În acest moment Sonja şi Matilda dorm, aşa că n-am mare lucru de făcut pe acasă.

Fabian s-a uitat în jur.

– Dar par să fie multe de făcut pe aici.

– Mare dreptate ai.

Irene a tras cutia de pizza de dedesubt şi a deschis-o.

– Ai auzit că el locuieşte chiar lângă mine?

Fabian a încuviinţat din cap, bucuros să schimbe subiectul.

– Mi-a spus Astrid. Incredibil.

– Nu-i aşa? Păi, câte şanse erau?

Irene a luat o felie de pizza *marinara*, a îndoit-o şi a început să mănânce, iar Klippan a luat o felie de pizza cu kebab şi s-a dus la imprimantă.

– Apropo, ştie vreunul dintre voi unde-i Molander?

– Da.

Irene a luat o înghiţitură de apă.

– E pe Kärngränden, cercetând camera lui Ester Landgren. Cel puţin, sper că este, pentru că a promis că se ocupă de bârlogul lui Milwokh de îndată ce termină acolo.

– Atunci o să vă dezamăgesc.

– Cum, zici că nu-i acolo?

Fabian şi-a scuturat capul.

– Tocmai vin de acolo şi, după spusele asistenţilor lui, a plecat după-amiază şi nu s-a mai întors.

– Zău aşa, ce mama dracului... Irene a oftat. M-am săturat până-n gât de asta.

A mai muşcat o dată din pizza, a lăsat din mână restul şi şi-a scos telefonul.

– N-are rost. Am încercat deja de trei ori.

– Trebuie să răspundă odată şi odată, a zis ea, ducând telefonul la ureche.

– Cât aştepţi, îţi pot spune că se pare că nu ne-am înşelat, a zis Klippan, care stătea lângă imprimantă, răsfoind printurile.

– A folosit cardul Paygoo la cumpărături? a întrebat Irene.

– Cu siguranţă. A cheltuit cu nemiluita. Totul e aici, absolut totul.

– Salut, sunt Irene. Poţi să mă suni imediat? Şi, da, o să tot sun până ce răspunzi sau mă suni. Aşa că apasă pe simbolul ăla mic, verde, şi du telefonul la ureche.

Irene a închis telefonul şi a mai luat o felie de pizza.

– Şi ce-i asta?

Fabian a făcut semn cu capul spre teancul de documente de lângă imprimantă.

– Cam tot ce am putut găsi despre Pontus Milwokh, a răspuns Irene, sunându-l din nou pe Molander.

Klippan a ridicat teancul.

– Avem tot, de la contractul de închiriere a locuinţei până la ultimele cumpărături. De exemplu, primeşte o subvenţie pentru azilanţi, care este de 6 800 de *kronor* pe lună. În plus, primeşte 3 900 pentru locuinţă. Prin urmare, venitul lui total este de 10 700 pe lună, virat într-un cont de la Swedbank care, la rândul lui, este legat de un card Maestro. Se pare că îl foloseşte pentru toate cumpărăturile obişnuite, cum ar fi hrană, îmbrăcăminte, chirie şi aşa mai departe. Cu alte cuvinte, nimic neobişnuit aici, în afară de o cumpărătură care ne-a atras atenţia. Anul trecut, pe 23 septembrie, într-o vineri, s-a dus la magazinul de materiale de construcţie Skånska, în nordul oraşului.

– Nu e un magazin obişnuit pentru cei care se ocupă cu bricolajul? a zis Fabian.

– Surpriză, sunt tot eu, a zis Irene la telefon. Şi, aşa cum spuneam, o s-o ţin tot aşa până răspunzi.

– Este, dar ascultă aici, a răspuns Klippan. Am luat legătura cu ei ca să văd dacă mă pot ajuta să-mi dau seama ce a cumpărat, şi au fost de mare ajutor. Printre altele, a fost o cantitate mare de materiale de izolare, plăci de rigips, scânduri, vopsea şi grund, precum şi o

grămadă de şuruburi, balamale, garnituri, o şurubelniţă electrică, o drujbă şi câteva alte unelte.

– La ce îi trebuiau toate astea în apartamentul lui mic?

– Exact ceea ce ne-am întrebat noi. Nu există nimic care să indice că deține altă proprietate, dar asta nu înseamnă că nu are acces la o căbănuță pe undeva. Terenurile din afara oraşelor sunt presărate cu căsuțe nefolosite. Dacă vrei părerea mea, a construit un soi de cutie izolată fonic sau aşa ceva. Poate ca să răpească pe cineva, ce ştiu eu?

Klippan a ridicat din umeri.

– Dar asta e pură speculație, a intervenit Irene, cu telefonul încă lipit de ureche.

– Adevărat, dar am făcut nişte calcule legate de cerinţele materiale, şi ceea ce a cumpărat ar ajunge cu uşurinţă pentru o cutie cu laturile de un metru şi jumătate.

– Ceea ce e cam înghesuit, aş zice. N-ai putea să te ridici în picioare. Dar nu asta ne-a făcut să reacţionăm, ci preţul. Nu-i aşa?

– Aşa-i.

Klippan s-a răsucit spre Fabian.

– Ştii cât a costat toată chestia?

– Nu.

Fabian a ridicat din umeri.

– 2 253 de *kronor*.

– Bine.

Şi-a dat seama că se aşteptau la o reacţie mai puternică. Dar nu ştia de ce fel.

– Nu te-ai ocupat niciodată cu bricolajul, din câte văd. Ştii care ar fi preţul real?

Fabian şi-a scuturat capul.

– 7 253 *riksdaler*[1]. Mai mult decât triplu. Reiese că a folosit alt card ca să plătească o parte. Un aşa-numit card Paygoo din Mastercard, care nu numai că e preplătit, dar mai e şi complet anonim.

– Aşa că am luat legătura cu Mastercard, a continuat Irene. Şi se pare că acel card e legat de un cont anonim Paypal, ia ghiceşte care.

– Exact, a zis Klippan înainte ca Fabian să poată deschide gura. Vorbim despre acelaşi cont pe care îl are PetFrame. Pentru că aceea este mica sa activitate suplimentară din care adună banii pentru lucrurile ciudate pe care vrea să le cumpere.

– N-aş spune că-i mică, a zis Irene. În timpul primăverii a adunat în medie patruzeci de mii pe lună, fără taxe, ceea ce este mai mult decât ce duc eu acasă.

– Însă în acest iunie n-a făcut decât câteva mii. Ce-i drept, era prins cu altele, a zis Klippan. Oricum, cardul Paygoo are o limită de cheltuieli la 5 000 de *kronor*, de aceea a trebuit să-şi folosească şi cardul obişnuit. Şi suntem norocoşi că a făcut-o, altfel n-am fi ştiut că-l are.

– Prin urmare, ce aveţi acolo este ceea ce a plătit cu cardul anonim.

– Corect.

Klippan a continuat să se uite peste printuri.

– Şi din ce văd, cea mai mare parte este aici. Cum ar fi maşina închiriată pe care a luat-o de la Hertz de pe Gustav Adolfsgatan pe 12 iunie, ziua dinainte de crima din spălătoria din Bjuv. Sau 22 aprilie, când a cheltuit 2 495 la *Lockpicks.se*.

– Şi ce a cumpărat?

---

[1] Veche monedă suedeză, a cărei denumire este folosită colocvial pentru moneda actuală

– Dat fiind preţul, bănuiesc că este un şperaclu electric.

Klippan a luat alt document din imprimantă.

– Şi asta este, probabil, masca pe care a folosit-o la ICA Maxi. A cumpărat-o toamna trecută de la *Realfleshmasks.com* cu 4 867 de *kronor*.

– *Real flesh masks*[1], a zis Irene, părând consternată. Chiar aşa se numeşte magazinul?

Klippan a încuviinţat.

– Ce-i drept, era foarte realistă.

– Şi care este cea mai recentă cumpărătură? a întrebat Fabian.

Klippan a parcurs rapid coloanele.

– Miercurea trecută a cheltuit la *Trueswords.com* 3 487 de *kronor*.

– *True swords*[2]?

Irene s-a întors spre Klippan.

– Aşadar, a cumpărat o sabie?

Klippan s-a uitat din nou şi a ridicat din umeri.

– Aşa se pare.

– Păi, de ce nu?

Irene şi-a scuturat capul.

– Dacă poţi folosi o maşină de spălat, de ce nu o sabie? Mai ales dacă vrei să te joci de-a ninja. Ce altceva mai ai?

– Păi, s-a dus la ştrand aproape în fiecare zi în săptămâna trecută.

– Ar putea să fie următorul loc al faptei? a întrebat Fabian.

– Nu-i imposibil. Sau poate că face doar ture de bazin. Ieri şi alaltăieri s-a dus şi la centrul de închiriat

---

[1] Măşti din carne adevărată (în limba engleză în original)
[2] Săbii adevărate (în limba engleză în original)

bărci din Helsingborg şi a cheltuit mai întâi patru mii, apoi trei mii şi jumătate. Probabil ca să evite depăşirea limitei tranzacţiilor.

– Bun, vreau doar să mă asigur că am înţeles bine, a zis Irene, sunându-l din nou pe Molander. Prin urmare, a cumpărat o sabie şi a închiriat o barcă, în vreme ce mergea zilnic la ştrand.

Klippan a încuviinţat din cap.

– Altceva? Poate un costum de clovn, sau, de ce nu, un submarin nuclear, dacă-i pe-aşa?

Klippan a ridicat privirea de pe printuri.

– Nu, dar, că veni vorba, ar trebui să punem ştrandul sub supraveghere de cum se deschide, dimineaţă.

– Sigur.

Irene a încuviinţat din cap şi o voce din hol a ajuns brusc la ei.

– Potoleşte-te naibii! a exclamat Molander, intrând. N-ai nimic mai bun de făcut decât să mă hărţuieşti pe mine?

– Ba da, multe, multe lucruri.

Irene s-a răsucit spre Molander.

– Asta-i problema. Aşa că, în loc să te prefaci că n-ai auzit telefonul, ce-ar fi să răspunzi?

– Dacă aş răspunde la telefon ori de câte ori sună, n-aş mai reuşi să fac nimic.

– Şi iată de ce te sunam. Ai promis că o să cercetezi apartamentul lui Milwokh de îndată ce termini la Ester Landgren şi, din ce mi s-a spus, nici măcar nu te-ai apucat acolo.

Molander a oftat.

– Ce vrei să zic? A durat mai mult decât m-am aşteptat, bine?

A ridicat din umeri.

– Göran și Fredrik sunt amândoi băieți ambițioși și încântători, dar nimeni n-a zis vreodată că lucrează repede. Și mă cunoști.

I-a privit pe rând în ochi.

– Am aceeași părere ca voi – acest caz este prea important pentru mine ca să plec de la locul faptei și să trag doar nădejde că cei doi vor face treabă bună lăsați de capul lor.

– Bine, poate că am înțeles greșit.

– Probabil.

Molander i-a oferit un zâmbet tăios.

– Pentru că, din ce mi s-a spus, exact asta ai făcut, a răspuns Irene cu un zâmbet și mai tăios.

Fabian și-a dat seama prea târziu încotro se îndreaptă asta. Nu așa voia să se întâmple. Încă mai aștepta ca Hillevi Stubbs să-i spună că au destule dovezi ca să-l aresteze pe Molander. După ce-i dădea ea mână liberă avea s-o informeze pe Astrid, ca să poată face împreună un plan de arestare.

– Cum?

Molander s-a întors cu fața spre Fabian și Klippan și, brusc, a părut descumpănit.

– Știți despre ce vorbește?

– Propun să lăsăm asta și să încercăm să continuăm investigația, a zis Fabian. Pentru că se pare că el a închiriat o...

– Nu, eu vreau să știu ce mama dracului se petrece, i-a tăiat vorba Irene. Cum adică, n-ai pleca de la locul faptei? După spusele lui Fabian, ai plecat din apartamentul familiei Landgrens acum câteva ore.

Erau trei la unu. Cu sau fără plan, poate că ar trebui să termine odată cu asta.

– Aşa că întrebarea mea este unde ai fost toată ziua? a continuat Irene. Şi ce te ţine aşa de al dracului de ocupat când nu răspunzi la telefon?

Molander s-a răsucit spre Fabian.

– Scuze, dar cum se face că tu...

– M-am dus acolo.

Fabian simţea cum corpul i se pregăteşte.

– De îndată ce Sonja şi Matilda au adormit, m-am dus să văd dacă ai găsit ceva interesant. Dar nu erai şi, după spusele asistenţilor tăi, ai plecat imediat după ce aţi ajuns acolo.

Molander s-a uitat la Fabian fără să spună nimic.

– Şi, la fel ca Irene, am încercat să te sun. Nu doar o dată, de mai multe ori.

Molander continua să nu spună nimic, doar stătea acolo, răsuflând greu pe nări. Pentru prima dată, părea zguduit. Pălise, şi mărul lui Adam îi tresălta în vreme ce, din ce în ce mai disperat, încerca să-şi înghită neliniştea.

Poate că Fabian se înşela. Dar nu era aşa. Ochii lui Molander erau umezi, se umpleau de lacrimi, şi dacă nu le ştergea repede, aveau să se reverse.

– Ingvar.

Klippan s-a dus la colegul lui şi i-a pus o mână pe umăr.

– Ce-i cu tine?

Buza de jos a lui Molander a început să tremure, în vreme ce prima lacrimă i se prelingea pe obraz.

– Doamne, Dumnezeule, Ingvar. Spune-ne.

Irene a tras un scaun şi l-a ajutat pe Molander să se aşeze.

– Nu ştiu, a reuşit în cele din urmă să spună, încercând în continuare să-şi reţină lacrimile. Nu ştiu de unde să încep.

– Poate că te ajut eu, a zis Fabian.

– Ce? A vorbit cu tine?

Molander a ridicat privirea spre Fabian.

– Cine?

Fabian nu pricepea.

– Gertrud. Nu mi-a spus nimic. După treizeci şi patru de ani...

– Ingvar.

Klippan s-a lăsat pe vine în faţa lui Molander.

– Spune-ne ce s-a întâmplat.

– M-a părăsit.

Molander a izbucnit în plâns.

– Gertrud m-a părăsit.

– Ce? Stai un pic. Vrei să zici că Gertrud vrea să divorţeze?

Molander a încuviinţat din cap şi a scos o batistă ca să-şi sufle nasul.

– Ieri, când am ajuns acasă de la lucru, casa era goală. N-am ştiut ce se întâmplă. Toate lucrurile ei dispăruseră. Haine, încălţăminte, totul. Şifonierul ei era gol. Am încercat s-o sun să văd despre ce e vorba, dar n-a răspuns. Apoi am găsit o scrisoare în atelierul meu. Vă închipuiţi? După treizeci şi patru de ani de căsnicie, mă părăseşte şi singura explicaţie este un bilet enigmatic.

Şi-a scuturat capul şi şi-a şters ochii.

– Aşa că, dacă vă întrebaţi de ce am fost un pic absent astăzi, este pentru că aveam nevoie de un timp în singurătate ca să diger asta. Am crezut că o să fiu în stare să muncesc şi să mă port ca de obicei, dar...

Molander s-a întrerupt şi şi-a scuturat capul.

În spatele lui s-a deschis uşa şi a intrat Astrid, care tocmai îşi băga în gură o gumă de mestecat.

– Aşadar, aici vă ascundeaţi. Mă bucur că sunteţi cu toţii aici, pentru că...

Astrid a şovăit când l-a observat pe Molander.

– Ingvar, ce...?

– Gertrud l-a părăsit.

Klippan s-a ridicat în picioare.

– Cum? Serios?

Molander a încuviinţat şi părea că se străduieşte să-şi stăpânească emoţiile.

– Îmi pare foarte rău.

Astrid s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat.

– Am trecut prin aşa ceva în urmă cu câţiva ani, după cum ştii, şi, dacă vrei, ţi-aş povesti cum a fost pentru mine şi ţi-aş spune că acum mă simt mult mai bine.

Molander a încercat să zâmbească şi şi-a şters ochii cu batista.

– Dar, mai înainte, vreau să te rog să faci ceva, a continuat Astrid. Şi îmi pare cu adevărat rău să fac asta, dar, dacă crezi că eşti în stare, aş vrea să-ţi laşi deoparte o vreme sentimentele.

– Astrid, a zis Irene. Au fost căsătoriţi treizeci şi patru de ani, şi el tocmai a fost...

– Ştiu. Nu-s surdă. Şi, Ingvar, înţeleg deplin dacă nu te poţi descurca, şi dacă-i aşa, găsim noi altă cale. Dar dacă tu...

– Spune-mi, pur şi simplu, ce s-a întâmplat, a întrerupt-o Molander.

Astrid s-a oprit din mestecat guma şi s-a răsucit ca să se uite pe rând la fiecare.

– Ce s-a întâmplat este altă crimă. Altă crimă fără sens, de neînţeles.

27

În vreme ce Tom Cruise se chinuia trăind de azi pe mâine şi încerca să-şi convingă unul dintre jucători în *Jerry Maguire*, Frank Käpp a prins de picior paharul de vin şi l-a rotit de câteva ori înainte să-l înalţe ca să examineze frumoasa culoare roşie în lumina lămpii cu kerosen. Era o sticlă de Domaine du Vieux Lazaret proaspăt destupată, servită la temperatura perfectă.

Şi-a apropiat paharul de faţă, a vârât în el nasul cât de departe a putut şi a adulmecat aroma. Ea însăşi era dumnezeiască. Încă şi mai bine era să guste vinul, sorbind aerul înainte să înghită. Echilibrul dintre cele patru soiuri, Grenache noir, Syrah, Mourvèdre şi Cinsault, era desăvârşit.

Aşa cum era de aşteptat, Klara aţipise după treizeci de minute de la începutul filmului şi, prin urmare, nu băuse decât acel Rioja deschis ieri şi care era deja atât de oxidat, încât de-abia ar fi fost bun pentru gătit. Dar cel puţin se împăcaseră după cearta despre locul în care trebuie să doarmă Vincent.

Nu era nimic mai rău decât o ceartă cu Klara. Era convins că e o chestie carcinogenă şi nu pricepea de ce se întâmplă atât de des. Era ca şi cum frustrarea mocnea

mereu undeva, în adâncul lor, şi dacă nu deschideau supapa din când în când, riscau o explozie totală.

Şi totuşi, în mod fundamental, erau de acord în cele mai multe privinţe. Bun, poate că el a fost cel care a insistat să navigheze în jurul lumii. Presupunea că era mai mult visul lui decât al Klarei şi al lui Vincent. Dar cineva trebuia să ia iniţiativa, altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Ar fi fost pe veci prinşi în capcana birourilor lor din Kalmar, chinuiţi de gândul că nu profită niciodată de ocazii.

Nu era prima dată când auzea sunetul. Totuşi, a tresărit şi aproape a vărsat vinul pe Klara. Părea că ceva apasă carena. Până atunci a presupus că e un val mare care făcuse vasul să se legene şi care putea stârni felurite zgomote.

Dar de această dată n-a observat vreo legănare. În plus, alarma radarului nu l-a avertizat de trecerea vreunei nave destul de aproape ca să stârnească valuri.

Poate că era filmul. La fel ca brusca bubuitură care l-a alarmat până şi-a dat seama că nu-i decât unul dintre jucătorii lui Jerry Maguire care izbea uşa unui dulap din vestiar. Asta trebuie să fie. Ce altceva ar putea fi? A mai sorbit o dată din vin, a pus paharul pe masă şi a întins mâna după telecomandă. Oricum, pusese filmul mai mult de dragul Klarei.

Tăcerea care a urmat a fost departe de a fi tăcere. Auzea vântul în pânze şi apa despicată de provă. Şi uşorul scârţâit al carenei când o rafală de vânt a făcut vasul să se clatine un pic. Şi totuşi, Frank le percepea ca tăcere. O tăcere paşnică, armonioasă, care dovedea că zgomotul pe care îl auzise trebuie să fi venit de la ecran.

Ar fi bine să se ridice şi să se asigure că totul e în ordine, şi avea s-o facă. Chiar n-ar trebui să fie sub punte până ajung în largul mării. Dar nu voia să tropotească

pe punte şi să rişte s-o trezească pe Klara, şi nici pe Vincent, care adormise, în sfârşit.

Aşa că şi-a luat o clipă de răgaz, ca să se bucure de felul perfect în care mergea totul. Ca televizorul şi consola PlayStation, dispozitivul de recepţie digital şi televizorul Apple, când aveau semnal de internet. Sau spaţiul de depozitare construit la comandă pentru sticlele de vin jos, în santină. Cabina de la pupa, sistemul de sonorizare, cambuza. Ca să nu mai vorbim de pilotul automat, care, ca al patrulea membru al echipajului, menţinea în acest moment cursul drept afară din Öresund spre Kattegatt.

Cam într-o lună avea să fie pus la lucru ca să menţină cursul zile în şir, poate chiar săptămâni, şi atunci el va îndrăzni chiar să doarmă, încrezător că totul merge cum trebuie.

Apoi a auzit iar acel sunet. Nu putea să-şi dea seama ce este. Era diferit de toate celelalte sunete, şi de această dată parcă a fost mai tare. Nu mai putea să dea vina pe film, şi cu siguranţă nu era un val.

Într-un fel, acesta era exact motivul pentru care ţinuse morţiş să navigheze noaptea în apele suedeze, unde întotdeauna erau relativ aproape de ţărm. Cu toate acestea, se simţea tot mai neliniştit când a mutat capul Klarei din poala lui pe o pernă şi a pornit în sus pe scară.

Când a ajuns în cabina de pilotaj, a ridicat binoclul şi s-a învârtit la 360 de grade. Totul părea normal. Şi Helsingborg, şi Helsingør erau acolo unde se presupunea că sunt şi fiecare cargou vizibil părea că stă departe de ei.

Poate că se desprinsese un tranchet după plecarea din Humlebæk şi acum se târa după ei şi, cumva, era împins în carenă? Proprietarii de bărci cu motor care

umblă cu trancheții fâlfâind erau mai degrabă regula decât excepția. Însă pentru un marinar era un păcat de moarte.

A aprins lanterna, a pășit pe punte și s-a aplecat peste balustrada bordului de sub vânt, ca să cerceteze carena. Dar nu vedea nici un tranchet desprins. A traversat vasul și a repetat procedura pe bordul din vânt.

Nici acolo n-a găsit nimic, și ar fi fost ciudat să găsească, dacă se gândea că unghiul vasului ar fi împiedicat orice tranchet trecut cu vederea să atingă apa. Dar a observat altceva.

O frânghie neagră era legată de unul dintre bastoanele balustradei și dispărea în apa întunecată. N-a recunoscut-o. Frânghiile lor erau albe, ca să se asorteze cu carena. Și apoi, n-ar lega niciodată o frânghie de un baston, care nu era construit pentru asta.

Poate că Vincent s-a trezit și a făcut ceva în vreme ce ei se uitau la film. Asta ar explica sunetul ciudat și, într-un fel, era tipic pentru el să-și bage în cap că unul dintre multele animale de pluș pe care ținuse să le ia cu el are chef să înoate. Dar unde găsise frânghia neagră?

A început să tragă de ea și și-a dat seama pe loc că lucrul care era ridicat nu putea fi unul dintre ursuleții lui Vincent. Ca să clintească măcar frânghia a trebuit să-și folosească amândouă mâinile și să se proptească pe picioare atât de tare, încât în câteva secunde l-au trecut toate apele.

Dacă nu s-ar fi mișcat cu o viteză de șase noduri și jumătate, ar fi presupus că e o ancoră. Acum nu putea decât să se întrebe ce o fi, în vreme ce o parte din el respingea primul gând ca fiind imposibil și cu totul improbabil.

Dar se pare că nu era.

Ca şi cum s-ar fi întrupat din întuneric, conturul unei bărci mari de cauciuc a devenit tot mai clar în vreme ce trăgea de frânghie. Culoarea neagră era un camuflaj atât de eficient, încât, pentru o clipă, nu şi-a crezut ochilor. Pe dată a început să desfacă nodul din jurul bastonului. Era ca şi cum panica ar fi pus stăpânire pe mâinile lui înainte de restul corpului şi, înainte să aibă timp să se gândească dacă este sau nu o idee bună, dăduse drumul bărcii în noapte.

Era echipată cu motor suspendat, o canistră de benzină de culoare roşie, o pătură electrică şi două genţi negre, burduşite, asta observase. Dar abia acum şi-a dat seama că nu era în ea nici un pasager şi, când şi-a dat seama de asta, panica a explodat în restul corpului său.

Încercările de a striga cât îl ţin plămânii s-au concretizat în văicăreli slabe, care s-au topit în vânt. Băga-mi-aș, a repetat în surdină. Băga-mi-aş, băga-mi-aş, băga-mi-aş...

A pornit în grabă pe punte, dar s-a împiedicat de velă şi s-a lovit cu capul de vinciul fungii randei. Poate că sângera. Sau nu. Nu-l interesa decât să se ridice în picioare cât de repede putea şi să coboare în cabină. Nimic altceva nu conta.

Doar Vincent.

A apucat clanţa uşii cabinei de la pupa şi a deschis-o brusc, iar priveliştea care l-a întâmpinat a fost una care ştia că-l va urmări tot restul vieţii. Până la sfârşitul zilelor avea să-i fie tatuată pe cornee, amintindu-i ori de câte ori închidea ochii de cea mai mare oroare de care a avut parte vreodată.

Şi-ar fi dorit să poată coborî scara şi să schimbe locurile cu fiul său. Şi-ar fi dorit să se fi strecurat în sacul de dormit pentru copii şi să-i ia locul. Însă rolul

său era să stea acolo, sus, şi să se uite în jos la Vincent în cabina de la pupa.

În jos, în spaţiul claustrofobic în care îl silise să stea. Pe propriul fiu.

Ochii lui Vincent erau împietriţi. Ca şi cum s-ar fi uitat drept la cel mai urât coşmar. Sau ca şi cum s-ar fi trezit şi şi-ar fi dat seama că realitatea este infinit mai rea.

Un bărbat în haine negre ascundea cea mai mare parte a scenei, însă sabia din mâna lui dreaptă, pe care o ţinea apăsată pe beregata lui Vincent, era inconfundabilă. Mai greu de înţeles era ce făcea cu mâna stângă, care se mişca înainte şi înapoi. Însă pentru a înţelege este nevoie de gânduri, iar în acest moment gândurile nu existau. Doar instinctul. Instinctul pur, fără nimic altceva.

A înşfăcat ceva ce semăna cu o teacă aşezată de-a curmezişul spinării bărbatului şi l-a smucit în spate, departe de Vincent. În aceeaşi fracţiune de secundă a zărit cu coada ochiului un zar. Ca şi cum timpul ar fi încremenit, zarul a căzut din mâna bărbatului şi a aterizat pe sacul de dormit.

Frank a scos un strigăt pe care nu ştia că-l are în el, şi poate că forţa lui l-a ajutat să-l tragă pe bărbat afară din cabina de la pupa.

Între timp, bărbatul s-a răsucit şi a repezit sabia spre el. Frank s-a azvârlit într-o parte, a aterizat brutal pe podeaua cabina de pilotaj şi a văzut cum lama taie cordonul de cauciuc care lega cârma de pilotul automat.

În clipa următoare lama a fulgerat sus, deasupra lui, când bărbatul a apucat mânerul cu amândouă mâinile ca s-o înfigă în el. Chiar în clipa aceea vasul s-a smucit, ca şi cum valurile ar fi venit brusc din altă direcţie, ceea ce i-a îngăduit lui Frank să se răsucească destul

de departe ca să audă vârful sabiei izbind podeaua de tec la câţiva centimetri de el.

Fără să aibă nici măcar o umbră de plan, s-a târât ca la instrucţia din armată cât de repede a putut în jurul mesei şi în cealaltă parte a cabinei, unde timona se rotea de parcă ar fi prins viaţă. Mânerul vinciului era în locaşul lui, şi în fine i-a venit o idee. A întins mâna spre bara de metal, a scos-o din locaş şi se pregătea să se ridice în picioare, când un bocanc negru l-a împins la loc.

– Ai face mai bine să te dai bătut, a venit vocea bărbatului de undeva, de deasupra. Zarul a grăit, şi nici unul dintre noi nu poate să schimbe asta.

Nu pricepea despre ce vorbeşte bărbatul, doar că în câteva secunde probabil că avea să fie prea târziu. Dar n-avea să zacă acolo aşteptând să simtă cum sabia i se afundă între omoplaţi. Fără să ştie cum, a reuşit să-şi adune destulă energie ca să se răsucească şi să arunce mânerul vinciului spre bărbat, care ridica sabia cu amândouă mâinile.

Nici că putea să ţintească mai bine. Cu toate acestea, bărbatul a reuşit să se ferească de bară, care şi-a continuat drumul şi a dispărut în mare.

– Ţi-am spus. N-are rost.

Bărbatul şi-a ridicat din nou mâinile deasupra capului, fără să-şi dea seama că vasul se răsucise destul de mult ca să facă randa să ampaneze şi să se balanseze în partea cealaltă cu toată forţa.

Ghiul l-a izbit în tâmplă şi el s-a prăbuşit pe balustradă cu sabia încă strânsă în mâini. Pe dată, Frank a sărit în picioare şi, înainte ca bărbatul să-şi poată veni în fire, l-a apucat de picioare şi le-a ridicat şi pe ele peste balustradă. După aceea lucrurile şi-au urmat, pur

şi simplu, cursul firesc şi, cât ai clipi din ochi, bărbatul a căzut peste bord şi a dispărut în marea întunecată.

Frank nu ştia cât a stat acolo, cu privirea aţintită asupra apei care licărea, cu întrebări îmbulzindu-i-se în cap. De ce ei? Care era rostul? De ce acum, aici, în întuneric? Ce s-a întâmplat? Oare s-a întâmplat măcar? Sau era încă jos, în cabină, dormind lângă Klara?

Asta era, incontestabil, o idee ispititoare. Să închidă ochii şi să-şi vadă de treabă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă şocul îşi croise drum în trupul său atât de adânc, încât tremura. N-avea importanţă cât de improbabil sau ireal era. Câte întrebări avea la care n-avea să primească niciodată răspuns.

Nu fusese un vis.

Când, în cele din urmă, a îndrăznit să respire din nou şi să se destindă, s-a înapoiat în cabina de pilotaj şi s-a dus la Vincent, care tremura de groază în sacul lui de dormit. S-a aşezat lângă el şi l-a strâns în braţe cu toată puterea.

Nici unul dintre ei n-a vorbit. Poate că nu era nimic de spus. Nici un cuvânt n-ar fi putut să descrie nici măcar pe aproape ceea ce simţea. Asta ar fi fost destul ca cerere de iertare. În schimb, a plâns pentru prima oară de când îşi amintea.

Şi totuşi, în ciuda lacrimilor, singurul lucru pe care îl simţea era bucurie.

28

– Tu eşti cel care a atacat-o, a torturat-o şi a violat-o pe soţia ta aseară, provocându-i moartea?

Tăcere. Şovăială.

– Nu-mi amintesc. Dar nu pot să spun că n-am făcut-o eu.

Hillevi Stubbs a răsfoit mai departe interogatoriul pe care Irene Lilja i l-a luat lui Conny Öhman în ziua de după omorârea soţiei lui, pe 5 aprilie, anul trecut. Până atunci nu putuse să înţeleagă cu totul cazul, sau, de fapt, să-şi dea seama ce l-a făcut pe Hugo Elvin să fie atât de interesat de el, în afară de faptul că a doua zi Molander fusese într-o dispoziţie neobişnuit de bună.

Ceea ce era limpede era că Öhman a avut o zi cu adevărat rea la lucru, în care intra şi faptul că şeful a strigat la el în faţa tuturor colegilor. Apoi s-a dus la Harry's din Ängelholm să bea ceva şi, când a ajuns acasă, după vreo trei ore, l-a scos imediat din sărite mârţoaga, cum îi zicea mereu nevestei. După spusele lui, ea n-a arătat simpatie faţă de situaţia lui de la lucru, a fost grosolană şi, mai simplu spus, nu şi-a ştiut lungul nasului.

– Aşadar, ce ai făcut? Te-ai apucat de băut?

– De obicei ajută.

– Ajută? În acest dosar am patru plângeri făcute de Kerstin, care te acuză de agresiune, și asta doar în ultimele șase luni.

În ziua dinainte nu putuse să lucreze decât câteva ore înainte ca Mona-Jill să-și piardă răbdarea și să-i aducă aminte că promisese s-o ajute la plivitul grădinii, și apoi trebuia să asculte împreună la radio *Sommar*[1] înainte să se plimbe cu bicicletele în jurul lacului Kärran.

De-abia acum, mult după miezul nopții, când Mona-Jill era în momentul cel mai profund din ciclul de somn, a putut să se furișeze înapoi la vas și să-și continue lucrul.

– Da, sunt bețiv, dacă asta întrebi. Nu neg. Dar țin totul sub control.

– Numești asta „sub control"?

(Conny este confruntat cu fotografii ale soției bătute. Tăcere.)

– Ce vreau să zic este că eu hotărăsc când este deschisă sticla, nu invers. Nimeni nu poate zice că nu-i așa.

– Eu aș zice că aceste fotografii sunt o dovadă foarte limpede că aseară ți-ai pierdut controlul. Nu ești de acord?

(Tăcere.)

– Da.

(Tăcere.)

– Dar n-am băut chiar așa de mult. Știu că sună a minciună, dar e adevărat.

– Prin urmare, zici că i-ai făcut asta soției când erai treaz?

– Nu, zic că m-am îmbătat mult mai repede decât de obicei. Beat ca un porc, dacă asta a fost. Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc aproape nimic. Și, ca să știți, niciodată

[1] Unul dintre cele mai populare programe de radio din Suedia

nu-mi pierd cunoştinţa. De fapt, e ciudat. Ca şi cum băutura ar fi fost... N-are importanţă, nu ştiu.

Răspunsul lui Öhman era încercuit cu carioca roşu, iar ultima propoziţie era şi ea subliniată. Era aşa de tipic pentru Elvin să evidenţieze o mulţime de chestii fără nici cea mai mică explicaţie pe margine.

– Ce ai băut?

– Explorer. Întotdeauna, Explorer.

Hillevi a ridicat privirea de pe transcrierea interogatoriului şi s-a uitat prin cabină până a găsit punga pentru probe cu sticla de Explorer într-unul dintre compartimentele de depozitare ale vasului, lângă cutia cu bufniţele de supraveghere. Aşadar, Elvin s-a dus la locul faptei. Cu toate că nu lucra la acel caz, s-a dus acolo şi a luat sticla.

Era plină un pic mai mult de jumătate şi, dacă era singura din care Conny Öhman băuse după ce a ajuns acasă, ar fi putut foarte bine să fie adevărat că era departe de a fi destul de beat ca să-şi piardă cunoştinţa şi să aibă amnezie totală. Elvin trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru.

Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că Molander a fost acolo în seara dinaintea crimei ca să drogheze alcoolul. Probabil cu Xyrem sau alt compus GHB cu acţiune rapidă care produce o beţie puternică, similară cu cea provocată de alcool, dar dispare din organismul victimei în câteva ore şi, prin urmare, nu se vede într-o probă de urină. Piesele se aşezau, în sfârşit, la locurile lor.

– Mai vrei să adaugi ceva?

– Nu, doar că nu văd rostul acestui interogatoriu. E clar că aţi decis deja că eu am fost.

– N-a fost aşa?

(Tăcere.)

– Aş putea să iau tăcerea ta drept mărturisire?

(Tăcere.)

– Ai putea.

– Pentru că, dacă ai ceva de spus împotrivă, acum e momentul.

(Tăcere.)

– Presupun că aţi putea căuta în telefonul ei. Întotdeauna începea să filmeze când mă supăram un pic.

– Am făcut-o deja şi, cum spuneai, sunt acolo nişte lucruri acuzatoare. Însă, din păcate, nimic din seara trecută. Eu n-am fost acolo, evident, dar îmi închipui că au existat motive pentru care ea n-a putut să-şi scoată telefonul şi să filmeze. Ce zici?

(Ridică din umeri.)

De ce nu s-au gândit la asta? Hillevi a lăsat din mână transcrierea şi şi-a ridicat pe creştet ochelarii de citit. Elvin trebuie să fi avut un telefon mobil. Ar fi trebuit să fie în apartamentul său. Dar nu era acolo şi nicăieri altundeva, din câte ştia ea.

Să-l fi luat Molander? Şi dacă da, de ce?

Până acum nu se atinsese de computer. De obicei, computerul era unul dintre ultimele lucruri de care se apuca la locul faptei. Cele mai importante dovezi erau aproape întotdeauna fizice. În plus, în funcţie de mărimea hard-drive-ului, căutarea era adesea atât de dificilă, încât era nevoie de câteva zile de lucru, mai ales dacă n-aveai habar ce anume cauţi.

Însă de această dată *ştia* atunci când s-a aşezat în faţa computerului. L-a pornit şi a ajuns în fişierul DCIM. Acolo erau stocate imaginile. Nu conta dacă introduci un stick de memorie plin de fotografii sau conectezi un telefon prin intermediul unui port USB. Acolo ajungeau întotdeauna.

Şi erau în el fotografii, aparent nenumărate, şi într-o zi avea să aibă timp să se uite la toate, pe rând. Dar nu astăzi. Aşa că a sortat fotografiile de la cele mai noi la cele mai vechi şi a derulat până la joi, 5 aprilie. Însă nu existau fotografii din acea zi. Nici de vineri, 6 aprilie, ziua în care Molander efectuase investigaţia la locul faptei, conform dosarului de caz. Şi nici din weekendul următor.

Dar exista un clip video.

Duminică, 8 aprilie, 7.17 dimineaţa, Elvin înregistrase un clip care avea patru minute şi patruzeci şi trei de secunde. Era la două zile şi jumătate după crimă şi putea fi, practic, despre orice. Dar nu era.

Nu trecuse cu maşina prin Munka-Ljungby decât o dată sau de două ori. Cu siguranţă nu fusese la pizzeria Munka. Conform raportului, Kerstin şi Conny Öhman închiriaseră firmei o parte din casa lor şi, judecând după imagine, care tresărea ca şi cum Elvin ar fi ţinut telefonul în vreme ce mergea, acolo se ducea.

Probabil îşi parcase maşina undeva mai departe, ca să nu fie aproape de automobilul Audi albastru închis spre a cărui plăcuţă de înmatriculare îndrepta acum Elvin telefonul. A oprit imaginea, a căutat rapid numărul şi bănuiala i s-a confirmat.

Automobilul Audi îi aparţinea lui Molander.

Conform dosarului cazului, el terminase investigarea locului crimei vineri, pe şase. Şi totuşi, iată-l acolo, după ce trecuse o zi întreagă. Sigur, nu era nimic neobişnuit ca un tehnician criminalist să se întoarcă pentru o ultimă trecere în revistă înainte să cheme echipa de curăţenie. Ea făcuse asta de nenumărate ori. Dar niciodată cu maşina personală şi cu siguranţă nu fără să-l informeze pe cel care conducea ancheta, în acest caz, Irene Lilja.

Elvin a trecut de maşina lui Molander şi a mers pe pietriş spre spatele casei, unde a deschis încet uşa şi a intrat. De vreme ce ţinea încă telefonul în mâna stângă, imaginea nu arăta mai mult de un covor verde murdar, pantofii lui ortopedici Ecco şi partea de jos a blugilor, în timp ce mergea prin casă.

Dar erau multe sunete. Podeaua care trosnea, gâfâitul şi uşa scârţâitoare a livingului.

– *Salut*, a zis vocea lui Molander, şi peste o secundă a apărut în imagine, în vârful unei scări, cu o mână în abajurul plafonierei. *Ce faci aici?*

– *A, nimic. S-a nimerit să fiu prin apropiere şi m-am gândit să arunc o privire.*

– *Cum se nimereşte să fie cineva în Munka-Ljungby la şapte şi jumătate într-o duminică dimineaţa?* a întrebat Molander, care a părut să strecoare ceva în buzunarul hainei.

– *Poţi să crezi sau nu, de fapt am fost la pescuit în Skälderviken. Ba chiar am prins un cod care cântăreşte mai mult de trei kile. Şi tu? Credeam că ai terminat acum două zile.*

– *Ştii cum e. Ne-am grăbit şi n-am vrut să risc să-mi scape ceva.*

Molander a coborât iute de pe scară şi a dispărut din imagine.

Era limpede că e încordat, se purta de parcă Elvin ar fi dat buzna înăuntru şi l-ar fi surprins asupra faptului. Dar de ce era acolo şi ce scosese din plafonieră?

– *Nu, presupun că are sens*, a răspuns Elvin, îndreptând acum telefonul spre podea, care părea să fi fost curăţată de sânge – prin urmare, echipa de curăţenie fusese acolo ca să înlăture orice dovezi rămase, ceea ce făcea ca vizita lui Molander să fie şi mai ciudată.

Presupun că nu mi-am dat seama că erau lucruri pentru care era nevoie de elucidare.

– *Cine a zis ceva de elucidare?* Telefonul a fost răsucit în sus și din nou îl arăta pe Molander, însă de această dată văzut de jos. *Nu-i nimic de elucidat aici.*

– *Așadar, suntem siguri că tipul ăsta, Conny, ori cum l-o fi chemând, a făcut-o?*

Telefonul a fost îndreptat din nou spre podea, unde două dintre trusele de aluminiu ale lui Molander erau deschise, arătând instrumente așezate în locașurile lor proiectate anume.

– *Sigur că el a făcut-o. N-a fost niciodată vreo îndoială în această privință, din câte știu. Cine altcineva să fie? Nu există semne că ar fi fost prezentă a treia persoană. Sângele ei era pe mâinile, pe hainele și pe vintrele lui. Și, după spusele lui Irene, el aproape că a mărturisit.*

– *Nu te ambala. Nu-i nevoie să mă convingi pe mine de asta.*

– *Nu încerc. Doar te pun la curent cu ce se petrece.*

– *Atunci e în ordine. Cu alte cuvinte, totu-i bine.*

– *Da, totu-i bine. Nu-i nevoie să te agiți.*

S-a lăsat tăcerea și Hillevi a auzit cum trusele de aluminiu sunt închise, în vreme ce Elvin mergea mai departe prin încăpere și îndrepta telefonul spre sticla de Explorer pe jumătate goală de pe polița șemineului.

– *Și ai găsit ceva?*

– *Să găsesc? Ce vrei să zici cu asta?*

– *În plafonieră. Ce altceva făceai acolo, sus?*

– *A, asta. Da, e o întrebare bună. Nu, mi-am dat seama că am uitat s-o verific și, cum spuneam, voiam să mă asigur.*

– *Presupun că trebuie să sperăm că i-a scăpat din vedere și echipei de curățenie.*

– *Nici o grijă. Era aproape la fel de mult praf aici; sus, ca la tine acasă.* Molander a scos un hohot de râs forțat,

care s-a stins când Elvin a rămas tăcut. *Ei bine, trebuie să ajung acasă. Aşadar, dacă ai binevoi să ieşi, ca să pot încuia uşa, ar fi minunat.*

– Te grăbeşti?

– Presupun că poţi să spui asta. Gertrud se trezeşte peste o jumătate de oră şi poate să facă urât dacă n-o întâmpin cu cafea şi cornuri. Doar ştii cum e.

– De fapt, nu ştiu. Dar du-te, încui eu.

– Deci, rămâi. Asta mă face curios. Pot să întreb de ce?

– Nici un motiv, zău. Cum ziceam, s-a nimerit să fiu prin apropiere. Te deranjează dacă mai rămân pe aici?

– Nu, de ce m-ar deranja? În ce mă priveşte, poţi să stai cât pofteşti. Nu sunt şanse ca Öhmann să se întoarcă prea curând. Molander a râs din nou forţat. *Prea bine, deci, atunci plec.*

– Sigur, să nu întârzii. Şi nu uita să-i transmiţi lui Gertrud de la mine toate cele bune.

Molander şi-a luat trusele şi a ieşit din cameră, şi în clipa în care s-a închis uşa din faţă, Elvin şi-a îndreptat din nou telefonul spre poliţa şemineului. Nu la sticla de votcă, ci spre câteva obiecte mici din plastic negru înşirate acolo.

Hillevi a recunoscut pe loc exact acelaşi model de microfoane de supraveghere pe care Elvin le folosise la bufniţe. Prin urmare, furase de la Molander însuşi şi ideea, şi echipamentul de supraveghere a livingului lui Molander.

De asemenea, merita notat faptul că, de îndată ce Molander a deschis trusele, trebuie să-şi fi dat seama că, în grabă, a uitat la locul faptei unele lucruri. Probabil că a simţit nevoia să se întoarcă, şi şi-a dat seama că Elvin a luat şi microfoanele, şi sticla de votcă.

Probabil că n-a avut nevoie decât de acest motiv ca să se descotorosească de el.

29

Tensiunea de suprafață ascundea, în liniștea ei, o luptă tăcută, dar aprigă, așa cum picătura de apă care tremură la capătul robinetului întârzie să cadă sub acțiunea forței de gravitație. Dar, așa cum fusese cu fiecare picătură dinaintea ei, nu încăpea îndoială în privința sorții acesteia.

Cu toate acestea, ori de câte ori forța de gravitație triumfa în cele din urmă, silind o picătură să se desprindă de robinet și să cadă neputincioasă spre suprafața ca oglinda a apei din cadă, era un eveniment unic.

De fiecare dată, apărea cu încetinitorul un crater, trimițând unde concentrice care se răspândeau dinspre epicentru, la câțiva centimetri deasupra chipului cu ochii deschiși larg și nasului în care o bulă mică de aer zăbovea prinsă într-o nară.

Încă o victimă. Încă o crimă fără sens și cu totul de neînțeles.

Asta a gândit Astrid când a îndreptat lanterna spre cadavrul din cada care dădea pe dinafară. De această dată, un bărbat tânăr, pe cât de frumos, pe atât de musculos. Un bărbat care plănuise să-și scoată iubita în oraș chiar în seara aceea, ca să sărbătorească aniversarea logodnei lor. Dar, după spusele ei, el nu a venit

la întâlnire. După o jumătate de oră l-a găsit în casa lui, mort, în cadă.

Ce făcuse ca să merite acest sfârşit prematur? Care era rostul? Şi-a scuturat capul şi a simţit că o parte tot mai mare din sine e pe punctul de a ceda şi de a accepta ideea că s-ar putea să nu rezolve niciodată acest caz.

Cel puţin Molander era şi concentrat, şi plin de energie, în ciuda faptului că era miezul nopţii şi Gertrud tocmai îl părăsise. Umbla pe acolo cu curiozitatea sa caracteristică, băieţească, şi lumina cu lanterna podeaua, tavanul şi pereţii, părând să ştie exact de unde să înceapă.

– E prea devreme ca să afirm cu certitudine, dar cred că am găsit sursa penei de curent.

Molander a întors raza lanternei spre un cablu provizoriu care trecea în diagonală pe tavan şi cobora pe un perete, dispărând în spatele căzii.

Din nefericire, ea însăşi nici vorbă să fie concentrată. Mintea ei nu ştia în ce parte s-o tragă şi gândurile păreau că au de gând să se încâlcească aşa de tare, încât curând aveau să fie imposibil de descurcat.

– Cablul probabil că se desparte undeva, în spatele căzii, a continuat Molander. Pentru că avem nulul la picioare, acolo, iar la cap vine faza.

Astrid a încuviinţat din cap şi a observat că un cablu maro şi unul albastru au fost, într-adevăr, dezgolite şi lipite la câţiva centimetri sub nivelul apei, la amândouă capetele căzii.

– Vrei, te rog, să ţii asta?

Molander i-a înmânat lanterna, a luat o perie de baie care era proptită de perete şi a introdus încet coada de lemn în cadă. Apoi a împins cadavrul într-o parte cât a putut de mult şi s-a aplecat în faţă.

– Întocmai aşa cum credeam.

S-a întors spre Astrid.

– Împământarea continuă până la fund.

– Aşadar, a fost electrocutat?

– Asta este una dintre teorii, cu siguranţă.

Molander a lăsat din mână peria.

– Dar ar trebui să vedem ce are de zis Flätan. Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva mai alergic la concluziile pripite decât omul ăsta.

– Şi care este altă teorie?

– Că s-a înecat. Evident.

Evident. Ce altceva să fie? Trebuia să-şi adune gândurile înainte să se facă de râs de-a binelea.

– Ceea ce este neîndoielnic, totuşi, este faptul că nivelul apei s-a ridicat deasupra firelor, a continuat Molander. Şi, cu toate că apa poate să fie slab conductor în sine, există în ea destulă murdărie şi poluanţi ca să schimbe acest lucru.

– Destul încât să fie fatal?

Bine, băuse un pahar. Băuse. Dar numai unul mic, cu siguranţă nu destul ca să-i afecteze munca.

– Aş zice că depinde.

Molander a făcut cu mâinile un semn de cântărire.

– Dar sunt 220 de volţi, nu?

Probabil că era doar obosită şi avea nevoie să doarmă. La urma urmei, trecuse cu mult de miezul nopţii.

– Da, dar nu volţii contează, ci amperii, şi trebuie să ajungi la cel puţin treizeci sau patruzeci de miliamperi timp de circa un minut înainte ca musculatura respiratorie să paralizeze şi să facă victima să-şi piardă cunoştinţa.

– Aşadar, ceea ce spui în realitate este că-i prea curând ca să putem spune orice.

Molander a încuviinţat din cap.

– Da. O să cercetez amănunțit totul, de la curentul din cabluri și conductivitatea apei, până la orice alte probe din restul apartamentului înainte să fim siguri de ceva. Și mai e și Flätan, care n-o să sufle o vorbuliță până când n-a avut cel puțin timpul să-l taie și să-i examineze plămânii.

– Bine, dar va trebui să-mi dai, totuși, o teorie validă, bine? Recunosc că toată chestia îmi pare confuză. Adică, dacă vrei să-ți omori victima cu un șoc electric, n-ar fi mai ușor s-o faci fără apă, lipind firele direct pe trupul lui? Sau mă înșel?

Molander și-a scuturat capul.

– M-am întrebat exact același lucru. Singura explicație pe care o găsesc este că acest aranjament electric este doar o parte a explicației.

– Spui că e altceva? Ce ar putea să fie?

– Alt plan. Nu știu.

Molander a ridicat din umeri.

– Asta o să încerce să afle investigația mea.

– Haide, zău. Ai o teorie. Îmi dau seama. Ai avut una de când ai intrat pe ușă. Ce mama dracului, Ingvar, te cunosc, nu uita.

Molander a oftat.

– Aș putea avea cel puțin o oră înainte să...?

– Poți avea toate orele de care ai nevoie. Dar mai întâi vreau să-mi spui ce crezi că s-a petrecut aici. Ce gândești. Nu ce știi. Dacă, mai târziu, dai peste dovezi care indică altă direcție, o să ne ocupăm de asta atunci.

– Bine.

Molander a răsuflat adânc și s-a întors cu fața spre cadă.

– Mai întâi, Milwokh trebuie să-și fi imobilizat victima cumva.

– Poate că l-a lovit sau l-a drogat.

– Sigur, se prea poate să fi făcut asta, și analizele toxicologice ale lui Flätan ne vor da răspunsul. Dar, oricum, asta a fost doar ca să-l dezbrace și să-l bage în cadă.

– Să sperăm. Că, cel puțin, a fost adormit în ultimele sale clipe.

– Speranța nu moare niciodată, presupun. Dar, din păcate, sunt sigur că nu așa s-a întâmplat.

Molander a băgat iar coada periei în cadă și a împins într-o parte cadavrul.

– Sunt semne care sugerează că era treaz. Uite aici.

Astrid s-a aplecat și a văzut o sârmă de oțel care făcea o buclă de pe fundul căzii și ajungea la spatele victimei.

– Celălalt capăt este, probabil, legat de încheieturile mâinilor victimei, ceea ce nu ar fi fost necesar dacă era în continuare inconștientă.

– N-ar fi putut să fie o măsură de precauție, în cazul în care se trezea?

– Sigur că da. În afară de cazul în care era prevăzut să se trezească.

Molander a ridicat din umeri.

– Poate că toată chichița era ca el să fie treaz la propria moarte. Cel puțin în acest fel cada are sens.

– Nu înțeleg.

– Cred, și subliniez cuvântul *cred*, că Milwokh a lăsat victima să-și aleagă propria moarte.

– Și de ce să facă asta? Nu văd rostul.

– Ce rost are să îndeși pe cineva într-o mașină de spălat?

Molander a ridicat din umeri.

– Asta ar putea să explice cada, sârma din jurul încheieturilor și, nu în ultimul rând, cablurile.

Astrid era pe cale să intervină, dar a fost împiedicată de o fluturare exasperată a mâinii.

– Te rog, lasă-mă să termin şi nu mă mai întrerupe.

– Scuze, doar că sunt aşa de...

– Astrid, ştiu. Cu toţii orbecăim aici. De aceea vreau să mă apuc de lucru cât mai repede cu putinţă. Aşadar, dacă vrei să-mi auzi teoria, va trebui să asculţi până termin înainte s-o faci bucăţele cu o mie de obiecţii. Bine?

Astrid a încuviinţat din cap.

– După cum vezi, capetele firelor sunt aşezate destul de sus, aproape de marginea căzii, a continuat Molander. Aşa de sus, de fapt, încât Milwokh a trebuit să etanşeze preaplinul ca să se asigure că apa nu se scurge.

A arătat spre preaplin, de unde ieşea un soi de chit cenuşiu.

– Prin urmare, teoria mea este că şi-a sedat victima, a dezbrăcat-o şi a legat-o pe fundul căzii. Apoi a aşteptat să se trezească. De-abia atunci a deschis robinetul şi a început să umple cada. Dacă e să ghicesc, aş zice că nici măcar nu l-a deschis la maximum, doar zece, sau poate cincisprezece, la sută.

– Şi de ce să facă asta?

– Poate ca să-i dea victimei destul timp să priceapă gravitatea situaţiei. Cine ştie? Poate că Milwokh a şezut chiar acolo, pe taburet, şi a explicat ce urmează să se întâmple.

Molander a făcut semn cu capul spre un taburet de lemn de lângă perete.

– Faptul că nivelul apei o să se ridice până la fire şi că depinde de el dacă vrea să-şi ia viaţa prin înecare, sau poate aştepta ca apa să-l electrocuteze, ceea ce ar fi un mod considerabil mai dureros de a pleca de pe lume.

– Electrocutarea este cu adevărat mult mai dureroasă?

– Nu încape îndoială. Dacă aş avea de ales, aş alege de fiecare dată înecul. După durerea iniţială, nu mai simţi nimic, doar pluteşti într-o stare de imponderabilitate. Electrocutarea este foarte departe de a fi plăcută. În funcţie de intensitatea curentului, practic, te prăjeşti pe dinăuntru. Muşchii, ţesuturile, organele interne. Şi poate să dureze. Zece–cincisprezece minute, dacă eşti ghinionist.

– Aşadar, trebuia fie să se înece, fie să aştepte să fie prăjit pe dinăuntru?

Molander a încuviinţat.

– Dar întreabă-mă din nou când termin investigaţia şi Flätan şi-a făcut treaba.

– Dar n-ar fi trebuit să sară siguranţa în clipa în care circuitul s-a închis?

În sfârşit, îşi simţea mintea ceva mai limpede.

– Aş fi mizat pe asta dacă aş fi fost eu în cadă.

Astrid a apăsat pe comutator, dar nu s-a aprins lumina.

– E clar că s-a întrerupt curentul, aşa că apa n-ar fi trebuit să fie activă mai mult de o secundă sau două.

– E adevărat.

Molander a încuviinţat din cap, părând dus pe gânduri.

– Pe de altă parte, curentul s-a întrerupt nu doar în acest apartament, ci în întreaga clădire, ceea ce ar explica...

A ieşit din baie, iar Astrid a rămas pe loc, neştiind prea bine ce să facă.

Făcuse unele comentarii valabile, aşa e. Ba chiar semnalase unele lucruri la care Molander nu se gândise. Dar nu era în forma ei cea mai bună, nici vorbă.

Trebuise să lupte pentru fiecare argument convingător, şi chiar şi aşa se simţise în cea mai mare parte confuză.

Dar nu putea să dea vina pe alcool. Oricât de ciudat ar suna, de fapt, preluase controlul asupra problemei cu băutura.

– L-am găsit, a strigat Molander din hol.

– Ce?

– Tabloul electric.

– Şi? Ai aflat ceva?

La fel ca toţi oamenii normali, reuşise să se întoarcă la un echilibru, iar acum nu trebuia decât să se asigure că nu cade din nou în patima beţiei.

– Evident, trebuie să examinez mai atent asta în laborator, dar se pare că ai dreptate. Din câte văd, una dintre siguranţe a fost înlocuită cu un soi de dispozitiv artizanal.

– Bine.

Astrid a ieşit din baie şi şi-a luminat cu lanterna drumul prin hol până în living.

Însă duminică, făcând prima încercare, a ajuns să exagereze. Nu putea nega asta. Era ceea ce s-ar putea numi o recidivă semnificativă. Dar, dacă-i pe aşa, mai înainte fusese cuminte o lună întreagă, şi dacă asta nu merita o recidivă, atunci ce merita? Şi poate că era exact ceea ce îi trebuia ca să găsească echilibrul pe care îl menţinea acum.

Dar era acea conversaţie la care nu se putea împiedica să se gândească.

– O să mă duc la subsol să verific dacă e la fel şi acolo. Asta ar putea să explice de ce curentul nu s-a întrerupt pe loc, ci cu o întârziere de cincisprezece minute.

Nu-şi amintea decât vag. Fusese cândva, în toiul nopţii, şi adormise pe podeaua bucătăriei după ce a vomitat în chiuvetă, într-o încercare disperată de

a face lumea să nu se mai învârtească. Nu-şi amintea deloc să fi sunat telefonul, doar că dintr-odată era lipit de urechea ei şi la celălalt capăt era o voce de bărbat. Curând după aceea convorbirea s-a încheiat şi ea a alunecat înapoi în ceaţă.

A doua zi, adică ieri, presupusese că apelul a fost un vis. Însă lista apelurilor a confirmat că luni, între 0.15 şi 0.18, Fabian a sunat-o de nu mai puţin de trei ori. Se pare că ultima dată a răspuns şi a urmat o convorbire de douăzeci şi una de secunde.

Ceea ce lista apelurilor nu-i putea spune era despre ce au vorbit. Ea nu-şi amintea. Dar avea nişte bănuieli şi luase imediat măsuri.

30

Cu toate că își pusese încă un pulover și aerul mării era blând, în mai puțin de o oră lui Fabian a început să-i fie frig. Era încordat. Iată de ce. Întregul corp îi era în stare de alertă maximă și acum, după alte treizeci de minute, pe când ridica binoclul și privea peste apele negre ca tușul din Öresund spre Danemarca, frigul intrase atât de adânc în el, încât îi tremurau mâinile.

Dar n-avea încotro. Cei doi bărbați de la paza de coastă din Helsingborg care erau echipajul vasului începuseră demult să cârtească, zicând că ar trebui să pună capăt unei misiuni care considerau că nu este altceva decât irosirea timpului și resurselor.

Așa încât, oricât de mult și-ar fi dorit să coboare și să li se alăture în cabina caldă, nu putea. Pentru ei ar fi un semn limpede că și el se dăduse bătut, și ar profita pe loc de ocazie ca să se întoarcă la Helsingborg și la docul lor de dincolo de Parapeten. Însă câtă vreme era aici, cu mâinile tremurătoare încleștate pe binoclu, trebuia ca ei să-l lase să continue.

Cel puțin reușise să vorbească cu Hillevi Stubbs, care i-a spus de un caz de crimă în Munka Ljungby, în primăvara trecută, și de care Elvin fusese interesat dintr-un motiv anume. Încercase să-i explice, dar n-a

priceput deplin. În orice caz, ea urma să se întâlnească mâine cu un anume Conny Öhman, care executa o condamnare lungă pentru că își omorâse soția și, dacă reieșea că ea are dreptate în privința nevinovăției lui, susținea că au toate dovezile necesare pentru a-l aresta pe Molander.

Într-un fel, înțelegea de ce pe cei din paza de coastă nu-i trăgea inima să-l ajute. Îi silise să iasă într-o misiune practic imposibilă. Și totuși, apartamentul în care ultima victimă a lui Milwokh încă era scufundată în propria cadă se afla la numai câteva sute de metri de Södra Hamnen[1] din Helsingborg, iar închirierea bărcii sugera că era calea pe care intenționa să fugă.

Unde fugise rămânea, totuși, o întrebare fără răspuns. Ar fi putut să meargă oriunde. Nu revenise la portul pentru ambarcațiuni mici din Råå și la agenția de închirieri de ambarcațiuni din Helsingborg. Cercetaseră fiecare metru pătrat de acolo și din Södra Hamnen. Apoi cercetaseră toată coasta, de la Landskrona în sud, până la Höganäs în nord și, la insistențele lui Fabian, făcuseră chiar și niște incursiuni mai în largul strâmtorii.

Fără îndoială, bâjbâiau în beznă. Și totuși, nu putea să alunge gândul că Milwokh era acolo, pe undeva, și sălta pe valuri cu luminile de navigație stinse, așteptând ca ei să renunțe.

Știau că închiriase barca doar pentru două zile, ceea ce sugera o excursie scurtă. Doi agenți în uniformă din Landskrona au fost trimiși să țină sub supraveghere agenția de închiriere de ambarcațiuni, cu toate că erau conștienți că suspectul nu avea neapărat de gând să înapoieze barca. Însă asta ar fi însemnat că

---

[1] Portul Sudic

își încheiase definitiv treburile, și în acest moment nu exista nimic în sprijinul acestei idei. Ba dimpotrivă.

Mult mai probabil era ca el să fi ajuns în Danemarca și să fi tras barca pe o plajă pustie.

– Hei, a strigat unul dintre bărbații din cabină. Cum merge? Ai găsit ceva interesant?

– Nu, însă, dacă am putea trage o fugă până în partea daneză...

– Pentru că ar fi vremea să ne înapoiem, i-a tăiat vorba bărbatul.

– Da, tot spuneți asta, dar aș vrea să mai continuăm un pic.

Fabian a întors binoclul spre sud, în direcția insulei Ven, și și-a folosit toată energia ca să nu tremure vizibil.

– Îmi pare rău, nu se poate. Și eu, și Bengan ieșim din schimb peste patruzeci de minute și înainte de asta avem nevoie de timp ca să spălăm vasul și să-l alimentăm și să scriem un raport. Nu se poate.

– Nu sunteți plătiți pentru orele suplimentare?

– Din nefericire, nu depinde de noi. Au fost reduceri, știi, și se vorbește că se va desființa întreaga unitate și se va comasa cu cea din Malmö. E o tâmpenie, după părerea mea. Dar așa stau lucrurile când nu-i vorba decât de bani.

Bărbatul s-a răsucit și i-a făcut semn cu capul camaradului său de la timonă, care a început să întoarcă vasul spre portul Helsingborg.

– Așteptați o clipă.

Fabian a luat binoclul de la ochi și a intrat în cabină.

– Uite ce-i, vă înțeleg. Dar avem de-a face cu un ucigaș care în puțin mai mult de o lună a omorât cel puțin șase oameni și există o mică șansă ca el să fie pe aici, pe undeva, așteptând doar ca noi să renunțăm.

– Mai există o şansă, şi încă una foarte mare, dacă vrei părerea mea, ca el să fie cu totul altundeva, a zis bărbatul de la timonă. Şi am scotocit toată coasta de la Höganäs până la Landskrona. Nu numai o dată, ci...

– Nu pe partea daneză, l-a întrerupt Fabian. N-am fost acolo.

– Danemarca?

Cârmaciul s-a răsucit spre camaradul său, căutând sprijin.

– Nu putem să mergem, pur şi simplu, în apele teritoriale daneze fără permisiune.

– Dacă crezi că acolo este, ai face mai bine să vorbeşti direct cu danezii, a adăugat celălalt.

– Bine, pe cine trebuie să sun?

Fabian s-a străduit să-şi alunge din voce frustrarea.

– Pentru plata orelor suplimentare şi posibilitatea de a trece strâmtoarea.

– Păi, nu-i aşa de simplu, a zis unul dintre ei şi s-a răsucit din nou spre camaradul său. Tu ce zici, Bengan?

– Păi, sunt două chestiuni complet separate. În ceea ce-i priveşte pe danezi, există proceduri de rutină şi ai nevoie de aprobarea Comandamentului Operativ Naval. Plata orelor noastre suplimentare ţine de buget, aşa că este vorba de Gert-Ove Helin.

– Atunci propun să începeţi cu Comandamentul Operativ Naval din Danemarca.

Cei doi bărbaţi au oftat şi unul dintre ei s-a răsucit spre un panou de control, a ridicat un receptor cu firul spiralat şi a început să formeze numărul.

– Poate că ar trebui să vorbesc eu, a zis Fabian şi a luat receptorul, din care se auzea deja cum sună, pe linia cu pârâituri.

– *Aţi sunat la Comandamentul Operativ Naval Danez.*

– Salut, numele meu este Fabian Risk, de la poliţia suedeză din Helsingborg.

– *Salut, cu ce te pot ajuta?*

– Sunt la bordul vasului KB202 al pazei de coastă suedeze, la nord de Helsingborg. Avem nevoie de permisiunea de a trece pe teritoriul danez în urmărirea unui suspect.

– *Fabian Risk de la poliţia din Helsingborg. E corect?*

– Da, e corect.

– *Şi KB202. Bine, e în ordine. Însă, dacă se întâmplă ceva, aş vrea să iei din nou legătura cu noi. Bine?*

– Sigur, nici o problemă.

Fabian a închis, şi-a scos mobilul şi s-a întors spre cei doi.

– Şi care-i numărul lui Gert-Ove?

N-a primit răspunsul din cauză că tocmai atunci staţia pe unde scurte de pe acelaşi panou de control a pârâit, trezindu-se.

– *Dispeceratul de urgenţe către KB202. Terminat.*

– Aici KB202. Terminat.

– *Am încercat să vă prind, dar linia era ocupată. Terminat.*

– Da, le ceream danezilor permisiunea să trecem pe partea lor. Despre ce e vorba? Terminat.

– *Am avut un apel de urgenţă de la un vas Hallberg Rassy la latitudinea 56 288 grade şi longitudinea 12 342 grade. Nu cumva sunteţi prin zonă? Terminat.*

– Pare să fie undeva pe lângă Kullaberg. Dacă-i aşa, suntem doar la vreo douăzeci–douăzeci şi cinci de minute de acolo. Terminat.

– *Bine. Cred că aţi face bine să treceţi pe acolo să vorbiţi cu ei şi să vă asiguraţi că totul e în ordine.*

– Sigur. Care-i problema? Pană de motor? Terminat.

– *Omul a zis ceva de o barcă de cauciuc neagră care s-a izbit de ei și ceva despre o sa... Ăăă, sincer să fiu, nu m-ar mira să fie drogat, așa că i-aș lua probe de sânge și l-aș pune să sufle în fiolă. Toată chestia suna tare confuz, după părerea mea. Terminat.*

– Bine, ne îndreptăm într-acolo. Încheiat transmisiunea.

– Hei, stați un pic.

Fabian s-a repezit și a smuls microfonul din mâna bărbatului.

– Scuze, ce a spus, exact?

A așteptat un răspuns, dar n-a auzit nimic decât paraziții.

– Terminat.

– *Cu cine vorbesc? Terminat.*

– Fabian Risk, de la poliția din Helsingborg. Ai zis că a pomenit de o barcă de cauciuc. Ce altceva a mai spus? Terminat.

– *Cum ziceam, era destul de incoerent și confuz. Dar era ceva despre faptul că un om a urcat pe vasul lor și i-a atacat cu o sabie. Terminat.*

31

„New Heaven OG Syvende Disneyland Sexomanisk Mickey Mouse“ al lui Jens Jørgen Thorsen nu era nici pe departe un tablou atrăgător. De fapt, arăta a ceva ce Sleizner însuşi ar fi putut să facă la vârsta de patru ani. O explozie de culori vii, după toate aparenţele împroşcate pe pânză, cu excepţia unei secţiuni în care ai fi putut, cu ajutorul unei imaginaţii considerabile, să desluşeşti un portret pueril al lui Mickey Mouse.

Dăduse pe el 30 000 de *kronor* daneze, convins că valoarea îi va creşte imens. De aceea l-a mânuit cu delicateţe când l-a luat de pe perete şi l-a pus pe podea.

A scotocit în spatele pânzei cu degetele şi o lanternă, însă n-a găsit nici microfoane ascunse, nici altceva suspect. Verificase deja pernele canapelei. Şi ghivecele cu plante, lămpile, biblioteca şi patul. Ba chiar a stins toate luminile şi a luminat cu lanterna fiecare oglindă. Ca să fie sigur că nu fuseseră schimbate cu unele transparente, cu camere video ascunse în spate.

Dar n-a găsit nicăieri vreun indiciu că în apartament este aparatură de supraveghere, ceea ce era un lucru bun. De fapt, de curând trecuse din victorie în victorie, nu numai că a reuşit să-l identifice pe grăsanul chinez, dar i-a găsit şi locuinţa şi, astfel, a dat

peste indianul care o ajutase pe Dunja la bancă. Cu alte cuvinte, era aşa de aproape, că putea să adulmece duhoarea râncedă a femeii.

Ar fi trebuit să se simtă uşurat şi să se poată destinde pe canapea, cu un pahar de whisky şi unul dintre cele mai recente filme de la Club. Dar era prea încordat şi, pe moment, simţea pe tot trupul mâncărimi din cauza frustrării.

Fotografiile pe care le găsise nu erau cine ştie ce. Cu granulaţie mare şi unele complet neclare, făcute într-un apartament, apartamentul lui. Cum mama dracului reuşise târfa jegoasă? Cheltuise mult pe un sistem de alarmă şi pe o uşă de siguranţă de cea mai bună calitate atunci când el şi Viveca se mutaseră în apartament, acum cinci ani. Acum ea plecase de acolo şi trăia cu un afurisit de porc bogătaş în Gentofte şi, într-un fel, el dădea vina pe Dunja şi pentru asta.

Şi totuşi, ea reuşise cumva să intre. În unele fotografii era el, gol-puşcă, ieşind de la duş după exerciţiile fizice. Asta zic şi eu violarea proprietăţii şi depăşirea oricăror limite, şi cum de el nu observase?

Şi mădularul îi părea aşa de afurisit de mic în fotografii! Era al dracului de jenant. Întotdeauna era aşa după exerciţiile fizice, cu toate că, de obicei, trăgea de el sub duş, încercând să-l lungească. Sigur că ăsta era momentul pe care îl alesese ea pentru fotografii. Avea s-o facă să-l mănânce, la dracu'! Blestemata avea să sufere, la dracu'!

S-a dus la dulapul din sticlă fumurie cu CD-uri, a luat un album al lui Sade şi a vârât discul în combina Bang & Olufsen montată pe perete. Dacă exista ceva care putea să-l facă să se liniştească, era vocea senzuală a lui Sade.

„Smooth Operator“, preferata lui absolută din albumul *The Best Of Sade*. Nu-i păsa că e un album cu cele mai mari şlagăre. Oamenii n-aveau decât să-l privească de sus cât pofteau. Îl durea fix în cot. Întreaga lui colecţie era alcătuită din albume cu cele mai mari şlagăre şi, ca să fie absolut sincer, n-a priceput niciodată ce e rău să alegi doar ce-i mai bun, să laşi deoparte tot ce este mediocru şi care, oricum, nu-i decât umplutură.

S-a aşezat pe marginea canapelei, chiar în locul ideal pentru acustică, şi a lăsat înregistrarea sexy al lui Sade să umple încăperea, în vreme ce el se străduia să-şi readucă la normal respiraţia.

Ăsta era război şi, în acest moment, erau prinşi într-un joc de-a şoarecele şi pisica, în care amândoi încercau să fie pisica. Cel puţin asta era clar. Dar ea depăşise orice limită şi acum mingea era în terenul lui.

Avea de gând s-o urmărească îndeaproape şi s-o imobilizeze înainte să-şi vestească prezenţa. Şi ea avea să-şi dea seama că e deja prea târziu. Şi atunci avea să înceapă distracţia. Să termine totul de îndată ce dădea de ea ar fi fost la fel de neglijent şi nedemn ca o ejaculare precoce. Oricât de mult o ura, era în continuare persoana preferată dintre cei pe care îi ura.

Voia s-o lungească şi să se delecteze cu fiecare etapă succesivă. Voia s-o amăgească să se simtă în siguranţă. Apoi, când era cu adevărat pregătit, avea să se năpustească şi să se desfete cu şocul din privirea ei. Să privească, în vreme ce ea înţelegea că era pierdută. Că n-avea importanţă cât strigă după ajutor, pentru că n-avea să fie acolo nici un indian şi nici un grăsan chinez ca s-o salveze.

Dar asta avea să fie mai târziu. Pe moment, avea nevoie să afle ce-i făcuse ea apartamentului său, şi cum reuşise să intre şi să se furişeze pe acolo chiar

şi când el era acasă. Şi-a deblocat telefonul ca să se mai uite o dată la fotografiile pe care le găsise în locuinţa indianului, dar în loc de asta a zăbovit la una cu Dunja care mergea prin holul din Danske Bank din Malmö ca să-şi ridice în numerar compensaţia la rezilierea contractului.

Era fotografia unei imagini dintr-o cameră de supraveghere care fusese şi neclară, şi cu granulaţie mare. Dar iat-o acolo, cu tenişi mari, pantaloni de trening jerpeliţi şi tricou de camuflaj. Împreună cu cerceii mari, buzele de un roşu aprins şi capul ras, era foarte diferită de cum arătase înainte. Dispăruseră hainele fără gust, stilul nehotărât, privirea sfioasă şi ultimele grame ale rotunjimilor copilăreşti.

Târfa îşi lepădase pielea şi, oricât de hidos era noul ei stil, trebuia să recunoască faptul că ea arăta mai apetisantă ca oricând. Asta îl făcea să fie în acelaşi timp mai aţâţat şi mai furios ca înainte.

Brusc, telefonul a început să-i vibreze în mâini şi a văzut că a primit o înştiinţare despre o întâlnire de miercuri după-amiază. A dat clic pe ea şi şi-a dat seama că era de la tipul ăla neobosit de la IT, Michael Rønning. *Actualizarea sistemului de securitate a mobilului dumneavoastră, aşa cum a fost stabilit de comun acord, miercuri 27 iunie 2012, între 13.00 şi 15.00*. Cu siguranţă el nu-şi dăduse acordul pentru asta.

Dacă n-ar fi fost vocea alinătoare a lui Sade, l-ar fi sunat pe tâmpitul ăla şi ar fi zbierat la el până se apuca din nou să facă pipi în pat. Dar aşa, a trecut peste asta şi şi-a îndreptat atenţia spre fotografiile făcute de Dunja sau de micul ei indian acasă la el şi, făcând asta, a observat brusc ceva ce ar fi trebuit să vadă de la bun început.

Toate fotografiile fuseseră făcute aproximativ din acelaşi unghi. Adică de la ferestrele mari sau, mai degrabă, din afara lor. Cu alte cuvinte, n-au pătruns în apartament, au stat pe balcon şi au folosit teleobiectivul. Sigur, era destul de rău şi de pe balcon, dar tot era considerabil mai bine decât să-şi vâre ea nasul prin apartamentul lui.

A chicotit şi a scuturat din cap. Poţi spune orice, dar ea ştia cu siguranţă cum să ţină un bărbat în alertă. În sfârşit, era într-o stare de spirit mai bună. Crezuse că va trebui să se târască în patru labe toată noaptea, căutând camere ascunse. Brusc, noaptea era plină de promisiuni. Poate că ar trebui să facă la iuţeală nişte exerciţii fizice acasă, câteva flotări, tracţiuni şi ridicări cu gantere. Doar ca să-şi pună sângele în mişcare înainte să se spele şi să se ducă la Club.

A dat mai tare volumul la cântecele lui Sade şi pornise deja spre colţul pentru exerciţii fizice din faţa peretelui cu oglinzi, când alt mesaj i-a făcut telefonul să zumzăie. Sperând că va putea să-l neglijeze, ca fiind neimportant, i-a aruncat o privire în vreme ce desfăcea salteaua de gimnastică şi alinia greutăţile.

Din nefericire, nu era ceva ce putea să fie ignorat. Asta era frustrant, fără îndoială, dar cel puţin era şi ceva care l-a făcut să se simtă mai bine.

Ca şef al serviciului Omucideri din Copenhaga, evident că avea acces din oficiu la toate bazele de date şi rapoartele poliţiei, precum şi la nenumărate alte documente. Însă de vreun an sau doi se asigurase că există o funcţie de căutare care permitea marcarea unuia sau mai multor termeni căutaţi, şi în clipa în care vreunul dintre ei era introdus într-o bază de date a poliţiei sau mai extinsă, guvernamentală, el era înştiinţat printr-un mesaj.

Se înţelegea de la sine că principalii termeni căutaţi în acel moment erau *Dunja* şi *Hougaard*, urmaţi îndeaproape de *Qiang-Wei Hitomu Oisin*. Dar nici unul dintre ei nu era în mesaj. În schimb, erau doi termeni care nu aveau nici o legătură şi care deveniseră din ce în ce mai interesanţi pentru el de când salvase viaţa acelui bărbat, cu exact o săptămână înainte, în timpul unui raid al poliţiei în Snekkersten.

Îi fuseseră semnalaţi deja o dată în ziua de luni. Atunci fusese vorba despre o vizită la închisoarea din Helsingør, care îl făcuse pe dată să înceapă să contacteze oameni şi să ia măsurile necesare. Acum, după două zile, aceleaşi două cuvinte apăreau din nou, şi n-avea de gând nici de această dată să le lase să treacă neobservate.

Fabian şi *Risk*.

Cele două cuvinte împreună.

Nu-i trebuia mai mult.

32

Huruitul puternicelor motoare diesel se rostogolea peste apele întunecate în vreme ce vasul KB202 al pazei de coastă se alătura vasului Hallberg-Rassy, care coborâse și trinca, și două treimi din randă.

Au fost atârnate tranchetele. Parâme au fost aruncate, trase și legate de tacheți, până ce navele s-au unit, cu toate că, de departe, în ciuda dimensiunilor lui, iahtul părea mărunt pe lângă vecinul lui.

El stătea la vreo sută de metri, impresionat de noul său binoclu. Un Armasight Discovery 5X. Îl folosea pentru prima oară și aici, pe întuneric, în mijlocul mării, îi arăta cu adevărat de ce este în stare. Gata cu vechea vedere de noapte verde, încețoșată. Cu Armasight-ul putea să studieze detaliile. Dacă n-ar fi fost absența sunetului, ar fi fost ca și cum s-ar fi aflat la bord, și a tras cu încântare concluzia că a meritat fiecare bănuț dat pe el.

Într-un fel, avusese noroc. Ar fi putut la fel de bine să înoate încă, tot căutându-și barca de cauciuc. Așa, îi trebuiseră patruzeci și cinci de minute și se pregătea să renunțe, când barca s-a ivit brusc, legănându-se încet spre el. Ba chiar reușise să păstreze sabia, fie și

numai pentru că se agățase de una dintre găicile de pe costumul de scafandru cât timp fusese fără cunoștință.

Cu toate acestea, numai norocos nu se simțea.

De-abia reușise să deretice după dezastrul cu fetița și reușise, în sfârșit, să se relaxeze și să aștepte cu nerăbdare următoarea misiune. O misiune care, oricum ai lua-o, nu putea fi descrisă decât ca un dezastru total.

Nu se mai putea controla? Fusese prea ocupat ca să observe? Puterile, dacă le avusese vreodată cu adevărat, îl părăseau? Părea un pic că așa este.

Era conștient, desigur, că norocul are voința lui, și poate că, dacă stai să cântărești, fusese cu adevărat norocos. Și totuși, în aceste ultime zile era aproape ca și cum zarurile lucraseră împotriva lui.

La prima vedere, vasul Hallberg-Rassy fusese ținta perfectă. Zarurile grăiseră, și pentru câteva minute fusese absolut convins că există un scop superior în faptul că li se încrucișaseră drumurile.

Apoi totul a luat-o razna. Absolut totul.

Până și urcarea la bord a fost grea. Ca să nu fie detectat, a trebuit să oprească motorul la distanța de vreo treizeci de metri și să alunece fără zgomot pe ultima parte a drumului. Dar își subestimase viteza și, cu toate că s-a repezit să împingă cu mâinile, prova i s-a izbit de carena lor.

Însă nimeni n-a părut să observe bufnitura. Și-a dat seama de ce după ce a pășit peste balustradă și a văzut prin ferestre licăririle luminii albastre. Se uitau la un film, ceea ce era cumva remarcabil, dat fiind că se aflau încă în mijlocul traficului intens din Öresund.

Dar până acum toate bune, și-a zis pe când cobora în cabina de pilotaj cu zarul în buzunar și sabia în teaca atârnată pe spinare, complet nepregătit ca dracul ăla

de copil să-şi iţească scăfârlia din cabina de la pupa şi să se holbeze la el, pe jumătate adormit.

Au rămas încremeniţi în vreme ce se scurgeau secundele. L-a încercat gândul să sară înapoi în barca de cauciuc, să taie parâma şi s-o şteargă de acolo. Dar a rezistat ispitei.

Erau trei, fără să includă potenţialele animale de companie. Asta însemna că fiecărui membru al familiei trebuia să i se atribuie două cifre. Fiind cel mai tânăr, copilul a primit unu şi doi, mama, trei şi patru şi, în fine, tatăl, cinci şi şase.

Problema era că n-avusese timp să scoată zarul şi să-l rostogolească, o problemă pe care va trebui s-o rezolve pentru viitoarele situaţii de stres puternic. În schimb, de această dată a fost silit să aibă de-a face cu băiatul, care a tras aer în plămâni ca să slobozească un răcnet.

Din trei paşi repezi a ajuns la el, silindu-l să se înapoieze în cabina de la pupa. Apoi a închis tambuchiul pe dinăuntru şi a încercat să-şi scoată sabia, ceea ce s-a dovedit aproape imposibil în spaţiul strâmt. Mai ales cu un copil care dădea din picioare şi se lupta pe viaţă şi pe moarte.

Totuşi, în cele din urmă, a izbutit să scoată sabia şi vederea ei l-a potolit pe băiat, ceea ce însemna că putea să-şi folosească mâna liberă ca să scoată zarul şi să-l scuture. Ce s-a întâmplat după aceea era ceva ce ar fi preferat să uite.

Brusc, fusese tras cu spatele afară din cabină. Sigur, şi-a revenit iute şi s-a ridicat din nou în picioare, dar sabia n-a ţinut cu el. Dacă e să spunem adevărul, s-a dovedit cu totul nefolositoare. Cel puţin în ceea ce ţinea de arme. Tot lovea cu ea şi tot rata ţinta.

Poate că nu exersase destul. Dar în acel moment s-a simțit ca o paiață, iar când ghiul l-a scos din luptă, umilința a fost deplină. Toată chestia a fost atât de jenantă, încât a meritat să cadă peste bord.

Dar, cel puțin, ziua abia începuse, așa că avea destul timp să-și lingă rănile și să-și revină. Dacă n-ar fi fost vizita bruscă a pazei de coastă, s-ar fi întins pe jos și ar fi închis ochii o jumătate de oră. Ca să se liniștească. Așa, trebuia să vadă ce se întâmplă mai departe.

Cel mai prost scenariu ar fi să ia cu ei familia la Helsingborg, în vreme ce un membru al echipajului conduce vasul înapoi la țărm. Din nefericire, era și cel mai plauzibil. Dacă se întâmpla așa ceva, trebuia să regândească totul. Dar asta dacă se întâmpla. Pe moment, tot ce putea să facă era să stea la pândă în întuneric și să spere că vor fi din nou singuri în curând.

Echipajul părea să fie alcătuit din trei bărbați. Și unul dintre ei era, lucru destul de ciudat, în haine civile. Lucru și mai ciudat, fusese primul care a pășit pe iaht și era cel care vorbea cu familia. Făcea asta deja de patruzeci și cinci de minute.

Poate că era detectiv. Poate chiar era unul dintre cei care lucrau cu acea Irene Lilja care l-a terorizat în ultimele zile, ceea ce era altă problemă.

La început, a presupus că ea apăsa pe sonerie ori de câte ori se nimerea să se afle prin apropiere și că n-o să treacă mult până să renunțe și să-l lase în pace. Dar atunci când a continuat să-l sâcâie de câteva ori pe zi, uneori sunând minute în șir, a devenit evident că ea nu-i soiul de problemă care dispare de la sine. Iar ieri, când a spart ușa și i-a scotocit apartamentul, ajutată de o întreagă echipă de arestare, de-abia avusese timp să se ascundă.

Nu era o coincidență nefericită. Chiar îi luaseră urma.

Nu numai că au reuşit să afle unde locuieşte, au adulmecat destul ca să ştie că următoarea lui lovitură avea să fie în Öresund. Cum altfel ar fi putut să ajungă aici aşa de repede?

Nu avea un răspuns şi, în ultimă instanţă, nici nu conta. Orice o fi, avea să-şi îndeplinească misiunea. N-avea să fie uşor. Dar, ce-i drept, de ce ar fi? Simplu era adesea sinonim cu plicticos şi fără haz. Dacă privea în urmă, întotdeauna lucrurile dificile, aproape imposibile, fuseseră cele care îl interesaseră. Ca atunci când era mic şi a făcut imposibilul, a fugit de acasă cu amândouă puşculiţele sale, a ajuns tocmai la Tivoli, în Copenhaga, şi a avut cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

În schimb, acum era culcat aici, în beznă, şi a văzut cu binoclul cum sunt dezlegate parâmele şi apoi navele se îndepărtează una de alta.

Aşteptarea se terminase şi simţea cum i se întoarce energia. Până şi huruitul puternic, dar din ce în ce mai îndepărtat pe care îl scoteau motoarele vasului pazei de coastă era muzică în urechile sale.

Şi mai bine era că nici unul dintre membrii familiei nu părea să fi părăsit iahtul. Stăteau toţi trei în cabina de pilotaj, ţinându-se pe după umeri, ca într-un film cu happy-end, când se desfăşoară genericul de final.

Fără să aibă habar că filmul, de fapt, abia începuse.

33

Întocmai ca norii pe cerul albastru, valurile întunecate păreau în stare să ia o mie de forme în noapte, câtă vreme nu te uitai prea îndelung sau prea atent. Erau cam la fel, şi totuşi fiecare era în acelaşi timp unic şi prin binoclu se uneau într-un şirag nesfârşit de nuanţe de negru şi cenuşiu ca oţelul.

Într-un fel, ar fi trebuit să se simtă uşurat. Familia pe care, ironie a sorţii, o întâlnise şi cu care vorbise cu numai câteva nopţi înainte era încă vie şi scăpase relativ nevătămată, în afară de şocul celor petrecute. Se cuvenea să-i mulţumească pentru asta ghiului care îl doborâse pe Milwokh. Fără îndoială, avuseseră noroc, şi fără el călătoria lor în jurul lumii s-ar fi putut încheia cu totul altfel.

Şi totuşi, numai liniştit nu se simţea. N-avea deloc rău de mare, însă măruntaiele îi fierbeau. Toate alarmele dinăuntru se declanşaseră, fulgerau şi ţipau că greşea dacă se întorcea la ţărm şi îi lăsa singuri pe iaht.

Le oferise totul, de la a-i însoţi înapoi la Helsingborg până la a sta el însuşi cu ei până ce ajung în cel mai apropiat port. Însă bărbatul a refuzat fiecare propunere. În schimb, a jurat că va lua o nouă direcţie, spre

Halmstad, şi va avea grijă să discute toţi cu un specialist în traume înainte să pornească spre Göteborg.

Având în vedere prin ce trecuse, păruse remarcabil de calm. La fel şi soţia sa, care dormea când s-a întâmplat totul. Dar erau cu toţii în stare de şoc, nu încăpea îndoială. Mai ales băiatul, care a stat cuibărit în braţele mamei pe parcursul întregii discuţii, privind ţintă în întuneric ca şi cum se aştepta să-l vadă în orice clipă pe Milwokh ţâşnind din mare.

Însă riscul să se întâmple asta trebuia să fie considerat minim. După spusele celor de la paza de coastă, cele mai multe semne arătau că se înecase şi avea să apară, umflat, pe o plajă din Danemarca sau Suedia cândva, în următoarele zile. În afară de cazul în care cadavrul ar fi fost atras în elicea uneia dintre numeroasele nave care treceau prin strâmtoare.

Cei mai mulţi ar fi considerat asta o veste bună. Fabian era de părerea opusă. Nu numai pentru că era împotriva pedepsei capitale, dar şi din cauză că, oricum ai fi luat-o, era un mare eşec al lor. Au făcut tot ce le-a stat în puteri, dar, dacă trăgeai linia, nu încăpea îndoială că nu-şi duseseră la bun sfârşit treaba, silind natura să intervină şi să facă dreptate.

Încă şi mai rău era că niciodată nu avuseseră ocazia să-l interogheze despre ce se afla dincolo de nebunie. Într-un fel, asta era, de fapt, partea cea mai rea. Faptul că lipsa de sens avea să triumfe în cele din urmă, când răspunsul la *de ce*-ul celor care iubeau victimele era că totul a fost din cauza unui zar.

După spusele băiatului, Milwokh dăduse şi de această dată cu zarul. Se părea că a ieşit un cinci. Dar nimeni nu putea spune ce însemna el şi acum se părea că nu vor afla niciodată. O perspectivă atât de sumbră şi de deprimantă, încât prefera să nu se gândească la ea.

Poate că de aceea a văzut ceea ce a văzut. O fulgerare a imaginației care s-a manifestat ca o imagine pe retină. O iluzie clădită pe dorința de a fi așa, fără nici o bază reală. Și totuși, nu putea să ignore ceea ce arăta ca o barcă de cauciuc neagră care sălta pe valuri la câteva sute de metri.

– Stop, a răcnit și s-a năpustit spre cabina de pilotaj. Trebuie să opriți și să porniți un proiector!

– Și de ce trebuie? a întrebat cel mai trupeș dintre cei doi.

– Cred că am văzut barca de cauciuc.

– Crezi? Uite ce-i...

– Faceți ce zic! i-a tăiat vorba Fabian. Înainte să ne îndepărtăm prea mult!

Bărbatul mai trupeș a dat drumul aerului din plămâni și s-a răsucit spre colegul său, care, după ce și-a mângâiat mustața timp de câteva secunde, în cele din urmă a încetinit și a aprins unul dintre proiectoare, care a aruncat în noapte ca dintr-un tun o rază de lumină.

Fabian s-a repezit la proiector și l-a îndreptat spre zona în care tocmai zărise barca. Din păcate, nu vedea nimic în afară de valuri care se iveau și se rostogoleau unele peste altele, într-un tipar care era în același timp sistematic și aleatoriu.

– Ești absolut sigur că ceea ce ai văzut era o barcă de cauciuc? a întrebat bărbatul trupeș, ieșind din cabina de pilotaj.

– Nu, nu sunt. Dar era ceva acolo, a răspuns Fabian, încercând să pară calm și rațional. Ceva întunecat care plutea pe acolo, pe undeva.

A lăsat proiectorul să cerceteze zona, dar nu se vedea nimic în afară de un întuneric unduitor.

– Dacă te uiți destul de mult timp, poți să ajungi să vezi cam orice.

– Se poate. Dar tot vreau să ne ducem acolo și să cercetăm zona, ca să fim siguri.

– Da, sunt sigur că vrei.

Bărbatul trupeș a chicotit.

– Așa sunt și odraslele mele. Vor să fie Crăciun în tot timpul anului, dar nu le pot da asta. Este exact același lucru...

– Fir-ar a dracului de treabă!

Fabian s-a întors cu fața spre bărbat, care n-a făcut decât să stea acolo, cu rânjetul ăla ridicol, aparent netulburat de izbucnirea lui.

– Dacă afurisitele de ore suplimentare sunt ceea ce te îngrijorează, îți jur că vei fi plătit. Bine? Numai fă ce-ți spun.

– *Oki-doki*. S-a făcut. Dar pregătește-te să plătești din buzunarul tău. Cum ziceam, ne-au redus la maximum bugetul, și bag mâna-n foc că...

– Se rezolvă. Întrebarea este ce mai aștepți? Trebuie să ajungem acolo acum, nu peste șase luni.

Bărbatul i-a făcut camaradului un semn care l-a făcut să pornească cu toată viteza și să vireze strâns spre zona respectivă. Peste aproximativ un minut, au încetinit din nou și Fabian a putut să cerceteze cu proiectorul suprafața vălurită, întunecată.

Dar nici măcar cu ajutorul unei imaginații bogate nu vedea ceva care să semene a barcă de cauciuc.

– Ascultă, nu mi-e greu să pricep de ce vrei așa de mult să găsești barca aia, sau ce o fi fost. Dar oricât de mult am vrea să te ajutăm, nu putem sta pe aici și...

– Vrei, te rog, să-i spui camaradului să oprească motorul?

– Ăăă, ce?

Trupeşul părea uluit.

– Scuze, a sunat a întrebare. De fapt, îţi ordonam să intri înapoi şi să-i spui camaradului să oprească motorul. Imediat.

Bărbatul se pregătea să obiecteze, dar s-a stăpânit şi i-a făcut semn celuilalt să facă ceea ce ceruse Fabian. Motorul a fost oprit şi huruitul s-a stins.

Fabian a stins proiectorul, a închis ochii şi a respirat adânc de câteva ori, ca să-şi încetinească pulsul care galopa şi îi bubuia în urechi încă de când fuseseră anunţaţi de atac de către dispecerul de la urgenţe.

– Nu te supăra, n-ai vrea să explici ce facem...

Fabian l-a ţistuit.

Auzul lui nu era nici bun, nici rău. Pe cât de des trecea pe lângă el un comentariu care îi era adresat, pe atât de des prindea lucruri pe care nu le auzea nimeni altcineva. Putea fi orice, de la un zumzet slab, de frecvenţă înaltă, a cărui sursă nu putea fi localizată, până la un sunet nou, ciudat, scos de maşină.

Însă de această dată era foarte sigur ce este pe când se răsucea spre bărbat.

– Auzi asta?

– Ce să aud?

– Motorul bărcii.

Bărbatul a ciulit urechile, apoi şi-a scuturat capul.

– Vine de acolo.

Fabian a arătat spre vest, spre Danemarca.

Bărbatul şi-a scuturat din nou capul şi a ridicat din umeri.

– Ar putea să fie orice. Aşa-i şi cu copiii mei, când...

– În clipa asta mi se rupe de copiii tăi. Singurul lucru care mă interesează este să merg acolo să văd ce anume scoate acest zgomot, până nu-i prea târziu.

Fără să mai scoată o vorbă, bărbatul s-a întors cu spatele, a intrat în cabina de pilotaj și peste câteva clipe erau pe drum.

Fabian a continuat să privească prin binoclu și, la intervale regulate, le spunea celor doi să oprească motorul ca să asculte sunetul motorului bărcii și să regleze traseul în mod corespunzător.

Când a văzut-o din nou nu mai încăpea nici o îndoială. Era o barcă de cauciuc. Departe, dar cu siguranță o barcă de cauciuc. Prea departe ca să vadă altceva decât că era o formă întunecată care tăia valurile, lăsând în urmă o dâră albă de apă clocotitoare.

– Vedeți? a strigat spre ceilalți. Acolo.

Bărbații din cabina de pilotaj au încuviințat din cap, și l-a văzut pe cel mai trupeș că ia microfonul VHF și spune ceva, în vreme ce camaradul lui menținea direcția.

În cele din urmă, se apropiau de el. Acest caz avea să fie finalizat, în sfârșit. Acest caz dezgustător, pervers, în care nimic nu semăna cu nimic altceva. Încă era prea devreme pentru dansul victoriei. Dar acum erau aproape. Atât de aproape, încât putea să deslușească și fără binoclu spuma albă din urma bărcii.

Și-a scos pistolul și l-a verificat, ca să fie sigur că încărcătorul e plin. Nu-și luase vestă antiglonț. Dar n-ar fi trebuit să fie nevoie de ea. Până acum, Milwokh nu folosise la nici o crimă o armă de foc, și nimic nu sugera că de data asta ar avea la el vreuna.

Telefonul i-a vibrat, spunându-i bun-venit în Danemarca. A folosit ocazia ca să-i trimită un mesaj lui Astrid, că e la câteva minute de arestare. Însă când nava a încetinit brusc și motorul a intrat în regim de ralanti, a pus telefonul înapoi în buzunar și s-a dus repede la cabina de pilotaj.

– Ce se întâmplă? Ce faceţi?

– Mă tem că trebuie să ne întoarcem, a răspuns cel trupeş.

– Ce? Cum adică, să ne întoarcem? Peste câteva minute îl ajungem din urmă.

– E păcat, da, dar trebuie să...

– Singurul lucru pe care trebuie să-l faceţi este ceea ce spun eu să faceţi!

– Scuze. Ni s-a spus „nu“ şi nu putem...

– Cum adică, „nu“? l-a întrerupt Fabian. Cine v-a spus „nu“?

– Comandamentul Operativ Naval Danez.

– Dar ne-au dat liber cu doar o oră înainte. Nu pricep.

– Ei bine, suntem trei care nu pricepem. Însă ordinul a fost limpede. Vor să părăsim teritoriul danez imediat, a zis mustăciosul. Aşa că am face bine să ne întoarcem înainte ca ei să-şi iasă de-a binelea din pepeni.

A accelerat şi a rotit cârma până la capăt.

– Nu, nu, nu! Liniştiţi-vă şi staţi aşa o clipă.

Fabian s-a înapoiat pe punte şi a văzut la pupa un cargou mare care se îndrepta spre nord la vreo cincizeci de metri de ei. Nu pricepea în ruptul capului de ce danezii se răzgândiseră brusc. A scos telefonul şi se pregătea s-o sune pe Astrid când ecranul s-a luminat şi telefonul a vibrat. Primise un mesaj în daneză de la un număr ascuns.

Aşa cum ţi-am zis la Snekkersten. Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să mă dezamăgeşti.

Din cele două propoziţii sărea în ochi Kim Sleizner. Nu putea să fie altcineva. Cu o săptămână înainte îl salvase de la înec într-un jacuzzi din Snekkersten.

Se dusese acolo ca să-l aresteze pe Eric Jacobsén și totul s-ar fi putut sfârși foarte rău dacă nu era Sleizner.

Comisarul-șef danez nu pierduse nici o clipă după aceea, i-a spus clar lui Fabian că acum îi este îndatorat și că ar aprecia enorm plata datoriei sub forma informațiilor despre locul unde se află Dunja Hougaard.

Problema era că Fabian n-avea habar unde este ea. El însuși încercase să dea de ea, fără succes. I-a explicat asta lui Sleizner, care se pare că nu l-a crezut și a găsit o cale de a face Comandamentul Operativ Naval Danez să-l silească să se întoarcă în apele internaționale.

Toată treaba era absurdă și complet inacceptabilă, dar, din nefericire, se potrivea cu ce auzise despre Sleizner. S-o sune pe Astrid și să-i ceară să-l contacteze pe Sleizner sau, mai bine, pe unul dintre superiorii lui ierarhici, n-ar fi decât o pierdere de timp prețios, și Milwokh ar fi dispărut demult până să primească ei permisiunea să se întoarcă.

A ridicat binoclul și s-a uitat la cargoul sub steag suedez *M/S Vinterland* care trecea pe lângă ei, blocând în cea mai mare parte vederea cu carena lui de un albastru întunecat, enormă. Undeva, pe partea cealaltă, era Milwokh, acum liber să dispară în aproape orice direcție.

S-a gândit la Dunja, care cu doi ani înainte își pusese în joc întreaga carieră ca să-l ajute să cerceteze mașina unui făptaș, sechestrată de poliția daneză, și că mulțumită ei reușiseră, în sfârșit, să găsească o pistă în acel caz.

Mai târziu n-avea să știe dacă a fost din acest motiv, sau pur și simplu din cauză că frustrarea se transformase în furie pură. Dar în clipa în care a simțit oțelul rece în mână a știut că n-are de ales.

– Întoarceți vasul, a zis, părând mult mai calm decât se simțea.

Ochii celor doi bărbați s-au îndreptat pe dată spre pistolul din mâna lui.

– Ia stai. Ne amenințí? a zis cel mai trupeș, aruncând o privire spre camaradul său.

Fabian a încuviințat din cap.

– Vreau să întoarceți vasul, și vreau s-o faceți acum.

– Nu poți face asta. Nu-i vina noastră. Nu noi suntem cei care au hotărât să...

– Sunt deplin conștient de asta. Idiotul care a făcut-o se numește Kim Sleizner și încearcă doar să-mi pună bețe în roate. Dar asta e problema mea. Voi nu trebuie decât să întoarceți vasul și să treceți de cargoul ăla cât mai repede posibil. Și ăsta...

A ridicat pistolul.

– Gândiți-vă că este un argument bun când va trebui mai târziu să-i explicați șefului vostru.

Bărbații s-au uitat unul la altul și, când cel trupeș a dat, în cele din urmă, din cap, celălalt a schimbat direcția. Peste câteva minute despicau siajul lui M/S *Vinterland* și aveau din nou o vedere liberă spre vest.

Fabian a zărit aproape imediat barca de cauciuc, care părea că se îndreaptă spre nord-vest, spre coasta daneză.

– Uite-o, a zis, arătând cu brațul întins. Acum nu mai trebuie decât s-o ajungem din urmă și eu o să mă ocup de...

S-a întrerupt când telefonul de pe panoul de comunicații a început să sune.

– Mi-am închipuit, a zis cel trupeș. Sunt danezii. Ce vrei să le spun?

– Nimic. Nu răspunde.

– Dar nu putem să...

– Putem, când eu ţin în mână ăsta.

Fabian a fluturat pistolul, deplin conştient că asta era împotriva tuturor regulilor şi că i-ar putea aduce şase luni după gratii. Dar nu mai ţinea de el. Milwokh trebuia să fie arestat. Avea să se ocupe mai târziu de urmări.

– *Comandamentul Operativ Naval către KB202. Terminat.*

– N-ar trebui să răspundem, ca să ştie că suntem bine?

– *KB202, ne auziţi? Terminat.*

– Nimeni nu vorbeşte cu ei până ce nu spun eu, a zis Fabian, cu binoclul aţintit asupra bărcii de cauciuc.

– *Am observat că v-aţi întors în apele teritoriale daneze. Care este motivul? Terminat.*

– Uite ce-i, pricep că încerci să-l arestezi pe tip, a zis mustăciosul. Dar nu putem să nu răspundem. Pur şi simplu nu se poate. E împotriva tuturor...

– Bine, vorbesc eu. Voi aveţi grijă să păstrăm direcţia.

Fabian s-a dus la staţie şi a luat microfonul fără să coboare binoclul de la ochi.

– Sunt Fabian Risk la bordul navei KB202. Corect, ne-am întors în apele daneze. Motivul este că urmărim un suspect care încearcă să fugă cu o barcă de cauciuc. Se numeşte Pontus Milwokh şi este căutat pentru mai multe crime. Îl vom aresta cu sau fără permisiunea voastră. Dacă aveţi vreo problemă cu asta, vă sugerez să vă adresaţi superiorilor mei. Încheiat transmisiunea.

– *Am primit ordine stricte de la amiralul nostru şi nu putem...*

– Ai face bine să taci, i-a tăiat vorba Fabian, cu binoclul aţintit asupra unei forme întunecate care arăta ca un trup ghemuit cu genunchii la piept în barcă. Ştiu exact cine a dat ordinul. Numele lui este Kim Sleizner

şi poţi să-i spui că mi se rupe fix în paişpe de ridicola lui marcare a teritoriului. Şi apoi, am crezut că încheiat înseamnă încheiat. Încheiat transmisiunea.

A lăsat din mână microfonul şi le-a aruncat o privire severă celor doi bărbaţi din cabina de pilotaj, ca să se asigure că nu le vine vreo idee, după care a dus din nou binoclul la ochi.

O bănuială vagă tot creştea de o vreme în mintea lui, însă a alungat-o, sperând că se înşală. Sperând că Pontus Milwokh chiar zace ghemuit, fără apărare, în barcă. Că toate astea se vor termina, în sfârşit.

Dar s-a dovedit că intuiţia lui a fost corectă.

Barca de cauciuc plutea la nimereală pe valuri, părăsită, cu o pătură făcută sul şi o sticlă de apă ca singurele semne că fusese vreodată în ea cineva.

34

Era puţin înainte de două şi jumătate dimineaţa, ceea ce însemna că Fabian era treaz de aproape douăzeci şi patru de ore, aşa că nu-i de mirare că era obosit. Dar nu acesta era motivul pentru care era atât de neatent, încât n-a auzit nici o vorbă din ce ziceau Klippan şi Irene.

– Putea fie să-şi bage capul sub apă şi să se înece, fie să aştepte să se umple cada până la fire şi să fie electrocutat, a zis Klippan, umplându-şi iar cana cu cafea.

Avea mintea în cu totul altă parte.

– O să ştim ce a ales de îndată ce termină Flätan autopsia.

Irene s-a întors spre Fabian şi şi-a fluturat mâna spre el.

– Salut. Eşti treaz?

Fabian a încuviinţat şi a încercat să pară implicat.

– Oricum, a continuat Klippan. Când am auzit că cele mai multe semne indică faptul că Milwokh s-a înecat, ne-am gândit că lucrul cel mai bun pe care îl puteam face era să prindem un pic de somn.

– Aşa că tocmai stingeam luminile şi plecam, a zis Irene.

La început, gândul fusese atât de firav, încât a presupus că n-are de ce să se agaţe. O intuiţie pe care a

respins-o ca fiind rezultatul faptului că era stresat şi dezamăgit şi, mai presus de toate, că nu pusese nimic în gură toată ziua.

– Atunci m-a izbit gândul, a continuat Irene şi s-a răsucit spre tablă, care era plină până la refuz de aceleaşi şapte litere în tot felul de combinaţii. Reiese că Milwokh nu şi-a anagramat numele doar o dată.

Gândul îi venise în clipa în care paza de coastă le spusese de atacul asupra vasului Hallberg-Rassy, în plin Öresund.

Irene a oftat.

– Sunt singura trează aici, sau ce?

– Nu, ascult.

Fabian s-a străduit să-şi dea deoparte propriile cugetări.

– Vorbeşti despre Milwokh, care, dacă te-am înţeles bine, şi-a schimbat din nou numele. Aşadar, nu este numele lui adevărat, sau ce?

– Este. Sau, cel puţin, a fost de când i s-a acordat azil. Dar...

– Şi aici devine cu adevărat interesant, a adăugat Klippan.

Însă era greu, practic imposibil. Pentru că ceva nu era în ordine cu timpii relativi ai crimei din cadă şi ai atacului din Öresund.

– Treaba e că Milwokh nu venea pentru prima dată în Suedia, a continuat Irene. De fapt, a crescut în provincia Skåne şi a trăit aici cea mai mare parte din viaţă.

– Irene, a zis Klippan. Cred că ar fi mai bine să începi cu începutul.

– Bine, scuze. După cum ştiţi, a închiriat o maşină care era parcată aproape de spălătoria în care a fost ucis Moonif Ganem, ceea ce ne-a făcut să-l chemăm la

o discuție. În acel moment își spunea Pontus Holmwik, și asta scria și pe falsul permis de conducere.

Irene s-a întors cu fața spre tablă și a arătat spre literele unite cu săgeți încrucișate.

– Peste o săptămână, cam așa, Klippan și-a dat seama că exact aceleași litere sunt pe ușa locuinței de lângă cea în care tocmai m-am mutat. P. Milwokh. Mă urmărești până aici?

Fabian a încuviințat din cap.

– A reieșit că mai sunt și alte combinații.

– Cinci mii patruzeci, mai exact, a intervenit Klippan. Și, de vreme ce vorbim despre calcule factoriale, termenul corect este „permutări".

– După cum îți dai seama, am vorbit cu Molander, a zis Irene. Chestia este că există o „permutare" un pic mai interesantă decât celelalte. Aceasta.

A subliniat numele *Wikholm*.

– Poate că sună cunoscut?

Fabian n-a putut decât să-și scuture capul.

– Ei, haide, Wikholm. Nu-ți amintești? Soni Wikholm.

Irene avea dreptate. Ceva din acest nume suna cunoscut. Dăduse peste el în unul dintre cazuri.

– Soni Wikholm era numele fetei care distribuia presa și care l-a descoperit pe fostul tău coleg Seth Kårheden ucis în casa lui. Știi, cel cu mustața jupuită.

Fabian a încuviințat din cap.

– Nu e și cea care a filmat în jurul casei lui Johan Halén, în Viken?

– Exact, și de aceea am găsit-o acum un pic mai mult de o lună într-o groapă puțin adâncă din apropiere de Mörarp.

– Bun, dar ce are ea de-a face cu ucigașul nostru?

– Sunt frate și soră.

Irene și-a desfăcut brațele.

– Pe fratele lui Soni Wikholm îl cheamă, sau l-a chemat, Pontus Hao Wikholm. Au fost adoptați împreună din China de Ing-Marie și Börje Wikholm din Påarp. Nu-i cu totul aiurea? Chiar am fost acum câteva luni în casa părinților lor, am cercetat cutiile din pivniță cu lucrurile lui Soni. Și una dintre cutii era a fratelui ei, și știi cu ce era în ea?

Fabian și-a scuturat capul.

– Zaruri.

Irene a făcut o pauză de efect.

– Zaruri, zaruri și iar zaruri. O cantitate nebunească, alături de unele exemplare împrumutate de la bibliotecă din cartea lui Luke Rhinehart, *Omul zar*, ferfenițite de atâta răsfoit.

Și-a desfăcut brațele și a răsturnat fără să vrea cafeaua lui Klippan, inundând biroul.

– O, nu, îmi pare rău.

– Nu-i nimic, a răspuns Klippan, ducându-se repede să salveze cât mai multe documente posibil. Cel puțin e o mare cotitură în anchetă. Aduc o cârpă.

A ieșit din încăpere.

– Nu pari foarte încântat.

Irene s-a întors cu fața spre Fabian.

– Nu pricepi? Ne-am dat seama, în sfârșit, de modul lui de operare. Folosește zarurile. Așa ia hotărârile.

Fabian a încuviințat din cap.

– Ba pricep. Eu însumi am ajuns la această concluzie când am găsit asta în camera lui Ester Landgren, ceva mai devreme. A ridicat o pungă mică pentru probe, în care era zarul din metal polizat. Iar băiatul de pe iaht mi-a spus că și acolo a folosit un zar.

– Bun. Și atunci de ce n-ai zis nimic?

Irene i-a smuls punga din mână și a cercetat zarul.

– Când să fi făcut asta? N-am fost în aceeași încăpere până acum.

– Fabian, ce e?

Irene i-a înapoiat punga.

– Cum adică, ce e? Ce vrei să zici cu asta? A ridicat din umeri. Nu-i nimic.

– Nimic?

Irene a încuviințat din cap și și-a mușcat buza.

– Păi, nimic, în afară de faptul că Theodor e arestat în Danemarca, Matilda vorbește cu duhurile și Sonjei pare să-i meargă mai rău ca oricând. A, de fapt, mai e ceva. Sunt al dracului de obosit și curând o să trebuiască să mă duc acasă să dorm un pic.

– Sigur, toți suntem obosiți și toți vrem să mergem acasă și să dormim. Irene a tras un scaun și s-a așezat în fața lui. Știai că în această duminică sunt exact doi ani de când lucrăm împreună, tu și cu mine?

– Nu, cum ziceam, am fost un pic ocupat, dar, sigur, cam așa pare.

– Pe atunci nu te cunoșteam. Îmi păreai un om dificil. Poate că nu era decât ceva legat de Stockholm, dar aveam impresia că ne ții la distanță.

Fabian a dat să vorbească, dar a fost amuțit de ridicarea unei mâini.

– Îmi amintesc că, de fapt, te consideram un ticălos arogant. Irene a chicotit. Pentru o vreme chiar te-am bănuit că ești în spatele crimelor. Unele lucruri păreau să sugereze asta. Dar acum te cunosc mai bine. Și, cu toate că doi ani pot să nu fie chiar așa de mult în marea schemă a lucrurilor, sunt mai mult decât destul ca să-mi pot da seama când ceva nu-i în ordine.

– Irene, nu știu despre ce vorbești.

Fabian a încercat să se uite la ea în aceeași măsură cu sinceritate și cu oboseală.

– Îmi pare rău dacă relația noastră a pornit cu stângul. Dar poate ne ocupăm de asta altădată, când lucrurile se mai liniștesc. În prezent, totul e în ordine. În afară de lucrurile despre care ți-am spus deja.

Irene a încuviințat din cap.

– Cu tot respectul pentru ceea ce înfruntați acum tu și familia ta. E groaznic în toate privințele și nu știu cum aș fi putut eu să merg mai departe dacă eram în locul tău. Dar să nu vii aici să-mi spui că asta-i tot. Că acele lucruri sunt ceea ce te frământă, pentru că, dacă o faci, o să mă înfurii de-a binelea pe tine.

Ardea de dorința să-i spună, dar nu putea. N-avea să știe decât mâine cum a decurs întâlnirea lui Hillevi Stubbs cu Conny Öhman.

– Ce mama dracului? M-am săturat până-n gât. Irene s-a ridicat în picioare, oftând. Uneori nu mai știu de ce lucrăm împreună.

Ușa s-a deschis și Klippan a intrat cu o cafetieră și o cârpă de vase.

– Am făcut cafea proaspătă dacă tot eram acolo, în cazul în care vrea cineva...

A amuțit și și-a plimbat privirea între Irene și Fabian.

– Ce mai e? S-a întâmplat ceva?

– Nu.

Irene s-a răsucit spre Fabian.

– Fabian e un pic obosit și o să meargă acasă să tragă un pui de somn.

– Bine, sau, cum ziceam, mai este cafea.

Klippan a ridicat carafa și a început să șteargă biroul lui Irene.

– Nu cred că Milwokh, sau cum vreți să-i ziceți, a comis crima din cadă, a zis Fabian.

Irene s-a întors spre Klippan și apoi din nou spre Fabian.

– Ce te face să spui asta?

– Câteva lucruri sugerează altceva. De exemplu, nici una dintre celelalte victime nu și-a putut alege moartea. În toate celelalte cazuri asta fost treaba zarurilor. Nu a victimei.

– Bun, deci e diferită de celelalte. Dar toate sunt crime. Și apoi, toate au fost diferite între ele. Ai spus tu însuți asta, nu mai departe de ieri. Că nu există numitor comun și că asta este, de fapt, numitorul comun.

– Știu. Și poate că este adevărat. Cum spuneam, nu-s sigur. Dar alt lucru care mă deranjează este timpul. Nu văd cum ar fi putut să săvârșească și crima din cadă, și atacul cu sabia la bordul vasului Hallberg-Rassy.

– N-a fost la fel cu Molly Wessman și Lennart Andersson? a zis Klippan. Acele crime n-au fost și ele comise în aceeași zi?

– Au murit în aceeași zi, da. Însă Molly Wessman a fost otrăvită cu o zi înainte.

– Bine, dar, în afară de cazul în care am înțeles eu greșit, cea în cadă a fost seara și pe iaht, noaptea târziu.

Klippan și-a umplut iar cana.

– Milwokh ar fi putut, de exemplu, să ia barca de cauciuc cândva în timpul după-amiezii, s-o ducă în portul industrial din sud și să meargă de acolo pe jos la apartamentul din Planteringen. Apoi, când a terminat, a putut să meargă direct înapoi la barcă și să iasă pe mare cu sabia.

– Știi la ce oră a căzut curentul în clădire? a întrebat Fabian.

– Nu, dar ar trebui să fie pe site-ul companiei Öresundskraft, la defecțiuni.

Klippan s-a dus la computer și a dat căutare.

– Tryckerigatan, corect?

Irene a încuviințat.

– Incendiu la cablu. Asta trebuie să fie și, dacă e să-i credem, reparațiile vor fi terminate „în mai puțin de o oră“.

– Scrie când s-a întâmplat?

– Raportul a fost primit aseară, la șase și optsprezece minute. Așa că undeva, după șase, ar fi o estimare rezonabilă.

– O să las în seama lui Molander cercetarea propriu-zisă a bărcii de cauciuc, dar am găsit asta într-unul dintre compartimentele de depozitare.

Fabian a scos o învelitoare de plastic pentru documente, împăturită, în care se aflau câteva foi de hârtie.

– Ce sunt?

Irene a luat învelitoarea.

– Asigurarea și informații generale de la compania de închiriere de ambarcațiuni. Și există copii ale primelor două plăți, pentru luni și marți, alături de plata finală de trei mii opt sute, făcută ieri.

– Și când a fost făcută plata?

– La șase și paisprezece minute. Adică aproape ora la care a luat foc cablul.

– Asta pune cruce teoriei că a luat mai întâi barca, a zis Irene.

Klippan a încuviințat din cap.

– Bun, așadar, trebuie să fi făcut întâi chestia din cadă și apoi s-a dus la Rå să ia barca.

– Cât ar dura să ajungi din Planteringen până la portul pentru ambarcațiuni mici din Rå?

– Aș zice că nu mai mult de zece minute cu mașina, a răspuns Klippan.

– Dar nimic nu sugerează că ar fi închiriat o mașină.

– Bine, să zicem că a luat o bicicletă şi mai punem cinci minute. Aşadar, cincisprezece minute, nu mai mult.

– Asta înseamnă că trebuie să fi părăsit apartamentul în nici un caz mai târziu de şase, a zis Fabian.

– E strâns intervalul, dar posibil, a zis Klippan. În funcţie de timpul necesar să se umple cada, ar fi putut, teoretic, să plece cu o jumătate de oră, patruzeci şi cinci de minute înainte.

– Vrei să spui că n-a stat să se uite cum se umple cada şi ce alege victima? a întrebat Irene.

– Nu ştiu.

Klippan a ridicat din umeri.

– Presupun că, fiind puţin timp, a trebuit să renunţe la ceva.

– N-o să pretind că ştiu cum îi funcţionează mintea, dar n-ar trebui ca o parte din rostul de a plănui şi de a executa o dilemă a morţii atât de complicată ar fi fost să stea şi să vadă cum iese?

– Sigur, dar, din nou, poate că n-avea timp.

Klippan şi-a scos telefonul.

– Poate că ceva a făcut ca toată treaba să dureze mai mult decât plănuise. Poate că victima a ajuns acasă cu o oră mai târziu decât era prevăzut. Şi, cine ştie? Poate că zarul a zis „nu", silindu-l să plece din apartament.

– Oricum ar fi fost, trebuie să fi lăsat robinetul curgând dacă a plecat înainte să se termine, a zis Fabian. Însă, dacă a stat să privească, a putut să închidă robinetul când s-a terminat. Însă asta ar însemna că n-ar fi putut să ajungă la timp la compania de închiriere.

– Ceea ce sprijină teoria ta despre al doilea ucigaş.

Irene a oftat şi şi-a scuturat capul.

– Pur şi simplu, mi-e greu să-mi imaginez că există al doilea lunatic în stare de aşa ceva. Ştiu că nu eşti de acord, dar tot aş zice că e prea asemănător cu celelalte

cazuri ca să indice un făptaş diferit. O mulţime de amănunte sunt diferite, cu siguranţă, dar nu putem ignora faptul că există o temă care se repetă de la Evert Jonsson, care putrezea într-un cilindru de plastic închis ermetic, până la Mattias Larsson, care a fost fie înecat, fie electrocutat în cadă.

– Ar putea să fie crimă la indigo inspirată de celelalte crime? a întrebat Klippan, cu telefonul lipit de ureche.

– Bănuiesc că da, dar, practic, n-am dat publicităţii nici unul dintre amănunte. Dacă este crimă la indigo, trebuie să fie cineva care are acces la investigaţiile noastre. Şi apoi, n-ar trebui să existe o limită a numărului de criminali în serie pe care îi putem avea în această ţară? Până acum doi ani n-am avut nici unul. Acum răsar din pământ ca ciupercile.

Tăcerea care a urmat implora să fie umplută cu cuvinte. Însă Klippan avea din nou ochii aţintiţi la telefon, iar Fabian era aşa de preocupat, încât îi era greu să ţină pasul.

Nu exista decât o persoană cu acces la toate investigaţiile care ar fi putut s-o facă. Ingvar Molander. Nu i-ar fi fost greu să plănuiască şi să pună în scenă crima din cadă. Mai mult, se potrivea cu uciderea lui Inga Dahlberg şi, după câţiva ani, cu încercarea de ucidere a lui Ingela Ploghed. Ambele fuseseră asemănătoare cu alte cazuri aflate în cercetare, ceea ce a a făcut, de fapt, să fie atribuite altor făptaşi.

Oare de aceea lipsise toată după-amiaza şi seara? Oare suferinţa produsă de faptul că l-a părăsit Gertrud fusese o scuză, ca să nu trebuiască să spună pe unde a umblat?

– Pe cine suni?

Irene a spart tăcerea, şi în clipa în care Fabian şi-a dat seama care avea să fie răspunsul lui Klippan, a realizat şi că era prea târziu.

– Molander, a venit răspunsul lui Klippan, ca un ecou al gândurilor sale. El a fost primul la locul faptei, aşa că ar trebui să ne poată spune dacă robinetul era sau nu deschis.

– Chiar trebuie să-l deranjăm în toiul nopţii, dacă ne gândim prin ce trece? a zis, încercând să-i abată atenţia lui Klippan.

– De când te sinchiseşti de astfel de lucruri? a zis Irene.

– Tocmai mi-a dat prin cap că am putea mai bine s-o sunăm pe Astrid, de vreme ce era şi ea acolo.

– Salut, sunt Klippan. Sper că nu te-am trezit... Vai de mine. Înţeleg.

Klippan s-a strâmbat la ceilalţi şi a făcut un gest de cântărire.

– Chestia e că discutam despre crima din cadă şi unele semne arată că a fost un al doilea făptaş. O crimă la indigo... Stai aşa, e mai bine să te auzim cu toţii.

A pus convorbirea pe difuzor şi a aşezat mobilul pe birou.

– Salut, Ingvar, ne auzi?

– *Da, din nefericire*, a răspuns Molander cu o voce obosită.

– Doar o întrebare scurtă, şi te poţi înapoia la somnul de frumuseţe.

– *Mai întâi aş vrea să ştiu exact ce lucruri arată spre al doilea făptaş.*

– Timpul relativ al atacului din Öresund. Nu putea să fie în două locuri deodată.

– *Cum adică, deodată? Un lucru s-a întâmplat seara şi celălalt, peste câteva ore.*

– Corect, însă avem chitanţa plăţii finale pentru închirierea bărcii, poate că ar trebui să explice Risk. E teoria lui.

Klippan i-a făcut semn cu capul lui Fabian.

– Salut, Ingvar, a zis, şi şi-a dres glasul, ca să înlăture oboseala. Prin urmare, conform unei chitanţe pe care am găsit-o, a luat barca aproape în acelaşi moment în care a căzut curentul pe Tryckerigatan.

– *Şi? De unde ştim că ora de pe chitanţă e corectă? Poate că au uitat să regleze ceasul intern după ora de vară. Sau a putut să plece din apartament cu mult înainte ca apa să se ridice destul ca să scurtcircuiteze firele.*

– Asta spuneam şi noi, a zis Klippan. Aşa că ceea ce voiam să te întrebăm era dacă robinetul era deschis când tu şi Astrid aţi ajuns acolo, sau fusese închis.

Tăcerea care a urmat n-a fost lungă, dar sesizabilă.

– *Era deschis*, a zis Molander, în cele din urmă. *Nu complet, poate că pe jumătate.*

– Bine, grozav, a zis Klippan. Atunci totul s-a lămurit. Tu ce crezi, Fabian?

– Absolut, a răspuns el, cu toate că răspunsul lui Molander nu schimba cu absolut nimic lucrurile.

– *De fapt, am presupus că scopul a fost să-i dea victimei mult timp să aleagă*, a zis Molander. *Dar poate că motivul real a fost că voia să facă două lucruri deodată?*

Ştia exact ce are de făcut acum.

35

Dimineaţa se instalase deplin când Fabian a intrat cu bicicleta pe Tryckerigatan dinspre Västra Fridhemsgatan şi a văzut cum duba albă a companiei Öresundskraft iese din parcare şi porneşte în direcţia opusă.

Nu-şi dorea nimic mai mult decât câteva ore de somn. Dar asta trebuia să aştepte. De vreme ce Klippan l-a sunat pe Molander şi a spus ce nu trebuia, era timpul să amorseze capcana. Nu peste câteva zile sau o săptămână. Acum era momentul.

Ca întotdeauna, era vorba de probe. Dosarul împotriva lui Molander trebuia să fie mai mult decât mulţumitor. Dacă voia să aibă o şansă de a convinge restul echipei de vinovăţia colegului lor, va trebui să nu existe nici o fisură, şi încă ceva pe deasupra.

Dacă se va dovedi că bănuiala sa este corectă, aceasta ar putea să fie dovada pe care o căuta. Şi de această dată timpul era de partea sa. Spre deosebire de cazurile precedente, în care a trebuit să se mulţumească cu vechi dosare şi fotografii, acest loc al faptei era vechi de numai câteva ore. Cu alte cuvinte, erau şanse mari să mai poată fi găsite dovezi proaspete.

Ca să fie sigur, lăsase maşina acasă şi luase bicicleta, care s-a dovedit a fi surprinzător de eficientă. Ajunsese

în cincisprezece minute şi, ca bonus, aerul curat alungase unele dintre pânzele de păianjen din minte.

A intrat în clădire şi a observat că oamenii de la Öresundskraft s-au ţinut de cuvânt. Doi paşi în hol au fost destul ca să se declanşeze senzorul de mişcare care controla lumina fluorescent pâlpâitoare de deasupra.

A găsit la etajul doi uşa pe care scria *M. Larsson*. Încuietoarea fusese schimbată, aşa cum era regula, aşa că a putut folosi cheia poliţiei ca să intre.

Ca să nu atragă inutil atenţia, a lăsat luminile stinse şi s-a mulţumit cu o lanternă. Nu se afla acolo ca să examineze amănunţit apartamentul. Cel puţin, nu în acest moment. Crima fusese săvârşită în baie, şi acolo se ducea.

Era la câţiva paşi mai departe pe hol, la stânga. Flätan, sau unul dintre băieţii lui, luase deja cadavrul. Dar n-avea importanţă. Că victima se înecase sau fusese prăjită pe dinăuntru nu conta absolut deloc în acest moment, în ceea ce-l privea pe Fabian.

Singurul lucru care îl interesa era robinetul.

În acest moment, totul se baza pe robinet.

Ucigaşul l-a lăsat deschis sau a stat până ce cada s-a umplut, l-a închis şi a plecat? După spusele lui Molander, era încă deschis când a ajuns acolo cu Astrid. Dacă se dovedea a fi adevărat, cele mai multe lucruri indicau că este lucrarea lui Milwokh. Dacă nu, avea tot ce-i trebuia ca să facă o arestare.

S-a aplecat mai mult spre cadă şi a luminat cu lanterna cele trei fire dezgolite lipite înăuntru. Unul pe fund şi celelalte două la câţiva centimetri de margine, la ambele capete.

Faptul că au fost puse mai sus de preaplinul căzii, care, în consecinţă, a trebuit să fie astupat etanş, indica faptul că ucigaşul voia să se umple cu totul cada înainte

ca cele două fire de sus să intre în contact cu apa. Poate pentru a face ca victimei să-i fie mai ușor să se înece. Sau, mai probabil, ca să tărăgăneze totul, așa încât victima să aibă destul timp să se chinuiască să decidă.

Însă acestea erau mai mult sau mai puțin variante posibile. Lucrul neîndoielnic era faptul că, dacă ucigașul a lăsat robinetul deschis, apa trebuie să se fi revărsat peste margine și să inunde podeaua în orele care au urmat.

S-a lăsat pe vine și a examinat deschizătura îngustă dintre cadă și panoul decorativ atârnat dedesubt. Dar n-a văzut și n-a pipăit vreo urmă de umezeală, ceea ce poate că nu era de mirare, de vreme ce trecuse destulă vreme de atunci. Molander a pretins că a închis robinetul.

A pus lanterna pe podea, a desprins cu grijă panoul și l-a rezemat de perete. Apoi s-a lăsat în patru labe și s-a aplecat până a dat cu capul de podea, ca să vadă la lumina lanternei podeaua până la perete.

La câteva zeci de centimetri de la marginea căzii era o scurgere în podea, prin care trecea apa din cadă, printr-o țeavă. Așa ar explica de ce baia și zone mari din apartament nu fuseseră inundate, însă nu scurgerea era ceea ce-l interesa.

Ci praful.

Era mult praf. Pe alocuri se strânsese în rotocoale mari care se rostogoleau pe podea împinse de răsuflarea lui.

Bănuielile păreau să i se adeverească. Și ca să fie absolut sigur, a luat telefonul, l-a îndreptat spre spațiul de sub cadă și a făcut o serie de fotografii pe care a putut să le mărească și să le studieze amănunțit.

Un strat de praf gros, neatins, acoperea aproape toată zona de sub cadă și nu era nici un semn că pe undeva s-ar fi prelins apă.

Asta arăta că ucigaşul a rămas acolo şi a închis robinetul după ce firele au produs scurtcircuitul şi s-a terminat totul. Lucru care, la rândul lui, arăta că ucigaşul nu putea să fie Pontus Milwokh.

Molander i-a minţit pe toţi trei şi fotografiile de pe telefon o dovedeau. Probabil că ideea fusese să facă crima să arate ca una dintre ale lui Milwokh, şi ar fi reuşit dacă Milwokh însuşi n-ar fi atacat din nou, practic, în acelaşi timp.

A găsit numărul lui Astrid, l-a tastat şi a ascultat sunetul. Nu exista nici un motiv să mai amâne.

Probabil că Molander era acasă, adormit. Avea cheile, aşa că n-ar fi fost o problemă să intre în casă şi să-l surprindă cu garda coborâtă.

Ai sunat la căsuţa vocală a lui Astrid Tuvesson. Nu pot să răspund chiar acum...

Fabian a închis şi a sunat din nou. Avea să mai încerce de trei ori. Dacă nu răspundea, n-avea de ales, se va duce acasă la ea şi...

– În locul tău, aş închide cât de repede pot.

A recunoscut vocea, dar nu ştia de unde s-o ia. Înţelegea, şi totuşi nu. Nu, până s-a răsucit şi a privit drept în cilindrul lung al amortizorului de pe pistolul din mâna lui Molander.

– *Da, alo*... s-a auzit bălmăjeala lui Astrid din telefon. *Cine-i acolo?... Ce mama dracului, e miezul... Alo*...

Bicicleta. Îşi luase blestemata de bicicletă. Gândul îi stârnea ecouri în cap, din ce în ce mai puternice, în vreme ce se uita la Molander, care îi făcea semn cu pistolul spre telefonul din mână. Era uluit şi se simţea ca un petrolier care trebuie să facă brusc o întoarcere de 180 de grade ca să nu eşueze pe uscat. Dar era deja prea târziu. Cu mult înainte ca el să fi avut vreo

şansă să inverseze direcţia de rotaţie a motoarelor şi să înceapă să se răsucească, era prea târziu.

– *Tu eşti, Fabian? Iar mă suni? Alo?*

Să ţipe? Asta trebuia să facă? Să ţipe şi să spună cât de mult poate înainte ca Molander să golească încărcătorul? Dar cât de mult ar putea ea să priceapă? De dimineaţă şi-ar aminti măcar că a sunat-o?

A ridicat telefonul în întuneric şi a apăsat pe semnul roşu.

– Aşa mai merge. Ce băiat cuminte. Zău, n-a fost chiar aşa de greu, nu?

Molander i-a aruncat un zâmbet.

– Ce-i drept, ştiam deja că eşti băiat cuminte. Altfel n-ai fi fost aici.

A tras dintr-un colţ un taburet.

– Ia loc.

Fabian s-a uitat la taburet şi apoi la Molander, care avea pistolul în mână. Fusese tot timpul în apartament? Aşteptând în întuneric ca el să apară. Ca să pună capăt.

Într-un fel, era încheierea logică a poveştii. El venea la rând. Şi Hillevi Stubbs. Oare o descoperise deja şi îi făcuse de petrecanie? De aceea n-a răspuns când a sunat-o, mai devreme?

Oricum ar fi fost, nu putea să se dea bătut, pur şi simplu. Orice se întâmpla, orice plănuise Molander, era vremea ca asta să se termine. Problema era că stăteau prea departe unul de altul ca să lovească pistolul lui Molander fără să facă întâi un pas în faţă. Iar propriul pistol era în tocul de sub haină. Oricât de repede s-ar fi mişcat, n-avea cum să reuşească.

– N-are rost. Eu nici nu m-aş gândi la asta.

Molander a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre capul lui Fabian.

– Nu-ţi fie cu supărare, dar nu voi şovăi. Sigur, nu aşa plănuisem s-o fac. Dar n-ar fi o problemă prea mare. Aşa că îţi spun din nou, pentru ultima oară. Te rog, ia loc.

– N-o să ieşi basma curată din asta.

Fabian s-a supus şi s-a aşezat.

– Ştii asta, nu?

– Şi telefonul, te rog.

Molander a întins mâna liberă şi Fabian i-a dat telefonul.

– Aşa cum eu am mers pe urmele lui Elvin, cineva o să vină după mine.

– Şi în ultimul rând, dar nu cel mai puţin important, pistolul ăla de jucărie. Vrei, te rog, să-ţi deschei haina cu mâna stângă, cu dreapta ridicată deasupra capului.

Fabian l-a lăsat pe Molander să-i deschidă tocul de pe piept, să ia pistolul şi să-l golească, apoi să şi-l vâre sub curea, la spate.

– Aşa. Mult mai bine! Gata cu încordarea inutilă. Nu? Acum, să ştergem acele fotografii care ocupă memorie preţioasă. Care e pin-ul?

– Ingvar. N-ar fi mai bine să renunţi? Nu poţi să continui aşa.

– Pin-ul.

Molander a făcut un pas în faţă şi i-a înfipt ţeava pistolului în tâmpla stângă.

– Dacă binevoieşti.

– 7 3 8 5.

Molander a deblocat telefonul şi a şters fotografiile cu praful de sub cadă.

– Şi acum? Ce ai de gând să faci?

– Nu-ţi face griji. O să afli la momentul potrivit. La momentul potrivit.

Molander s-a dus la cadă, a luat capul duşului şi l-a atârnat peste marginea căzii. Apoi a deschis robinetul, care a început să împroaşte apă pe podea şi sub cadă.

– Sincer, nu m-am gândit la praful de sub cadă. Şi de obicei mă gândesc la toate.

S-a îndepărtat, ca să nu fie stropit, şi a trecut în spatele lui Fabian.

– Dar tu te-ai gândit, şi chiar ai venit aici în toiul nopţii ca să vezi dacă teoria ta este corectă. E impresionant, trebuie să recunosc. Foarte impresionant.

– De ce? a zis Fabian, în vreme ce Molander îi scotea haina. Nu eşti primul care calcă pe de lături. Şi sunt sigur că nu eşti primul care a fost prins de socru.

– Probabil nu sunt nici primul care şi-a omorât socrul, a chicotit Molander, în vreme ce îi desprindea şi îi scotea tocul pistolului. Nici vorbă. Dar vrei să ştii adevărul, nu-i aşa?

– Te rog, a încuviinţat din cap Fabian, pe când Molander îi trăgea braţele la spate. Explică-mi cum au luat-o razna lucrurile aşa de grav.

Peste câteva clipe a simţit cum un cablu e legat strâns peste încheieturile mâinilor.

– Ce te face să fii aşa de convins că lucrurile au luat-o razna?

Molander l-a ocolit şi s-a lăsat pe vine în faţa lui Fabian.

– În afară de câte un amănunt pe ici, pe colo, aş zice că în cea mai mare parte lucrurile au mers conform planului.

– Poate că nu eşti cel mai îndreptăţit să faci această evaluare în mod obiectiv.

– Spune-mi.

Molander a mai scos din buzunarul hainei câteva cabluri.

– Ce culoare de Ahlgrens bilar[1] preferi? Alb, verde sau roz?

– Şi ce are asta de-a face cu restul?

– Răspunde-mi.

Molander a îndreptat încă o dată pistolul spre capul lui Fabian.

– Alb, verde sau roz?

– Nici una. Au exact acelaşi gust. Singura diferenţă este un strop de vopsea alimentară.

– Aşa este. Dar uiţi ceva important. Impresia vizuală afectează în mod real percepţia aromei. Cel puţin în acest caz. În ce mă priveşte, prefer verde. Cele albe sunt în ordine, dar cele roz, nici să n-aud de ele.

– Şi în ce fel justifică asta uciderea socrului tău?

– Discutam despre cine greşeşte şi cine este mai obiectiv.

Molander a legat picioarele lui Fabian de taburet.

– Tu, care nu poţi simţi diferenţa de gust, sau eu, care le pot deosebi şi legat la ochi?

Întâi dreptul, apoi stângul.

– În ceea ce-l priveşte pe Einar Stenson, şi-a căutat-o cu lumânarea.

Molander s-a ridicat în picioare şi şi-a pus pistolul înapoi în toc.

– Ştiai că a avut îndrăzneala să mă cheme în casa lui de vară şi să-mi vâre sub nas un teanc de fotografii cu mine şi Inga? Apropo de a face ce nu trebuie. Să se furişeze, spionându-mă. De parcă viaţa mea ar fi fost treaba lui. De parcă el n-ar fi sărit pe toate fustele în călătoriile alea în care mergea.

---

[1] Bezele moi în formă de maşină produse de firma suedeză Ahlgrens

Molander şi-a scuturat capul ca să se calmeze şi apoi a continuat.

– Ba chiar a încercat să mă şantajeze să divorţez de Gertrud. A ameninţat că-i spune tot dacă mă împotrivesc. Mi-am pierdut capul şi l-am înjunghiat cu un cuţit de bucătărie.

Fabian a dat să spună ceva, dar a fost redus la tăcere de o mână ridicată.

– Ştiu exact ce gândeşti şi, dintr-un anumit punct de vedere, ai dreptate. E clar că a fost o reacţie exagerată. Dar, privind înapoi, nu simt nici un strop de remuşcare. Şi ştii ceva?

S-a aplecat până ce faţa i-a ajuns în dreptul feţei lui Fabian.

– Sunt convins că tu te-ai fi simţit la fel în locul meu. Einar Stenson a fost un ticălos. N-ai fi zis când te uitai la el, dar în spatele acelui zâmbet cald, prietenos... O brută nesuferită, e tot ce am de spus.

S-a ridicat, s-a întors cu spatele la Fabian şi s-a dus la cadă, unde a aşezat altfel capul duşului, ca să facă apa să inunde alte părţi ale podelei. Apoi a întins mâna spre unul dintre cele trei fire lipite de cadă.

Poate că asta era şansa lui. Acum, când Molander era cu spatele şi se concentra asupra firelor. Gândul i-a venit sub forma unei întrebări, însă hotărârea fusese luată deja. S-a aruncat pe jos şi a început să izbească taburetul de podea cu toată puterea, iar şi iar.

L-a văzut cu colţul ochiului pe Molander că se răsuceşte. Poate că şi-a scos şi pistolul. Nu-şi dădea seama şi n-avea importanţă. Trebuia, pur şi simplu, să continue să izbească taburetul de podea. Dacă îl putea sparge, ar fi trebuit să fie în stare să-i secere lui Molander picioarele şi să fugă pe palier.

Însă taburetul nu voia să se spargă şi apoi Molander a fost peste el, ţintuindu-i picioarele până ce acidul lactic le-a făcut inutile.

– Uite, Gertrud, de exemplu, a continuat Molander, făcându-i semn cu capul să se ridice la loc. A supus-o unui abuz psihologic din ziua în care m-a cunoscut. O desconsidera total. Şi asta-i nimic pe lângă felul în care se purta cu mine, deşi am făcut tot ce ar fi trebuit să facă un ginere perfect. Tot.

Fabian a încercat să se ridice, însă cu mâinile legate la spate şi picioarele legate de taburet era imposibil şi, în cele din urmă, Molander a trebuit să-l ajute.

– M-am dus la fiecare afurisită de cină duminicală. Am stat în mijlocul lor, am încuviinţat din cap şi m-am prefăcut că ascult vorbăria lui plictisitoare. Am lucrat prin casă împreună cu el şi i-am înlocuit tot acoperişul. Într-o vară am săpat cu mâinile mele afurisita de fundaţie, pentru că trebuia să instaleze canalizarea, dar era prea zgârie-brânză ca să angajeze un profesionist. Spatele meu nu şi-a mai revenit niciodată.

Molander s-a întors spre o trusă de toaletă care atârna de un cârlig în spatele lui şi a scos o seringă mică şi un flacon.

– Şi crezi că mi-a mulţumit vreodată? Ţi-ai găsit, fir-ar să fie.

A vârât acul în flacon, a umplut seringa şi a dat afară câţiva stropi, ca să scoată bulele de aer.

– Ce-i în seringă?

– Formula chimică e foarte complicată şi ar fi nevoie de o tablă de mărime mijlocie ca să-ţi explic. Aşa că va trebui să te mulţumeşti să ştii că e o substanţă pe care speram că nu va trebui s-o folosesc. Totuşi, din nefericire, comportamentul tău nu-mi dă de ales. Unde rămăsesem?

– A fost nerecunoscător, a zis Fabian, fără să scape seringa din ochi până ce Molander a dispărut în spatele lui.

– Așa-i. Mulțumesc. Așa că am stat acolo, privindu-l cum se zvârcolește pe podea cu cuțitul de bucătărie înfipt în burtă, și cu cât se lățea balta de sânge, cu atât eram mai fericit.

Fabian simțea cum Molander îi scoate cămașa din pantaloni, bagă mâna rece în acel spațiu și îi pipăie ultimele vertebre.

– După ce babalâcul a dat ortul popii, am făcut curățenie și am aranjat altfel scena. De exemplu, am lustruit podeaua de nu mai puțin de trei ori, ca să mă asigur că e extrem de alunecoasă. Apoi l-am pus cu fața în jos peste ușa deschisă a mașinii de spălat vase, peste coșul cu tacâmuri. Am adunat cât de mult sânge am putut și l-am ținut în blenderul pornit, ca să nu se închege până ce îl puteam turna peste mașina de spălat vase. Acum nu te mișca, te rog.

A fost o înțepătură când acul a pătruns între vertebre, urmată aproape imediat de o durere arzătoare, care a sporit repede în intensitate. Ca și cum ar fi fost un fel de acid care ardea totul în cale.

– Într-un fel, a fost asemănător cu felul în care abordez eu locurile crimelor, ca om de știință criminalist, a continuat Molander, pe când scotea din trusa de toaletă alt flacon și umplea seringa. Numai că invers. A fost unul dintre cele mai distractive lucruri pe care le-am făcut în viața mea. De această dată dețineam complet controlul și știam exact ce să fac.

Durerea a scăzut, prefăcându-se într-o amorțeală care zvâcnea monoton.

– Era ca şi cum aş fi putut să văd viitorul, când Ragnar Söderström de la poliţia districtului Götaland avea să vină la locul crimei.

Molander s-a răsucit iar spre trusa de toaletă.

– Aproape că puteam să-l aud cum trage concluzia că a fost un accident tragic, în care Einar Stenson a alunecat pe podeaua proaspăt ceruită şi a căzut peste coşul cu tacâmuri, unde cuţitul de bucătărie s-a nimerit să fie cu vârful în sus. A fost magnific.

Când Molander s-a întors cu faţa spre el, ţinea în mână o pensetă cu vârfurile ascuţite şi l-a împuns brusc pe Fabian în coapsă, fără să-l avertizeze.

– Şi ştii cum e. După ce ai luat o îmbucătură din acel măr, e greu să nu mai iei una. Gata.

A scos penseta, zâmbind, şi a şters-o de sânge pe pantalonii lui Fabian.

Fabian s-a uitat la sângele care înflorea într-o pată întunecată ce se tot lărgea. Dar nu simţea aproape nimic şi şi-a dat seama că nu-şi poate mişca picioarele.

– Ce păcat că nu eşti gravid. Atunci am fi putut să te ajutăm să naşti, dacă tot suntem aici.

O epidurală. Sigur că asta era ceea ce îi făcuse. A ridicat privirea spre Molander.

– Aşadar, îţi omori socrul, îţi dai seama că îţi face plăcere şi continui să omori oameni, a zis, în vreme ce-şi simţea partea de jos a trupului din ce în ce mai amorţită. Ce naiba e cu tine?

Molander a râs şi s-a dus la cadă, unde a desprins cu atenţie cele trei fire, unul după altul.

– Habar n-ai ce uşor e să treci de partea cealaltă. Există un hotar, nu încape îndoială. Dar, spre deosebire de ceea ce cred cei mai mulţi oameni, nu e nici lat, nici nu e marcat de un zid înalt pe care trebuie să te urci. Nu, de fapt, e incredibil de subţire.

– Poate pentru tine, Ingvar. Pentru noi, ceilalţi, pentru oamenii sănătoşi, acel hotar e foarte limpede.

– Se întâmplă să fiu cel care a trăit în ambele părţi, a ripostat Molander, în vreme ce studia cele trei fire, şi a mai îndepărtat un centimetru de izolaţie, cu ajutorul unui cuţitaş. Şi îţi jur că ştiu despre ce vorbesc. Diferenţa este minoră.

A scos din geanta care atârna lângă trusa de toaletă o rolă de bandă adezivă groasă şi a dispărut din nou în spatele lui Fabian.

– Din perspectiva mea, sunt aceleaşi trupuri şi aproape aceleaşi scenarii. Aceeaşi suferinţă. Sigura diferenţă este că asta-i cu mult mai distractiv.

– Şi Inga Dahlberg? a zis Fabian, auzindu-l pe Molander cum rupe o bucată de bandă. A ameninţat şi ea că dă la iveală mica voastră aventură?

Apoi a simţit cum o sârmă rece îi este apăsată pe încheietura mânii drepte şi lipită acolo cu bandă adezivă.

– Într-un fel, chiar asta a făcut, a răspuns Molander, lipindu-i celălalt fir de încheietura mâinii stângi. Ştii cum merge.

L-a ocolit şi s-a oprit în faţa lui, ţinând ultimul fir.

– La început e o noutate şi e excitant. Apoi începe să pară tot mai mult o corvoadă şi, fără să-ţi dai seama cum ai ajuns acolo, te pomeneşti într-un soi de căsătorie poligamă.

A oftat şi şi-a scuturat capul.

– Am încercat să-i pun capăt în mod amiabil. Dar ea s-a agăţat cu ghearele de mine şi a devenit tot mai, cum să-i zic, fanatică şi turbată, aşa că, în cele din urmă, n-am avut de ales.

– Dar n-ai părăsit-o, pur şi simplu. Nici măcar nu te-ai mulţumit s-o omori. Se pare că ai simţit nevoia s-o violezi şi s-o torturezi.

– Da, poate că am sărit peste cal, dar tot sunt foarte mulţumit de asta. Am izbutit să transpun în fapt un plan, practic, imposibil, fără să fac nici o greşeală.

– Trebuie să fi făcut o greşeală. Dacă nu, de ce ar fi început Elvin să facă investigaţii în legătură cu tine?

Când a pomenit numele lui Elvin, ochii lui Molander s-au întunecat brusc.

– Cel care trebuia să fie ţapul ispăşitor s-a nimerit să aibă un alibi, un alibi ridicol de mic, care nu era nici pe jumătate la fel de bun ca alibiul meu cu Berlinul. A fost un ghinion şi presupun că a fost ceea ce i-a atras atenţia lui Elvin.

Molander şi-a scuturat capul.

– A fost prima dată când ceva n-a mers după plan.

– Şi a doua oară?

– Ingela Ploghed. Dar aceea a fost în întregime vina mea.

Molander s-a ghemuit şi a tras în sus cu vreo treizeci de centimetri cracul stâng al pantalonilor lui Fabian.

– A fost ceva prostesc şi inutil, însă ce pot să zic?

Şi-a desfăcut braţele într-un gest de resemnare.

– Nu-s nici eu decât un om.

A tras în jos şoseta şi a rupt o bucată de bandă adezivă.

– Problema este că am fost neglijent, lucru care a alimentat bănuielile lui Elvin. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dat tu însuţi ţi-ai exprimat bănuiala că nu se potriveşte cu celelalte crime.

– Ba îmi amintesc, a zis Fabian, pe când Molander îi lipea ultimul fir pe pielea dezgolită. Şi acum ce

urmează? Ce ai de gând să faci? O să mă omori şi pe mine? Cum l-ai omorât pe Elvin?

– Să nu începi niciodată cu desertul, aşa cum îi plăcea mamei mele să spună.

Molander s-a ridicat în picioare şi şi-a scuturat capul.

– E adevărat, aş putea s-o fac acum, nici o problemă. Doar o apăsare rapidă pe acel comutator de acolo.

Molander a arătat cu capul spre comutatorul de pe perete.

– Doar atât ar trebui pentru a începe zece minute de chinuri ale iadului care te-ar preface în nimic altceva decât o amintire în mintea celor dragi.

– Şi chiar te aştepţi ca toată lumea să înghită asta pe nemestecate? Că am venit aici în crucea nopţii şi m-am sinucis legându-mă de cablul electric? Sau că întâi m-am legat singur? Şi cum o să explici faptul că am izbutit să ajung la comutator de aici?

Molander a răspuns cu un zâmbet.

– Praful de sub cadă. Pentru asta, jos pălăria. Dar e singurul lucru care mi-a scăpat din vedere. De unde să ştiu că micul nostru prieten asiatic avea de gând să dea din nou lovitura noaptea trecută? Dacă n-ar fi fost asta, praful n-ar fi avut importanţă.

A ridicat din umeri.

– Dar tot restul, vreau să zic absolut tot restul, a fost plănuit până la cel mai mic amănunt. S-a uitat intens în ochii lui Fabian. În ultimele zile ţi-am dirijat fiecare mişcare. Practic, fiecare gând care ţi-a venit a fost pus în capul tău de mine. Sau credeai că ai venit aici din proprie iniţiativă? A chicotit. Nimic n-ar putea să fie mai departe de adevăr.

– Am venit aici din cauza prafului. Greşeala ta. Nimic altceva.

– Eşti sigur de asta? Fireşte, evenimentele din Öresund te-au făcut să pui sub semnul întrebării timpul, lucru care, la rândul lui, a dus la întrebarea dacă robinetul a fost lăsat deschis sau închis. Însă singura deosebire a fost că ai ajuns aici în noaptea asta în loc de cândva, în cursul zilei de mâine, cum plănuisem eu. Din fericire, telefonul lui Klippan m-a avertizat, aşa că am ajuns aici la timp.

– De ce aş fi venit mâine, dacă nu erau cele întâmplate în Öresund?

– Poate pentru că faptul că victimei i s-a dat de ales ţi-a alertat antenele? Molander a aşteptat câteva secunde, studiind reacţia lui Fabian. Da. Mă gândeam eu. Irene, Klippan şi Astrid au înghiţit asta pe nemestecate. Dar nu şi tu, şi nici nu trebuia s-o faci. Te cunosc destul de bine acum. Acel gând te-ar fi râcâit şi, în cele din urmă, ţi-ai fi amintit acele note şi formule electrice şi calcule pe care le-ai găsit pe noptiera mea când ai venit ieri la mine acasă.

Molander ştia că a fost acolo. Cu toate că îşi lăsase acasă maşina, ştia.

– Aşa. Îţi pică, în sfârşit, fisa. Ba chiar cred că am scris ceva despre impedanţa trupului omenesc, nu-i aşa? Nu-i nevoie să arăţi aşa de şocat. Dacă te gândeşti un pic, sunt sigur că nu crezi cu adevărat că aş lăsa aşa ceva la vedere. Haide, doar mă cunoşti.

Molander şi-a desfăcut braţele.

– Dar hai mai bine să ne gândim la faptul că eu şi ceilalţi membri ai echipei noastre te vom găsi aici peste câteva zile, prăbuşit peste marginea căzii, cu câte un fir strâns în fiecare mână.

– Cum o să le explici asta celorlalţi?

– Explicaţia logică este că ai venit aici, din proprie iniţiativă, ca de obicei, şi examinai aranjamentul

electric cu mânuțele tale băgărețe chiar în clipa în care Öresundskraft a reparat pana de curent.

– Și rana asta? Fabian a arătat cu capul spre coapsă, pe care acum pata de sânge măsura vreo zece centimetri. Nu crezi că Flätan o să observe? Sau firele de păr smulse când desprinzi banda adezivă?

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Dar n-o să ajungi pe masa lui Flätan. O să mă asigur că va fi colegul lui mai puțin meticulos, Arne Gruvesson, cel care te examinează, la capacitatea sa maximă, să sperăm.

Molander avea, probabil, dreptate. Nimeni n-avea să creadă că a fost altceva decât un accident tragic, că el se încăpățânase să acționeze de unul singur, fără să informeze pe nimeni din echipă, ca de obicei.

– Așadar, ce mai aștepți? a zis. De ce nu te duci să apeși pe acel comutator și să termini cu asta?

Molander s-a luminat la față.

– A, da. În sfârșit, facem oarece progres. Hai să-ți explic. După cum știi foarte bine, suntem în miezul unei investigații criminale complexe, cu un făptaș care nu se dă în lături să omoare un copil nevinovat ca să se distreze, și, dacă am dreptate în privința ta, vrei s-o vezi încheiată cu orice preț.

– Ei bine, atunci pot să te informez că acest caz este deja aproape încheiat, de vreme ce majoritatea semnelor arată că el s-a înecat.

– Asta-i adevărat. Cel puțin, așa arată. Dar nu știm. Nu cu siguranță. Nu-i așa? Și până ce vom ști, până ce îi găsim cadavrul, sau cel puțin o parte din el, aruncat pe o plajă de aici sau din Danemarca, vreau să continuăm să lucrăm împreună.

Fabian nu era sigur că auzise bine. Chiar era serios când propunea să lucreze în continuare împreună după asta?

– Fabian, ești, fără îndoială, cel mai inteligent membru al echipei noastre. Poate că eul meu nu-mi îngăduie s-o arăt prea mult, dar adevărul este că adesea mă surprinzi și mă impresionezi la ședințele noastre. Tragi concluzii și vezi legături care nouă ne scapă, și sunt cu totul convins că nu vom putea termina fără tine.

– După toate astea tu chiar crezi că o să mă duc cu bicicleta acasă și o să mă culc?

– Sigur că da, ce altceva poți să faci?

Molander a zâmbit.

– Și când te trezești mâine, o să-ți mănânci micul dejun, o să-ți îmbrățișezi frumoasa soție și o să-ți pupi fiica pe frunte, cum obișnuiești, după care o să te urci în mașină și o să mergi la secția de poliție.

– Și ce te face să crezi că n-o să le spun celorlalți și n-o să pun să te aresteze cu prima ocazie?

Molander a răspuns cu un zâmbet.

– Oricât de multă nevoie ar avea această investigație de tine, n-o să aibă succes fără mine.

– O să punem mâna pe el, cu sau fără tine.

– Sigur că da. Însă nu va fi condamnat. Nu-l puteți ține în arest decât trei zile. Apoi Stina Högsell o să-și dea seama că nu există dovezi decisive și va cere să-l eliberați imediat.

Molander s-a aplecat spre el.

– Fiecare amprentă și fiecare probă de ADN. Fiecare firicel de păr pe care l-am găsit și care îl leagă de diferitele locuri ale faptei. Puf!

A făcut cu o mână gestul unei mici explozii.

– Așa că depinde de tine dacă el va continua sau nu să-și facă mendrele.

– Cum ziceam, multe lucruri arată că s-a înecat.

Molander a fornăit cu dispreț.

– Nici tu însuţi nu crezi asta. Că a căzut „accidental" din barca de cauciuc după ce a redus viteza şi a izbutit şi să-şi ia tot echipamentul cu el. Nu, lucrul la care ar trebui să te gândeşti acum este propria viaţă. Şi a Sonjei, desigur. Ca să nu mai vorbim de cea a micuţei Matilda.

– Dacă te atingi de un fir de păr de-al lor, o să...

– O să ce? Spune-mi. Ce o să faci când o să fii într-un congelator, aşteptând să fii dus la crematoriu? Cum o să mă opreşti să mă distrez cu ele? Corectează-mă dacă greşesc, dar nu cumva Matildei i-au înmugurit deja sânii?

Fabian a început să se zbată, furios, în legături.

– Şi mai este şi Theodor, a continuat Molander. Ce o să se întâmple cu el când iese şi tu nu eşti acolo? Adică, dacă mai iese vreodată.

Cu braţele legate la spate şi partea de jos a trupului care nu-i mai aparţinea, Fabian era neajutorat.

– Sau, stai aşa, am o idee. Molander a ridicat un deget. Şi e chiar bună. Şi Sonja, şi Matilda cred în stafii, nu? Aşa că poate vei fi în stare să le ajuţi de pe tărâmul duhurilor.

Fabian s-a uitat atent la Molander, care râdea de propria glumă. Dinţi galbeni atât de deşi, încât aproape că n-aveau loc unii de alţii. Ochi cu privire atât obosită, cât şi dementă. Victoria pe care o savura deja.

Cum ajunsese aici? Cum lăsase lucrurile să ajungă în punctul în care tot ce putea să facă era să fie de acord, indiferent ce ar fi cerut Molander?

– Şi după aceea? a zis. După ce îl arestăm. Ce se întâmplă după aceea?

– Aşteptam să întrebi. Molander a tăcut şi a încuviinţat din cap, ca şi cum trebuia să-şi aleagă vorbele cu mare grijă. Ai făcut tu însuţi aluzie la asta adineaori.

Şi-a încrucişat braţele şi a oftat. Nu pot să continui aşa la nesfârşit. Ştiu şi eu asta.

Fabian a dat să spună ceva, însă Molander a ridicat mâna preventiv.

– Ştiu ce gândeşti. Că mi-am pierdut minţile şi trebuie să fiu considerat nebun de legat. Dar nu-i aşa. Deloc, de fapt. Sunt deplin conştient că ceea ce am făcut e greşit şi odios din toate punctele de vedere. Că este împotriva oricărei valori solide şi a tuturor lucrurilor în care am crezut cândva.

– Şi totuşi, ai mers mai departe.

– Da. Molander a încuviinţat din cap. Ca un beţiv care vrea să se lase, dar nu poate rezista ispitei. Nu mi-am dat seama pe moment, însă în clipa în care am înfipt acel cuţit în Einar m-am deschis la un lucru mai puternic şi mai creator de dependenţă decât orice altceva. Şi cea mai bună cale, probabil singura, de a mă purifica este, de fapt, să mărturisesc şi să-mi înfrunt pedeapsa, oricare ar fi ea. Sunt complet pregătit pentru o condamnare pe viaţă.

– Şi atunci de ce nu te predai şi ne dai probele?

Molander a încuviinţat din cap.

– Aş putea s-o fac, sigur. Şi, din perspectiva ta, evident că nu există vreun inconvenient. Totuşi, chestia e că nu vreau. Cum ziceam mai înainte, am investit prea mult în acest caz ca să părăsesc corabia pe ultima sută de metri.

S-a lăsat pe vine şi s-a rezemat de picioarele lui Fabian.

– Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar acesta este cazul pe care îl întâlneşti o dată în viaţă. Întrece orice altceva şi, când vom spune presei în ce fel sunt legate aceste cazuri, o să se dezlănţuie iadul pe pământ. Poţi să mă

crezi, se vor scrie cărţi despre asta. Teze de doctorat. Filme. Nimeni nu ştie cât de mare va fi vâlva.

– Bine, presupun că asta contează, dacă eşti genul de om care vrea să ajungă în emisiunile de dimineaţă şi să fie celebru. Dar singurul lucru pe care eu...

– Fabian, ce încerc să-ţi spun este că trăim ceva care n-o să se mai întâmple niciodată. Dacă crezi că nu-s întreg la minte când zic asta, fie, poate că nu-s. Dar să ştii de la mine că eşti la fel. A împuns cu un deget pieptul lui Fabian şi apoi pe al său. Tu şi cu mine, cu toate că în clipa asta mă urăşti cu înflăcărare, suntem din acelaşi soi. Când mă uit la tine, văd pe cineva la fel de nebun ca mine. Ai acea viziune îngustă pe care o recunosc la mine când sunt pe cale să-mi şterg din minte orice în afară de investigaţia la care lucrez. Închipuie-ţi că tu ai fi cel care trebuie să plece acum, tocmai când totul se aşază la un loc... Molander şi-a scuturat capul. Nu poţi, nu-i aşa? Aşa că nu cer decât să terminăm ce am început. Nici mai mult, nici mai puţin.

– Prin urmare, se presupune că lucrăm, pur şi simplu, în continuare ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Cam aşa ceva, da. Cu toate că ar trebui să fim în stare să ne concentrăm mult mai bine acum, că s-a limpezit atmosfera şi ştim cum stăm. I-a zâmbit lui Fabian şi s-a ridicat. De ce altceva aş face toate astea? Şi-a desfăcut braţele. Dacă n-aş fi vrut decât să te omor ca să pot ieşi basma curată, n-ar trebui decât să apăs pe comutatorul de acolo. Şi motivul pentru care nu vreau să fac asta nu este că o să-mi fie dor de tine, sau că m-aş simţi vinovat. Poate că ar trebui, însă, din păcate, nu mă simt. Nu, singurul motiv este că sunt convins că este nevoie de tine ca să se încheie acest caz.

Fără supărare pentru Klippan, Irene şi Astrid, dar fără tine nu vom rezolva asta.

– Şi cum fac să am încredere în tine? Cum pot să fiu sigur că o să-ţi respecţi partea din înţelegere şi o să te predai când se termină asta?

– Răspunsul simplu este că nu poţi. Pe de altă parte, ce alegere ai?

Partea a patra
27-28 IUNIE 2012

La câteva ore după atacul cu grenadă, ratat, asupra Prinţului Moştenitor al Austro-Ungariei, Franz Ferdinand, pe 28 iunie 1914, drumul pe care trebuia să-l urmeze şoferul lui ca să-i ducă pe Arhiduce şi pe soţia lui de la primăria din Sarajevo a fost schimbat. Însă, în tulburarea acelui moment, şoferul a luat-o, din greşeală, pe strada care nu trebuia.

În acelaşi timp, Gavrilo Princip, unul dintre cei câţiva naţionalişti sârbi bosniaci care voiau să-l omoare pe Ferdinand, hotărâse să ia prânzul la cafeneaua Moritz Schiller, când maşina cu Arhiducele a apărut şi a fost blocată în circulaţie chiar în faţa lui.

Cele două împuşcături fatale care au urmat au fost rezultatul norocului pur? Şi, dacă da, evenimentele ulterioare ar trebui să fie şi ele considerate pură întâmplare? Cu alte cuvinte, izbucnirea Primului Război Mondial, care, la rândul lui, l-a modelat pe Adolf Hitler şi, care astfel, avea să ajungă să afecteze toate aspectele istoriei europene a secolului XX.

A fost totul doar o coincidenţă?

Dacă e să-l credem pe Charles Darwin, şi noi suntem produsul întâmplării la nivel molecular. Am evoluat şi ne-am dezvoltat prin mutaţii aleatorii şi selecţie naturală. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este dacă nu cumva totul, încă de la începutul Universului, este la marea nimereală.

36

Beata Sandström stătea pe punte, privind marea prin binoclul pe care i-l dăruise soțul înainte de această primă călătorie a ei în chip de căpitan al M/S *Vinterland*. În fața sa, insula Anholt apărea la orizont ca niște linii trase la iuțeală cu creionul, iar în spate, Suedia se topea într-o pâclă albăstruie.

N-ar fi trebuit să fie singură pe punte, asta încălca regulamentul unui cargou de această mărime. Însă comportamentul secundului, Piter Grynhoff, fusese atât de enervant, încât, în cele din urmă, nu-i rămăsese decât să-l trimită înapoi în cabina lui cu o jumătate de oră înainte de terminarea cartului.

S-a uitat la ceas și și-a dat seama că mai erau cincisprezece minute până venea vremea să i se alăture navigatorul. Iar de el îi plăcea. Jan-Ove Bengtsson era la polul opus față de Grynhoff și, slavă Domnului, se abținea de la marcarea teritoriului, pe care atât de mulți bărbați se simțeau siliți s-o facă doar pentru că era o femeie de ale cărei ordine erau siliți să asculte.

Poate că ar trebui să-l cheme pe unul dintre marinari să stea cu Bengtsson, ca ea să prindă câteva ore de odihnă. Dar, oricum, n-ar fi fost în stare să doarmă.

Oricât de obosită era după stresul din ultimele ore, încă era prea tensionată.

Poate că nu era de mirare. La urma urmei, era prima sa călătorie în calitate de căpitan şi, cu toate că avusese de-a face cu conflicte şi probleme, condusese nava printr-una dintre cele mai dificile şi mai circulate strâmtori din lume fără să se întâmple nimic grav.

Sigur, aveau o întârziere de două ore faţă de orar, ceea ce, indiscutabil, era mai mult decât putea fi considerat acceptabil şi, chiar dacă acum mergeau cu optsprezece noduri, n-aveau să poată recupera mai mult de treizeci de minute înainte de momentul acostării în Fredrikshamn.

Două ore. În marea schemă a lucrurilor, nu însemnau nimic, însă în lumea ei erau, dacă nu o catastrofă totală, cel puţin una mică. La fel ca în transporturile aeriene, încărcarea şi descărcarea erau asociate cu costuri mari. Taxele portuare exorbitante, închirierea macaralelor şi spaţiile de descărcare a containerelor. Ca să nu mai vorbim de costurile mâinii de lucru. Acolo curgeau milioanele şi, în mai puţin de douăzeci de minute de acum, urma să înceapă să curgă direct în vistieria portului, unde toţi muncitorii angajaţi stăteau cu braţele încrucişate, aşteptând să sosească nava.

Dar avea să se descurce. De fapt, simţea deja că începe să lase asta în urmă şi să regăsească drumul spre stăpânirea de sine. Ca şi cum această călătorie prin strâmtoare i-ar fi dat mai multă experienţă decât toate celelalte la un loc.

Neliniştea începuse în clipa în care au zărit vechiul far din Falsterbo şi, ca la un semnal, a simţit primele semne de reflux acid şi crampe stomacale, care au făcut-o să-şi pună la îndoială competenţa. Ea, care îşi văzuse în sfârşit împlinit visul de a fi ofiţerul superior

pe un cargou de 160 de metri lungime şi deplasament de peste 10000 de tone, care trecea printr-o strâmtoare foarte circulată. Brusc, îşi pierduse toată încrederea în sine şi îşi dorise să fie oriunde altundeva, numai acolo, nu.

Când nava înaltă de 37 de metri a trecut pe sub spaţiul de 55 de metri al Öresundsbron, sudoarea îi picura de pe frunte din cauza încordării, care nu avea să dispară decât peste câteva ore.

Grynhoff îi simţise neliniştea, desigur. *Poţi să mă crezi. N-o să ne lovim de pod*, i-a spus cu un zâmbet atât de condescendent, încât a simţit că-i vine să-l pedepsească aspru. Însă lăsase atacul să treacă fără nici un comentariu, ştiind că drumul prin strâmtoarea îngustă probabil că avea să implice situaţii în care va avea nevoie de el.

Cum ar fi trecerea prin cea mai puţin adâncă zonă din Flintrännan, curând după aceea. Adâncimea nu depăşea în medie 8,4 metri şi, dacă se gândea că nava încărcată la capacitatea maximă avea un pescaj de 6,82 metri, marja de 1,58 metri era cam mică. Şi, dat fiind că nivelul apei era neobişnuit de scăzut, fusese îngrijorată de-a binelea că vor eşua şi va trebui să fie tractaţi.

Dar totul mersese bine şi, mai târziu, pe când treceau prin gâtuitura dintre Helsingborg şi Helsingør, îşi îngăduise o scurtă vizită în cabina căpitanului, ca să se spele la subsuori, să-şi dea din nou cu deodorant şi să-şi schimbe cămaşa. Strâmtoarea s-a lărgit, în cele din urmă, în Kattegatt. Avea să poată respecta orarul şi să-şi pună la loc şapca de căpitan fără să-şi ceară scuze.

Însă nici măcar n-a avut timp să facă asta, când huruitul monoton al motoarelor s-a schimbat brusc, în momentul în care viteza a scăzut la jumătate. L-a sunat

imediat pe Grynhoff şi i-a cerut o explicaţie. Însă n-a primit nici una. În loc de asta, el i-a cerut să se prezinte pe punte. *Să se prezinte.* Exact acelea au fost cuvintele lui. De parcă el ar fi fost la comandă, nu ea.

Când a ajuns înapoi pe punte, viteza lor scăzuse deja cu un nod şi i-a dat imediat lui Grynhoff ordinul să restabilească viteza motoarelor. Dar el a refuzat, spunându-i că paza de coastă a trimis un mesaj urgent tuturor navelor să încetinească.

Privind în urmă, era clar că fusese o încercare de a produce o întârziere. Lucrurile merseseră prea bine şi el era în stare să-i pună beţe în roate. Însă în acel moment l-a crezut. Chiar şi când el a susţinut că era ceva legat de un suspect de crimă care a fugit după ce a atacat cu sabia o familie în mijlocul Öresund, a presupus că el spune adevărul şi a ordonat echipajului să fie cu ochii-n patru.

Dar, evident, nimeni n-a zărit un nebun într-o barcă de cauciuc şi, când ea a pus, în sfârşit, capăt căutării, Grynhoff s-a împotrivit atât de vehement, încât a fost silită să-l trimită sub punte. În acel moment se deplasau deja atât de încet, încât le-a trebuit mai mult de o oră ca să ajungă din nou la viteza normală.

Bengtsson avea să urce peste cinci minute şi, după vreo oră, aveau să reducă din nou viteza şi să se pregătească să tragă la dană. A hotărât să cheme un marinar să-l asiste. Nu ca să doarmă, ci ca să aibă timp să scrie un raport amănunţit al evenimentelor. Spera că, dacă este făcut cum trebuie, o să preîntâmpine unele dintre critici.

S-a dus la panoul de comunicaţii, a luat telefonul interior şi tocmai forma numărul din cabina lui Axel Johnsson când o umbră a părut să fulgere prin lumina

reflectată de una dintre ferestre. S-a răsucit, instinctiv, şi a încremenit.

Cum a intrat fără cel mai mic sunet? Cum a ajuns la bord? Ce-i drept, Grynhoff redusese considerabil viteza, dar în nici un moment nu s-au apropiat de oprire.

Nu crezuse că el există, şi nici nu-l văzuse. Şi totuşi, ştia exact cine este. Acel costum de scafandru mulat, negru. Nu i-a trebuit mai mult de atât. Ochelarii de scufundare care îi atârnau la gât. Gluga strânsă din care se vedea doar faţa. Acei ochi, acei ochi hipnotici, care o sfredeleau. Ştia.

– *Da, sunt Johnsson*, a zis o voce somnoroasă.

– E aici, a strigat ea când şi-a venit, în sfârşit, în fire şi s-a întors spre telefonul interior. Aici, sus, pe punte! Este...

Atât a apucat să zică înainte ca umbra pe care o vedea cu coada ochiului să se repeadă. Sunetul răsuflării lui în ureche şi braţul lui ca o menghină în jurul taliei. Nici măcar nu-l auzise mişcându-se prin încăpere. Singurul sunet pe care l-a scos el era ciudat de metalic, ceea ce a fost explicat când i-a apăsat lama rece pe gât.

– *Căpitane Sandström, tu eşti?* s-a auzit vocea marinarului. *Alo?*

– Ai format numărul din greşeală, i-a şoptit umbra la ureche.

– *E totul în ordine?*

– Totul e bine, totul e sub control, a continuat bărbatul, şi ea a simţit tăişul sabiei gata să-i despice pielea.

– *Alo? Beata, vorbeşte. E totul în ordine?*

– Da, a izbutit ea să îngaime, în cele din urmă. Am format numărul din greşeală. Scuze. Voiam să-l sun pe Bengtsson, trebuie să urce în câteva minute.

– *Eşti sigură?*

– Da, voiam să-l zoresc un pic, pentru că sunt singură aici în acest moment. Dar totul e sub control. Culcă-te la loc, a zis şi a închis.

– Aşa. Ce fată cuminte. Ştii să te porţi.

– Cum ai ajuns la bord? a şuierat ea. Te-a ajutat cineva?

Trebuia să ştie.

– Te-a ajutat cineva de pe vas?

– Asta-i o poveste lungă şi timpul e mult prea scurt.

O durere de-a curmezişul gâtului i-a amintit că lama era la milimetri de a-i tăia beregata. Şi totuşi, nu se ştie de ce, nu era speriată. Poate din pricină că toată chestia părea atât de neverosimilă.

– Cine eşti? a zis, observând că şocul i se transformă în furie. Şi ce vrei?

– Prea multe întrebări care nu vor primi niciodată răspuns. E mai bine să asculţi şi să te supui.

Ea a încuviinţat din cap şi a simţit cum scade un pic apăsarea lamei.

– Aşa. Dacă putem continua în felul acesta, o să scapi doar cu o cicatrice pe gât. Gândeşte-te la ea ca o mică amintire a faptului că norocul a fost de partea ta de această dată.

Sabia a dispărut de la gâtul ei şi, odată cu ea, o parte din durere. Dar simţea sângele, îl simţea prelingându-se din tăietură pe guler şi în sutien.

– Şi dacă nu mă supun?

– O s-o faci. De exemplu, în acest moment o să-l suni pe tipul ăla, Bengtsson, şi o să-i spui să rămână în pat.

– Trebuie să fim doi pe punte. N-o să fie de acord.

– Sunt sigur că găseşti tu ceva. Şi apoi, suntem doi pe punte.

Ea a luat telefonul şi a început să formeze numărul, în vreme ce se gândea cum să-l ia prin surprindere cu un brânci brusc. Sigur, trecuseră ani de când nu mai făcuse arte marţiale, însă dacă reuşea să-şi mute greutatea pe piciorul drept, ar fi trebuit să poată. El n-ar fi fost pregătit deloc şi, continuând cu o lovitură puternică de picior spre spate, l-ar fi dezechilibrat.

– *Da, sunt Bengtsson. Mă pregătesc să vin sus. Trebuie doar să...*

– Jan-Ove, nu-i nevoie, l-a întrerupt ea. De aceea te sun. Îl am aici pe secund, aşa că tu rămâi în pat.

– *Grynhoff? Nu pricep. De ce e el acolo? Doar tocmai a...*

– Piter şi cu mine avem de discutat nişte lucruri, bine?

– *Presupun că asta-i puţin spus. Vreau să ştii că ai tot sprijinul meu. El e cel care trebuie să-şi ceară scuze, nu tu.*

– Mulţumesc, Janne. Vorbim mai târziu, a zis ea şi tocmai era pe cale să termine convorbirea când a auzit din nou sunetul metalic.

Şi, ca şi cum ar fi fost semnalul pe care îl aştepta subconştientul său, s-a împins cu toată forţa în spate.

– Janne, e aici! a răcnit şi şi-a continuat mişcarea cu o lovitură de picior, aşa cum plănuise. Tipul cu sabia e aici!

L-a auzit căzând.

– Cheamă toată lumea pe punte!

Plină de adrenalină, s-a răsucit şi s-a repezit la el dintr-o singură mişcare fluidă.

Când şi-a dat seama că sabia are vârful în sus, era deja prea târziu.

Durerea i-a fulgerat prin corp ca o explozie de flăcări de sudură când oţelul a alunecat prin ea şi a ieşit pe partea cealaltă.

Cumva, era mai mult surprinsă decât şocată. Totul era atât de neaşteptat. Nici măcar nu-şi înţelegea propria reacţie. Era ca şi cum ar fi ieşit din corpul său. Ca şi cum nimic din toate astea nu se întâmpla în realitate.

Cel puţin, încă era în viaţă. Durerea făcea ca acest lucru să fie cât se poate de limpede. Poate că sângele îi vopsise părţi mari din cămaşă, dar ea respira.

– Salut, Jan-Ove Bengtsson, l-a auzit pe bărbat zicând la telefon. Acum ascultă-mă.

Ca şi cum ea ar fi preferat să se golească încet de sânge, nu să se termine totul repede.

– Cine sunt eu nu-i important. Ba dimpotrivă.

Şi de ce se gândea acum la asta? În ultimele sale clipe.

– Singurul lucru pe care o să-l faci, Jan-Ove, e să stai în cabinuţa ta, la fel ca toţi ceilalţi de pe vasul ăsta.

Nu crezuse niciodată în supranatural sau în viaţa de apoi. După ce se termină, se termină de-a binelea. N-avea importanţă cu câtă bucurie îşi aşteptase restul vieţii. S-ar putea să aibă doar câteva secunde înainte să se întunece totul. Ar trebui să se gândească la soţul său iubit şi la copiii despre care vorbeau atât de mult, dar nu avuseseră timpul să-i şi facă.

– Singurul lucru pe care pot să-l spun este că, dacă simt că încerci să te furişezi aici, căpitanul tău n-o să supravieţuiască. Aşa încât, de dragul ei, stai deoparte.

A închis telefonul şi s-a întors spre Beata, care zăcea pe podea într-o baltă de sânge, străpunsă de sabie deasupra şoldului drept.

– Zău, asta a fost un picuţ inutil, nu crezi?

S-a lăsat pe vine în faţa ei, a apucat sabia de mâner şi a tras-o afară.

Apoi a șters-o de sânge pe pantalonii ei, s-a ridicat în picioare și a vârât-o în teaca prinsă de-a curmezișul spinării.

Putea încă să vadă tot ce face el. Să-i urmărească fiecare mișcare, cu toate că imaginile erau tot mai încețoșate. Aproape că nu mai simțea durerea, și aproape că îi plăcea să zacă acolo, simțind cum responsabilitatea se scurge din ea.

Apoi el i-a intrat iar în câmpul vizual. Nici măcar nu-și dăduse seama că dispăruse. Cămașa ei. De ce trăgea de ea? Viol? Despre asta era vorba? Poarte că după ce murea. Erau astfel de oameni. Necrofili, le zice, da. Și totuși. Nu... Era prea... Ce făcea el acum? Trusa de prim-ajutor. Nu pricepea. De ce scotea foarfecele? Nu putea s-o lase, pur și simplu, în pace? Oricare o fi fost scopul lui, câștigase deja.

A văzut foarfecele sclipind. L-a văzut tăind. Dar n-a durut-o. Nu simțea aproape nimic. Poate că așa e când te stingi. Mai întâi amorțești. Ca un ultim semn de îndurare la sfârșit.

Sau n-o tăia pe ea. Acum nu mai era sigură. Nu, era o compresă care îi acoperea rana.

– De ce? a bolborosit.

– Nu ești cea care trebuie să moară, a răspuns el în vreme ce înfășura un bandaj în jurul taliei sale, ca să oprească sângerarea.

– Mulțumesc...

Nu se terminase.

– Mulțumesc mult...

Avea să supraviețuiască, și simțea deja cum îi revine puterea și negura se împrăștie.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, a zis el, legând bandajul. Nu ești decât un pion în joc. Unul care nu este sacrificat.

– Dar nu înţeleg. Ce vrei? De ce...

– Treaba ta nu este să înţelegi, ci să te supui.

– Bine.

Ea a încuviinţat din cap.

– Ce vrei să fac?

El a zâmbit, şi-a trecut braţul ei peste umeri şi a ajutat-o să se ridice.

– Vreau să te întorci la muncă.

37

Fabian s-a chinuit să se trezească şi, după ce a deschis ochii, n-a priceput unde se află, în afară de faptul că era undeva afară şi zăcea pe ceva tare. Dale. Dale de ciment pătrate sub el. Pavaj. S-a ridicat în capul oaselor, s-a întors spre cea mai apropiată casă şi şi-a dat seama că e a lui.

Era departe de a-şi fi recăpătat echilibrul şi încă îşi simţea picioarele ca şi cum n-ar fi fost ale lui când s-a prins de balustrada verandei şi s-a ridicat. A făcut-o cu mare trudă, şi durerea surdă din coapsa în care fusese înţepat cu penseta s-a făcut simţită când a urcat cele şase trepte până la uşă.

Cum ajunsese pe pavajul din faţa propriei case, cât timp a fost inconştient şi ce îi făcuse Molander? Ultimul lucru pe care şi-l amintea era o bruscă înţepătură pe gât, într-o parte, apoi totul s-a întunecat.

Cel puţin avea încă telefonul, şi acesta arăta ora şase şi douăzeci dimineaţa, după aproape trei ore de când intrase în cursa întinsă de Molander. Trei ore şterse cu totul din amintirea lui.

Şi pistolul era din nou în toc, cu încărcătorul plin. Molander avusese toate ocaziile să-l ucidă în acea baie,

însă a ales să-l lase în viață. Pentru cât timp, asta rămânea de văzut.

Toată povestea i-a spus două lucruri. Unul, că Molander avea încredere că el n-o să spună ce știa nimănui altcuiva din echipa lor cât timp continua ancheta legată de Pontus Milwokh. Al doilea, că era serios când spunea că nu crede că acest caz poate fi rezolvat fără ajutorul lui.

Dacă, la rândul lui, putea să aibă încredere în Molander, asta nu era nici pe departe limpede. Și ideea că își va respecta partea sa din înțelegere și se va preda de bunăvoie după ce Milwokh era arestat suna prea bine ca să fie adevărată.

Ușa era încuiată, însă avea cheile în buzunar, așa că a descuiat și a intrat.

Din câte își amintea, Molander n-a pomenit-o niciodată pe Hillevi Stubbs în discuția lor, dar pentru asta ar fi putut să fie mai multe motive. Poate că nu voia să dezvăluie cât de mult știe. Poate că avea un plan cu totul diferit pentru ea. Însă scenariul ideal era că nu știe că este implicată și că nu știe nimic de vasul lui Elvin.

În orice caz, avea s-o sune pe Hillevi ca să-i spună ce s-a întâmplat și, împreună, va trebui să analizeze această nouă situație și să hotărască ce măsuri să ia. Ar trebui să mute iar vasul lui Elvin? Își pot folosi telefoanele cu cartelă preplătită, sau trebuie să găsească altă metodă de comunicare?

De asemenea, aveau nevoie de un plan ca să descopere unde ținea Molander ascunse probele materiale. Fără ele, Milwokh nu putea fi condamnat. Întrebarea era dacă va fi măcar acuzat, dat fiind că nu reușiseră să arate nici o legătură între el și crime, în afară de noroc sub forma zarurilor. Sigur, existau dovezi

circumstanţiale. Dar totul se baza pe probele materiale. Fără ele, erau în aer.

Casa era adormită şi singurul sunet era murmurul ventilaţiei. Ca să nu le trezească pe Sonja şi Matilda, s-a dezbrăcat la intrare. Când şi-a scos cămaşa, a observat o picătură de sânge la jumătatea spatelui ei. Văzând-o, şi-a dat seama şi că simte o mâncărime într-un punct anume, între omoplaţi şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât sporea mâncărimea.

Poate că înţepătura de la epidurală se făcea mai puternic simţită acum, când dispărea anestezia. Dar nu era acolo unde îi făcuse Molander injecţia, aceea fusese mult mai jos. Cel puţin, din câte îşi amintea, în măsura în care se putea încrede în amintire. Sigur, ar putea să fie doar o înţepătură de insectă. La urma urmei, dormise în aer liber.

A încercat să se scarpine, dar n-a putut să ajungă la acel loc şi, după ce a renunţat, s-a aşezat pe un taburet, ca să nu cadă când îşi scoate pantofii şi pantalonii. Apoi a mers mai departe prin casă şi în sus pe scări cu telefonul în mână.

Încă mai avea nevoie să se ţină de balustradă, cu toate că echilibrul îi revenea. Partea proastă era că şi durerea din coapsă creştea, treptat, iar între omoplaţi simţea o mâncărime tot mai mare. Oricât de mult ar fi preferat să n-o facă, trebuia s-o trezească pe Sonja ca să se uite acolo.

A deschis uşa dormitorului şi a intrat în camera pe care storul o ţinea întunecată.

– Sonja, a şoptit după ce a închis uşa. Sonja, eu sunt. Trebuie să te trezeşti.

A pipăit marginea patului, dar numai după ce s-a aşezat ca s-o mângâie şi-a dat seama că patul era gol.

Frica l-a cotropit, făcându-i stomacul să se încleşteze. Şi-a deblocat telefonul cu mâinile tremurătoare, a găsit numărul ei şi a sunat, dar a văzut lumina telefonului ei printre hainele îngrămădite pe fotoliu.

Să fi fost Molander? Le-a răpit, ca să-l silească să se ţină de cuvânt? Sigur, ameninţase că le face tot soiul de lucruri celor din familia lui dacă nu-şi respectă partea din înţelegere. Dar asta ducea lucrurile la cu totul alt nivel.

În timp ce se întorcea pe palier, l-a sunat pe Molander.

– *A, eşti treaz. Sper că nu te deranjează că te-ai trezit pe stradă. Voiam să te las în grădina din spate. Însă vecinul tău şedea deja pe terasă, citindu-şi ziarul, aşa că mă tem că n-am avut de ales.*

– Ce-ai făcut? a şuierat pe când deschidea uşa camerei Matildei. Ce mama dracului ai făcut?

– Ba una, ba alta, a râs Molander. Dar nimic pe care ar trebui să-ţi iroseşti energia în acest moment.

Camera se schimbase cu totul de ultima dată când fusese acolo.

– *Ce-ar fi, mai bine, să dormi un pic?*

Dispăruseră perdelele viu colorate cu animale, desenele făcute de ea. Ca să nu mai vorbim de colecţia de ursuleţi de pluş de pe pat.

– *La urma urmei, mai sunt câteva ore până la întâlnirea noastră de dimineaţă.*

Fabian se uita la patul frumos aranjat, încercând să priceapă ce s-a întâmplat.

– *Nu-ţi fie cu supărare, dar arătai cam jalnic când te-am părăsit şi, dacă ne gândim la genul de treabă care ne aşteaptă, nu pot sublinia destul importanţa de a fi odihnit.*

– Aşadar, crezi cu adevărat că mai putem lucra împreună?

Fabian s-a întors pe palier și s-a repezit spre ușa închisă a lui Theodor.

– *Sigur că da. Mai ales acum, când cărțile au fost puse pe masă.*

Fabian a deschis ușa și a intrat în camera lui Theodor, care era la fel de ordonată și neatinsă ca ultima dată când intrase.

– *Ne putem concentra, în sfârșit, pe ceea ce este important, ca o echipă de elită ce suntem*, a continuat Molander.

Dar Fabian nu-l asculta. Un semn de pe peretele scărilor care duceau în atelier îi atrăsese privirea. Nu putea să bage mâna-n foc, dar i se părea nou.

Semnul era cam la un metru de colțul în care scările făceau un unghi drept și, când s-a apropiat, și-a dat seama nu numai că semnul era, de fapt, o crestătură adâncă în perete, ci și că mai este unul ceva mai sus.

Ajuns sus, a deschis ușa de la atelierul Sonjei și ochii i-au căzut imediat pe opera ei, *Cutia atârnată*. Cutia dreptunghiulară de lemn era în mijlocul podelei. Opera de artă, care trebuia să fie atârnată de tavan, ar fi trebuit să fie marea ei inovație, în schimb aproape că devenise coșciugul ei.

De atunci nu mai vrusese să aibă de-a face cu ea și ar fi preferat să fie distrusă după ce criminaliștii și-au încheiat examinarea.

Și totuși, uite-o acolo, și era prima dată când vedea cutia de lemn gălbui cu capacul un pic strâmb, lăsând un gol la capătul îndepărtat.

– Tu ai fost? a zis la telefon în vreme ce trecea pragul și se apropia, ca să vadă mai bine. Tu ai adus aici coșciugul?

–*Vrei să zici* Cutia atârnată. O *operă incredibilă, după părerea mea. Şi nu-i un noroc că ea a hotărât s-o păstreze, totuşi?*

Fabian n-a trebuit să facă decât câţiva paşi în încăpere ca să-şi dea seama că totul se sfârşise şi nimic nu mai avea importanţă. Nu existau cuvinte care să explice sau să schimbe asta. Totul fusese spus deja.

Matilda avusese dreptate. Şi Greta. Amândouă ştiuseră că cineva din familia lor avea să moară şi încercaseră să-l prevină. Să-l trezească. Dar el respinsese asta ca fiind o absurditate şi acum uite-l aici, privind consecinţele.

A închis telefonul şi l-a lăsat să cadă în vreme ce traversa încăperea către cutia deschisă. A îngenuncheat şi a dat deoparte cu grijă capacul, ca să vadă cât mai mult posibil din Sonja, care era culcată pe spate, goală, cu braţele întinse pe lângă trup.

A pus cu blândeţe o mână pe ochii ei închişi şi, cu toate că era evident din clipa în care i-a atins pielea, i-a trebuit o vreme ca să-şi dea seama că încă e caldă.

38

Frank Käpp a ridicat la ochi binoclul şi a cercetat orizontul. În afară de două cargouri, linia era neîntreruptă. Aşa îi plăcea. Fără să fie încărcată cu lucruri lipsite de importanţă, o linie neîntreruptă acolo unde marea se unea cu cerul, de jur împrejur. Îi dădea o stare de linişte.

Însă liniştea era ultimul lucru pe care îl simţea în acest moment. Era încă şocat şi nici măcar nu-şi putea întinde mâinile în faţă fără ca ele să tremure. Imagini din noaptea trecută îi fulgerau prin faţa ochilor, ca tortura prin apă care, încet dar sigur, distruge victima picătură cu picătură. Scena din cabina de la pupa, în care Vincent stătea încremenit cu o sabie apăsată pe gât, avea să-l urmărească pe vecie, oricât de ireală şi de neînţeles era.

Klara luase un somnifer şi Vincent primise şi el o jumătate de pastilă, şi acum dormeau amândoi în compartimentul etanş de la prova. Nimic nu l-ar fi putut adormi pe el. Dar, ce-i drept, el era la conducere. Întreaga călătorie fusese iniţiativa sa, şi jurase pe tot ce avea mai sfânt că totul o să meargă bine şi că el, indiferent ce se întâmplă, o să aibă grijă de ei.

Asta zic şi eu promisiune exagerată.

A oftat şi, încercând încă o dată să-şi schimbe gândurile, a întors iar binoclul spre orizont şi s-a uitat la cele două cargouri, dintre care unul, cel cu carena albastră, părea că e mult mai aproape acum. Însă curând imaginile cu atacatorul cu costum de scufundare şi sabie i-au abătut iar atenţia.

N-avea cum să evite faptul că vina era a lui. El îi silise să navigheze noaptea. De fapt, le ignorase obiecţiile şi, dintr-un motiv pe care nu-l putea desluşi, chiar l-a silit pe Vincent să doarmă în cabina de la pupa.

Privind în urmă, era aproape la fel de inexplicabil ca teama lui Vincent de monştri în mijlocul mării. Ce şanse erau să se întâmple asta tocmai atunci? Era doar o coincidenţă nefericită, sau era altceva la mijloc? O forţă superioară, care voia să-i pună la locul lor. Să le demonstreze că nu conta cât de departe navighează el. Că nu va putea niciodată să scape de propriii demoni.

Cu un chicotit fără veselie, a respins asta ca fiind pură fantezie în stil Bergman şi şi-a îndreptat atenţia spre cargou, care trebuie să-şi fi schimbat cursul, pentru că arăta în acelaşi timp mai scurt şi mai mare. Singura explicaţie era că se îndreaptă direct spre ei.

Probabil că mergea tot la Halmstad. Era un port comercial mare alături de portul pentru ambarcaţiuni mici. Totuşi, era un pic ciudat ca o navă atât de mare să-şi schimbe cursul aşa de brusc.

Ar putea să schimbe şi el cursul şi să omită abaterea prin Halmstad. Klara şi Vincent n-ar şti care este diferenţa şi lui nu i-ar displăcea să continue drumul spre Göteborg, aşa cum plănuiseră iniţial.

Însă avea de gând să facă ceea ce-i promisese detectivului şi să se oprească la Halmstad ca să se asigure că primesc toate îngrijirile necesare. Probabil că aveau nevoie de ele mai mult decât era el pregătit

să recunoască. Îi era atât de caracteristic să se năpustească mai departe, fugind de toate greutăţile! Ca şi cum ar dispărea dacă el ar fugi, pur şi simplu, destul de repede. Într-o anumită măsură, exact despre asta era vorba în această călătorie în jurul lumii.

Nu încercase niciodată să facă terapie. Klara dorise să meargă împreună mai înainte, când lucrurile stăteau cel mai prost, şi de fiecare dată el respinsese ideea, invocând argumente tot mai jalnice.

Însă poate că terapia era exact ceea ce le trebuia, chiar şi fără a pune la socoteală evenimentele din noaptea trecută. Să discute cu calm ce a fost şi ce aşteptau de la ceea ce se aşternea în faţa lor. Mai simplu spus, să limpezească atmosfera, să se asigure că acesta este începutul de care aveau atât de mare nevoie. Dacă era să arate o parte bună din toată oroarea asta, era faptul că îşi dăduse seama cât de mult a greşit.

Încă mai era o distanţă destul de mare între ei şi cargou, însă nu mai încăpea nici o îndoială că sunt pe un curs de coliziune. Aşa încât Frank a cârmit spre est şi a redus viteza. Avea să-i coste o jumătate de oră, însă n-aveau nici o grabă.

Ar putea să oprească motorul şi să ridice pânzele. Vântul era perfect pentru a merge încet în Laholmsbukten. Însă, dacă o făcea, Klara şi Vincent aveau să se trezească imediat.

În program erau acum odihna şi terapia, atât timp cât era nevoie. Când se simţeau pregătiţi cu toţii, aveau să navigheze în tihnă spre Göteborg şi apoi să petreacă o zi întreagă în Liseberg.

Mulţi oameni trecuseră prin lucruri mult mai rele, aşa că nu încăpea îndoială că până la urmă vor fi bine. Era vorba, în principal, să lase timpul să treacă şi, încetul

cu încetul, dar sigur, asta va deveni o anecdotă pe care n-o s-o creadă nimeni când o vor povesti.

Dar ce era cu nava aceea? Cu doar treizeci de minute înainte fusese un punct în zare. Acum era din nou evident pe un curs de coliziune, și atât de aproape, încât putea să citească numele de pe carenă. M/S *Vinterland.* Își schimbase cursul și redusese viteza. Nu putea decât să vireze și să încetinească și mai mult.

– Ce se întâmplă?

Klara, somnoroasă, și-a ițit capul din cabină.

– Nimic. Totul e în ordine. Trebuie doar să ies din calea acelui vapor.

Klara a urcat în cabina de pilotaj și s-a uitat la cargou.

– Ai dormit bine? a continuat el, și Klara a încuviințat din cap.

– Când ajungem acolo? a zis, căscând și întinzându-se.

– Cu cel puțin o oră mai târziu decât era prevăzut dacă vaporul ăla continuă să ne hărțuiască.

A arătat cu capul spre cargou și a îmbrățișat-o.

– Ce bine că nu ne grăbim.

Klara a zâmbit și și-a scuturat capul, în vreme ce el o strângea și mai tare.

– O să fie în ordine. Totul o să fie bine din nou. Îți jur.

Ea a încuviințat din cap și i-a dat un pupic care s-a adâncit curând într-un sărut.

Nici unul dintre ei n-a observat că M/S *Vinterland* și-a schimbat din nou cursul și a încetinit, inversând turația motoarelor.

39

Fabian stătea sub duş, privindu-şi labele picioarelor, care erau aproape acoperite de apă. Semn că era vremea să desfunde scurgerea, înainte să dea pe dinafară şi să inunde baia. Dar asta va fi altă dată, într-o altă viaţă, după ce avea să se termine totul.

Adormise pe podeaua atelierului, alături de Sonja în coşciugul ei. Opera care o făcuse să se îndoiască de sine şi de arta sa. De întreaga sa viaţă. Acum făcuse o întoarcere la 180 de grade, o adusese acasă şi intrase în ea. Goală şi vulnerabilă, în întuneric.

Când s-a trezit, cutia era goală, în afară de un bileţel scris de mână în care ea îi spunea că este la o întâlnire importantă, iar Matilda petrecuse noaptea acasă la Esmaralda. A coborât împleticit până în baie şi a intrat sub duş.

A stat aproape o oră sub jetul fierbinte. Timpul, oricât de important ar fi, acum era în plan secundar. Trebuia ca medicamentele cu care îl îndopase Molander să-i iasă din organism, şi cu fiecare strop de apă care îi lovea pielea se simţea un pic mai curat.

După ce s-a şters şi şi-a pus sângele în mişcare, şi-a dat seama că durerea din coapsă aproape că dispăruse. Însă mâncărimea dintre omoplaţi era tot acolo, poate

chiar mai rea. Nu mai putea să spere că e o înțepătură obişnuită de insectă. Asta era altfel. Dacă era vreo insectă, părea mai degrabă un parazit care îşi croia drum sub pielea lui.

Mai încercase o dată să ajungă la locul acela cu mâna, însă mai lipsea cam un centimetru. A putut să se scarpine cu periuța de dinți, dar asta nu l-a făcut să ştie mai mult, aşa că şi-a făcut o fotografie cu telefonul peste umăr. Se vedea clar că este ceva între omoplați. A mărit imaginea şi şi-a dat seama că sunt câteva fâşii de leucoplast care acoperă o mică ridicătură.

Trebuia să fie opera lui Molander. A deschis dulăpiorul din baie, căutând o unealtă mai eficientă decât periuța de dinți. Cea mai bună soluție a fost pila pentru călcâie a Sonjei. Cu ea a îndepărtat leucoplastul, oricât de încet şi de greu a mers, până ce a putut să facă altă fotografie.

Aceasta arăta o mică rană deasupra ridicăturii, o tăietură cam de un centimetru, închisă cu trei cusături simple. Molander trebuie să-l fi tăiat pe când era sedat. Dar de ce? Ce soi de operație îi făcuse? Şi de unde mâncărimea asta afurisită?

Ar fi trebuit să meargă la un doctor, însă avansul lui Molander era deja prea mare ca să stea să-şi aştepte rândul la Urgență. Aşa că a luat cea mai mare pensetă pe care a găsit-o, a dezinfectat-o cu alcool pentru frecții şi a întins-o cu băgare de seamă spre locul dintre omoplați. După câteva încercări, a reuşit să-i vâre vârful sub cusătura de sus şi s-o smulgă.

A simțit cum sângele îi şiroieşte pe spate. Durerea era considerabilă şi, în mod normal, n-ar fi putut să continue. Însă era aşa de concentrat să afle ce îi făcuse Molander, încât de-abia simțea cum penseta scormoneşte prin rană căutând următoarea cusătură.

Tocmai atunci telefonul a vibrat pe rezervorul din fața sa și a văzut că e un mesaj de la Molander.

Răspunde și spune că nu te-ai putut trezi la timp, dar ești pe drum.

Înainte măcar să fi putut înțelege ce vrea să spună, ecranul telefonului s-a luminat din nou. De această dată era un apel.

– *Alo, tu ești, Fabian?* a zis Astrid. *Sunt Astrid. Alo?*

– Da, eu sunt, a zis.

– *Unde ești? Te așteptăm cu toții să ne dai raportul despre cele petrecute noaptea trecută în Öresund.*

– Îmi pare rău, nu m-am putut trezi la timp, s-a auzit zicând. Am stat până târziu și...

– *Bine, sigur, înțeleg*, l-a întrerupt Astrid. *Cât timp te înființezi aici în cel mai scurt timp posibil. Avem multe de care trebuie să ne ocupăm și, mai presus de toate, vreo două lucruri de explicat.*

– Sunt pe drum, a zis. Ajung cât de repede pot.

– *Bine. Și, apropo, i-am găsit lui Theodor un avocat, Jadwiga Komorovski. După spusele lui Stina Högsell, este expertă în procedura juridică daneză și, din ce mi s-a spus, este deja în Helsingør.*

– E grozav. Îți mulțumesc. Îți mulțumesc din suflet.

Fabian simțea cum una dintre multele poveri s-a micșorat un pic, dar abia a închis telefonul și acesta a vibrat iarăși.

Ei, a mers foarte bine, nu crezi? Dar ai face bine să sterilizezi rana aia, să nu se infecteze. Și pune un plasture mare peste ea, să nu înceapă să sângereze. Și nu-ți face griji. Nu-i decât un mic dispozitiv de urmărire GPS, ca să pot fi cu ochii pe tine.

Oare ticălosul acela chiar fusese în casa lui, instalându-și blestematele de camere video? Oare el... Fabian s-a uitat repede prin baie, care la prima vedere

părea neschimbată. Dar, stai aşa. Brusc, nu mai era sigur. *Pot-pourri* nu era de obicei cu două rafturi mai jos? Şi tabloul acela. Fusese întotdeauna acolo?

Nu ştia. În ultima vreme fusese atât de absent, încât Sonja ar fi putut să zugrăvească jumătate de casă şi el să nu ştie sigur ce e schimbat.

Desigur, Molander putea, pur şi simplu, să fi presupus că a găsit rana dintre omoplaţi şi a început să scormonească prin ea. Dacă nu, instalase, cumva, o cameră video în baia lor. O cameră care ar trebui să fie aşezată undeva, mult deasupra lui.

S-a uitat la plafoniera ca o farfurioară. La fel ca cea din dormitor, fusese acolo când s-au mutat, şi nu s-a gândit niciodată la ea. Acum l-a izbit frumuseţea ei, cu faţetele de sticlă elegante şi butonul de alamă din mijloc, care o fixa acolo.

Poate că era doar praf, sau insecte moarte, dar ceva bloca lumina pe fundul bolului de sticlă. S-a urcat pe capacul WC-ului, a deşurubat butonul de alamă şi a scos cu grijă abajurul.

Un strat de praf acoperea fundul. Dar n-a văzut vreo cameră video. Sau fire, sau un microfon. Ce a găsit a fost o hârtie îngălbenită, împăturită, pe care a luat-o şi a despăturit-o. O cheiţă ruginită a aterizat undeva, pe podea. Dar, în loc să coboare s-o caute, a citit mesajul scris de mână.

Tata s-a înfundat sub glie.
Trudind de zor la temelie.
Multe lucruri lipsi-vor curând.
Într-o cameră ce n-a fost nicicând.
Pasăre, peşte, sau ceva la mijloc să fie?

O poezie. Sau un *limerick*[1] în formă de ghicitoare? Şi cine a scris-o? Matilda? Nu, nu era scrisul ei. Pe de altă parte, ea se schimbase mult de la accident încoace, aşa că de ce nu şi scrisul? Ar putea fi prietena ei, Esmaralda. Un soi de joc de-al lor, poate? Însă hârtia era veche şi galbenă, şi fusese îngropată sub un strat de praf.

Primele rânduri despre un tată care s-a dus să lucreze sub pământ s-ar fi putut referi la el, fără îndoială. În ultima lună trăise, practic, în pivniţă. Şi, cu siguranţă, contracronometru. Totuşi, făcuse asta. Dar ce era cu camera care n-a fost nicicând? Să fie biroul său improvizat din pivniţă, sau cu totul altceva?

Gândurile i-o luau într-o direcţie cu care nu voia să aibă nimic de-a face. Însă n-avea puterea să le oprească, îl ameţeau şi, pentru a doua oară în acea dimineaţă, a trebuit să se rezeme de ceva ca să nu-şi piardă echilibrul, de această dată de perete. Acela a fost momentul în care a văzut-o. În *pot-pourri*, întocmai aşa cum se gândise la început.

Minicamera ascunsă, cu transmiţătorul.

---

[1] Formă poetică umoristică, din cinci versuri, care a apărut în Anglia la începutul secolului al XVIII-lea

40

Hillevi Stubbs aştepta deja în camera de interogatorii când Conny Öhman a fost condus acolo de un gardian şi s-a aşezat în faţa ei. Nu voise să-i vorbească şi a trimis vorbă că tot ce are de spus este în transcrierea interogatoriului. Dar s-a nimerit ca ea să-l cunoască destul de bine pe ofiţerul cu gradul cel mai înalt de la închisoarea Fosie de lângă Malmö ca să aibă loc o întâlnire, cu sau fără voia lui Conny Öhman.

– Salut, Conny. Numele meu este Hillevi Stubbs, a zis zâmbind, observând că el îşi lăsase barbă şi se îngrăşase de când fusese arestat, în primăvară.

– Ce vrei?

Conny s-a aplecat peste masă, cu bărbia înfiptă în piept, şi a început să-şi scarmene coama neţesălată de păr morcoviu.

– Vreau să-mi spui ce i-ai făcut soţiei tale, Kerstin Öhman, în noaptea de 5 aprilie, anul acesta, a zis, uitându-se cum mătreaţa cade pe masă.

– Şi de ce aş face-o? a zis Conny, continuând să-şi scarpine ţeasta. Am răspuns deja la toate întrebările alea.

– Dar poate binevoieşti să mai răspunzi o dată? Cu siguranţă mă voi gândi să-ţi dau o bilă albă dacă vei

coopera. Şi dacă te porţi în continuare bine, ai putea chiar să fii eliberat mai devreme.

– De ce să vreau să ies? Am tot ce-mi trebuie aici. Sală de sport, un tip care face tatuaje, reviste porno. Până şi crăpelniţa îi mai bună ca a mârţoagei.

Conny a chicotit.

– Din ce mi s-a spus, vei fi mutat la închisoarea Tidaholm, unde este maximă securitate, şi poţi să mă crezi că e mult mai puţin distractiv.

Conny n-a zis nimic, doar a început să adune mătreaţa într-o grămăjoară pe masă.

– Ţi-ai violat soţia în noaptea aceea?

– Aşa se pare.

– Şi de ce ai făcut asta?

– Cum adică, de ce?

Conny şi-a lins vârful degetului.

– Ce dracu' de întrebare mai e şi asta?

Apoi şi-a apăsat degetul pe grămăjoara de mătreaţă şi l-a băgat în gură.

– Erai supărat pe ea? Sau se întâmplase ceva?

– Nu, din câte îmi amintesc. Eram beat şi în dispoziţie proastă. O combinaţie foarte puternică, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Să înţeleg din asta că nu era prima dată când ai violat-o?

Conny a izbucnit în râs şi a încuviinţat din cap.

– Da, poţi.

– Dar asta a fost prima dată când violul a ucis-o. De ce?

Conny a ridicat din umeri şi a început să-şi cureţe unghiile.

– Presupun că a căpătat ce a meritat. Sau poate că eram într-o dispoziţie deosebit de proastă.

– Se pare că ai agresat-o şi ai torturat-o. Şi asta era ceva obişnuit pentru tine?

– Pariez că eşti una dintre afurisitele alea de feministe, a zis el, uitându-se la ea pentru prima dată. Din soiul care halesc păsărică ori de câte ori au prilejul.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă te-ai mulţumi să răspunzi la întrebările mele.

– Dacă răspunzi mai întâi tu la a mea.

– Da, sunt lesbiană.

– Păi, n-ai gustat niciodată din mine.

I-a aruncat un zâmbet şi a început să adune murdăria de sub unghii într-o grămăjoară.

– E rândul tău, a zis ea, fără nici o expresie.

Conny a oftat.

– Sigur, presupun că am plesnit-o câteodată, dacă se purta urât. Femeile sunt ca nişte copii, trebuie să fie puse la locul lor din când în când, că dacă nu, le vin idei şi încep să-ţi răspundă obraznic.

– Şi ce idei i-au venit lui Kerstin în noaptea aceea?

– Cine ştie? Avea tot soiul de chestii în cap.

Conny a ridicat din umeri şi şi-a lins din nou arătătorul.

– Cum ziceam, eram mangă, aşa că memoria mea nu-i ca briciu'.

– Eşti sigur că nu-ţi aminteşti? Adică, n-ar fi trebuit să se obrăznicească mai mult decât de obicei, dat fiind că ai omorât-o în bătaie?

– Aşa s-ar zice, nu?

Conny şi-a apăsat degetul pe murdăria de sub unghii şi l-a băgat în gură.

– Sunt sigur că trebuie s-o fi făcut.

– Dar nu-ţi aminteşti.

Conny şi-a scuturat capul.

– Nu.

– Nici o imagine care să-ţi fulgere prin cap când te gândeşti la asta?

Conny şi-a scuturat din nou capul.

– Nu ţi se pare un pic ciudat? E o mare diferenţă între a plesni pe cineva şi a-l arde cu un vătrai înroşit.

Conny a lăsat ochii în jos şi a frecat o pată de pe masă.

– Conform dosarului, i-ai vârât vătraiul în vagin. Trebuie să se fi obrăznicit rău de tot ca să merite aşa ceva, nu crezi?

Conny n-a zis nimic, doar râcâia pata.

– Şi, de parcă asta n-ar fi fost destul, ai...

– Nu ştiu, a zis Conny, tăindu-i vorba.

– Ce nu ştii?

– Nu ştiu.

– Nu ştii sau nu-ţi aminteşti?

Conny a izbit cu pumnul în masă.

– Nu pot răspunde la toate întrebările astea blestemate! Eram beat, bine? Pe altă lume! Aşa că nu ştiu, sau nu-mi amintesc, sau cum naiba vrei să-i zici, nimic din afurisita aia de noapte!

– Aşadar, ceea ce zici e că s-ar fi putut întâmpla orice?

– Da, şi se pare că s-a întâmplat.

– S-ar fi putut să fie acolo o a treia persoană?

– Cum adică, a treia persoană?

Conny a ridicat din nou privirea de la masă.

– Despre ce mama dracului vorbeşti? Cine să fie?

– Nu ştiu. Hillevi a ridicat din umeri. Poate cineva care i-a făcut soţiei tale toate acele lucruri în vreme ce tu erai dus de pe lume pe canapea.

Conny s-a uitat lung la ea.

– Ce mama dracului vrei de la mine?

– Doar adevărul. Asta-i tot.

– Am mărturisit totul. Ce dracu' mai vrei? Am fost deja condamnat pe viaţă.

– E adevărat.

Ea s-a aplecat în faţă.

– Şi sunt convinsă că eşti un om îngrozitor, care merită cu vârf şi-ndesat să putrezească aici, indiferent ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Dar, după cum stau lucrurile, există posibilitatea ca tu să execuţi condamnarea altcuiva.

– Nu ştiu ce urmăreşti. Dar nu mă duci pe mine de nas.

Bărbatul s-a ridicat în picioare.

– Nu mă duci de nas, la dracu'. Am terminat discuţia.

– Bărbatul acesta. Hillevi a pus pe masă o fotografie a lui Molander. Îţi pare cunoscut?

Conny s-a oprit şi s-a uitat mult timp la fotografie, după care şi-a scuturat capul.

– Chiar eşti sigur? Vreau să te uiţi bine de tot.

Conny n-a băgat-o în seamă şi a mers mai departe spre uşă. Dar, chiar când dădea să apese pe interfon ca să cheme un gardian, s-a răzgândit şi s-a întors.

41

Fabian a pus borcanele de sticlă pline cu diferite feluri de paste făinoase înapoi în cămară, a coborât de pe taburet şi s-a uitat în jur. Verificase deja cărţile de bucate de pe raft şi plafonierele. Ba chiar demontase şi curăţase ventilatorul din bucătărie, fără să găsească nimic.

Însă camera ascunsă în baie nu putea să fie singura. Ceva îi spunea că trebuie să fie peste tot în casă. Şi totuşi, nu reuşise să mai găsească nici una.

Poate că Molander n-a avut timp decât de baie. Poate că îşi închipuise că e singurul loc în care are nevoie să pună una. Ştiind că el avea să stea în faţa oglinzii şi să-şi scormonească spatele. Sau poate căuta prin locurile nepotrivite.

– Bună, iubitule. Eşti încă aici.

Fabian s-a răsucit spre Sonja, care venea din hol.

– Cum te simţi? a continuat ea. Arăţi groaznic. Am încercat să...

– Sunt bine, a întrerupt-o şi a încercat să-şi vină în fire. Am dormit mai mult decât trebuia şi tocmai plecam.

Avea atât de multe să-i spună, încât nu ştia de unde să înceapă.

– Fabian. S-a dus la el şi i-a cuprins faţa în mâini. Ştiu că ai o mulţime de întrebări şi te întrebi ce am de gând. Şi promit să-ţi spun. Dar mai întâi vreau să ştiu ce se petrece.

– Nu acum, Sonja. Nu pot. Trebuie să...

– Fabian, i-a tăiat ea vorba. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să vorbim unul cu altul.

– Ştiu. Dar asta va trebui să aştepte până eu...

– Până tu ce? Te întorci? Dacă o vei face vreodată. Ai lipsit toată noaptea. Ştiu că e doar munca. Nu asta-i problema. Când te-am văzut azi-dimineaţă cu tăieturi adânci în coapsă şi pe spinare, evident că am ştiut că s-a întâmplat ceva şi sunt îngrijorată. Foarte îngrijorată. Am încercat să te trezesc, dar n-am putut. Era ca şi cum ai fi fost drogat. Şi acum – a făcut un pas înapoi şi l-a măsurat din cap până-n picioare –, arăţi de parcă eşti pe punctul de a leşina.

– Sonja, nu pot face asta acum. Nu acum. Va trebui să aştepte. Bine?

– E vorba de Theodor? A sunat, vrea ca noi să...

– Nu. Tot ce ştiu e că are acum un avocat bun, care va fi cu el la interogatorii, în vreme ce aşteaptă reluarea procesului.

– Mă gândesc la el în fiecare clipă.

– Şi eu. Dar acum tot ce putem face e să aşteptăm şi să sperăm că va fi bine. Oricum, va trebui să vorbim mai târziu, iubito.

A sărutat-o pe frunte şi a pornit spre uşă.

– Am hotărât să-mi expun din nou opera.

El s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea.

Sonja a oftat.

– Ştiu. Nu asta am spus în ultimele săptămâni. Însă cei de la Dunkers au sunat ieri ca să întrebe dacă vreau

să particip la o expoziţie. Chestia e că se deschide joi. Se pare că unul dintre artişti s-a retras.

– Joia asta? Mâine?

Sonja a încuviinţat din cap.

– Nu prea ştiu cum o să reuşesc. Dar, cel puţin, am o idee.

– E grozav. Fabian a încercat să-şi stoarcă un zâmbet. Felicitări.

– Nu-s sigură că-i aşa de grozav. Dar cred că e singura cale pentru mine ca să, cum să-i zic, mistui şi să mă împac cu tot ce s-a întâmplat. Dar, cine ştie? A ridicat din umeri. S-ar putea să mor încercând.

Fabian s-a apropiat şi a luat-o în braţe. Dar, cu toate că voia doar s-o îmbrăţişeze scurt, ca îmbărbătare, Sonja s-a agăţat de el ca şi cum, de fapt, ea îl îmbărbăta.

N-a ştiut dacă a fost îmbrăţişarea sau faptul că ultimul rest de droguri i-a ieşit, în cele din urmă, din organism. Oricum ar fi fost, şi-a regăsit echilibrul şi, pentru prima dată după mult timp, n-a mai simţit că i se clatină pământul sub picioare. Poate că amândoi căzuseră atât de adânc, încât venise, în sfârşit, vremea să ajungă la fundul abisului.

– De fapt, la început am refuzat, a zis ea peste umărul lui. Dar aveau nevoie de răspunsul definitiv cel mai târziu astăzi. De aceea am adus acasă cutia, ca să văd cum mi se pare şi, când m-am trezit azi-dimineaţă, toate îndoielile în dispăruseră. Apropo, trebuie să-ţi trimit salutări de la Ingvar.

– Molander?

I-a dat drumul din braţe.

– El a fost cel care te-a ajutat să duci cutia sus?

– Da, de ce? Cineva trebuia să mă ajute, şi tu, evident, nu erai...

A întrerupt-o.

– Cât timp a stat aici?

– Mai întâi vreau să-mi spui ce...

– Sonja, cât timp? Vorbim de minute sau de ore?

– Nu ştiu ce crezi că s-a întâmplat. Dar îţi jur. N-ai de ce să-ţi faci griji.

– Ai fost cu el tot timpul? Sau l-ai lăsat să umble de capul lui?

– Fabian, e Ingvar Molander cel despre care vorbim. Colegul tău. Ce crezi...

– Te rog, răspunde doar la întrebare.

Sonja a oftat din greu.

– Nu ştiu exact cât timp a stat aici. Şi nu, n-am fost cu el tot timpul. M-a ajutat să duc sus cutia şi apoi a avut nevoie să meargă la baie. Nu ştiu dacă avea probleme cu stomacul sau ce. A stat acolo mult timp şi, în cele din urmă, a trebuit să plec.

– Cum, l-ai lăsat singur în casa noastră?

De-abia acum i-a venit acest gând şi, când i-a venit, pământul i-a fugit iar de sub picioare.

– Da. A trebuit doar să pună la plecare cheile de rezervă în cutia de scrisori.

Pivniţa. Evident a fost în pivniţă şi i-a văzut toate ideile şi indiciile. Sigur, pe cele mai multe i le dăduse lui Hillevi, dar...

– Fabian, de ce nu răspunzi?

– Ce?

– Telefonul. N-auzi că sună?

A scos Nokia, a respins apelul lui Hillevi şi a trimis rapid un mesaj.

Nu pot vorbi acum.

– De ce nu răspunzi? Şi de ce foloseşti telefonul vechi?

Hillevi i-a scris:

Bine. Când şi unde ne putem întâlni?

– Iubito, n-am timp să-ţi explic.

Tocmai am terminat întâlnirea cu Öhman, care a fost de acord să depună mărturie împotriva lui M, ceea ce înseamnă că avem destul ca să-l arestăm.

42

– *Kim.*

Persoana de la celălalt capăt a oftat şi Sleizner ştia deja încotro o ia convorbirea.

– *Te înţeleg. Dar, îmi pare rău, nu pot să fac asta.*

– De ce nu? Sleizner s-a ridicat de pe scaunul de la birou. Care-i problema?

Întotdeauna emana mai multă forţă şi solemnitate când era în picioare şi umbla de colo colo.

– Nu trebuie decât să printezi documentul anexat e-mailului pe care tocmai l-ai primit şi să-l semnezi. Mă ocup eu de restul.

S-a dus la fereastră şi s-a uitat la nişte oameni care mergeau zoriţi prin curtea secţiei de poliţie, în vreme ce respiraţia interlocutorului îi arăta că acesta şovăie.

– *Kim, îmi pare rău, pur şi simplu nu pot.*

Îţi pare rău pe dracu', muieruşcă ce eşti. S-a silit să-şi stăpânească oftatul care ar fi dezvăluit mai mult despre starea lui de spirit decât voia să se ştie.

– Ingolf Bremer... Trebuie să recunosc că mă dezamăgeşti.

– *Îmi pare rău să aud asta, dar nu-i nimic de făcut. La urma urmei, eu răspund de Comandamentul Operativ Naval. Nu tu.*

Ia te uită, acum se dă mare sculă pe basculă, da?

– Sigur, Ingolf. Tu eşti la comandă. Şi n-am zis niciodată altceva. Dar s-ar cuveni s-o laşi mai moale şi să asculţi ce am de zis.

A făcut o mică pauză, ca să arate cât de calm şi de stăpân pe sine este.

– Pentru că, dacă îmi amintesc bine, de fapt îmi datorezi o mică... Ei bine, cum să-i zic? Favoare? Nu s-a auzit decât tăcerea, semn limpede că bătălia e aproape câştigată. Nu-mi pasă, câtă vreme nu sunt făcut să aştept prea mult.

– Dar, Kim, te-am ajutat deja aseară. Trebuie să recunoşti că am făcut-o, nu?

Acum era agitat. Era evident. Aproape că-i auzea sudoarea prelingându-i-se pe frunte.

– Când am fost de acord să refuz accesul pazei de coastă suedeze în apele daneze, am încălcat toate regulile din manual. Şi totuşi, am făcut-o. Pentru tine.

– Da, ai făcut-o şi apreciez asta. Dar consider că asta e mai degrabă prima rată. Una bună, fără îndoială. Dar, considerând ce am făcut eu pentru tine, mai e cale lungă până să fim chit. E aritmetică simplă. Plus şi minus.

– Kim, mi-ar plăcea să te pot ajuta, ştii asta.

Nemernicul se ţinea tare.

– Dar aseară am mers mult prea departe. Şi ceea ce-mi ceri acum ar fi lipsit de etică şi perturbator pentru cultura cooperării în Öresund, pe care ţările noastre au reuşit s-o creeze de-a lungul anilor.

– Ingolf, lasă-mă să-ţi explic. Cel mai puţin semnificativ aspect al acestei belele este ce crezi tu despre hotărâre. Am motivele mele şi asta ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru tine. Ce este semnificativ este faptul că suedezii au nesocotit cu totul faptul că

nu li s-a dat permisiunea. Şi-au continuat, pur şi simplu, drumul pe teritoriul suveran danez. Asta e de-a dreptul o încălcare gravă şi, aşa cum am fi făcut-o în cazul Rusiei sau altei ţări, trebuie să depunem un protest oficial.

–Te rog, Kim, gândeşte-te la situaţia mea. În primul rând, noi suntem cei care am acţionat în mod necuvenit. Dacă ne susţinem acum acţiunile, nu facem decât să turnăm gaz pe foc.

–Ingolf, asta nu numai că îţi depăşeşte cu mult competenţa, îţi depăşeşte cu mult şi capacitatea. Am luat deja legătura cu Steinbacher de la Ministerul de Externe şi mă susţine sută la sută. Singurul lucru pe care îl aşteaptă este un raport oficial al incidentului, cu semnătura ta.

La capătul celălalt s-a auzit un oftat adânc. Spunea clar că Ingolf Bremer era, în cele din urmă, pe cale să se dea bătut.

–Şi, în ce priveşte situaţia ta, mi se pare că eu sunt cel care am înţeles deplin gravitatea ei. În afară de cazul în care nu te deranjează ca o anumită casetă video să devină publică, desigur.

–Kim, te implor...

–Treisprezece ani. Prea tânără ca măcar să-i iasă coşuri şi, dacă nu mă înşel, mai tânără decât fiica ta cea mică. Cum o să-i explici asta lui... Cum o cheamă?

S-a auzit un ciocănit în uşă şi un bărbat şi-a iţit capul.

–A, scuze, deranjez?

Sleizner a oftat şi a închis ochii.

–Tu ce crezi?

Tocmai pusese ipochimenul la podea.

–Te sfătuiesc să închizi uşa imediat, să te târăşti înapoi în gaura din care ai ieşit şi să te prefaci că asta nu s-a întâmplat.

Sleizner i-a făcut semn cu mâna să iasă şi a dus din nou telefonul la ureche.

– *Sorry*, unde rămăsesem?

Dar, în loc să plece, bărbatul a intrat şi a închis uşa după el.

– Uite ce-i, nu vreau să fiu pisălog, dar am stabilit să ne întâlnim astăzi. E deja trecut de ora zece şi trebuie să...

– Ingolf, două secunde. Trebuie să mă ocup de ceva. Ce întâlnire? N-am stabilit nici o întâlnire.

– Ba da, uită-te în agenda ta. De ce altceva aş fi aici?

Bărbatul s-a apropiat.

– Ar trebui să-i spuneţi că sunaţi peste două ore. În afară de cazul în care aveţi alt telefon pe care...

– Fir-ar a dracului să fie de treabă! Sleizner s-a dus spre el. În primul rând: cine mama naibii eşti? În al doilea rând: ce dracu' de întâlnire?

– Numele meu este Michael Rønning. De şapte ani lucrez la serviciul IT.

Numele suna cunoscut, dar prea vag şi îndepărtat ca Sleizner să-şi amintească unde îl mai auzise.

– Mă ocup, printre altele, de actualizarea sistemelor de securitate ale telefoanelor noastre mobile. Am luat legătura prin e-mail şi am stabilit să instalez actualizarea în această după-amiază.

– Ingolf, trebuie să te las. Te sun mai încolo.

A închis.

– Aşadar, tu eşti cel care m-a bombardat cu e-mailuri în ultima săptămână.

– Îmi pare rău dacă aşa vi s-a părut. Încerc doar să-mi fac treaba.

– Nu eşti singurul, şi exact de aceea aş vrea să mă laşi în pace.

– Credeţi-mă, aş vrea eu, a răspuns Rønning. Dar aceasta este o actualizare foarte importantă, nu doar pentru dumneavoastră, ci pentru securitatea naţională. Acoperă multe lacune semnificative ale securităţii, de aceea nu vrem să amânăm.

– Sigur, înţeleg asta. Dar... Sleizner a oftat. Cât ziceai că durează?

– Ceva mai mult de o oră, în funcţie de câtă memorie aveţi.

– Bine, atunci te aştept nu mai târziu de ora trei.

I-a întins telefonul.

– S-a făcut.

Michael Rønning a încuviinţat din cap.

– Îmi mai trebuie doar PIN-ul.

– Da, aşa ai zis. Sleizner a zâmbit. Dar asta înseamnă că-mi poţi vedea toate fotografiile şi clipurile personale.

– E adevărat. În afară de cazul în care le-aţi transferat pe computer, aşa cum vă propuneam într-unul dintre e-mailuri. Dar, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, am lucruri mai bune de făcut decât să mă uit la pozele dumneavoastră din concediu. Şi puteţi veni cu mine ca să vedeţi ce fac.

– Asta n-o să se întâmple. PIN-ul este treizeci şi opt patruzeci...

Sleizner a fost întrerupt de telefonul care s-a luminat şi a sunat.

– Stai un pic, să văd ce e.

Şi-a luat înapoi telefonul şi a citit mesajul de la Stig Paulsen, preşedintele TDC.

Ţi-am găsit micul indian în arhivă. Din păcate, treaba n-arată bine. Sună-mă.

Aşadar, Paulsen a reuşit să-l identifice pe indian, ceea ce însemna că este şi el legat cumva de TDC. Poate că aşa se cunoscuseră, el şi grăsanul chinez. Dar ce

problemă putea fi atât de gravă încât Paulsen să-i ceară să-l sune? De obicei nu voia să facă nimic la telefon.

– Ştii ceva, îmi pare rău, dar se pare că va trebui totuşi să lăsăm pe altă dată, i-a spus lui Rønning, în vreme ce-i răspundea lui Paulsen.

Care-i problema?

– Aşadar, am crezut că am spus destul de clar de ce este atât de important să...

– Ai spus cum nu se poate mai clar, i-a tăiat vorba Sleizner. Însă n-avem încotro. Nu va fi astăzi. Haide, pleacă.

L-a condus pe Rønning spre ieşire şi, în clipa în care a închis uşa în urma lui, telefonul i-a vibrat în mână.

Aşa cum spuneam: sună-mă.

43

– Măi, măi, ca să vezi. Molander şi-a desfăcut larg braţele. Zău dacă nu-i chiar fiul risipitor, care ne fericeşte în cele din urmă cu prezenţa sa.

Fabian a încuviinţat din cap în vreme ce intra în sala de şedinţe.

– Aşa-i, în toată strălucirea mea, a zis, nelăsând să-i şovăie zâmbetul pe care îl exersase în oglinda liftului cât timp a urcat şi mai făcând şi cu ochiul, cireaşa de pe tort.

– De fapt, arăţi cam mototolit, în ciuda faptului că probabil ai prins mai multe ore de somn de frumuseţe decât noi ceilalţi la un loc, a continuat Molander. O noapte grea?

Fabian s-a răsucit spre Molander, care îi zâmbea cu acea expresie provocator sarcastică pe care o arbora de atâtea ori. Înainte o interpretase ca un soi de farmec inofensiv şi, în miezul lui, cordial. O modalitate de a destinde atmosfera când risca să devină prea apăsătoare. Ochii lui arătau la fel, dar acum, când Fabian i-a prins privirea, a perceput în spatele lor o întunecime care nu-şi dorea nimic mai mult decât să mai răsucească cuţitul în rană de câteva ori, de amorul artei.

– Într-adevăr, după cum ar trebui să știi mai bine ca oricine, a zis, și a văzut cum zâmbetul lui Molander se stinge o clipă, înainte să și-l pună stângaci la loc, cu buza de sus tremurând un pic.

– Ce vrei să zici? Nu pricep prea bine.

– Nu?

Fabian continua să se uite în ochii lui Molander și a așteptat până ce tăcerea din încăpere a devenit palpabilă.

– Din câte mi s-a spus, tu ești cel care a ajutat-o pe Sonja să ducă la noi acasă acea operă de artă, după ce ai amenințat că o distrugi dacă nu vine să și-o ia înapoi, a zis, în cele din urmă. Dar, date fiind experiențele ei cu acea operă anume, n-ar trebui să fie un șoc pentru tine, și, dacă-i pe-așa, pentru nimeni din această încăpere, faptul că revederea ei a avut câteva repercusiuni emoționale care ne-au ținut treji în cea mai mare parte a nopții. Așa că, nu, n-aș zice că am dormit mult.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să știu. Molander a încuviințat din cap. Nu pot decât să dau vina pe propria mea lipsă de somn.

Fabian n-a răspuns. Avea de gând să se angreneze în mascarada lui Molander, însă doar atât cât trebuia, și avea să se asigure că Molander știe asta, altfel avea să-l mănânce de viu cu prima ocazie.

– Bine, poate că ar trebui să ne punem pe treabă cât e încă lumină afară, a zis Astrid. După cum știți, suntem deja în urmă față de program și eu trebuie să plec curând. S-a răsucit spre Fabian. Așa că va trebui să mai ții pentru tine cele petrecute în Öresund în noaptea trecută. Din câte știu eu, încă nu e clar dacă Milwokh s-a înecat sau a izbutit să înoate până la țărm.

– Aşa este, a zis Fabian, încuviinţând din cap. Aproape că aş zice că cele mai multe lucruri arată...

– Promit să-ţi spun când am terminat, l-a întrerupt Astrid. Să sperăm că, dacă e în viaţă, o să stea potolit după evenimentele din noaptea trecută. Dar asta nu înseamnă că avem timp să fim leneşi sau să ne culcăm pe o ureche. Suntem în urmă, practic, cu fiecare dintre cazurile noastre, aşa că hai să ne gândim la asta ca la şansa noastră de a recupera timpul pierdut.

S-a răsucit şi a arătat cu amândouă mâinile spre table.

– Interogările care ar fi trebuit să fie făcute demult nu mai pot să aştepte. Trebuie să fie cercetate locurile faptelor şi trebuie să fie strânse dovezile.

Astrid avea dreptate, desigur. Aveau de muncit zdravăn înainte să se răcească pista. Dar nimic din toate astea nu era nici pe departe important, în comparaţie cu găsirea locului în care ascunsese Molander probele. Fără ele, nimic din ce ar fi făcut ei nu ar duce la un rezultat.

– Irene, a continuat Astrid. Vreau să vorbeşti cu părinţii adoptivi ai lui Milwokh.

Irene a încuviinţat.

– Ştiu că ai fost acolo cu numai câteva luni înainte. Însă atunci a fost vorba despre fiica lor, şi există o posibilitate vagă ca el să-i fi contactat acum, când nu poate merge acasă. Şi, Klippan. Te trimit să vorbeşti cu cei din agenţia de închirieri de ambarcaţiuni.

– Sigur. E în ordine.

– Pot să pun o întrebare? a zis Fabian.

– Dacă o faci repede. După cum spuneam, suntem în urmă.

– Cum merge în sectorul tehnic?

– Corect.

Astrid s-a răsucit spre Molander.

– Aş zice ca pe roate. Molander a zâmbit. Cu excepţia celei mai recente crime, îl putem lega pe Milwokh de aproape tot. Şi nu-mi fac griji că n-o să găsim ceva care să-l lege şi de crima din cadă.

– Aproape tot? a zis Fabian. Poate că e vremea să spui un pic mai clar.

– Uite ce-i, totul e sub control. Nu-i nevoie să te agiţi.

– Cine zicea ceva de agitaţie? Cred doar că e cu adevărat vremea să revedem aşa cum se cuvine lucrurile pe care le ai şi cele care încă lipsesc. În acest fel, ştim la ce să dăm prioritate. Aşa încât propun să ne continuăm şedinţa jos, în laboratorul tău, presupunând că acolo ţii probele.

– Grozav, să mergem.

Astrid s-a uitat la ceas.

– Oricum mă îndrept într-acolo.

– Staţi un pic.

Molander a ridicat mâinile.

– Îmi cer scuze dacă nu m-am exprimat limpede. În condiţiile de faţă, avem dovezi care îl leagă de toate locurile faptelor, în afară de apartamentul din Planteringen. Cu alte cuvinte, pe asta ar trebui să mă concentrez. În loc să vă ţin o prelegere jos, în laborator. Asta va trebui să aştepte.

– Bun, ce credeţi, ceilalţi? a zis Astrid. O facem mai târziu?

– Sunt de acord.

Klippan a ridicat din umeri.

– Şi eu, a zis Irene. Dar aş vrea să ştiu când o să te duci la apartamentul lui. Asta pare să fie o prioritate.

– Şi barca de cauciuc, i-a ţinut isonul Klippan.

– De îndată ce pot. Păi, ascultaţi-vă singuri, a răspuns Molander. Sunt multe de făcut. Aşa că ce-ar fi să punem punct acum, ca să ne apucăm de treabă?

– Bun. S-a făcut, a zis Fabian, fără să-l scape din ochi pe Molander.

– Bine. Cred că putem avea încredere că Ingvar ştie ce are în congelator, a zis Astrid.

A început să-şi strângă hârtiile, în vreme ce Molander şi ceilalţi s-au ridicat să plece.

– A, şi, Fabian. Vreau să te duci să vorbeşti cu Hanna Brahe.

– Cine-i? a zis, cu gândurile gonind înapoi spre casa lui Molander şi spre pivniţa cu congelatorul încastrat.

– Iubita lui Mattias Larsson. Ea este cea care l-a găsit în cadă şi ne-a chemat. Aseară nu era într-o stare care să permită interogarea. Dar ne-a sunat ca să spună că acum e pregătită.

Cum de nu s-a gândit la asta înainte? Acolo trebuie să-şi ţină Molander probele. Asta a văzut când a fost acolo ultima dată.

– Bine.

S-a ridicat şi i-a urmat pe ceilalţi spre uşă.

– Trimite-mi datele ei de contact şi iau legătura cu ea astăzi.

Trebuia să ajungă acasă la Molander cât mai curând posibil. Molander putea să-l urmărească prin GPS cât poftea. N-avea importanţă.

– Nu, nu astăzi. Acum, te rog.

Fabian a încuviinţat din cap şi a ieşit. Din păcate, fusese de acord să se întâlnească cu Hillevi. Dar asta trebuia să mai aştepte. În acest moment, orice altceva trebuia să mai aştepte.

44

Unde ești? N-am zis Preem de pe Sodra Hunnetorpsvagen?

Fabian a intrat pe aleea lui Molander, a oprit motorul și a răspuns la mesajul lui Hillevi Stubbs. Hotărâseră să se întâlnească la o benzinărie, ca lui Molander să i se pară că face plinul. Acolo mai erau și o spălătorie auto și o pizzerie, ceea ce ar trebui să le dea cel puțin douăzeci de minute înainte să pară prea suspect.

Nu pot să ajung.

Dar n-avea rost acum să-și parcheze mașina altundeva și să ia bicicleta sau autobuzul. Oricum, Molander ar ști exact unde se află. Și, dacă avea dreptate în privința probelor, ar putea să aranjeze arestarea imediat.

Ce s-a întâmplat? Pot să te sun?

S-a dus repede în spatele casei și a băgat cheia cu alb, cu codul pe ea, în ușa terasei. Se părea că Molander observase ultima lui vizită în casă și trebuie să fi știut că exista riscul să intre din nou nepoftit. Și totuși, cheia s-a potrivit și s-a răsucit cu ușurință.

N-am timp să explic. Ne vedem peste 40 de minute pe Skaragatan, la nr. 12.

Poate că n-a avut timp. Poate că și Molander lucra contracronometru. Probabil că nu era așa de pregătit

cum voia să pară. Ambuscada din noaptea trecută putea foarte bine să fi fost o încercare disperată de a stinge incendiul provocat de faptul că Milwokh a atacat aproape în același timp în care Molander se uita cum Mattias Larsson se zbate în cadă.

Ideea că plantase indicii pe noptieră ca să alimenteze bănuielile lui Fabian trebuie să fi fost o explicație la care s-a gândit după aceea, în disperare.

Pe de altă parte, instalarea unor dispozitive de urmărire în casa lui Fabian era altă poveste, și probabil fusese plănuită demult, la fel ca amenințarea că va distruge probele împotriva lui Milwokh, ceea ce era un semn clar că era conștient de o vreme că bănuielile la adresa lui nu muriseră odată cu Hugo Elvin.

A privit repede prin living, care arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Sigur, nu trecuseră decât douăzeci și patru de ore de atunci, așa încât întrebarea reală era dacă Molander trecuse măcar pe acasă de atunci.

Și-a continuat drumul în jos, pe treptele pivniței, deplin conștient de riscul ca Molander să-i urmărească fiecare pas pe un ecran aflat pe undeva. Să sperăm că era prea ocupat ca să ajungă aici la timp și să intervină. Când a ajuns în pivniță, și-a vârât degetul în micul orificiu din perete, a deschis capacul și a tastat codul, făcând ușa de metal să se deschidă.

Desigur, aici păstra probele împotriva lui Milwokh. Încăperea cu multele ei rafturi și vitrine pline cu arme confiscate și tot soiul de probe din cazuri mai vechi era, practic, făcută anume pentru asta.

S-a dus la congelatorul încastrat care se afla în partea din spate a încăperii și l-a deschis.

Nu era gol. Nici pe departe. Și totuși, ceva nu era în ordine. Arăta la fel ca înainte, cu o mulțime de cutii de plastic și borcane de diferite forme și mărimi,

cu etichete pe ele. Sau poate nu? Simţindu-se brusc nesigur, Fabian a luat una dintre cutii.

Pateul de ficat al lui Gertrud.

A scos capacul şi a descoperit că era, într-adevăr, plină cu ceva care arăta a pateu făcut în casă. Dar nu avea nici un miros. A atins uşor suprafaţa pateului. Era îngheţat. Însă când a apăsat mai tare, degetul a pătruns uşor până la fund.

Prin urmare, pateul nu era îngheţat deplin. Asta nu putea să însemne decât că acele cutii pe care le văzuse înainte, în care erau probele, fuseseră schimbate de curând cu resturile de mâncare lăsate de Gertrud în frigider. A cercetat alte câteva cutii şi toate erau la fel. Dacă nu era *Cartofii gratinaţi ai lui Gertrud*, era *Lasagna lui Gertrud*, şi nimic nu era complet congelat.

Vocea de departe părea să fie a unei fete care trecea pe lângă casă vorbind la telefon. Sau, de fapt, nu, nu era o *fată oarecare*. Vocea părea cunoscută. Prea cunoscută. S-a răsucit, încercând să vadă de unde vine, şi şi-a dat seama că nu se aude din afara încăperii, ci dinăuntru, sau, mai exact, de pe unul dintre numeroasele rafturi.

– *... eşti aici?* a auzit când a ajuns destul de aproape.

– Hei? a strigat spre raft. Sunt Fabian Risk. E cineva acolo?

– *Te rog, răspunde-mi dacă eşti aici.*

Suna aproape ca a propriei... Dar nu, nu putea fi adevărat.

– *Greta, ştiu că eşti aici. Poate că nu vrei să vorbeşti fără Esmaralda.*

Ea era. În afară de cazul în care îşi pierduse cu totul minţile, Matilda era cea care vorbea. Propria fiică.

– *Dar te implor. Te rog să-mi răspunzi. Trebuie să ştiu.*

Numai că nu pricepea cum sau de ce.

– Greta. Dacă eşti aici, te rog să te arăţi.

A început să cerceteze raftul, dând deoparte câteva toporiști și o serie de sticluțe cafenii pline cu tot soiul de lichide. Dar n-a găsit nimic care să explice vocea.

– N-o să dureze mult. Îţi jur.

Nu până ce s-a uitat mai bine la marginile raftului, care s-a dovedit a nu fi deloc încastrat.

– Dă-mi doar un semn. Orice. Nu contează ce.

Pe lângă faptul că partea dreaptă a raftului s-a mișcat cu unul sau doi milimetri când l-a zgâlțâit, pe ambele părți se vedea o linie subțire între raft și perete.

– N-am decât o întrebare. Răspunde-mi, şi jur că te las în pace.

Fără să știe cum, trebuie să fi împins raftul în direcţia potrivită, pentru că s-a auzit brusc un ţăcănit şi raftul s-a deschis ca o uşă.

– Te rog, fă-o pentru mine. Nu pot să mai stau aşa, fără să ştiu.

Spaţiul fără ferestre din spatele rafturilor n-avea decât câţiva metri pătraţi şi era mobilat cu un scaun de birou vechi, o bibliotecă plină până la refuz şi un birou pe care stătea un computer cu difuzoare de o parte şi de alta.

– Te rog, Greta. Te implor.

Pe ecran apărea acelaşi soft audio ca în computerul lui Elvin. Un program care fusese declanşat de vocea Matildei şi acum înregistra pe hard disk ceea ce spunea ea.

– Nu poţi să spui A şi apoi să nu te mai sinchiseşti de B. Zău că nu se cuvine.

A studiat undele care oscilau pe canalul numit *Pivniţa.*

– Aşa că te mai întreb o dată, a continuat Matilda. *După asta, jur că n-o să te mai chem niciodată.*

Celelalte canale purtau numele *Coridor sus, Coridor jos, Living, Baie, Bucătărie, Dormitor, Cameră copil 1, Cameră copil 2* și, în cele din urmă, *Atelier*.

– *Cine din familia mea... o să moară?*

Timpul, gândurile lui, încăperea în care se afla. Totul se învârtejea, pământul i-a fugit de sub picioare încă o dată, și a trebuit să se așeze pe scaun înainte să i se înmoaie genunchii.

– *Cine, Greta? Spune-mi doar cine.*

Scotocise, practic, întreaga casă, fusese peste tot. Și totuși, n-a observat că în fiecare încăpere erau microfoane. A încercat să deruleze axa temporală, ca să vadă cât de vechi sunt înregistrările. Dar se părea că acea funcție este dezactivată când programul înregistra.

În schimb, a observat simbolul video în colțul de sus, dreapta. Nu-și amintea să-l fi văzut în versiunea softului pe care o avea Elvin și, când a dat clic pe el, s-a deschis o nouă fereastră, împărțită în nouă părți egale. Nouă imagini în mișcare care arătau câte o încăpere din casa lui.

45

Aici locuieşte familia *Wikholm*, scria pe o placă de pe cutia de scrisori din faţa casei din Påarp unde Irene s-a oprit şi şi-a parcat motocicleta Ducati. Aici locuiau părinţii lui Pontus Milwokh. Sau Pontus Hao Wikholm, aşa cum era cunoscut pe atunci. Într-o casă din cărămidă netencuită, cu o antenă de satelit, cu un şopron pentru maşini şi o peluză mică, tunsă cu migală, pe care nu era nici o buruiană.

În primăvară venise aici să le spună că fiica lor, Soni Wikholm, care distribuia presa, fusese omorâtă. Asta era una dintre cele mai rele părţi ale muncii sale. Copiii ar trebui să trăiască mai mult decât părinţii. Punct. Acum era acolo ca să-i facă să treacă prin ceva şi mai rău, spunându-le că singurul lor fiu era, foarte probabil, un criminal în serie.

Nu era nimic normal în cazul acesta. Nimic. Coincidenţele aparent aleatorii tot apăreau şi, cu toate că era perfect logic ca ea să dea vestea, îşi dorea cu înflăcărare ca Astrid să-i fi cerut asta altcuiva.

Nu vestea în sine dorea s-o evite, ci pe părinţi şi, înainte chiar să fi coborât cricul motocicletei şi să-şi fi scos casca, a fost copleşită de aceeaşi nervozitate pe care o simţise data trecută când fusese aici. Starea

de spirit după ce le-a spus de moartea fiicei lor o făcuse să-şi dorească să fie oriunde altundeva, numai acolo nu.

– Iată-te! a strigat o femeie cu pielea albă ca laptele şi părul cârlionţat roşcat, care părea să fi fost periat ore în şir în aşteptarea acestei vizite. Salut, bine ai venit! a continuat, făcându-i semn cu mâna din prag. Börje te aşteaptă.

– Salut, Ing-Marie.

A intrat în hol, unde totul era într-o nuanţă de cafeniu.

– Aşadar, ne întâlnim din nou.

Femeia s-a strecurat pe lângă Irene şi a întins mâna spre uşă, ca şi cum nu putea fi închisă destul de repede.

– Descalţă-te aici şi apoi te rog să intri.

A chicotit, agitată, şi şi-a şters fruntea, care îi strălucea.

Şi livingul era cafeniu. Podeaua era acoperită cu un covor bej care prinsese şi timpuri mai bune, iar pereţii erau lambrisaţi cu plastic care imita lemnul. Cele două ferestre erau ascunse după plante verzi enorme, care efectiv opreau cea mai mare parte a luminii de afară. Un televizor atât de mare, încât Irene a trebuit să se întrebe cum l-au adus înăuntru, era centrul de interes firesc al încăperii.

Soţul era tolănit într-un fotoliu şi n-a dat semn că vrea să se ridice şi să-i strângă mâna. În schimb, a apăsat unul dintre butoanele de pe braţul fotoliului ca să pornească funcţia de masaj, făcând fotoliul să zbârnâie şi să vibreze.

– Dragă, poliţia e aici.

Femeia s-a răsucit spre Irene.

– Ei bine, te rog să iei loc şi să te serveşti.

Irene a ocolit măsuţa de cafea, pe care erau cafea, frişcă şi chec marmorat, şi s-a aşezat pe marginea canapelei

de pluş, neştiind dacă să treacă direct la subiect sau să încerce să amortizeze lovitura.

– După cum sunt sigură că v-aţi dat seama, de data aceasta sunt aici pentru Hao.

Femeia a încuviinţat.

– Da. Nu mai ştim nimic de el de mult timp.

– Nu. Şi mă tem că am veşti proaste.

La fel ca la ultima ei vizită, bărbatul avea ochii fixaţi asupra unui punct aflat la câteva zeci de centimetri de faţa lui şi, dacă n-ar fi clipit din când în când, ea ar fi avut motive serioase să creadă că el este o statuie de ceară incredibil de realistă. În schimb, femeia tot înghiţea, cu toate că nu pusese nimic în gură, şi ochii îi fugeau în toate părţile. Spre soţ. Spre cafea. Spre checul marmorat. Spre eczema de sub verigheta care îi era prea strâmtă.

– Înţeleg, a zis femeia, în cele din urmă. Aşadar, a fost ucis şi el?

– Nu, a răspuns Irene, uluită de întrebare. Cu toate că nu suntem siguri că e în viaţă. Dar ceea ce am venit să vă spun este...

– Börje, vrei să-ţi toarne mămica o ceaşcă de cafea? i-a tăiat vorba femeia, adresându-se bărbatului, care a încuviinţat din cap scurt. Doar nu vrem să se răcească, nu-i aşa?

A râs din nou, nervos, şi-a şters cu un şerveţel transpiraţia de pe buza de sus şi a pus într-o cană cafea, un pic de frişcă şi patru bucăţele de zahăr.

– Poftim, dragă.

A împins spre el cana cu mâna tremurătoare.

– Scuze, unde rămăsesem?

– Fiul vostru, a zis Irene, observând că era clar că ea n-avea să fie servită, ceea ce n-avea importanţă, dat fiind că nu mai avea chef de cafea, iar checul marmorat

nu era preferatul ei. Totul indică faptul că în ultima lună a omorât cinci persoane.

Femeia a înghițit din nou în sec.

– Poate că ați citit în ziare despre unele dintre crime.

– Nu prea citim ziarele. Nu-i așa, Börje, nu le citim, nu? Sunt așa de pline de prostii și minciuni, că întrec măsura. Nu asta tot spui tu?

Bărbatul și-a sorbit cafeaua ca și cum nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să se termine toate astea ca să se poată întoarce la viața lui în fața televizorului.

– Bine, păi, totuși, așa stau lucrurile. Fiul vostru a...

– Ne-am închipuit că asta o să se întâmple, a zis brusc bărbatul și a apăsat pe un buton, care a făcut din nou fotoliul să nu mai scoată nici un sunet.

La fel ca ultima dată când fusese acolo, în primăvară, reacția lui Irene a fost surprinderea. Nu la ceea ce a spus bărbatul, sau pentru că a vorbit. Nu, a fost vocea subțire, stridentă, atât de nepotrivită la un bărbat atât de corpolent.

– Da, e adevărat, a încuviințat femeia, turnându-și cafea în ceașcă.

– De ce?

Irene s-a răsucit spre femeie.

– O, nu știu.

Femeia a ridicat ceașca să bea, dar a pus-o la loc, din cauză că mâna îi tremura prea tare.

– El era, pur și simplu, prea... Cum să-i...

– El a fost întotdeauna un delincvent, a intervenit bărbatul.

– Așa e, delincvent era cuvântul pe care îl căutam.

– În ce fel era delincvent?

Irene și-a imaginat un pitic prins în capcană în trupul masiv care se revărsa de-a binelea din fotoliu.

– Întotdeauna era pus pe rele.

Bărbatul s-a răsucit spre ea.

– Era doar o chestiune de timp până să devină grav.

– Da, e absolut adevărat.

Femeia a încuviinţat din cap cu convingere.

– Nu, nu putem zice că suntem prea surprinşi. Apropo, vrei nişte cafea?

– Nu, mulţumesc, am băut deja prea multă astăzi, a minţit Irene, fără să priceapă cum de ăştia doi au primit aprobarea de adopţie. Asta înseamnă că aţi bănuit ceva de un timp încoace? Aţi ştiut după prima crimă, băieţelul din Bjuv, că este implicat fiul vostru?

– Aşa cum zicea nevastă-mea, nu citim ziarele.

Bărbatul a lăsat cana din mână, calm.

– Îmi dai o felie de chec?

– Sigur, dragă. Îţi dă mămica.

Femeia a pus o felie de chec marmorat pe o farfurie şi i-a dat-o.

– Nu, nu ne dăm în vânt după ştiri.

– Păi, atunci vă pot spune că fiul vostru a îndesat un băieţel într-o maşină de spălat şi a pornit ciclul, ceea ce înseamnă că după douăzeci de minute a fost ucis prin centrifugare.

Femeia a rămas tăcută, dar buza de jos care-i tremura spunea o mulţime de lucruri. Bărbatul continua să nu aibă nici o reacţie, doar îşi molfăia liniştit checul.

– Când aţi avut ultima dată vreo veste de la el? a continuat Irene.

I-a părut rău că a refuzat cafeaua. Nu pentru că şi-ar fi dorit-o, dar ar fi fost un semnal clar că n-au terminat discuţia.

– A dispărut în clipa în care a terminat şcoala, a zis femeia, luându-şi şi ea o felie de chec.

– Aşadar, şi fiul a dispărut, la fel ca fiica?

Şi-a plimbat privirea de la unul la altul, aşteptând un răspuns care nu venea.

– Cred că o să mai fac nişte cafea.

Femeia a dat să se ridice.

– Ing-Marie, aş prefer să stai aici şi să-mi răspunzi la întrebări.

– N-aş zice că a dispărut, a spus bărbatul. Citise o carte despre un tip care dădea cu zarul. A încercat şi el, şi zarul i-a spus să ne părăsească şi să nu se mai întoarcă niciodată. Şi bine că am scăpat de el, dacă mă întrebi pe mine.

– Dar nu te întreb pe tine, ci pe soţia ta.

Irene s-a răsucit spre femeie, a cărei buză de jos tremura din nou.

– N-ai mai avut nici o veste de la el de atunci?

Femeia a înghiţit în sec şi s-a uitat în jur după ceva sigur pe care să-şi fixeze ochii.

– N-ar trebui să-i spui de momentul în care a luat legătura cu tine şi că erai pe cale să-i transferi toate economiile noastre? a zis bărbatul. Sau ai ales să uiţi asta? În acel moment era în Asia, jucând pocher.

– Aşa-i.

Femeia a încuviinţat din cap.

– Însă...

– Cum ziceam, n-avem habar unde este acum. Nici măcar nu ştiam că s-a întors în ţară, a continuat bărbatul, întrerupând-o.

– Şi ceea ce nu ştii nu-ţi poate face rău, a adăugat femeia. Nu-i aşa, Börje, nu asta tot spui tu?

Irene voia s-o întrebe pe femeie cum suportă să-şi petreacă mai mult de o oră în aceeaşi casă cu soţul ei. Dacă o lovea. Dacă şi-a molestat copiii. Şi dacă da, de ce nu a făcut plângere. Voia să sape până ce găseşte ceva destul de grav ca el să fie închis pentru mult timp.

– Iată numărul meu, în cazul în care se hotărăşte să ia legătura cu voi.

A împins cartea de vizită peste masă, spre femeie.

– Sau dacă vă mai gândiţi la ceva ce aţi vrea să-mi spuneţi.

– A, nu, n-o să mă mai gândesc la nimic altceva.

Femeia s-a uitat la soţ.

– Dar presupun că nu ştii niciodată ce gânduri îţi pot trece prin cap. Tu ce zici, Börje?

– În afară de cazul în care vrei cutia din pivniţă cu lucrurile lui. Poţi să le iei liniştită.

– Da, asta-i o idee bună, Börje.

Femeia a bătut din palme.

– Acum, că ne-am descotorosit în sfârşit de lucrurile lui Soni, putem scăpa şi de cele ale lui Hao. Minunat. Cum se zice? *Win-win*.[1]

---

[1] „Câştig-câştig“, „toată lumea câştigă“ (în limba engleză în original)

46

Suntem la interogatoriu. Răspunsul a venit după ce Fabian a încercat pentru a treia oară să dea de avocata lui Theodor, Jadwiga Komorovski. *Sun de îndată ce terminăm. Avem multe de vorbit.*

Fabian era deja foarte îngrijorat de situaţia lui Theodor, iar mesajele de la Jadwiga nu-l ajutau cu nimic să se liniştească. Dacă ar fi fost ceva ce putea să facă, orice, ar fi făcut cât ai clipi. Fără să stea pe gânduri, ar fi lăsat baltă orice şi ar fi dat fuga să ajute. Dar nu putea să facă nimic. În afară de aşteptarea ca ea să-l sune.

A intrat în parcarea de lângă clădirile cu trei niveluri de pe Skaragatan. Un pic mai departe a zărit silueta durdulie a lui Hillevi Stubbs sub un stejar uriaş. Judecând după felul în care umbla de colo colo cu braţele încrucişate, era prost dispusă.

Fabian nu ştia la ce distanţă se află de apartamentul de la etajul doi, la numărul 12, unde Hanna Brahe, iubita lui Mattias Larsson, locuia împreună cu părinţii ei. Interogarea ei era motivul său oficial pentru a se afla aici. Acestea fiind spuse, nu ştia ce precizie are dispozitivul de urmărire GPS dintre omoplaţii lui, aşa că, în ultimă instanţă, nu putea decât să spere că Molander n-o să-i considere ciudată poziţia.

A intrat cu spatele într-un loc rezervat vizitatorilor şi tocmai oprea motorul când telefonul a început să-i vibreze.

Numărul nu era în agenda lui, dar l-a recunoscut din noaptea trecută, când era în legătură cu paza de coastă. A respins apelul, a ieşit din maşină şi s-a dus la Hillevi, care se oprise şi se uita urât la el.

Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama pentru ce sunau cei de la paza de coastă, şi nu-i era greu să priceapă de ce sunt supăraţi şi, probabil, pe cale să-i facă raport la poliţie. Ar fi fost ciudat să n-o facă. Cu toate că pistolul a avut tot timpul piedica pusă, cu siguranţă comisese un delict grav când i-a ameninţat.

– Salut, a strigat. Îmi pare rău că am întârziat, însă...

– Salut, i-a tăiat vorba Hillevi. Ţi se pare că sunt un confesional sau aşa ceva?

– Ăăă, poftim?

– Nu, e în ordine. Aşa că fă-ne amândurora un bine şi scuteşte-ne de partea cu „iartă-mi mie păcatele". Spre deosebire de ceea ce par să creadă unii, n-avem la dispoziţie tot timpul din lume. Uite care-i treaba. Tocmai am fost la...

Cu toate că telefonul său era pus pe vibraţii, a reuşit s-o întrerupă pe Hillevi, care şi-a azvârlit mâinile în aer, într-un protest tăcut, pe când el respingea din nou apelul celor de la paza de coastă.

– Continuă.

Fabian şi-a pus telefonul înapoi în buzunar.

– Cu siguranţă pot să încerc.

Hillevi i-a oferit un zâmbet foarte tăios.

– Mi-am petrecut dimineaţa la închisoarea Fosie, vorbind cu Conny Öhman. Şi în restul zilei am bătut pasul pe loc, aşteptându-te pe tine.

– Şi cine-i Conny Öhman?

– Un bețiv din Munka Ljungby care își bătea nevasta și e în închisoare pentru că a omorât-o în primăvara asta. Cel puțin, pentru asta a fost condamnat. Dar, în realitate, Molander a fost în spatele crimei.

– Și care-i legătura lui Molander cu acest tip, Conny, sau cu soția lui, dacă-i pe-așa?

– Probabil că nu există.

Hillevi a ridicat din umeri.

– În afară de faptul că era un țap ispășitor perfect, de vreme ce soția făcuse deja câteva plângeri la poliție pentru lovituri grave. Chestia e că am izbutit să-l fac pe Conny să vadă că a fost folosit, și a acceptat să depună mărturie împotriva lui Molander.

– Foarte bine, dar tot nu pricep. Dacă nu există nici o legătură, de ce...

– Poate că avea simptome de sevraj, ce știu eu?

Hillevi a ridicat din umeri.

– La fel ca în cazul lui Ingela Ploghed. Din câte știu, a fost foarte cuminte aproape doi ani, așa că, probabil, nu și-a mai putut înfrâna nevoile. Trebuia să dea frâu liber energiei acumulate și frustrării. În cazul copiilor, se spune că au furnici în pantaloni. Dar să lăsăm asta în seama psihiatrilor. Ideea este că avem destul ca să-l arestăm. Așa că vreau să te duci direct la secția de poliție și să intri într-o cameră cu Astrid, ca să poți...

– Îmi pare rău, a întrerupt-o Fabian. Nu pot.

– De ce? Cum adică, nu poți? Sigur că tu... Blestemăția aia a început din nou.

Hillevi a arătat spre buzunarul lui, unde ecranul luminat al telefonului se vedea prin țesătură.

Din nou paza de coastă.

– Poate să aștepte, a zis Fabian. Acum ascultă-mă. Chestia e că Molander...

– Nu, n-o să stau aici luptându-mă pentru atenţia ta cu un blestemat de telefon. Ori îl închizi de tot, ori răspunzi şi termini cu asta.

Fabian a încuviinţat din cap şi a respirat adânc înainte să răspundă.

– Sunt Fabian Risk.

– *Iar eu sunt Gert-Ove Helin de la paza de coastă din Helsingborg.*

– Da, mi-am închipuit şi, înainte să începi, vreau doar să ştii că înţeleg dacă eşti supărat pentru cele întâmplate noaptea trecută.

S-a întors cu spatele la Hillevi, încercând să nu-i mai audă oftaturile furioase.

– *Da, nu cred că am mai auzit aşa ceva în toţi anii petrecuţi aici la...*

– Gert-Ove, i-a tăiat vorba Fabian. Nu vreau să fiu nepoliticos. Dar s-a nimerit să fiu în mijlocul unei întâlniri importante, aşa că, în afară de cazul în care mai ai şi altceva de spus, cred că ar trebui să faci, pur şi simplu, acel raport la poliţie şi poţi conta pe deplina mea colaborare. Bine?

– *Da, da, sunt sigur că totul va fi bine. Uite, îi cunosc destul de bine pe Bengan şi Sylen după douăzeci şi doi de ani de lucru cu ei, şi tipii ăştia pot fi mari cârcotaşi când îi apucă. Îmi place să-i numesc „adevărata ameninţare climacterică". Te-ai prins? Nu „climatică", „climacterică". Ştii, menopauza.*

Îl auzea pe Gert-Ove chicotind la propria glumă.

Hillevi i-a apărut în faţă şi a bătut cu degetul în ceas, nerăbdătoare. Fabian i-a răspuns semnalându-i cu cealaltă mână că bărbatul de la celălalt capăt nu se mai opreşte din trăncăneală.

– *Chestia e că am luat legătura cu colegii noştri danezi, ca să pricep mai bine cele întâmplate*, a continuat

Helin. *Şi poţi spune multe despre danezi, dar se întâmplă să mă tutuiesc cu Ingolf Bremer, marele ştab de la Comandamentul Operativ Naval şi, citind printre rânduri, ordinul de a vi se refuza accesul la apele teritoriale daneze a venit de mai sus.*

– Ştiu foarte bine cine a dat ordinul, de aceea am acţionat în acel fel. Nu este o scuză, dar în acel moment n-am văzut nici o altă cale.

– *Te înţeleg. Dar trebuie să-mi înţelegi poziţia.*

– Uite ce-i, Fabian, destul.

Hillevi a oftat adânc, demonstrativ.

– E ridicol. Tu fă în continuare orice o fi ceea ce faci, iar eu mă întorc la ale mele.

– Nu, stai.

Fabian a prins-o de braţ.

– *Altfel unde am ajunge?* a continuat Gert-Ove.

– Exact, de aceea îţi propun să faci ce crezi că trebuie.

– *Da, până acum cincisprezece minute chiar nu vedeam cum aş putea să nu-ţi fac raport. Dar când s-a dovedit că ai avut tot timpul dreptate, am hotărât să bag toată povestea într-un sertar. Asta voiam să-ţi spun.*

– Nu prea înţeleg.

Fabian a ridicat cealaltă mână ca să împiedice o izbucnire a lui Hillevi, care părea gata să explodeze.

– Cu ce am avut dreptate?

– *N-ai auzit de vapor?*

– Ce vapor?

– *Fir'aş al naibii. Am presupus, pur şi simplu, că v-au fost transmise acele lucruri.*

– Ce lucruri?

Fabian îşi dădea seama că trupul urma să-i fie inundat de adrenalină.

– Nu ştiu dacă ai observat azi-noapte, dar un cargou cu numele M/S Vinterland *trecea prin Öresund în vreme ce făceai giumbuşlucuri cu băieţii.*

– Da, mi-l amintesc bine.

Simţea încotro se îndreaptă conversaţia şi a pornit înapoi spre maşină.

– De fapt, a trecut destul de aproape de noi ca să ascundă câteva minute barca de cauciuc.

– Fabian! l-a strigat Hillevi. Cred că glumeşti!

– Îţi explic în maşină, a strigat spre ea. Haide, grăbeşte-te. N-avem timp!

– Nu-i treaba noastră să supraveghem lucrurile la acea depărtare spre nord. Dar n-am priceput de ce după câteva ore s-a abătut brusc de la cursul spre Fredrikshamn, virând mult spre est. Aşa că i-am contactat, dar n-am primit răspuns.

Hillevi încă nu se clintise de sub stejar când Fabian a ajuns la maşină şi a deschis portiera din partea şoferului. Dar apoi s-a înduplecat, în sfârşit, şi a pornit în grabă spre el.

– N-au raportat decât după câteva ore. Sau, mai exact, acum cincisprezece minute.

47

Drumul spre Halmstad ar fi trebuit să dureze cel puţin o oră, însă Fabian s-a oprit la Gara Centrală ca s-o lase pe Hillevi, care lua trenul înapoi spre Helsingborg, la doar patruzeci şi cinci de minute după ce plecaseră din parcarea de pe Skaragatan. Chiar şi aşa, o voce din el striga că putea să conducă oricât de repede poftea. Oricum era prea târziu.

În adâncul său, nu crezuse nici o clipă cu adevărat că Milwokh s-a înecat. Dar cu siguranţă nu s-a aşteptat să ajungă la bordul unui cargou şi să-l silească să-şi schimbe cursul.

Cu numai câteva ore înainte, asta era exact ceea ce nădăjduia. Ca Milwokh să fie încă în viaţă, să poată răspunde la întrebări. Dar acum, când trebuia ca acele răspunsuri să fie puse în balanţă cu riscul altor crime, ar fi preferat, fără discuţie, un făptaş mort şi un milion de întrebări fără răspuns.

Pe drum a încercat de câteva ori să dea de Frank Käpp, pe iahtul Hallberg-Rassy, dar în zadar. Între timp, a pus-o la curent pe Hillevi cu evenimentele din noaptea trecută, când Molander a ameninţat că distruge probele împotriva lui Milwokh dacă este arestat înainte să fie încheiat cazul.

După ce au dezbătut o vreme problema, au căzut de acord să amâne arestarea până ce probele sunt în siguranță. Ceea ce a făcut ca principala prioritate să fie găsirea lor.

– Bine, iau legătura cu tine după ce mă uit mai bine la harta aceea pe care am găsit-o în barca lui Elvin, a zis Hillevi pe când cobora din mașină. Dacă suntem norocoși, se va dovedi că locul îi aparține lui Molander. Dacă suntem și mai norocoși, acolo are ascunse probele și, dacă avem culmea norocului, s-ar putea chiar ca tu să răspunzi data viitoare când te sun.

A trântit portiera și a pornit repede spre tren.

Fabian a pornit mașina și a luat-o spre Slottsbron, din centrul orașului Halmstad. La un stop a încercat din nou să dea de Frank Käpp, însă a fost trimis din nou la căsuța vocală, unde vocea lui voioasă zicea că e mai bine să i se trimită un mesaj scris.

Într-o lume ideală, Frank s-a ținut de cuvânt și și-a închis telefonul, pentru că se aflau într-o ședință de terapie. Sau poate că a uitat să-l deschidă când au terminat și au plecat la o plimbare, sau poate chiar și-au îngăduit un pahar de vin la unul dintre numeroasele restaurante din Halmstad.

A ajuns la portul pentru ambarcațiuni mici, care la prima vedere era mult mai mic și mai ușor de cercetat decât cel din Råå. Sigur, era destul de plin, dar n-ar fi trebuit să-i ia mai mult de treizeci–patruzeci de minute să caute peste tot.

– Ce-i asta? a zis cineva în spatele lui pe când încuia mașina. Nu poți să parchezi aici.

Când s-a întors cu fața, Fabian a văzut un bărbat mai în vârstă cu cârjă, salopetă și o șapcă de căpitan cu logoul Portului pentru ambarcațiuni mici din Halmstad.

– Nu? Era singurul loc liber pe care l-am găsit.

– Nu mai spune. Bărbatul, cu siguranță căpitanul portului, și-a potrivit șapca. Ăsta-i soiul de informații pe care le clasific la litera I, de la „inutile".

– Dacă există un loc unde să pot plăti, aș fi mai mult decât bucuros s-o fac.

Fabian s-a dus spre el și și-a scos portofelul. N-avea timp de asta, trebuia să ajungă la ponton cât mai repede posibil.

– Cât costă? O să stau cel mult o oră.

– E gratis și, din partea mea, poți sta acolo toată ziua. Câtă vreme ești handicapat, vreau să zic.

– E parcarea pentru persoanele cu handicap?

– Bingo.

Bărbatul s-a luminat la față.

– Toți cei de pe aici știu asta și, după câte văd, n-ai nici măcar o bășică în talpă.

Fabian s-a uitat în jur, dar singurul indicator pe care îl vedea era un P evident făcut de mână.

– Da, știu, semnul fotoliului rulant a dispărut, a continuat bărbatul. A fost pictat cu vopsea care nu dăunează mediului și chestia aia nu ține prea mult.

– Înțeleg. Ei bine, pot să te informez că este un delict să pui indicatoare făcute de mână și să modifici fără permisiune locurile de parcare ale municipalității.

Fabian i-a arătat legitimația de polițist.

– Deci, ești de la poliție?

A încuviințat.

– Dar nu-ți face griji, nu sunt aici ca să...

– Știi, e doar de când am început să folosesc asta, l-a întrerupt bărbatul, fluturând cârja. E înghesuială pe aici și într-o zi rea trebuie să parchez tocmai lângă macara. Și asta nu-i bine, cu șoldul meu. Singurul lucru bun în zilele astea este că pot să prevăd cum va

fi vremea. Că veni vorba, în câteva ore o să avem o zonă de presiune joasă.

Fabian a ridicat privirea spre soare, care nu părea să fie amenințat pe cerul fără nori.

– De fapt, caut un vas. Un Hallberg-Rassy, la o dană pentru vizitatori.

– Hallberg-Rassy?

Fabian a încuviințat din cap.

– Unul dintre modelele mai mari?

Fabian a încuviințat din nou.

– E la dana 128.

– Așadar, e aici?

– A venit azi-dimineață. O pereche cu un copil.

– Un fiu cam de zece ani?

Căpitanul portului s-a luminat la față și a încuviințat din cap.

Nu i-a fost greu să găsească vasul la unul dintre cele patru pontoane care se întindeau în port. Spre deosebire de prima dată când îl văzuse, în portul Råå, acum era ancorat cu prova spre ponton. În rest, arăta, din câte își amintea, la fel.

Focul era înfășurat în jurul straiului prora, velele fuseseră desprinse și randa era strânsă meticulos și acoperită, întocmai cum trebuia să fie. Toate erau la locul lor, curate și ordonate. De parcă atacul din noaptea trecută nu avusese loc.

Fabian s-a ridicat în vârful picioarelor ca să vadă dacă e cineva în cabina de pilotaj, însă copertina rulată îi bloca vederea în cea mai mare parte.

A prins parâma de la prova, a tras vasul mai aproape și a bătut cu cheile în cabina pilotului. N-a auzit aproape nimic, însă știa că zdrăngănitul metalic s-a răspândit în carenă, ca atunci când lovești un calorifer dintr-un bloc de locuințe.

Nici o reacţie.

A urcat la bord şi a pornit pe puntea de tec spre cabina de pilotaj. Şi ea era curată şi ordonată. Uşile spre salon şi spre cabina de la pupa erau încuiate, şi a bătut la ele mai mult ca să nu poată spune că n-a făcut-o.

Când i s-a spus că Milwokh a preluat controlul asupra cargoului şi l-a silit să vireze spre est, a presupus că merge după familia Käpp. Dar poate că, pur şi simplu, dorise să folosească una dintre bărcile lor de salvare pentru a ajunge înapoi la ţărm, ca să-şi poată linge rănile şi să lase zarurile să aleagă o nouă victimă, la timpul potrivit.

Totuşi, asta era speculaţie pură, şi cea mai bună opţiune în momentul de faţă era să se aşeze undeva, să-i aştepte să se întoarcă şi să se asigure că sunt în siguranţă până ce Milwokh poate fi arestat.

Însă asta s-a dovedit a fi mai uşor de zis decât de făcut. Să şadă acolo fără să facă nimic era, practic, insuportabil. Tăcerea şi lipăitul leneş al valurilor pe prova au ajuns repede să-l irite pe Fabian, şi liniştea pe care o simţise când a găsit vasul a fost înlocuită repede de o senzaţie din ce în ce mai intensă de nervozitate.

Poate că nu sorbeau vin şi se bucurau de vremea frumoasă. Poate că n-au ajuns nici măcar să ia legătura cu un terapeut ca să stabilească o întâlnire.

S-a ridicat şi a început să caute prin numeroasele compartimente din cabina de pilotaj. Mai mult ca să aibă ceva de făcut. Însă când a găsit o cheie pe fundul unuia dintre soclurile vinciurilor nu s-a putut stăpâni să descuie uşa cabinei de la pupa, s-o deschidă şi să-şi vâre capul. Înăuntru a văzut un sac de dormit făcut sul sub un raft plin de cărţi şi benzi desenate. Pe peretele opus era un ecran de televizor plat, iar pe un raft de alături era o consolă de jocuri PlayStation.

Dar nici un băiat de zece ani. Ori vreo urmă de luptă cu sabia. A plecat din cabină și s-a dus în salon, unde l-a uimit faptul că este mult mai mult spațiu decât se aștepta. Cambuza arăta ca și cum ar fi avut tot ce i-ar trebui cuiva, iar tavanul era cu cel puțin treizeci de centimetri deasupra creștetului său.

Și în salon era ordine. Aproape prea multă ordine. Sigur, pe un vas totul trebuie să fie ținut închis, însă cei din familie nu-i păruseră obsedați de rânduială. Ba chiar dimpotrivă.

Ușa spre compartimentul etanș de la prova era închisă și, în drum spre ea, lui Fabian i-a dat brusc prin cap că probabil ar trebui să-și scoată pistolul și să tragă piedica înainte să meargă mai departe pe lângă masă și canapeaua de colț. Când a ajuns la ușă, și-a lipit urechea de ea și a fost întâmpinat de acea tăcere care exploda pe dinăuntru și pe care o detesta din tot sufletul. În cele din urmă, a pus mâna pe clanță și a smucit ușa.

Compartimentul etanș de la prova era gol.

Gol și foarte ordonat.

Și, dintr-odată, gândul l-a izbit ca o tonă de cărămizi. Înțelegerea faptului că vocea interioară care strigase până la răgușeală avusese dreptate tot timpul.

Că a ajuns prea târziu.

Pontus Milwokh ajunsese acolo primul, folosind barca de salvare luată de pe M/S *Vinterland*. Îndeplinise poruncile zarurilor și apoi a curățat vasul până ce n-a mai rămas nici măcar o amprentă.

Dar ce a făcut cu cadavrele? Le-a azvârlit în mare sau... Fabian s-a uitat la covorul de sub tenișii Converse roșii, uzați, și, după ce și-a pus pistolul înapoi în toc, s-a aplecat, a apucat covorul de o margine și l-a tras într-o parte.

Podeaua de lemn lăcuit de sub covor era însăşi imaginea măiestriei unui meşter. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării şi, cu toate că era păcat să fie acoperită cu un covor ieftin, înţelegea de ce cineva ar vrea să protejeze lemnul de uzură şi zgârieturi.

Însă era mai interesat de cele trei trape care duceau în jos, la santină, care probabil că era şi ea neaşteptat de încăpătoare.

Tocmai vârâse arătătorul prin mânerul tambuchiului când i-a sunat telefonul.

– *Cum merge?* a întrebat Astrid.

– Sincer să fiu, nu ştiu.

– *I-ai găsit?*

– Încă nu.

S-a uitat în jos, la trapa închisă.

– Dar le-am găsit vasul.

– *Şi?*

– E prea curând ca să mă pronunţ, dar mă tem de ce e mai rău.

– *Bine. Să sperăm că te înşeli. Motivul pentru care sun este că Molander tocmai a terminat o triangulaţie pentru telefonul lui Frank Käpp şi, din ce vedem, nu-i nicăieri în apropiere...*

Bufnitura de deasupra capului său a fost atât de puternică, încât a auzit-o până şi Astrid.

– *Ce a fost asta?*

– A urcat cineva pe vas. Te sun mai târziu.

A închis şi s-a răsucit spre salon, în vreme ce paşii se îndreptau spre pupa.

– Ce mama dracului? Uite! a exclamat cineva şi apoi un bărbat a păşit în cabina de pilotaj şi a astupat toată lumina.

Un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

–Cine mama dracului ești? a întrebat, holbându-se la Fabian. Și ce naiba cauți pe vasul meu?

Și cu asta, totul s-a lămurit.

48

Când Irene i-a întâlnit prima oară pe soții Wikholm, era concentrată pe Soni Wikholm și s-a ocupat cu precădere de cutiile pe care era scris numele ei. Dar s-a uitat și într-o cutie pe care scria *Hao* și i-a atras atenția numărul mare de zaruri din ea. Măcar de-ar fi știut atunci ce avea să se întâmple.

Acum a deschis din nou cutia, pe podeaua biroului său de la secție, și iat-o. Cutia dreptunghiulară de lemn plină cu zaruri de toate formele și culorile. Erau zaruri obișnuite de *yams* din plastic alb. Erau zaruri de lemn cu puncte aurii și zaruri roșii transparente, de cazinou. Erau zaruri cu simboluri ciudate și douăzeci de fațete.

Zaruri despre care nici măcar nu știuse că există.

În cutie mai erau o „stea a morții" din plastic, o colecție de cuțite, două cărți cu coperte cartonate și două DVD-uri, cu fișe de la biblioteca publică din Påarp în suporturi din plastic de pe partea interioară a copertelor.

Hotărâse să nu citească niciodată *American Psycho* a lui Bret Easton Ellis. Auzise că e mult mai înspăimântător decât filmul, care fusese un pic prea mult pentru ea. Filmele *Lost Highway* și *Mulholland Drive* erau amândouă în regia lui David Lynch și, la fel ca mulți din generația ei, trecuse printr-o fază Lynch.

Însă nu reuşise să vadă până la capăt nici unul dintre ele, pentru că i se păruseră prea ciudate.

Totuşi, citise cartea lui Luke Rheinhart, *Omul zar*, şi, dacă îşi mai amintea bine, avea ambele versiuni, suedeză şi engleză.

La fundul cutiei a găsit un album cu fotografii decolorate ale lui Milwokh şi ale surorii lui pe când erau copii, alergând prin grădină, construind din Lego şi jucând Monopoly. Dar spre sfârşit fotografiile s-au schimbat şi, cu toate că el nu arăta de mai mult de unsprezece-doisprezece ani, părea să fi intrat în faza adolescenţei dificile, cu dermatograf şi veşnică încruntare.

Între ultimele două file era un plic vechi de la PhotoQuick. L-a deschis şi a scos un teanc de fotografii, toate făcute în timpul unei vizite la Tivoli din Copenhaga.

Pontus Milwokh nu părea să aibă mai mult de opt sau nouă ani şi era, practic, în toate fotografiile. Făcuse el însuşi cele mai multe dintre ele în faţa diferitelor atracţii. Însă pentru unele trebuie să fi cerut ajutor, pentru că erau făcute de la distanţă şi el îşi flutura mâna spre aparat.

Nu era nici urmă de părinţi sau de soră în nici una dintre fotografii. Desigur, ar fi putut să meargă cu o rudă îndepărtată sau cu un prieten. Dar, după ce a studiat imaginile până la cel mai mic detaliu de două, apoi de trei ori, Irene a trebuit să tragă concluzia că, de fapt, se părea că fusese acolo singur.

Dată fiind vârsta lui, era bizar. Chiar cunoscându-i părinţii, era ciudat. Dar cu siguranţă el nu părea necăjit.

Dimpotrivă, ochii îi erau atât de plini de încântare şi de fericire, încât era cu neputinţă să înţelegi cum devenise un astfel de monstru.

49

Motorul semidiesel era mult prea mare şi atât de zgomotos, încât ai fi putut crede că te afli pe un pescador de tonaj mediu şi nu pe un schif mic, de lemn. Însă căpitanul portului n-avea nevoie să fie îmboldit ca să explice foarte amănunţit de ce această drăcovenie înjghebată de el era ingenioasă.

După câteva minute, Fabian nu l-a mai ascultat, s-a dus la prova, departe de motor şi de căpitan, şi şi-a folosit căştile telefonului pe post de dopuri pentru urechi. Ceea ce dorea era tăcere. Dar, de vreme ce să nu asculţi nimic la căşti înseamnă orice, numai tăcere nu, a deschis albumul de muzică ambientală a lui Brian Eno, *Thursday afternoon*, care a ajutat la crearea unui spaţiu pentru gândurile sale înainte de ceea ce urma.

De-abia după ce au ieşit în larg şi-a dat seama că se simţise aşa toată săptămâna. Că totul în jurul său era doar liniştea dinaintea furtunii, înainte ca abisul să i se deschidă în faţă. Ca şi cum nimic nu conta cu adevărat, din cauză că totul era predestinat.

Era un sentiment care se împotrivea naturii sale şi tuturor lucrurilor în care credea, şi ar fi preferat să-şi folosească toată energia în direcţia complet opusă. Să-şi spună că, desigur, se pot face schimbări şi să conteze

ceea ce faci. Exact asta încercase să-l facă pe Theodor să înțeleagă. Însă nu reuşise, şi acum nu ştia dacă măcar el însuşi mai crede asta.

După ce a reuşit să liniştească familia alarmată şi să explice de ce urcase nepoftit pe iahtul lor, s-a dus la căpitanul portului să-l întrebe dacă ştia pe cineva dispus să-l ducă imediat cu o ambarcaţiune. Bărbatul l-a prevenit din nou în privinţa presiunii joase care, după cele ce-i spunea şoldul, era pe cale să vină, dar în cele din urmă s-a oferit să-l ducă el însuşi cu schiful.

Cu Laholmsbukten la babord, mergeau spre sud, spre Hallands Väderö de lângă peninsula Bjäre. Vizibilitatea nu putea fi descrisă decât ca mediocră şi, practic, nu era nici un pic de vânt. Cu toate acestea, ambarcaţiunea se bălăbănea pe valurile rămase după vremea vântoasă de ieri, care, chiar dacă erau la intervale egale şi netede ca oglinda, erau în acelaşi timp lungi şi adânci. Cu alte cuvinte, era o zi făcută să provoace rău de mare, însă Fabian era aşa de concentrat să analizeze ce vedea prin binoclu, pe când cerceta orizontul vag, încât n-a observat. Pe ici, pe colo vedea câte un cargou, de mărimea unei cutii de chibrituri. Din când în când o şalupă trecea ca fulgerul, în contrast deplin cu iahturile care săltau pe apă, aşteptând briza de seară, ca nişte firimituri împrăştiate pe o imensă faţă de masă.

Zona identificată de Molander se baza pe numai două relee. Unul în Torekov şi celălalt în Hallands, care, cu o înălţime maximă de zece metri, era aproape invizibil în pâcla care se îngroşa. Era o zonă mult prea mare şi, dată fiind deteriorarea vizibilităţii, timpul era un factor important.

Viteza maximă a micului schif era de şase noduri, ceea ce însemna că erau depăşiţi cu uşurinţă de orice

navă cu motor. Pe de altă parte, iahturile, cu pânzele ridicate, nu le făceau concurență. Însă nu acelea îl interesau pe Fabian, ci le examina pe cele care stăteau pe loc, cu pânzele coborâte.

O parte din el spera că vor fi siliți să se întoarcă la Halmstad cu misiunea neîndeplinită. Că Astrid o să-l sune și o să-i spună că Molander tocmai a identificat altă locație, mai la nord. Că telefonul era încă în mișcare, deoarece Frank Käpp își încălcase promisiunea și se îndrepta spre Göteborg, așa cum plănuise.

Dar senzația de neliniște din capul pieptului știa ea ce știa. Întotdeauna știuse.

Punctul întunecat a apărut timp de câteva secunde înainte să piară din nou în pâclă. Ar fi putut să fie orice. O barcă de pescuit, o geamandură luminoasă sau doar un fir de nisip de pe lentila binoclului. Dar nu era și, după ce a zărit-o a doua oară, a fost convins că este ceea ce căutau.

I-a făcut semn căpitanului să schimbe cursul și a observat că șoldul bătrânului nu se înșelase. Condițiile se înrăutățiseră treptat de la plecarea din port și o pâclă care se tot îngroșa apăruse din senin. Acum, după o jumătate de oră, nu vedeau mare lucru mai departe de treizeci de metri.

– Ți-am spus eu, a zis bărbatul de la cârmă, reducând viteza. Șoldul meu nu se înșală niciodată. Niciodată.

Fabian a încuviințat din cap și i-a făcut semn cu degetul mare ridicat. Nici măcar n-a avut timp să cugete dacă exista o explicație științifică pentru asta, când din pâcla groasă a apărut un iaht cu pânzele coborâte.

Vasul, cu dunga albastru-închis caracteristică pentru Hallberg-Rassy pe amândouă laturile, plutea în derivă

pe valurile lungi, blânde, şi, chiar dacă n-ai fi ştiut ce s-a întâmplat, era o privelişte care prevestea ceva rău.

Vălătuci de ceaţă tot mai groasă pluteau ca nişte ghemotoace mari de vată, în diferite nuanţe de cenuşiu, ştergând culoarea lumii şi, din când în când, ascundeau cu totul iahtul.

Părea murdar, şi atât focul, cât şi randa se târau prin apă. Nici şcota randei nu era prinsă de tachet, aşa încât ghiul se legăna odată cu valurile. Nu era nici un semn de viaţă la bord şi, în afară de ghiu şi un tranchet rătăcit care se rostogolea pe punte, nimic nu se mişca.

Când au ajuns la nu mai mult de douăzeci de metri, Fabian i-a făcut semn căpitanului să dea ocol iahtului, care era mult mai murdar pe partea cealaltă. Cu binoclul, a văzut că ceea ce de la distanţă părea murdărie erau, de fapt, pete vâscoase de un roşu întunecat care pe alocuri curseseră în jos pe carenă.

Pontus Milwokh refuzase să îngăduie împrejurărilor să fie mai presus de hotărârea zarului. În ciuda aşteptărilor, nu numai că supravieţuise, dar şi localizase, ajunsese din urmă şi măcelărise o familie complet nevinovată.

Răul din el părea să n-aibă limite. Această monumentală lipsă de sens părea că a sporit cu câteva tone povara de pe umerii lui Fabian. De-abia putea să respire sub apăsare şi, pentru prima oară, s-a întrebat cât de mult timp va putea să continue. La cât de mult era dispus să renunţe ca să meargă mai departe.

Cu mai puţin de cinci minute înainte ar fi putut să renunţe şi să se înapoieze cu mâinile goale. Ar fi putut să dea vina pe ceaţă şi nimeni nu s-ar fi îndoit. Dar acum era prea târziu, şi n-avea să fie alt telefon de la Astrid despre o nouă poziţie, mai la nord. Avea să urce la bord şi să facă o cercetare rapidă, apoi să lege

o parâmă la prova, ca să poată remorca vasul înapoi la țărm.

Mişcarea de la una dintre ferestre a fost aproape imperceptibilă. Însă a văzut-o, era sigur. Ceva se mişcase în cabină. S-a răsucit să vadă dacă a observat şi căpitanul, însă a fost întâmpinat cu o privire goală.

– Hei? E cineva acolo? a strigat cât de tare a putut, în vreme ce-şi scotea pistolul. Dacă da, ieşi cu mâinile deasupra capului!

Nu s-a întâmplat nimic. Dar, cel puțin, căpitanul a ieşit din amorțeală şi a dus schiful lângă iahtul în derivă. Valurile făceau ca operațiunea să nu fie deloc uşoară, însă, în cele din urmă, Fabian a putut să păşească pe puntea vasului Hallberg-Rassy şi să coboare în cabina de pilotaj.

Era sânge peste tot. Petele lipicioase de pe plasticul alb erau mărturia unei lupte îndelungate.

– Hei! a strigat din nou, dar n-a primit nici un răspuns.

Uşa cabinei se tot închidea şi se deschidea în balansul vasului. Fabian s-a dus la ea, a răsuflat adânc, apoi a smucit-o şi a ațintit pistolul spre salonul întunecat, complet nepregătit pentru țipătul care l-a întâmpinat, împreună cu un pumn care a venit în zbor drept spre el.

A tras un foc şi apoi altele, rapid, înainte să-şi dea seama că nu-i decât un pescăruş ținând în cioc o mână retezată, care încercase să iasă şi acum murea pe podea, printre o amestecătură de părți de cadavre din care se ospătau alți doi pescăruşi.

Era o baie de sânge. Aici un picior retezat, dincolo un antebraț. O ureche şi ceea ce părea o parte dintr-un trunchi. Unul dintre pescăruşi a țopăit pe capul lui Frank Käpp, care era pe canapea, şi a început să-i ciugulească una dintre orbite.

La vreo treizeci de centimetri de el, Fabian a zărit capul copilului, ascuns aproape cu totul sub o pătură mânjită. Nu se vedeau decât o ureche, o parte dintr-un obraz şi nişte păr şi, chiar dacă ar fi dat orice să nu trebuiască s-o facă, s-a dus şi a ridicat încetişor un colţ al păturii.

Ochii care i-au întâlnit pe ai săi au schimbat totul.

– Salut, Vincent, a zis. Îţi aminteşti de mine?

Băiatul a încuviinţat din cap şi, cât ai clipi, sentimentul de eşec şi de lipsă de sens predestinată pe care îl cărase după el Fabian atâta timp a fost înlocuit de ceva care semăna cu speranţa.

Poate că putea să schimbe ceva, la urma urmei.

50

Ceața și amurgul. Ce s-ar fi făcut fără ele?

Avându-le de partea sa, a putut să alunece prin portul Helsingborg ca și cum ar fi fost învăluit într-o mare mantie care te face invizibil. Vasul pazei de coastă care îl căuta de noaptea trecută încoace, KB202, acostase la nici douăzeci de metri la stânga lui, aproape de Parapeten. Dar nici măcar nu se vedea până acolo.

Timp de aproape trei ore a săltat pe valuri în barca de salvare de pe M/S *Vinterland*, cu motorul oprit, ca să nu-și dezvăluie poziția. Uneori a fost cât pe ce să fie descoperit. Dar norocul a rămas de partea lui și n-a trebuit decât să stea nemișcat, lăsându-i să treacă pe alături în ceața lăptoasă.

Sau poate că „noroc" nu era cuvântul potrivit. Poate că era o răsplată pentru că muncise din greu. După toate prin care trecuse, merita ca lucrurile să iasă cum voia el și, pentru prima oară după mult timp, era sincer mândru de sine.

A virat la dreapta după ce a trecut de primul ponton și a mers mai departe, spre o mică plajă cu pietriș unde putea să tragă barca la mal și s-o acopere cu o prelată.

Aproape totul o luase razna și, cu siguranță, avusese momente de îndoială. Nu-i era greu să recunoască asta.

Însă întorsese înfrângerile, una după alta, în favoarea lui şi, în cele din urmă, complicaţiile fuseseră partea cea mai bună.

Părea aproape că toată treaba a fost o mare încercare. O provocare să afle dacă este vrednic de îndurarea zarurilor. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. Nu numai că îşi îndeplinise misiunea. O făcuse în mod glorios.

Cursul lucrurilor se schimbase atunci când un cargou mare l-a ascuns vederii poliţiştilor. După ce a redus viteza, a putut să înainteze de-a lungul vasului, care se mişca neobişnuit de încet şi, de parcă cineva i-ar fi desfăşurat covorul roşu, exista o scară sudată pe carenă.

După vreo oră a ieşit din ascunzătoare şi a urcat pe puntea de comandă, unde sabia a fost, în sfârşit, de partea lui atunci când femeia-căpitan s-a apucat să facă pe eroina.

După aceea ea a dansat cum îi cânta el şi a făcut ce i-a cerut. N-a trecut mult până să vadă fără binoclu iahtul Hallberg-Rassy şi, după ce a bandajat din nou rana căpitanului şi s-a asigurat că n-o să sângereze de moarte, a parcurs ultima porţiune într-una dintre bărcile de salvare ale cargoului.

Soarele era sus pe cer, iar ceaţa, care peste câteva ore avea să învăluie totul în vată de zahăr cenuşie, încă nu-şi anunţase venirea. Nu exista nici o şansă să se apropie nevăzut, aşa că a hotărât să stea în picioare în barca fără acoperiş, să zâmbească şi să-şi fluture mâna spre iaht, ca în regăsirea tandră care era, de fapt.

Bărbatul, după cum era de aşteptat, a mărit viteza şi a încercat să sune la poliţie. Dar se pare că mobilul lui n-a reuşit să intre în contact cu un releu şi, înainte să poată pune în funcţiune staţia de emisie pe unde scurte, barca de salvare a ajuns lângă iaht.

I-a explicat, calm, bărbatului că zarul l-a ales pe el şi că nici unul dintre ei nu poate să schimbe asta. Spre surprinderea sa, bărbatul l-a ascultat şi l-a lăsat să urce pe vas, în vreme ce el îi spunea că cel mai bun lucru pe care îl poate face în această situaţie este să se predea fără împotrivire inutilă, care n-ar face decât să-i prelungească suferinţa şi, poate, să atragă suferinţă şi asupra alor săi. Bărbatul a încuviinţat din cap fără să protesteze, iar după aceea totul a mers după cum voia el. N-au mai fost bâjbâieli cu sabia. Dimpotrivă, arma ascuţită părea o prelungire firească a braţului său, şi a putut s-o rotească nestingherit.

Totul a fost ca un dans în care coregrafia vine de la sine. Fiecare rotire a nimerit exact acolo unde trebuia şi, pentru ca bărbatul să sufere mai puţin, a început cu capul. A fost nevoie de şapte rotiri, iar bufnitura care s-a auzit când capul a lovit, în cele din urmă, podeaua de tec şi priveliştea sângelui care ţâşnea din carotidele tăiate ale bărbatului l-au îmboldit să-l hăcuiască în continuare, până ce n-a mai rămas nici o parte de trup întreagă.

Singura perturbare au fost zbieretele isterice ale soţiei, când s-a trezit şi şi-a dat seama ce se petrece. Fusese atât de enervant, încât a trebuit, în cele din urmă, să se oprească pe la jumătate ca s-o pocnească, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Cel puţin ţâncul a fost destul de isteţ ca să rămână liniştit şi să-l lase să-şi facă mendrele.

Pe drumul înapoi spre Helsingborg şi-a spălat sângele de pe mâini şi de pe faţă, însă hainele nu mai puteau fi salvate. Din fericire, portul era pustiu şi n-a văzut nici picior de om până ce a traversat calea ferată pe pasarelă spre Tingsrätten şi a cotit în jos pe Carl Krooks gata, şi chiar şi atunci n-au fost decât umbre

fugare prin ceața amurgului, care habar n-aveau pe lângă cine trec.

Când era pe apă a chibzuit unde să se ducă acum, când fusese identificat de poliție. Nu era nevoie de un doctorat ca să pricepi că ei vor presupune că e fugar și face tot ce-i stă în puteri ca să nu fie văzut, ceea ce era singurul lucru rezonabil. Poate că de aceea zarul hotărâse că ar trebui să procedeze exact invers.

Ziua de lucru se terminase, însă seara era abia la început, așa că s-ar putea să fie încă acolo, cercetându-i apartamentul. Între timp, dintr-un moment în altul, aveau să găsească iahtul, dacă nu-l găsiseră deja, și atunci probabil că aveau să-și deplaseze acolo toți oamenii. Dar va trebui să vadă. Avea să se ocupe de asta când venea vremea.

După ce a intrat cu băgare de seamă în clădire, a lăsat lumina stinsă și a pornit pe scări, urcând câte două sau chiar trei o dată. Când mai erau șase trepte, s-a oprit și a așteptat. Cel puțin, ușa sa era închisă, și nu vedea și nici nu auzea pe nimeni care să pândească afară, supraveghind-o, ceea ce, în cele din urmă, l-a făcut să riște să urce restul treptelor.

Așa cum observase când a plecat de acasă, cu douăzeci și patru de ore înainte, gaura din ușă fusese acoperită cu câteva straturi de bandă adezivă groasă și, dat fiind că fuseseră schimbate și încuietorile, a trebuit să-și folosească șperaclul electric. *Așa de repede și de ușor, că ar trebui să fie ilegal* era descrierea pe site-ul de pe care îl cumpărase și, până acum, nu-i putea acuza de publicitate falsă. Nu-l dezamăgise niciodată.

După ce și-a dus genții le în hol, a închis ușa și s-a uitat în jur. Ușa băii și cea a debaralei erau închise, ca de obicei. Ușile închise pe jumătate îl deranjau întotdeauna. Dar, în afară de stricăciunile făcute ușii de la

intrare, nu vedea nici un semn al cercetărilor poliţiei. Era în aer o urmă de miros ciudat, dar nimic ce n-ar fi putut să rezolve o fereastră deschisă.

A mers mai departe până în living, unde a lăsat jos geanta de sport şi şi-a scos rucsacul, apoi s-a dus la fereastră şi s-a uitat cu fereală afară. Nimic de la vreuna dintre numeroasele ferestre de pe faţada de vizavi nu sugera că apartamentul îi era sub observaţie, lucru cu siguranţă ciudat, date fiind împrejurările. Poate că, pur şi simplu, poliţia nu avea destui oameni şi era ocupată până peste cap cu alte lucruri.

Şi dormitorul părea neatins. Oare intraseră măcar aici? Nu era nimic evident. Poate că doar umblaseră cu pensetele, culegând fire de păr, sau poate că au fost grăbiţi şi au rasolit treaba.

Şifonierul părea şi el neatins şi, când l-a deschis, a avut confirmarea că hainele nu-i fuseseră mişcate.

Însă de-abia după ce a intrat în şifonier, l-a închis pe dinăuntru, a băgat degetul mijlociu în orificiul din spate, a împins spre stânga placa îngustă de metal de pe partea cealaltă, a deschis uşa secretă şi a intrat în încăperea ascunsă a îndrăznit, în sfârşit, să se destindă.

51

În spatele lui Fabian s-a auzit clinchetul portierelor blocate când s-a îndreptat spre intrare, prin ceața serii. Mergea cu pași repezi, încercând să lase în urmă imaginile de pe iaht. Dar ele îl urmăreau cu încăpățânare.

La orice se uita, se iveau și bucățile de corp din cabină. Picioare, brațe, capete. În acel moment erau presărate prin parcarea din fața închisorii din Helsingør, iar cu o jumătate de oră mai devreme, feribotul spre Danemarca arăta ca un abator.

A traversat holul, i-a arătat actul de identitate bărbatului de la biroul de recepție cu geamuri de sticlă și a așteptat permisiunea lui ca să se ducă la locul în care se efectua controlul de securitate, unde și-a lăsat telefonul, portofelul și cheile și s-a lăsat scanat.

Membrele tăiate erau peste tot pe iaht. A presupus că piciorul de femeie care ieșeau de sub o velă în compartimentul etanș de la prova fusese tăiat de undeva de pe la șold. Apoi, brusc, piciorul a tresărit. Puțin, aproape imperceptibil, dar destul cât să tragă învelitoarea de pe femeie, care se trezea încet.

Gardianul în uniformă și-a trecut cartela prin cititor și a tastat un cod care a făcut ușa din fața lor să se deschidă cu un bâzâit. Au mers mai departe pe un

coridor fără ferestre, plin de ecouri, cu lămpi fluorescente reci şi podea laminată lustruită.

Nu ştia dacă era sau nu o idee bună. Theodor spusese clar că nu doreşte vizitatori. Dar nu putea să stea pe margine şi să-şi vadă fiul cum se afundă tot mai mult în probleme.

Băiatul şi mama erau amândoi în stare de şoc profund şi lipsiţi complet de reacţie. Cu toate acestea, vorbise tot timpul cu ei, încercând să le menţină atenţia asupra amănuntelor. Cum ar fi că se află acolo ca să-i ajute, că vor urca în altă ambarcaţiune, că vor ajunge foarte curând înapoi pe uscat.

Ca ei să nu vadă partea cea mai rea, a legat-o pe mamă la ochi cu o eşarfă şi a tras o pălărie peste ochii băiatului. I-a ajutat să urce în cabina de pilotaj şi să treacă pe schiful de lemn, apoi au aşteptat să ajungă paza de coastă ca să remorcheze iahtul până în Helsingborg, unde Molander şi cei doi asistenţi ai lui erau pregătiţi să înceapă investigarea locul crimei.

I-a însoţit pe băiat şi pe mamă înapoi la Halmstad, unde o ambulanţă aştepta să-i ducă la spitalul din Helsingborg.

Apoi a sunat Jadwiga Komorovski.

Gardianul l-a condus pe câteva coridoare, dar n-a recunoscut nimic de la ultima sa vizită împreună cu Sonja. Nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore. Dar în acel răstimp îmbătrânise cu cel puţin un an şi, dacă o ţinea aşa, peste câteva săptămâni avea să participe la propria îngropăciune.

Cel puţin a recunoscut camera pentru vizite şi aproape că auzea ecoul vocii lui Theodor. *V-aş fi recunoscător dacă m-aţi lăsa în pace şi n-aţi mai veni...*

Scaunele din jurul mesei erau goale, ca şi fotoliul şi patul pliant acoperit cu folie de plastic. Cel puţin

dispăruseră pe moment bucăţile de corp, însă îngrijorarea sâcâitoare persista. Oare făcea ce trebuie, sau vizita de seară care nu fusese cerută era o greşeală imensă?

O bătaie cu pumnii spusese la telefon avocata. La început, Fabian a presupus că alt prizonier l-a atacat pe fiul său, însă după o vreme a devenit limpede că era invers. Şi faptul că nu vorbeau despre o mică încăierare, ci de atac deosebit de grav, nu îmbunătăţea cu nimic situaţia.

Nu era cine ştie ce surpriză că el suporta cu greu închisoarea. Dar, după spusele lui Jadwiga, nu voia să coopereze nici cu ea, nici cu poliţia daneză. Starea lui mentală arăta şi ea semne clare de deteriorare, de aceea a insistat ca Fabian să vină şi să încerce să-i bage minţile-n cap.

S-a aşezat pe un scaun şi şi-a aţintit privirea asupra uşii, aşteptând să se deschidă, ceea ce a durat încă vreo câteva minute. Cu toate acestea, a revenit la realitate cu o tresărire când Theodor a fost adus înăuntru cu cătuşele la mâini.

– Bună, Theodor.

Aproape că a zburat de pe scaun ca să-şi îmbrăţişeze fiul. Însă Theodor l-a ocolit şi s-a aşezat, iar îmbrăţişarea s-a transformat într-o bătaie stângace pe umăr.

– Sunt bucuros că ai acceptat să mă vezi. Foarte bucuros.

Singurul răspuns a fost tăcerea şi şi-a dat seama că propriul zâmbet forţat e pe care să se fisureze.

– Scuzaţi, i-a spus gardianului, încercând să preia controlul situaţiei. V-aş fi recunoscător dacă i-aţi scoate fiului meu cătuşele.

– Mă tem că nu pot, a zis gardianul, scuturându-şi capul, nesigur.

– Ba da, cu siguranţă puteţi. Nu sunt doar tatăl lui, sunt şi poliţist, aşa încât consider că amândoi putem presupune fără riscuri că nu sunt în nici un pericol, în cazul în care siguranţa mea vă stârneşte îngrijorare.

– Dat fiind ce s-a întâmplat, sunt obligat să...

– Nu sunteţi obligat la nimic. Iar în ce-l priveşte pe fiul meu, vă informez că nu este o persoană prea violentă. Aşa încât, indiferent ce s-a petrecut aici, sunt sigur că există o explicaţie şi am de gând să aflu care este.

Gardianul a încuviinţat, oftând, s-a dus la Theodor, i-a desfăcut cătuşele şi a ieşit.

– Acum e mai bine. Nu-i aşa, Theodor?

A aşteptat un răspuns, dar, văzând că nu primeşte nici unul, s-a aşezat în faţa fiului său şi a încercat să-i prindă privirea.

– Hei... Cum te simţi, în realitate?

Dar nici asta n-a mers.

– Am auzit că ai fost implicat într-o bătaie. E ceva despre care vrei să-mi spui?

Din nou a aşteptat, dar nu s-a ales decât cu tăcere.

– Theodor, te cunosc şi ştiu că nu sari la cineva fără vreun motiv.

Theodor s-a uitat la degetele sale, care băteau darabana pe tăblia mesei.

– Avocata ta, doamna Komorovski, spune că refuzi să cooperezi. E adevărat? a continuat Fabian, şi din nou n-a primit nici un răspuns. Hei, de ce nu vorbeşti? Încercăm cu toţii să te ajutăm.

Bătaia pe masă a degetelor lui Theodor era singurul sunet. Unul câte unul loveau tăblia, ca o numărătoare inversă nerăbdătoare până la încheierea întâlnirii lor.

Fabian a oftat din greu, încercând să-şi alunge frustrarea.

– Nu înţeleg.

Dar era deja prea târziu.

– Sincer. Ce îți închipui că faci? Nimeni nu intră din întâmplare într-o încăierare destul de gravă ca să fie etichetată „atac deosebit de grav“. Și chestia asta pe care o aud, că nu colaborezi cu avocatul. Ce se întâmplă? S-a ridicat și a dat ocol mesei. Și de ce nu vorbești cu mine? Sunt aici pentru tine, nu pentru mine. Theodor, cu tine vorbesc! L-a înșfăcat și l-a zgâlțâit. Trezește-te dracului odată! Spune ceva! Despre tine este vorba. Despre tine și despre viața ta, nu pricepi? I-a dat drumul și s-a lăsat pe vine. Îmi pare rău, dar mă simt așa de... Încerc, pur și simplu, să te ajut. Uite... A închis ochii și a încercat să se calmeze. Înțeleg dacă ești furios și dezamăgit, zău că da. De mine, de toți cei de aici, de întregul sistem, dar n-am putea cel puțin să încercăm să vorbim unul cu altul? Îți jur că o să te simți mai bine.

Theodor s-a întors cu fața spre Fabian.

– Suntem împreună, nu? a continuat Fabian. Tu și cu mine. Suntem în aceeași echipă. Ține minte asta.

Theodor s-a uitat la Fabian în tăcere timp de câteva secunde lungi.

– Asta ar putea fi cel mai siropos lucru pe care l-am auzit vreodată. Ca o replică dintr-un film de categoria B din anii ’80, în care în scenariu scrie că trebuie să ne îmbrățișăm.

– Ei bine, îmi pare rău că ai ales s-o iei așa. Dar, oricât de siropos ți s-o părea, este exact ceea ce simt, și de aceea eu...

– Te rog, încetează, fă-ți un bine și încetează. Theodor s-a ridicat și a făcut un pas înapoi. Fă un bine pentru amândoi și pleacă, și să uităm că s-a întâmplat vreodată. E pur și simplu jenant.

– Și? a ridicat din umeri Fabian. Presupun că vom trăi cu jena asta.

– Nu crezi nici măcar tu, fir-ar a dracului!

Theodor s-a răsucit spre uşă.

– Theo, aşteaptă.

Fabian s-a repezit după el şi l-a prins de braţ.

– Orice ai crede, sunt aici ca să...

– Eşti aici dintr-un motiv, unul singur. Afurisita ta de conştiinţă încărcată!

Theodor şi-a smucit braţul din strânsoarea lui Fabian şi a apăsat butonul, chemând gardianul să-l ia de acolo.

– Nu poţi să faci nimic, şi ştii asta la fel de bine ca mine.

Fabian a oftat şi a încuviinţat din cap.

– Asta nu-i ceea ce am crezut noi că se va întâmpla, sunt primul care s-o recunosc.

Uşa s-a deschis şi gardianul a intrat.

– Dar ai un avocat bun. Dintre cei mai buni. Problema e că nu te poate ajuta decât dacă vrei să cooperezi. Nu pricepi? Trebuie să faci ce îţi spune ea şi să încerci să rabzi. N-o să treacă mult până se termină toate astea şi...

– Se termină? Cum adică, se termină? Theodor a întins mâinile spre gardian, care a început să-i pună iar cătuşele. De-abia a început.

– Am putea, vă rog, să aşteptăm un minut cu asta?

Fabian s-a vârât între Theodor şi gardian.

– Ascultă-mă. În acest moment eşti în fundul abisului. N-are cum să fie mai rău. L-a prins pe Theodor de umeri. Să fii închis aici împreună cu toţi delincvenţii doar din cauză că vrei să depui mărturie şi să spui adevărul. Din cauză că vrei să ajuţi şi să faci ceea ce se cuvine. Trebuie să fie groaznic. Este groaznic.

– Aşa o fi, dar acum trebuie să plec.

Theodor a încercat să-l ocolească, aşa încât gardianul să-i poată pune cătuşele. Însă Fabian l-a ţinut pe loc.

– Te rog, nu face lucrurile să fie şi mai rele decât sunt deja. Încearcă doar să-ţi ţii firea până ce se reia procesul. Dacă poţi face doar atât, îţi promit că totul o să fie...

– Cum mama dracului poţi să-mi promiţi ceva? i-a tăiat vorba Theodor

– Pentru că am o oarecare experienţă şi ştiu cum aceste...

– Nu ştii nici pe dracu'! Recunoaşte! Eşti la fel de mult în ceaţă ca noi, ceilalţi!

– De fapt, nu sunt, şi nici avocatul tău nu este. E orice în afară de „în ceaţă" şi, după spusele ei, îţi sapi singur groapa cu felul în care te porţi.

Fiul său avea dreptate. N-avea cum să ştie ce avea să se întâmple în timpul procesului.

– Theo, ştiu despre ce vorbesc. Trebuie să faci ce-ţi spune ea.

Dar asta nu schimba faptul că Theodor n-avea de ales, trebuia să le spună sincer ce ştie şi să spere că va avea parte de o judecată dreaptă.

– Chiar stai aici promiţându-mi că totul o să fie în ordine, cât timp o ascult pe ea, intru în boxa martorilor şi spun adevărul? Asta faci?

Fabian era dureros de conştient câtă dreptate avea Theodor. Nu era în poziţia să promită nimic. În acest moment nu erau decât vorbe goale şi dorinţe luate drept realitate. Dar, dacă era un lucru de care fiul lui n-avea nevoie acum, era ambiguitatea.

Aşa încât a încuviinţat din cap şi s-a străduit din răsputeri să zâmbească încurajator.

– Theodor, n-a existat un mandat de arestare emis pe numele tău. Poliția nu căuta alți făptași. Te-ai dus la ei din proprie inițiativă, și motivul pentru care ai făcut-o a fost că doreai să depui mărturie și să spui adevărul. Nimic altceva. Un adevăr care arată că nu ai nimic de ascuns.

Theodor și-a scuturat capul, luptând acum cu lacrimile.

– Hei...

Fabian l-a mângâiat pe obraz.

– Chiar crezi că aș sta aici promițându-ți ceva de care nu sunt sigur?

Theodor a ridicat din umeri.

– Trebuie să ai încredere în mine.

– Vorbești serios? Theodor nu-și mai putea stăpâni lacrimile. N-o spui doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

Fabian și-a scuturat capul și l-a îmbrățișat.

– Ține-ți doar firea încă o vreme și nici n-o să știi cum trece timpul până să fii înapoi acasă, și vom putea lăsa asta în urmă o dată pentru totdeauna.

– Juri?

Theodor l-a îmbrățișat cu o înflăcărare pe care Fabian n-o mai simțise înainte.

– Da, jur, Theo. Jur.

Theodor a încuviințat din cap și s-a retras din îmbrățișare cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Apoi s-a întors cu fața spre gardian și a întins mâinile ca să i se pună cătușele și să fie condus afară.

52

Irene Lilja a închis robinetul şi a verificat temperatura. Cada avea o baterie de modă veche, cu robinete separate pentru apa rece şi caldă, care uneori făceau imposibilă găsirea echilibrului corect. Nu părea să conteze nici cât de tare răsucea robinetele. Apa continua să picure, şi nici măcar într-un ritm constant, ceea ce făcea totul şi mai iritant.

Dar cel puţin acum avea o cadă, şi când şi-a lăsat picioarele să se acomodeze treptat cu căldura, şi-a simţit întregul trup dansând de bucurie. Îi lipsiseră băile fierbinţi.

Nu exista cadă în casa din Perstorp. Pe lângă faptul în sine că a trebuit să trăiască acolo, ceea ce fusese, în general, groaznic, lipsa căzii, probabil, îi lipsise cel mai mult. Avuseseră o saună. Dar nu se dăduse niciodată în vânt după statul în pielea goală, transpirată şi trudindu-se să respire.

În schimb, lui Hampus îi păruse un mare avantaj când a hotărât să cumpere casa, şi perorase la nesfârşit despre faptul că noul său stil de viaţă sănătos avea să includă alergări pe timpul nopţii, urmate de o şedinţă pe cinste la saună. Însă nu fusese nici o alergare de noapte, iar sauna a fost folosită mai mult ca depozit.

Hampus... Aproape că nu se mai gândise la el de când își strânsese lucrurile și plecase. În principal, deoarece n-avusese timp. În ultima săptămână fusese mereu pe fugă.

Nu fusese niciodată înclinată să depună armele. Cel puțin, așa obișnuia să vadă lucrurile. Era dintre cei care înfruntau orice problemă se ivea, nu se culca pe o parte, cu genunchii strânși la piept. Dar asta a fost atunci, înainte de a fi acaparată de acest caz și înainte ca, mulțumită lui Sievert Landertz, din Partidul Democraților Suediei, să se pomenească în mijlocul unei bande de neonaziști hotărâți să-i facă viața un infern.

Acum, nu mai știa. Dar era, incontestabil, șubredă, mai mult ca oricând, și era prima dată când își îngăduia să se relaxeze și să facă o pauză, cu toate că mai avea de despachetat un munte de cutii. Asta va trebui să aștepte, dacă nu voia s-o ia razna. O baie fierbinte, îndelungată, câteva ore de somn, și spera că o să fie din nou gata de luptă.

Întindea mâna după săpun când a auzit de departe sunetul apei trase la un WC. Nu suna ca data trecută, când și-a dat seama, în cele din urmă, că vine din apartamentul de alături. De această dată auzea clar apa curgând prin țevile din tavan. Cu toate acestea, a deschis ventilația și a tras cu urechea, dar n-a auzit nimic în afară de șuieratul constant al aerului.

Câte șanse erau să se mute în această locuință, dintre toate, și să devină vecina lui Pontus Milwokh, dintre toți oamenii? Și totuși, reușiseră să-l lase să fugă, lucru care, la rândul lui, însemna că s-au mai pricopsit cu o crimă înfiorătoare.

Molander și asistenții săi examinau deja iahtul Hallberg-Rassy și, dacă cineva ar fi trebuit să fie aproape de

depunerea armelor, el era acela. Dacă lucrurile continuau așa, curând aveau să aibă mai multe locuri ale faptei decât puteau să numere. Din câte știa ea, a trebuit să fie lăsată deoparte examinarea apartamentului din Planteringen, ca să se ocupe de navă.

Nu știa cum mergea cu cercetarea apartamentului lui Milwokh. De fapt, nu auzise nimic despre asta, ceea ce era îngrijorător și sugera că erau departe de a fi terminat, și poate că nici măcar nu începuseră. Chiar așa să fi stat lucrurile? Cine răspundea de stabilirea priorităților? Astrid sau Molander însuși?

Dacă ar fi fost după ea, apartamentul de alături ar fi fost primul pe listă. Ar trebui să fie acolo tot soiul de lucruri interesante, cu siguranță mai multe decât reușise ea să deducă din zarurile vechi și albumele fotografice aflate în cutia din pivnița părinților lui.

Apartamentul lui era copia în oglindă a celui în care locuia ea. Gândul îi venise de când a intrat acolo, dar apoi s-a pierdut în agitație și a revenit abia acum, când se destindea în cadă.

Nimic ciudat în asta, ca atare. Din cauza țevilor, bucătăriile erau adesea amplasate alături. În această clădire băile erau conectate la aceleași conducte. Bucătăriile erau la capetele opuse. Totul ieșea la socoteală, în afară de dormitor, care, nu se știe de ce, păruse mult mai mic în apartamentul de alături.

Patul lui Milwokh ocupa aproape întreaga încăpere. Ea putuse să pună fără probleme și un fotoliu, și un birou mare la fereastra din dormitorul ei. Totuși, probabil că exista o explicație logică. Acum, că se gândea, tapetul din dormitorul lui era întunecat, iar tavanul fusese vopsit negru, ceea ce avea rolul de a contribui la senzația de claustrofobie.

Își dorea mai mult ca orice s-o lase baltă, să se scufunde în sine și să lase somnul, de care avea mare nevoie, să pună stăpânire pe ea. Dar se cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că, oricât ar fi încercat, chestia asta avea s-o sâcâie până la găsirea unei explicații.

53

A deschis cutia ca şi cum ar fi fost pentru prima oară, a luat icosaedrul de marmură albă, vechi de două sute de ani, şi l-a cântărit în palmă. Aşteptase cu sufletul la gură acest moment, şi nu o dată în ultimele zile fusese convins că n-o să mai vină.

Trecuse o săptămână de când l-a ţinut în mână ultima dată. Atunci greutatea lui păruse o povară, şi nu fusese sigur că era măcar vrednic să-l ţină în mână. Însă această ultimă misiune îl transformase dintr-o omidă oarbă într-un fluture splendid.

A cercetat cele douăzeci de faţete, douăzeci de triunghiuri echilaterale a căror geometrie perfectă alcătuia cel mai preţios dintre zarurile lui. Nu numai că stabilea ritmul, hotăra calea şi determina programul pentru ceea ce urma. Cu cele nouăsprezece cifre gravate, plus zecele, care fusese înlocuit cu X, hotăra dacă avea să mai existe altă misiune.

Dacă ieşea doi sau mai mult, avea numărul de zile până când trebuia să aibă loc următoarea ispravă, începând de azi. Unu însemna că s-a terminat, nu doar acum, ci pentru totdeauna.

Fuseseră momente când nu l-ar fi deranjat deloc acest rezultat. Dar nu de această dată. N-ar fi putut să

explice de ce, însă i se părea că toate cele prin care trecuse şi tot ce suferise n-au fost decât pregătirea pentru ceea ce avea să vină. De parcă fiecare dintre misiunile sale fusese, de fapt, o lecţie, creată anume ca să-l ajute să-şi dezvolte aptitudinile de care avea să aibă nevoie.

Zarul i se încălzea în mână şi simţea mâncărimi în tot corpul din pricina nerăbdării de a face prima aruncare. Ca să fie sigur că pe placa acoperită cu fetru verde nu există murdărie care ar putea să afecteze rezultatul, înainte să scuture zarul a netezit-o cu mâna până s-a convins că nu e nimic care să influenţeze şansa.

Apoi a lăsat zarul să cadă şi l-a urmărit cum sare o dată pe fetru, înainte să se oprească.

Doisprezece.

A fost uşurat, dar şi un pic dezamăgit. Încă nu se terminase. Altă misiune urma să fie stabilită, dar aveau să treacă aproape două săptămâni înainte să o poată îndeplini. Întrebarea era dacă va fi în stare să aştepte atât de mult. Totuşi, poate că asta avea un rost. Poate că pregătirile aveau să fie atât de complicate, încât să aibă nevoie de acest timp.

A trecut la pasul următor, ca să vadă cine va fi victima de această dată. Pentru asta avea nevoie de colecţia de zaruri de precizie cu şase faţete, din aluminiu eloxat. A luat unul dintre ele, ca să stabilească dacă trebuie să folosească un zar sau două, şi l-a scuturat în mână, după care i-a dat drumul pe fetru.

Trei.

Cu alte cuvinte, un singur zar. L-a luat iar în mână, l-a scuturat şi l-a rostogolit.

Unu.

S-a întors spre harta provinciei Skåne prinsă pe perete în faţa lui. Harta era într-un pătrat care era şi el împărţit în 144 de pătrate mai mici, numerotate.

Douăsprezece coloane numerotate de la vest la est și douăsprezece rânduri numerotate de la nord la sud.

Pentru prima dată avea să execute misiunea în prima coloană, care mergea spre sud de la Mölle, pe frumoasa peninsulă Kullaberg, din multe puncte de vedere un cadru perfect pentru o crimă.

A luat din nou zarul, l-a scuturat și a făcut încă o aruncare preliminară.

Patru.

Asta însemna că rândul avea să fie stabilit de două zaruri. A mai luat unul, le-a scuturat pe amândouă și le-a dat drumul pe fetru.

Doi de șase.

Nici măcar n-avea nevoie să se uite pe hartă ca să știe că în colțul cel mai sudic al primei coloane se afla Copenhaga. Ideea de a ajunge să acționeze în Danemarca a fost acolo încă din ziua în care a desenat grila pe hartă, însă nu îndrăznise nici măcar să viseze că avea să fie ultimul pătrat din stânga.

O cercetare online i-a arătat că în Copenhaga existau în jur de 2 300 de nume de străzi și, ca să afle litera cu care începe numele străzii, a făcut iarăși o aruncare preliminară cu un zar.

Cinci.

De această dată putea să folosească până la șase zaruri, așa că a luat cinci, le-a scuturat în căușul palmelor și le-a aruncat.

Trei, patru, cinci, unu, șase.

Împreună dădeau nouăsprezece, care corespundea literei S.

Coloana numelor de străzi care începeau cu S era prea lungă ca să încapă pe ecran, așa că a repetat procedura până a obținut S T O L. Asta a redus căutarea la

Stoltenbergsgade şi, după alte câteva aruncări, a obţinut numărul 9.

Strada era aproape centrală şi, judecând după Google Maps, clădirea respectivă avea şase niveluri, inclusiv podul, care părea să fi fost transformat în apartamente. După câteva aruncări, zarul a ales apartamentul din extrema dreaptă a etajului 3, şi a putut să facă o căutare pe Krak.dk pentru a afla cine e persoana care mai avea de trăit doar douăsprezece zile.

La început n-a priceput ce vede. Cum putea ăsta să fie numele cuiva. Când şi-a dat seama, după câteva secunde, că nici vorbă să fie numele cuiva, ci al unei agenţii guvernamentale daneze, ceva din el s-a trezit la viaţă.

Rigspolitiet.[1]

Nu era de mirare că are nevoie de timp ca să se pregătească. Pentru a putea să hotărască cine este victima, trebuia să meargă acolo şi să lase zarul să hotărască la locul crimei.

Pe iaht avusese de ales dintre numai trei persoane. La ICA Maxi fuseseră atât de multe victime posibile, încât a făcut culorile hainelor lor să corespundă cifrelor de pe zar. Însă acolo putuse să umble neobservat.

Repetarea procedurii într-o clădire plină de poliţişti era cu totul altceva.

Ca să afle cum trebuie să procedeze, a luat iar unul dintre zaruri şi l-a scuturat. Mai întâi trebuia să ştie de ce categorie trebuie să se ocupe acum. Un număr fără soţ însemna să scoată lista armelor, de la puşcă la praştie. Un număr cu soţ însemna lista cu felurile de a muri.

Patru.

---

[1] Poliţia Naţională Daneză

A scos lista cu cele douăsprezece cauze posibile ale morţii şi a făcut o aruncare preliminară.

Patru.

Aşadar, trebuia să folosească două zaruri.

Cinci şi patru.

Conform listei, victima aleasă, oricine o fi fost, trebuia să moară într-un incendiu peste douăsprezece zile. Ceva ce, la prima vedere, părea destul de simplu. Greutatea era să izoleze incendiul în aşa fel încât să nu fie vătămat nimeni altcineva. Dar nu era ceva ce nu putea să fie rezolvat cu nişte pregătiri. La urma urmei, avea la dispoziţie douăsprezece zile.

Avea deja câteva idei despre cum să procedeze şi era nerăbdător să înceapă. Dar înainte de asta avea nevoie de confirmarea finală din partea icosaedrului. Aşa că a luat zarul de marmură, care se răcise, şi l-a încălzit în palme. Apoi l-a scuturat îndelung înainte să-l arunce.

De această dată s-a rostogolit mult timp până să pară că se va opri la doisprezece, dar apoi, nu se ştie de ce, s-a răsturnat şi s-a oprit la X. Şansa, sau, dacă preferaţi, riscul, să se întâmple asta era de unu la douăzeci. Şi totuşi, era a patra oară când dăduse un X.

Toate numerele de pe zar, în afară de X, însemnau că misiunea este bătută în cuie şi se poate apuca de pregătiri. Însă acum trebuia să scoată carnetul în care scrisese 120 de misiuni suplimentare şi să rostogolească din nou icosaedrul.

Douăzeci.

Rezultatul însemna că trebuie să folosească nu mai puţin de douăzeci de zaruri cu şase faţete ca să afle care dintre misiunile suplimentare este cerută. Era numărul maxim. A luat altă cutie cu zaruri de precizie din aluminiu eloxat şi a numărat douăzeci.

De-abia încăpeau în căuşul mâinilor şi de câteva ori a scăpat pe jos unul în vreme ce le scutura şi a trebuit s-o ia de la capăt. Însă după o vreme a fost convins că sunt destul de amestecate şi le-a dat drumul pe fetru.

S-a uitat la zaruri, ba nu, s-a holbat, amuţit. Ceea ce se afla în faţa lui pe fetrul verde era de neconceput. Părea că cineva aşezase anume fiecare zar.

Toate douăzeci arătau numărul şase.

Douăzeci de şase, adică 120.

Nu mai auzise niciodată aşa ceva, cu atât mai puţin să i se întâmple lui. Dar iată-le acolo, fiecare cu cele şase puncte în sus, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Dar nici vorbă să fie.

Individual, fiecare zar putea la fel de bine să arate un trei sau un unu, sau un şase, desigur. Însă puse laolaltă era cu totul altceva. Probabilitatea ca toate să arate şase dintr-o singură aruncare era neglijabilă. Câştigarea marelui premiu la un cazinou era cu mult mai probabilă decât să dai douăzeci de şase. Şi totuşi, asta făcuse el.

Încă nu-i venea să creadă, dar iată-le, douăzeci de şase care făceau împreună 120, ceea ce îi poruncea să execute ultima dintre misiunile suplimentare. O misiune pe care nu crezuse că va ajunge vreodată s-o îndeplinească. O misiune mai complicată şi mai provocatoare decât toate cele pe care le îndeplinise deja, luate laolaltă. Un scenariu de vis, care era prea frumos ca să fie adevărat şi, ca să se asigure că n-o să se trezească şi o să vadă că a fost doar un vis, s-a ciupit de braţ aşa de tare, că i-a dat sângele.

Convins că este, într-adevăr, complet treaz, s-a dus la rafturi şi a luat carnetul cu un mare X pe copertă. Apoi s-a aşezat la loc, l-a deschis la misiunea 120 şi s-a

cutremurat în clipa în care i-a căzut privirea pe titlu, scris cu majuscule.

UITĂ TOTUL

Timpul, locul, victima, arma şi metoda.
Uită totul. Asta este o misiune ca nici o alta.

54

Imprimanta s-a trezit, în sfârşit, la viaţă, zumzăind. Hillevi Stubbs, care era deja prost dispusă, nu putea decât să spere că n-o să dureze la fel de mult printarea unei pagini cât durase ca să pornească. Un lucru care nu-i plăcea deloc era să aştepte. Altul erau imprimantele leneşe, care nu voiau să se conecteze cu computerul ei.

Al treilea, că tot se pornise, erau filmele muzicale. Nu reuşise niciodată să priceapă de ce actorii trebuie să înceapă brusc să cânte fără mare har şi să încerce să danseze. Şi cântecele nu erau niciodată destul de bune. Nu, dacă voia să vadă un film se ducea la cinematograf sau se uita la televizor. Dacă avea chef să asculte muzică, punea o înregistrare. Amestecarea celor două era ca şi cum ai amesteca ketchupul cu suporturile de pahare.

Nici rucola nu se număra printre preferinţele sale. Sincer, nu putea să priceapă cum de ceva aşa de rău şi de dezgustător ca rucola mai este în vogă. Apăruse nu se ştie de unde, şi dintr-odată orice micuţă cafenea cu pretenţii trebuia să pună rucola în orice. În hamburger, în sendvişuri şi, desigur, în salate. O vreme a avut

impresia că nu poate nici măcar să comande o cafea care să nu fie împodobită cu buruiana aia scârboasă.

Însă lucrul până târziu era, indiscutabil, pe primul loc al listei cu lucrurile pe care nu voia niciodată să le rabde, şi totuşi uite-o aici, făcând exact asta, a doua noapte la rând. Asta îi strica cheful mai mult ca orice şi, în vreme ce aştepta imprimanta, şi-a zis că, de fapt, Mona-Jill era direct răspunzătoare că i-a introdus în viaţă în acea seară toate relele alea.

Planul ei fusese să scaneze harta de la Registrul Cadastral găsită în barca lui Elvin, folosind imprimanta multifuncţională, imediat după cină. Însă, când a descoperit că chifteluţele de pe farfuria ei erau pline de rucola tocată mărunt, a întrebat-o pe Mona-Jill cum a putut să uite că nu-i plăceau nici de frică afurisitele alea de frunzuliţe.

În timpul discuţiei care a urmat, a reieşit că Mona-Jill nu uitase. Dimpotrivă, anume a tocat mărunt ororile ţepoase şi le-a amestecat cu carnea tocată, încercând s-o păcălească şi s-o facă să-şi dea seama cât de gustoasă este, de fapt, rucola. În acel moment cearta n-a mai putut fi evitată, iar ea a spus câteva lucruri pe care ar fi vrut să le retragă şi pentru care şi-a cerut scuze de îndată ce lucrurile s-au liniştit.

Însă atmosfera era încă tensionată când au strâns masa, după cină, şi când Mona-Jill a propus să vadă *Mamma Mia!*, argumentând că e un film care creează bună dispoziţie, n-a lăsat-o inima să zică nu. La urma urmei, Mona-Jill o primise în casa ei, nu invers.

După două ore oribile a putut, în sfârşit, să pună o pătură peste Mona-Jill, care adormise pe canapea, şi să se aşeze la computer, încercând să facă blestemata de imprimantă să pornească. Prefera să nu se gândească

la timpul pierdut. Dar, cel puţin, harta era scanată şi umplea ecranul din faţa ei.

De la început fusese limpede că era o parcelă. Întrebarea era unde se află. Nu existau nume sau amănunte care s-o îndrume. Singura aluzie erau câteva numere pe diferitele clădiri şi însemnările practic indescifrabile ale lui Elvin. Dar n-avea să se dea bătută până nu mărea şi examina fiecare milimetru, ca şi cum ar fi fost un melanom.

Dacă parcela era legată în vreun fel de Molander, n-avea de unde să ştie. Dar de ce altceva l-ar fi interesat pe Elvin? O căutare în Registrul Cadastral dăduse un singur rezultat, casa lui din Ramlösa, iar repetarea căutării pe numele lui Gertrud nu dăduse nici un rezultat, aşa că, oricine o fi fost înregistrat ca proprietar, nu era Molander.

Era o parcelă foarte neobişnuită, măcar de asta îşi dădea seama. Câteva pete albastre indicau un fel de bazine. Sau poate heleşteie, lucru ciudat în sine şi, judecând după formele dreptunghiulare, mai păreau şi artificiale. Ca şi cum ar fi făcut parte dintr-o uzină de tratare a apelor, sau poate un soi de pescărie...

I-a venit o idee şi, ca să verifice dacă îşi amintea bine, a scos setul de chei pe care i-l dăduse Fabian. Avea şapte chei, iar pe una dintre cele două marcate cu bandă adezivă albă era desenat de mână un peşte. Poate că era o coincidenţă, sau poate că dăduse de ceva important.

În partea de jos a hărţii şerpuia o linie albastră. Probabil că era un râu sau alt curs de apă şi, conform hărţii, alcătuia hotarul sudic al proprietăţii. Un drum roşu cu patru benzi trecea prin partea de sus a hărţii, tăiat în colţul din dreapta, sus, de o linie gri şi albă care arăta ca o cale ferată.

Cu alte cuvinte, parcela era mărginită de un curs de apă, şine de cale ferată şi o şosea. Trebuie să fi existat o mie de parcele descrise astfel, şi putea să-şi petreacă restul vieţii profesionale căutând-o pe cea cu pricina, fără vreo garanţie că o va găsi vreodată.

Singura şansă era să facă nişte presupuneri bazate pe nişte informaţii. Cum ar fi, de exemplu, că este în Skåne. Molander era un băştinaş înfocat şi chiar, în tinereţe, vorbise de desprinderea provinciei Skåne de Suedia.

Erau multe cursuri de apă în Skåne, cele mai mari fiind râurile Kävlinge şi Helge. Însă, dacă era în apropiere de Helsingborg, trebuia să fie Råå. Era lung de treizeci de kilometri şi se vărsa în portul pentru ambarcaţiuni mici Råå.

A deschis Google Maps, a mărit râul Råå şi a început să-i urmărească şerpuirea spre est, prin Skåne.

Întotdeauna i se păruse că Stockholm, cu arhipelagul lui alcătuit din mii de insule, era de departe cea mai frumoasă parte a Suediei, şi probabil continua să creadă asta. Însă partea de nord-vest a provinciei Skåne se apropia mult...

A tresărit, cu ochii aţintiţi la câteva petice verzi pe imaginea din satelit de pe Google. Ar fi fost uşor să le treacă cu vederea, ca fiind vegetaţie, şi să continue derularea spre est. Însă formaţiunile verzi i-au atras atenţia şi, când a mărit imaginea, a văzut clar că erau, într-adevăr, heleşteie. Heleşteie verzi din cauza algelor care le năpădeau, aproape identice cu cele marcate cu albastru pe harta de la Registrul Cadastral.

Mai mult, se aflau pe o parcelă care, după Google Maps, era între o şosea cu patru benzi numită Rausvägen, Råå şi calea ferată Pågatågen.

55

Irene Lilja şi-a vârât picioarele în sandalele Birkenstock uzate, şi-a tras o pereche de mănuşi de piele, a deschis uşa de la intrare şi s-a dus la apartamentul lui Pontus Milwokh, hotărâtă să afle de ce dormitorul ei e mult mai mare decât al lui.

A băgat în broască cheia pe care i-o dăduse lăcătuşul, a răsucit-o, a intrat şi, după ce a găsit comutatorul, a închis uşa şi a mers în living. Se presupunea că Molander şi oamenii lui au fost acolo şi au făcut ce aveau de făcut cu două zile înainte. Însă rucsacul negru şi geanta de hochei din mijlocul podelei arătau că încă nu terminaseră.

Probabil că asistenţii îşi lăsaseră acolo o parte din echipament. Cu siguranţă nu Molander, de vreme ce el îşi lua întotdeauna genţile acelea de aluminiu cu compartimente în care nimeni, în nici o împrejurare, nu putea nici măcar să se uite. Niciodată nu le-ar fi lăsat aşa, nici măcar pentru o noapte.

A mers mai departe până la uşa închisă a dormitorului, a deschis-o şi a aprins plafoniera. Totul arăta exact aşa cum fusese. Poate că nu începuseră examinarea dormitorului, ceea ce ar explica de ce Molander n-a reacţionat la discrepanţa dimensiunilor.

În dormitorul ei măsurase cinci metri şi jumătate de la fereastră până la peretele din faţa holului şi băii. În această cameră, peretele exterior era la maximum un metru de la picioarele patului, ceea ce însemna o diferenţă între cele două camere de nu mai puţin de doi metri şi jumătate.

S-a dus la peretele comun cu propriul dormitor şi a mers în jurul patului până la mica noptieră din colţ. Acolo a aprins lanterna telefonului şi a cercetat colţul şi peretele interior de la căpătâiul patului.

Molander o învăţase că, dacă a fost adăugat ulterior un perete, semnele se găseau, cel mai probabil, de-a lungul marginilor şi în colţuri. Putea să fie orice, de la un spaţiu lăsat neintenţionat care lăsa să treacă lumina până la muluri care nu coincideau.

Dar nu era cazul aici. Din câte vedea, de jur împrejur era aceeaşi plintă de un alb murdar. La fel şi clasicul tapet albastru închis, care se suprapunea în colţ. Cu alte cuvinte, nu era nimic care să sugereze că peretele nu era original.

Ultima şmecherie pe care o învăţase de la Molander era să asculte. A bătut în perete în câteva locuri. Cu siguranţă, suna la fel ca peretele din dreptul dormitorului ei. Dar asta era, probabil, în mare parte datorită faptului că erau pereţi de rezistenţă. Oricum, suna solid şi nici pe departe construit de un amator.

A ignorat avertismentul că bateria e aproape descărcată şi a întors lanterna spre noptieră. Dar nici ea nu părea să ascundă vreo taină, aşa că s-a dus la şifonierul aşezat între pat şi peretele exterior.

Începuse să-l cerceteze ultima dată când a fost aici, însă a fost întreruptă de Klippan. Acum l-a deschis iar şi a observat că totul arăta ca înainte. Umeraşe puţine, cu o jachetă, o pereche de pantaloni şi două

cămăşi. Nici mai mult, nici mai puţin. Era excepţional de ascetic şi, probabil, o indicaţie că el îşi ţinea hainele altundeva.

A împins umeraşele într-o parte, s-a aplecat înăuntru şi a început să cerceteze cu lanterna telefonului. Din nou, marginile erau cele care, în mod normal, dădeau la iveală ceva. Din nefericire, telefonul n-a mai rezistat şi s-a închis şi, de vreme ce ea însăşi bloca în cea mai mare parte lumina plafonierei, era prea întuneric ca să mai distingă ceva. Şi-a scos una dintre mănuşile de piele şi şi-a plimbat degetele peste tăblia din spate a şifonierului.

Era o fisură acolo, până sus, într-o parte. Dar asta putea să fie ceva nevinovat. Aşa fusese tăblia din spate a şifonierelor de la IKEA pe care le-a montat împreună cu Hampus în casa din Perstorp. Panourile subţiri care ar fi trebuit să fie asigurate cu cuişoare de jur împrejur se tot desprindeau.

A încercat să împingă tăblia din spate, dar nu s-a clintit. Nici măcar când s-a rezemat cu spatele n-a cedat nici măcar un milimetru. Nu, cu siguranţă că părea mult mai solid decât porcăriile lor de la IKEA. Porcăriile lui Hampus.

În mijlocul tăbliei din spate, cam la înălţimea taliei, a descoperit o gaură de doi-trei centimetri. S-a întrebat de ce este acolo şi nu şi-a amintit dacă şifonierele din Perstorp aveau sau nu acelaşi fel de gaură. Poate că era pentru a ajuta la asamblare, sau era pentru cablurile lămpilor.

Ca să se asigure că n-a trecut nimic cu vederea, a intrat în şifonier, s-a aplecat şi s-a uitat prin gaură. Dar singurul lucru pe care l-a văzut a fost un întuneric de nepătruns, adică exact ceea ce te aştepţi să vezi în

spatele unui şifonier. Cu toate acestea, nu putea scăpa de impresia că ceva nu-i cum trebuie.

Însă o impresie nu era destul. Avea nevoie de ceva concret. Ceva care să susţină impresia. Şi până ce găsea acel lucru, era blocată. În cele din urmă, nu i-a rămas decât să se dea bătută, să iasă din şifonier şi să plece din dormitor. Spunându-şi că poate se mişcase prea repede, a hotărât s-o ia de la capăt şi s-a întors în hol, unde s-a oprit şi s-a uitat în jur.

În afară de intrarea în apartament mai erau două uşi, amândouă închise. Una ducea în baie, care era exact copia în oglindă a propriei băi, cu cada, chiuveta şi WC-ul. A ciocănit în peretele comun cu dormitorul. Suna mai solid decât cel din dormitor.

A ieşit iar pe hol şi a deschis a doua uşă, care în apartamentul ei era a unei debarale mici pe care o umpluse cu cutiile de la mutare. În schimb, Milwokh împărţise spaţiul în două zone separate.

O jumătate conţinea o colecţie de unelte care l-ar fi făcut să plângă de fericire pe omul cel mai împătimit de uneltele electrice. Fierăstraie, burghie şi şurubelniţe electrice îşi disputau spaţiul cu truse de unelte, flacoane cu adeziv şi şuruburi de toate mărimile imaginabile. Era acolo chiar şi un pistol pentru cuie puternic, precum şi bucăţi de lemn de diferite lungimi şi alte obiecte. Aşa cum presupuseseră după ce i-au văzut lista cumpărăturilor de la Bauhaus, era clar că Milwokh construise ceva. Dar ce anume şi, mai important, unde?

Cealaltă jumătate slujea de şifonier, în afară de aspiratorul şi mopul dintr-un colţ. În spatele unei draperii se aflau rafturi cu pantaloni împăturiţi frumos şi pulovere, un şir lung de cămăşi, aşezate pe culori, şi sertare pline cu şosete şi lenjerie de corp.

Din cât vedea, spaţiul era la fel de mare ca în apartamentul ei, ceea ce n-a făcut decât să-i alimenteze bănuielile. A reuşit să deschidă iar telefonul şi a stors ultima picătură din baterie luminând peretele din spate, care era lipit de dormitor. Dar n-a văzut nici aici nimic ieşit din comun, aşa încât, când telefonul a dat ortul popii, a ciocănit în câteva locuri, dar şi-a dat seama că nu mai este în stare să-şi dea seama dacă este sau nu diferit de ceilalţi pereţi.

Dar cu siguranţă nu putea să fie acelaşi perete ca cel din dormitor, se deosebeau prea mult. Aşa că s-a întors în dormitor, şi-a scos ruleta şi a măsurat trei metri până la peretele exterior. Părea să concorde cu amplasarea peretelui interior din dormitor şi lăsa doi metri şi jumătate între el, hol şi debaraua-şifonier nejustificată.

Doi metri şi jumătate care fuseseră luaţi din dormitor. O simţise din clipa în care a pus piciorul în încăperea mică. Dar abia acum şi-a dat seama că avusese tot timpul dreptate.

În apartament mai exista o cameră. Acum nu mai încăpea nici o îndoială. O cameră care fusese atât de bine ascunsă, încât nici ea, nici Molander şi echipa lui n-au reuşit să găsească ceva care măcar să semene a intrare.

S-a întors la debaraua-şifonier ca să se uite mai bine. Dar, oricât s-a străduit, n-a găsit nimic care să sugereze că există o trecere în partea din spate. Probabil că era prea obosită. Ar trebui să meargă acasă şi să doarmă, şi să aibă grijă ca, în ziua următoare, Molander să ajungă acolo cât mai devreme posibil.

Hotărâse să facă asta, aşa că a ieşit din debara şi se ducea în dormitor să stingă luminile, când dintr-o dată i-a picat fisa şi a încremenit la jumătatea pasului.

Nu debaraua era problema, ci şifonierul.

Simpla lui prezenţă era ciudată. Într-un dormitor atât de înghesuit, încât era greu să te mişti fără să te loveşti de ceva. Şi faptul că în el nu erau decât câteva haine îl făcea şi mai suspect. Şifonierul nu era pentru haine. Avea cu totul alt scop.

Tăblia din spate era cheia. Trebuia să fie. La început, şi-a închipuit că impresia de solid pe care a avut-o când a împins-o însemna că totul e în ordine. Dar, de fapt, era exact invers.

A deschis din nou uşa şifonierului, a intrat în el, a găsit orificiul şi a băgat în el arătătorul. Spre surprinderea sa, n-a dat de un zid, doar de aer. Şifonierul părea să fie lipit de perete. A încercat cu mijlociul, ca să ajungă mai departe.

A pipăit prin gaură în spatele tăbliei, mai întâi de fiecare parte, apoi dedesubt, fără să descopere nimic interesant. De-abia când a împins degetul la maximum a descoperit ceva metalic, ceva ce a reuşit să împingă spre stânga, după câteva încercări nereuşite.

S-a auzit un clinchet slab şi apoi tăblia din spate a alunecat într-o parte. Cu mâinile întinse în faţă, a pătruns în întunericul gros şi, cu sunetul propriei respiraţii stârnindu-i ecouri în urechi, a bâjbâit pe perete în căutarea unui comutator.

Când l-a găsit, micul spaţiu a fost scăldat brusc într-o lumină atât de puternică, încât a trebuit să închidă ochii.

56

N-a ieşit prea rău, i-a spus lui Fabian vocea din mintea lui pe când urca pe scara pliantă din mijlocul livingului şi se apuca să examineze candelabrul de alamă cu opt braţe. De fapt, ieşise chiar bine. Atât de bine cât putea să spere, dacă nu chiar mai mult.

Faptul că Theodor a vorbit cu el şi chiar i-a răspuns la îmbrăţişare trebuia să fie considerat pozitiv. E adevărat, a plâns şi n-a fost în apele lui. Dar asta nu era surprinzător, dat fiind locul în care se afla şi prin ce trecuse. Să sperăm că totul se va termina curând.

Poate că a mers prea departe când a promis că totul o să fie bine. Dar ce ar fi trebuit să facă? La drept vorbind, rezultatul era mai puţin sigur ca oricând. Mai ales după agresiune. De ce ar trebui să creadă cuvântul lui mai degrabă decât pe al celorlalţi atunci când va păşi în boxa martorilor?

De aceea îl durea capul? În mod normal, n-avea niciodată dureri de cap. De fapt, avea dureri şi o senzaţie neplăcută în tot corpul, de parcă n-ar fi fost al lui. Poate că era preţul plătit pentru că de săptămâni întregi n-a mai alergat şi nu s-a dus la sala de sport.

Dar n-a avut pacea sufletească necesară ca să-şi ia pantalonii scurţi şi să se ducă în pădurea Pålsjö. Iar

în acest moment trebuia să găsească şi să elimine camerele de supraveghere pe care Molander i le instalase prin casă. Cel puţin era mai uşor acum, că văzuse unghiurile imaginilor.

Baia, dormitorul şi holul erau deja rezolvate. La fel ca pivniţa, palierul de la etaj şi bucătăria, unde camera s-a dovedit a fi ascunsă tocmai în ceasul de perete. În camerele copiilor fuseseră ascunse în nişte cactuşi pe care Molander i-a aranjat şi i-a adus cu el. Pe moment, Sonja era în atelier, ocupată cu pregătirea „lucrării-spectacol" de mâine şi nu trebuia să fie deranjată sub nici un motiv, aşa că acea cameră de supraveghere o lăsa deoparte, deocamdată.

Singura care mai rămăsese era cea din living.

Cercetase ramele tablourilor, vitrina, perdelele şi plantele în ghivece de pe pervaz, fără rezultat. Ba chiar a examinat de două ori candelabrul de alamă. Dar exista undeva o cameră de supraveghere, văzuse pe ecranul din pivniţa lui Molander. Un ochi amplasat undeva, sus, înclinat spre mijlocul camerei.

Poate că ar trebui să se lase păgubaş, pur şi simplu. Oricum, el şi Molander îşi spuseseră aproape totul. Îşi scotociseră reciproc casele şi, foarte probabil, Molander îi cercetase biroul din pivniţă, aşa că nu mai rămăsese mare lucru de ascuns.

Mai mult ca orice, avea nevoie să se destindă, fie şi doar câteva ore. Să uite de griji şi de vinovăţia în legătură cu Theodor. Să uite de Molander şi Milwokh. De sine însuşi.

A coborât de pe scară, s-a dus la colecţia de înregistrări care acoperea unul dintre pereţi şi şi-a lăsat privirea să rătăcească pe cotoarele CD-urilor, căutând ceva care să-i abată atenţia.

În afară de *Thursday Afternoon* al lui Brian Eno, nu mai ascultase nimic de nici nu mai ştia de când şi, dintr-odată, şi-a dat seama cât de mult îi lipsise asta.

În faţa lui erau nenumărate albume pe care nu avusese niciodată timp să le asculte. Atâtea cântece care aşteptau şansa să umple încăperea. Împreună, alcătuiau un zid aproape impenetrabil de alegeri copleşitoare, aşa încât nu reuşea să se hotărască.

Poate că de aceea a închis ochii şi şi-a plimbat degetele pe cotoare şi pe plasticul dur, colţuros. Cine ştie de ce, era plăcut, şi şi-a lăsat mâna să rătăcească în continuare peste şirurile de albume, unele dintre ele, rupte şi cu muchii ascuţite. Când a dat brusc de ceva care se iţea dintre două albume a deschis ochii şi a văzut camera miniaturală vârâtă între albumul de debut al The XX şi al doilea, *Coexist*, în secţiunea indie electronic.

Uşurat, a tras afară camera şi a deconectat bateria. Apoi a scos albumul de debut şi, după ce s-a uitat o vreme la X-ul alb în contrast dur cu fundalul negru, a pus discul în combină şi a dat sunetul tare.

57

Absolut, ultima misiune era aproape prea frumoasă ca să fie adevărată. Trecuse mai mult de un an de când o scrisese, dar își amintea de parcă ar fi fost ieri. Era cel mai lung dintre texte, și nu-și închipuise niciodată că avea să devină realitate. Dar apariția celor douăzeci de șase făcuse imposibilul posibil.

Nu mai încăpea nici o îndoială că zarurile l-au iertat și îl considerau demn de o nouă provocare. Dar să fie încă o misiune X și numărul 120, peste toate, era atât de uimitor, încât a trebuit să iasă la o cină grozavă la Charles Dickens ca să mediteze la asta.

Era destulă lume acolo ca să-și poată savura neobservat cotletul și halbele. Ba chiar putuse să citească ziarul de seară, observând că polițiștii nu-și dezvăluiau intențiile. Nu exista vreo fotografie a lui, numele nu îi era menționat și nu vedea nicăieri ceva despre evenimentele din Öresund și despre crima de pe iaht. Totuși, erau multe informații despre o oarecare crimă dintr-o cadă, și cel puțin găsiseră, în sfârșit, cadavrul din Klippan.

În cele din urmă, s-a dus acasă, îndopat și cam cherchelit. Dar era bine așa. Poate că asta avea chiar să-l

ajute să aibă parte de o noapte de somn bun, de care avea atâta nevoie înainte să înceapă pregătirile.

A intrat în hol, a închis uşa şi şi-a dat seama pe dată că ceva nu-i în ordine. Când se întorsese acasă, acum câteva ore, uşile din hol fuseseră închise. Acum erau deschise... Sau locul era bântuit, sau îşi bătea cineva joc de el. Sau...

S-a uitat în baie. Părea neatinsă. Era foarte puţin probabil ca tehnicienii de la poliţie să se întoarcă atât de târziu. În afară de cazul în care apartamentul era supravegheat şi întoarcerea sa fusese observată.

Uşa debaralei se închidea greu şi uneori se deschidea singură. Însă asta nu explica uşa băii. Poate că o lăsase el însuşi întredeschisă, la urma urmei.

A intrat în baie, a deschis robinetul ca să umple cada şi a început să se dezbrace. Aştepta cu nerăbdare asta. O baie fierbinte, în care să se bucure de necesara odihnă, cu perna plutitoare sub gât. Apoi, fără să deschidă ochii, va alcătui în minte o listă cu tot ce trebuie făcut înainte să plece.

De exemplu, va trebui să construiască un dispozitiv care să-l ajute să rostogolească un zar în vreme ce aleargă. Deocamdată n-avea nici o idee, dar avea să-i vină. Întotdeauna îi veneau. De asemenea, va trebui să-şi verifice toate armele şi să se asigure că sunt în stare bună. După ce începea, nu mai era loc de greşeli.

La rândul lui, acest lucru însemna că va trebui să-şi umple din nou rucsacul, de la zero. Trebuia să-l facă mai uşor cu câteva kilograme. Tot ce nu era absolut necesar va trebui să dispară. Cum ar fi suplimentul de provizii pe care îl luase în barcă. Masa de la Charles Dickens fusese destul pentru câteva zile, şi va trebui să se descurce cu o sticlă de băutură energizantă.

De o importanţă capitală era, de asemenea, şi să aibă acces la cât mai mult echipament posibil fără să se oprească. Pentru că despre asta era vorba. Să se mişte în continuu şi să găsească fluxul. Un făgaş pe care să poată alege o persoană după alta, până ce zarul îi va spune să înceteze.

Şi-a scos lenjeria de corp, a urinat şi a încercat apa din baie. Temperatura era perfectă şi cada era aproape plină. S-a întors în hol şi a mers mai departe prin living să ia un pahar din bucătărie.

Dar n-a ajuns până acolo.

S-a oprit în mijlocul camerei, cu ochii ţintă la lumina care se revărsa pe podea de la plafoniera din dormitor.

58

„Ea o să moară“, a intonat o voce de bărbat din difuzoarele computerului. *„Oricum, nu merită să trăiască. Singurul lucru pe care îl merită eşti tu.“*

Irene a găsit fişierul audio pe când căuta prin computerul aşezat pe micul birou din camera secretă, care nu putea fi mai mare de şase-şapte metri pătraţi. Fusese numit *Vocile lui Assar*.

„Poţi să-i faci ce vrei. Absolut orice vrei. Câtă vreme se termină cu moartea ei.“

Prin urmare, aşa îl convinsese Pontus Milwokh pe Assar Skanås cel bolnav la cap s-o răpească pe Ester Landgren de pe terenul de joacă din Slottshagen şi s-o molesteze.

„Ştim că vrei.“

Făcându-l să asculte voci înregistrate despre care Skanås, în starea lui de confuzie, trebuie să fi crezut că sunt în mintea lui. *N-am făcut decât ceea ce au zis vocile,* le-a spus într-un interviu. *Ele mi-au spus ce să fac.*

„Că abia aştepţi. Abia aşteptai să te descotoroseşti, în sfârşit, de toată inhibiţia. O meriţi cu adevărat. Tocmai tu.“

Ca să nu o facă el însuşi, l-a atras în jocul lui pervers pe pedofilul Skanås, ademenindu-l cu ocazia de a molesta şi de a viola.

„Ştii că o să moară. Ăsta e lucrul cuvenit.“

Dar ce rost avea să apelezi la altcineva în loc s-o faci tu însuţi? Trebuie să fi fost incredibil de complicat şi cu eforturi mari. Ca să nu mai vorbim de riscurile mai mari ca lucrurile s-o ia razna, adică exact ce s-a întâmplat când ea l-a găsit, în sfârşit, pe Skanås şi l-a împiedicat să ducă până la capăt violul.

„Ştii ce ai de făcut.“

Poate că avea rostul de a le abate lor atenţia. Să-i pună să alerge în direcţia greşită. Nu încăpea îndoială că reuşise.

„Şi chiar îţi plac copiii. Nimănui nu-i plac copiii la fel de mult ca ţie.“

Sau zarul hotărâse şi asta?

S-a uitat la fetrul verde de lângă tastatură. Zarurile de pe el erau de acelaşi fel ca acela găsit de Risk. La fel ca acela, erau din metal polizat lucios şi păreau făcute pentru alegeri decisive.

Cine ştie de ce, arătau toate cifra şase. Douăzeci, cu totul. Irene îşi amintea încă un moment, când avea nouă ani şi a dat cinci de şase la prima sa încercare la *yams*. Nu mai reuşise niciodată să ajungă măcar pe aproape. Să-ţi iasă de douăzeci de ori era incredibil.

Chiar asta făcuse el? La fel ca în multe alte aspecte ale acestei investigaţii, norocul şi probabilitatea păreau strâmbe. Însă întrebarea pe care trebuia să şi-o pună era ce însemnau douăzeci de şase, dacă însemnau ceva.

A închis ochii. Scurta explozie de energie se topea acum. Sperase să descopere ceva care ar putea ajuta ancheta să înainteze şi, poate, să-i facă să fie cu un pas înainte. Însă tot ce găsise arăta înapoi în timp, spre lucruri care se petrecuseră deja. Lucruri pe care le ştiau. Sigur, existau aici răspunsurile la câteva dintre între-bările lor, dar nu la cea mai importantă dintre toate.

Când şi unde avea să fie următoarea lovitură a lui Milwokh?

A ridicat privirea spre harta provinciei Skåne, prinsă pe perete în faţa ei. O examinase deja o dată. Însă faptul că a văzut însemnările şi crucile care corespundeau aproape fiecărei crime săvârşite de Milwokh în ultimele luni a făcut-o să izbucnească în plâns. De această dată avea să încerce să fie mai analitică.

A început cu crucea de pe coloana 6, rândul 3. Semnala oraşul Klippan. Însemnarea de alături era *25 mai 2012, Evert Jonsson, cauza morţii: asfixiere*, ceea ce corespundea cu raportul de autopsie primit de la Flätan.

Crucea de pe coloana 5, rândul 4 era asemănătoare. *13 iunie 2012, Moonif Ganem, arma: un aparat*. Încerca să nu-şi lase emoţiile s-o copleşească, dar era greu. În ciuda tonului rece, concret, al însemnărilor, tot o durea gândul la acea dimineaţă în care, fiind în drum spre secţia de poliţie din Helsingborg, a primit apelul despre băiatul dispărut din Bjuv.

A cercetat mai departe crucile şi însemnările de alături, care precizau data fiecărei crime, numele victimei şi ce armă sau cauză a morţii fusese folosită.

În unele dintre pătrate a observat şi cruciuliţe însoţite de numere din două cifre, dar nu ştia ce reprezintă. Observase şi că lipseşte uciderea în cadă a lui Mattias Larsson. Nu exista vreo cruciuliţă în pătratul din sudul Helsingborgului şi nici vreo însemnare.

Poate că Fabian avea dreptate, la urma urmei, că pe asta n-o săvârşise Milwokh.

Altceva care i-a atras atenţia a fost pătratul din colţul din stânga, jos, care era ocupat aproape în întregime de Copenhaga. În el erau o cruce mare, o cruciuliţă şi numărul 120. Asta era tot. Fără dată, fără vreo însemnare despre arma folosită sau cauza morţii.

Nu auzise nimic despre vreo crimă din Danemarca la fel de spectaculoasă ca acelea de pe partea suedeză a strâmtorii.

Mai era şi crucea din Öresund, la nord de Insula Ven, cu însemnarea *27 iunie 2012, Frank Käpp, arma: sabie.*

Era astăzi. Pistele n-au cum să fie mai proaspete de atât. Crima avusese loc, din motive evidente, mai la nord de Ven decât fusese prevăzut, însă atât numele, cât şi arma erau corecte. Faptul că ştiuse ce armă avea să folosească era de la sine înţeles. Însă faptul că şi numele era corect era cam ciudat. Asta însemna că Milwokh ştiuse cine va fi victima înainte să pornească, sau reuşise, cumva, după aceea... Nu, probabil nu însemna decât că ei ştiau încă mult prea puţin despre felul în care acţiona el.

Şi-a masat tâmplele ca să pună sângele în mişcare. Orice ca s-o ajute să gândească.

În faţa ei, pe ecran, a pornit *screensaver*-ul şi ea privea în gol, obosită, la formele fascinante. Ca şi cum ar fi fost gata să aţipească. Dar nu era. Undeva, în adâncul ei, ceva se mişcase.

S-a răsucit pe scaun şi s-a uitat la pat, care părea că a fost făcut în grabă. Încă mai era o adâncitură în mijlocul pernei, de la capul lui Milwokh, iar pilota avea ridicături şi adâncituri, ca atunci când Hampus era cel care făcea patul. În afară de un loc, unde arăta ca şi cum ar fi fost ceva dedesubt.

Irene s-a ridicat, a tras deoparte pilota şi a dat cu ochii de un carnet galben cu un X pe copertă. Cu toate că n-avea cum să fie sigură, a ştiut pe loc că asta căutase tot timpul. A luat carnetul, a scos cu atenţie banda elastică şi a început să-l răsfoiască.

Pe fiecare pagină era ceva scris de mână, uneori umplând-o chiar până la jumătate. Însă de cele mai

multe ori erau doar câteva propoziţii, iar în puţine cazuri erau doar câteva cuvinte.

Trebuie să fii legat la ochi era, de exemplu, ceea ce scria pe pagina cu numărul 73. Pe pagina 111 scria aşa: *Omoară-l şi pe cel mai apropiat coleg, vecin sau prieten al victimei. Zarurile hotărăsc pe cine şi cât timp trebuie să treacă între cele două misiuni, socotit în ore.*

Misiuni. Aşadar, aşa le vedea el. Misiuni pe care trebuia să le execute cu orice preţ. A întors foaia.

Înspăimântă victima înainte de acel moment.

Pătrunde în casa ei noaptea. Adoarme-o cu gaz hexan. Apoi lasă zarurile să aleagă una sau mai multe dintre următoarele:

1. Aranjează altfel lucrurile în dulapurile din bucătărie.

2. Ia un trofeu de pe trupul victimei.

3. Deschide combina stereo a victimei, pune muzica aleasă de tine în modalitatea „repetare" şi dă sunetul tare.

4. Tatuează ceva pe fruntea victimei.

5. Lasă deschise toate ferestrele victimei.

6. Fotografiază victima cu telefonul ei, piratează-l şi pune noua fotografie ca imagine de fundal.

Era exact ceea ce i se întâmplase lui Molly Wessman. Milwokh îi tăiase bretonul şi îi piratase telefonul înainte s-o otrăvească, după o zi sau două. Aşadar, asta era un soi de adaos la misiunea principală.

I-a venit o idee şi s-a întors la hartă să caute crucea de pe coloana 3, rândul 5, unde însemnarea era *16 iunie 2012, Molly Wessman, cauza morţii: otrăvire.* Însă de această dată o interesau mai mult cruciuliţa şi numărul asociat cu ea.

X 97

Înapoi la carnetul deschis şi, iată, numărul din josul paginii era 97.

Poate că însemnarea nu era o cruciuliţă, ci un X.

A găsit pătratul în care era Hyllinge şi însemnarea *16 iunie 2012, Lennart Andersson, arma: ceva găsit la locul crimei*. Şi aici era un X urmat de un număr.

X 28

A căutat pagina 28 din carnetul galben.

Misiunea trebuie să fie îndeplinită în faţa unor martori.

Asta explica de ce şi-a înjunghiat victima în plin ICA Maxi şi nu într-un loc mai retras. De asemenea, explica de ce purta mască. Nu fusese o tendinţă rasistă sau xenofobă. Voia să-şi ascundă faţa, pur şi simplu.

De ce i-a omorât pe Molly Wessman şi pe Lennart Andersson pe 16 iunie era explicat de misiunea suplimentară scurtă de pe pagina 13.

Începe o nouă misiune şi execut-o în paralel cu prima.

Până şi ciudata implicare a lui Assar Skanås în răpirea lui Ester Landgren era explicate dacă citeai pagina 47.

Aceasta nu este misiunea ta.

Alege pe altcineva, pe cine preferi, şi lasă acea persoană să îndeplinească misiunea în locul tău.

N-ar fi putut să spună dacă a fost călăuzită de instinct sau de noroc. Însă, dintr-un motiv oarecare, ochii i-au fost atraşi de zarurile de pe birou. Cele douăzeci de zaruri care, cumva, arătau toate şase şi făceau împreună 120.

120... S-a întors la hartă şi s-a uitat mai bine la mica însemnare din pătratul care cuprindea Copenhaga.

X 120

Apoi s-a uitat câte pagini sunt în carnetul galben şi şi-a dat seama repede că erau mult mai multe decât 120. Însă pagina 120 era ultima cu o misiune suplimentară. Ultima şi, de departe, cea mai lungă.

UITĂ TOTUL

Timpul, locul, victima, arma şi metoda.
Uită totul. Asta este o misiune ca nici o alta.

Timpul:
Nu va fi dat un alt timp. Fă toate pregătirile necesare, dar nu-ţi pierde vremea. Acţionează cât de repede şi de eficient eşti în stare. Dacă se poate, în următoarele zile.

Locul:
Ia ca punct de plecare locul misiunii abandonate şi alege cel mai mare spaţiu public pe care îl poţi găsi în apropiere. Un loc în care se găsesc cât mai mulţi oameni posibil într-o zonă restrânsă.

Pregătirile:
Dă cu zarul ca să stabileşti victima, arma, înfăţişarea şi poziţia conforme cu criteriile. Doar atunci vei intra în zona desemnată şi vei executa prima misiune secundară, care va începe fără întârziere. De fiecare dată când ai terminat o misiune secundară, dai imediat cu zarul. Rezultatul va stabili care dintre cele şase criterii de mai jos se va schimba pentru următoarea misiune secundară, care va începe fără întârziere.

Unu
Misiunea a fost îndeplinită. Încheie acţiunea şi retrage-te.

Doi
Schimbă locul. Dă din nou cu zarul.
1. Mergi mai departe.
2. Foloseşte un mijloc de transport sau ceva aflat în mişcare.
3. Ajungi în cel mai înalt loc pe care îl poţi găsi.
4. Ajungi în cel mai jos loc pe care îl poţi găsi.
5. Găseşte un loc retras.
6. Amestecă-te în mulţime.

Trei
Schimbă arma. Dă din nou cu zarul.
1. Cuţit
2. Arbaletă
3. Funie
4. Puşcă
5. Propriul corp
6. Otravă

Patru
Schimbă culoarea victimei. Dă din nou cu zarul.
1. Roşu
2. Portocaliu
3. Galben
4. Verde
5. Albastru
6. Violet

Cinci
Schimbă-ţi înfăţişarea. Dă din nou cu zarul.
1. Perucă
2. Ochelari
3. Jachetă
4. Pantaloni

5. Ceea ce porți pe cap
6. Încălțăminte

Șase
Nici o schimbare. Continuă.

Irene a lăsat din mâini carnetul. Era unul dintre cele mai perverse, mai îngrozitoare lucruri pe care le citise vreodată. Totul era doar un joc, construirea unui joc. Ca un joc video cu ochelari VR, cu deosebirea esențială că asta era real.

Erau curmate vieți reale. Oameni reali, nevinovați și complet neștiutori că fuseseră reduși la simple trupuri, pradă care să fie aleasă, vânată și măcelărită din nici un alt motiv decât desfătarea jucătorului.

Nu era nici pe departe sigură. Și totuși, n-a simțit nici o îndoială când și-a plimbat privirea între zaruri, carnetul deschis și harta cu o cruce care marca Copenhaga în colțul din stânga, jos.

Toate se legau.

Văzuse asta în imaginile din albumul lui fotografic și o izbise chiar și atunci. Bucuria aproape extatică din ochii lui. Emoția puternică și senzația că se poate întâmpla orice. Că asta încerca el să retrăiască. Senzația pe care o avusese când era copil. Acea energie. Desigur, despre asta era vorba. Așa încât exista un motiv, la urma urmei.

Dar singurul lucru care conta era că acum ea știa, pentru că știa. Știa și unde, și cum avea să lovească el.

Dintr-odată, a observat cu coada ochiului o mișcare și s-a răsucit fulgerător. Însă tăblia din spate a șifonierului se închisese deja și placa de metal a fost împinsă înapoi în suport cu un clinchet.

– Hei! Cine-i acolo? a zbierat pe când se îndrepta spre şifonier, unde a apucat placa de metal, încercând să deschidă iar uşa. Hei, sunt încă aici! Dă-mi...

Pocnetul a răsunat ca un pistol care trage de aproape şi, înainte să apuce măcar să tresară, a văzut cum un cui îi iese prin mâna stângă. Durerea nu s-a făcut simţită decât atunci când sângele cursese deja pe braţ în jos până la cot.

N-a avut timp decât să-şi smucească cealaltă mână până ce un cui a trecut prin lemn cu alt pocnet. Peste o secundă se auzea al treilea pocnet, şi Irene a fost silită să se retragă şi să vadă cum cuiele pătrundeau unul după altul prin lemn în jurul tăbliei din spate a şifonierului.

59

– *Poţi să-mi explici ceva?*

Se auzea muzică. Nu înţelegea de ce. Şi încă tare. Genul de volum care însemna de obicei Theodor. S-a codit până să deschidă ochii şi şi-a dat seama că e în propriul living. Aşa e, el însuşi pusese muzica, The XX, care acum se derula din nou. Trebuie să fi adormit.

– *Fabian? Mă auzi?*

Era vocea lui Hillevi. Ştia asta, dar nu pricepea de unde vine.

– Alo? a zis, în cele din urmă, şi şi-a dat seama că este în continuare culcat pe canapea. Hillevi, tu eşti?

– *Nu, e Sylvia Vrethammar*[1]*. N-ai vrea să binevoieşti să-mi explici ce rost are să ai un telefon în plus dacă nu răspunzi niciodată?*

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la Nokia din mână.

– Iartă-mă, trebuie să fi aţipit. Cât e ceasul?

– *Ce tot spui acolo, că ai aţipit? E nouă fără zece dimineaţa. Am stat trează toată noaptea, holbându-mă la harta lui Elvin până mi-au sângerat ochii.*

---

[1] Celebră cântăreaţă suedeză de pop şi jazz

Fabian s-a ridicat în picioare şi s-a dus la insula din bucătărie, unde îşi lăsase iPhone-ul. Aşa era. Nouă fără zece. Trebuie să fi dormit toată noaptea.

– *Alo? Mai eşti acolo?*

– Ai cercetat harta. Şi? Ai găsit ceva?

S-a auzit un oftat adânc.

– *De ce altceva te-aş fi sunat? Ca să-ţi spun că Mona-Jill e bosumflată rău din pricină că mie nu-mi place...*

– Hillevi, i-a tăiat el vorba. Ce ai găsit?

– *Scuze, numai că sunt sleită după noaptea nedormită.*

Tocmai când Hillevi ofta din nou, Fabian a zărit pe cafetieră un bilet scris de mână.

– *Oricum, te-ai pus acum în locul meu. Eu sunt cea nerăbdătoare care se simte frustrată. Nu tu.*

Bună, Fabian,

Ştiu că eşti ocupat şi te afli în toiul unei anchete importante. Dar nu ţi-aş cere asta dacă n-ar fi important, şi de data asta e mai important ca oricând. Pentru noi. Din acest motiv, vreau să vii să-mi vezi „lucrarea-spectacol" la Dunkers, la ora şapte seara.

Sonja

– *S-a dovedit că am avut dreptate cu harta. Cred că ştiu unde este mica ascunzătoare a lui Molander. Cu toate că nu se ştie dacă acolo ţine probele, evident*, a continuat Hillevi în vreme ce el citea biletul. *Îţi sună cunoscut Rausvagen, nr. 28?*

Căsnicia lor depindea de asta.

– *Alo? Apel de la Houston!*

– Te ascult, a zis, repezindu-se pe scări în sus. Ştiu unde este Rausvägen. Dar asta-i tot. Ce e? O casă?

– *În imaginile din satelit arată ca mai multe căsuţe sau barăci. Sincer, nu-mi dau seama ce fel de loc este.*

– Molander apare ca proprietar? a zis Fabian, urcând în goană al doilea şir de trepte spre atelier.

– *Nu, e o firmă numită Krigshammaren.*

– Şi cine e proprietarul firmei?

– *Dumnezeule mare, ce-i cu interogatoriul ăsta de gradul trei?* s-a plâns Hillevi, dar o auzea cum tastează, căutând pe computer. *Ai dreptate. Iată-l, sub forma lui Gertrud Lisbeth Stenson. Trebuie să fie numele ei de fată. S-ar zice că nu eşti aşa de tont cum arăţi. Când poţi ajunge acolo? Aş sugera să fie cât mai curând posibil.*

– Nu pot. Nu pot să merg acolo.

Şi-a lipit urechea de uşa închisă a atelierului. Nu voia decât s-o îmbrăţişeze pe Sonja şi s-o asigure că va face tot ce-i stă în puteri ca să fie acolo, s-o sprijine.

– Molander va şti imediat ce se petrece şi nu ştim care ar putea să fie consecinţele.

Cum n-a auzit nimic, a deschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

– Ar trebui să te duci acolo tu însăţi, şi o să fac tot ce pot ca să-l ţin ocupat.

Însă a descoperit că şi Sonja, şi cutia de lemn dispăruseră.

60

Bang! Sunetul unei conserve de ravioli care lovea în alta a vibrat în urechile lui Irene, cu toate că folosise umplutura pernei ca să-şi astupe urechile.

Bang! La început ratase ţinta de mai multe ori, izbind fie mâna care ţinea şurubelniţa găsită într-un sertar, fie nimic. Bang! Dar acum nu mai rata. Era ca o maşinărie pusă pe pilotul automat.

A închis ochii, oricum n-avea importanţă, a dus conserva spre spate, ca pe o suliţă, şi apoi a izbit-o din răsputeri de cealaltă conservă, pe care o golise şi o pusese peste mânerul şurubelniţei. Bang!

Trecuseră câteva ore de când se lăsase întunericul peste lume. Timpul gonea ca şi cum abia aştepta să ajungă în punctul în care Milwokh avea să-şi înceapă jocul diabolic. Bang!

Şi apoi, era întunericul. Întunericul sufocant, claustrofobic, care o apăsa tot mai tare. Era mai întuneric chiar decât într-o noapte de iarnă, cu mască pentru somn şi storuri de camuflaj, şi, sincer, nu ştia cât avea să mai fie în stare să-şi păstreze mintea întreagă.

Asta o speria mai mult decât orice. Gândul că, în cele din urmă, o să se prăbuşească pe podea, plângând cu sughiţuri, incapabilă să facă altceva decât să se culce

pe o parte cu genunchii strânşi la piept şi să tremure fără să se poată opri. Dacă ajungea la asta, totul avea să se sfârşească. Dacă era doborâtă, el avea să fie liber să acţioneze şi, cu mult înainte ca ceilalţi să-şi dea seama de planul lui, avea să fie prea târziu. Bang!

Încă nu trecuse peste uciderea lui Ester Landgren, copila nevinovată care, la şase ani, trecuse deja prin mai multe decât ar trebui să treacă cineva în întreaga viaţă. Nu vorbise despre asta cu nimeni din echipă şi, într-un fel, de-abia acum îşi dădea seama deplin ea însăşi. Însă furia pe care o simţea faţă de soarta lui Ester o făcea să fie gata de orice ca să-l oprească.

Pontus Milwokh. Trebuia să fie el. Şi totuşi, nu putea s-o creadă de-a binelea. Faptul că s-a întors acasă era una dintre cele mai neaşteptate întorsături ale acestui caz, în care totul era neaşteptat. Era un lucru destul de obişnuit ca un răufăcător să se întoarcă la locul faptei, dar să se întoarcă acasă, în ascunzătoarea lui, după ce fusese descoperită de poliţie, era cu totul ciudat.

I-a strigat să înceteze, însă cuiele au continuat să străpungă tăblia din spatele şifonierului într-un şuvoi nesfârşit şi, după ce pistolul pentru cuie a tăcut, i-a luat locul şurubelniţa electrică, apoi a pornit un fierăstrău circular, tăind o scândură după alta.

I-au trebuit două ore ca să transforme ascunzătoarea într-o celulă de închisoare fără intrare sau ieşire. Apoi s-a lăsat tăcerea şi, peste un minut, el a stins luminile de la tabloul electric şi totul s-a întunecat. Computerul, lumina orbitoare de pe tavan. Totul. Bang!

După ce a priceput că nu poate să iasă, panica a făcut-o să ţipe din rărunchi şi, sperând că ar putea s-o audă un vecin, nu s-a oprit până ce i-au cedat corzile vocale.

De-abia atunci a reuşit să-şi vină în fire şi, după ce respiraţia i-a revenit la normal, a putut să facă un plan de acţiune. Bang!

Era a treia conservă de ravioli pe care o folosea. Pe celelalte două le-a spart lovind direct mânerul şurubelniţei şi, de fiecare dată, sosul de roşii a explodat şi a mânjit-o din cap până-n picioare. Cel puţin nu trebuia să se vadă, în întuneric. Bang!

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să sfâşie o bucată din cearşaful de pe pat şi să şi-o înfăşoare în jurul mâinii stângi, ca să oprească sângerarea produsă de cui. De-abia în acel moment, după ce reuşise, în sfârşit, să se liniştească, a început durerea să se facă simţită de-a binelea. O durere arzătoare, ascuţită, care radia din mână în sus, pe antebraţ.

Apoi a bâjbâit prin beznă şi a tras concluzia că atât de multe cuie şi şuruburi străpunseseră atât şifonierul, cât şi peretele dinspre dormitor, încât i-ar trebui săptămâni, dacă nu chiar o lună întreagă, ca să facă o gaură destul de mare cât să se strecoare prin ea. O gaură mai mică, pentru a încerca să ajungă la o priză, ar fi fost inutilă, de vreme ce curentul era întrerupt în întregul apartament. Iată de ce s-a întors spre zidul comun cu apartamentul său.

Imediat deasupra plintei a găsit o priză şi, cu ajutorul şurubelniţei, a slăbit şuruburile şi a scos-o. Asta a lăsat în perete o adâncitură de câţiva centimetri şi, băgându-şi mâna acolo, şi-a dat seama că miezul zidului era din cărămizi. Şi-a concentrat atenţia asupra mortarului dintre ele şi s-a dovedit că e destul de uşor să sape cu şurubelniţa.

Cel puţin, la început. Dar ceea ce n-ar fi trebuit să-i ia mai mult de o oră s-a transformat într-o strădanie interminabilă. Când mâna dreaptă a început să-i

sângereze de la frecarea cu marginile conservei, a înfășurat-o și pe ea în pânză.

Însă era la capătul puterilor. În ciuda faptului că bubuise fără răgaz și a mortarului pe care reușise să-l scoată, cărămida din zid refuza să se clintească. Era sigură că există o explicație pentru asta, dar era prea obosită ca să gândească. Prea obosită ca s-o țină așa la infinit și să izbească în șurubelniță, cu fiecare fărâmă de putere pe care o putea strânge, pentru a cinci sute mia oară. Bang!

Conserva i-a explodat în mână. Cu toate că pusese peste șurubelniță una dintre cutiile golite, iarăși era împroșcată cu ravioli, și de această dată ceva s-a rupt în ea. Ceva care a făcut-o să azvârle cutia și să atace, furibundă, zidul direct cu șurubelnița.

Fâșiile din jurul mâinilor s-au desfăcut și rănile s-au deschis la frecarea cu suprafața striată a mânerului, care a devenit alunecos de la sânge. Durerea era aproape insuportabilă, dar, în continuare, nimic nu se compara cu frustrarea tuturor acelor ore pierdute. Toată durerea și strădania din ce în ce mai disperată. Nimic n-avea să-l oprească pe Milwokh.

A sunat ca un dinte care se rupe. Un pocnet slab, abia auzit, asta a fost tot. Însă pentru Irene sunetul a fost ceva nou. Ceva ce ar putea să schimbe totul.

A lăsat jos șurubelnița și și-a șters mâinile pe pantaloni. Apoi a băgat mâna în gaură și a pipăit marginile cărămizii de neclintit. Din nefericire, părea cam la fel. Sigur, destul de mult mortar din jurul ei dispăruse, însă n-a găsit explicația sunetului pe care-l auzise decât când degetele i-au ajuns pe suprafața cărămizii.

Crăpătura era probabil mai mică decât un fir de păr, dar chiar și așa a putut s-o simtă cu unghia cum merge

în zigzag. A încercat să prindă marginile cărămizii, dar era la fel de înțepenită ca înainte să fi început.

A luat iar șurubelnița, i-a așezat vârful în mijlocul cărămizii, a luat cu mâna liberă altă conservă de ravioli din grămada de sub pat și a lovit din nou mânerul. De această dată a fost mai degrabă un ciocănit ușor decât o izbitură. N-a fost nevoie decât de atât ca să rupă în două cărămida, și șurubelnița s-a înfundat brusc în ea, de parcă s-ar fi transformat în unt.

Și-a vârât mâna în gaură și a simțit că spărtura era destul de mare ca să-și poată strecura degetele. O jumătate de cărămidă era desprinsă, în sfârșit, și putea fi scoasă destul de ușor. Însă cealaltă jumătate era încă înțepenită și, după alte treizeci de minute de trudă zadarnică, s-a dat bătută. Se părea că greutatea întregii clădiri se sprijinea pe ea.

A găsit cablul prelungitorului de sub birou și a împins ștecărul în gaură. Apoi a încercat să-și bage mâna după el, dar oricât de tare a împins, nu era loc.

S-a prăbușit pe podea și s-a gândit să închidă, pur și simplu, ochii și să lase epuizarea s-o copleșească. N-ar putea zice nimeni că n-a încercat. Probabil că ar adormi în câteva secunde, și poate că ar visa ceva minunat, în vreme ce restul echipei ar încerca să afle unde este ea.

Poate că ar fi făcut asta, în viața dinainte. O viață plină de dorințe luate cu naivitate drept realitate, în care împărțise patul cu Hampus, fără să știe cine era el, și nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să dea foc unui club de neonaziști. O viață în care se dăduse bătută demult și își concentra toată energia pe lingerea rănilor, așteptând și sperând că, în vreun fel, lucrurile se vor îmbunătăți.

Dar acea viață nu mai exista. Acea Irene nu mai exista. Acum își dădea seama de asta. Procesul începuse de câteva săptămâni și vechiul său sine se stinsese treptat, devenind tot mai difuz și vag. Fusese un proces dureros, și se simțise mai confuză ca oricând. Însă acum putea să vadă ce devenise. Aici, pe podeaua murdară, în întunericul de smoală, putea în sfârșit să vadă, limpede ca lumina zilei.

Și-a lăsat mâinile să se cerceteze una pe alta. După un minut sau două, a ales-o pe cea stângă. Era deja vătămată de cui, și depindea de ea mai puțin decât de dreapta. Așa că s-a ridicat în picioare, a găsit patul și l-a tras de la perete.

După ce patul a fost așezat la peretele îndepărtat, s-a culcat pe burtă, și-a proptit picioarele de marginea patului și și-a împins mâna stângă cât mai departe în gaură. Era puternică, știa asta. Dar să fie puternică nu era destul. Nici pe departe. Trebuia să meargă dincolo de asta, într-un teritoriu neexplorat, spre genul de forță primară de care este nevoie ca să salți un automobil atunci când fiica ta este prinsă sub el.

N-avea o fiică. Dar o avea pe Ester Landgren, și gândul la ea a făcut-o pe Irene să împingă atât de tare cu picioarele, încât mâna i-a înaintat cu un milimetru. Nu știa dacă poate să împingă mai tare, însă n-avea de ales, așa că a continuat până ce a auzit cum ceva i se frânge în interiorul mâinii.

O durere sfâșietoare, de nedescris, i-a săgetat din mână spre restul corpului, când încheieturile degetelor i-au fost strivite între ele. Avea senzația că mâna ruptă i-a luat foc. Cu toate acestea, nu durerea avea să și-o amintească, ci scrâșnetul cartilajelor și oaselor.

S-a oprit un pic și a încercat să vadă în ce stare îi este mâna. Dacă se străduia, încă își mai putea mișca

mijlociul și arătătorul, precum și degetul mare, însă n-avea nici un contact cu inelarul și degetul mic, și poate că de acum încolo aveau să se bălăngăne, pur și simplu, ca două relicve, amintindu-i acest moment.

Acum putea să-și îndoaie mâna, cu încheieturile degetelor și restul, ca un pui dezosat și, lucru ciudat, când făcea asta n-o durea mai tare. Probabil că ajunsese deja la maximum. Sau poate că endorfinele începuseră, în sfârșit, să netezească ascuțișurile, pentru că începea să-și simtă din ce în ce mai mult mâna ca pe o bucată amorfă, care în cele din urmă a răzbătut prin gaură.

Trecuse dincolo. Trecuse cu adevărat.

Timp de câteva secunde s-a concentrat pe respirație, apoi a explorat micul spațiu dintre zidul de cărămidă și zidul propriului dormitor. L-a estimat la câțiva centimetri. Aproape alături, la stânga, era o placă de lemn, iar ștecărul prelungitorului aștepta lângă mâna ei. Drept în față simțea izolația veche, care putea să fie împinsă deoparte cu ușurință.

Sperase că interiorul peretelui său va fi din ghips vechi, întărit cu stuf. Însă era dintr-un soi de rigips modern, instalat cândva, prin anii '90. Din fericire, șurubelnița îl găurise destul de mult ca să poată culege bucățile cu degetul mare și arătătorul.

Când gaura a fost destul de mare ca lumina zilei din dormitorul ei să se poată strecura prin ea, a uitat pe moment de durere și a scos un strigăt de bucurie, care s-a auzit ca un șuierat sec. N-a fost prea greu să împingă ștecărul prin gaură, și mâna după el, și după ce și-a vârât și antebrațul a reușit nu numai să-l îndoaie, ci și să găsească priza și să bage ștecărul, ceea ce a făcut ca lampa de pe birou să se aprindă și computerul să pornească din nou.

61

Hillevi Stubbs a oprit pe un loc de lângă ICA Maxi din Raus, a setat discul-parcometru şi l-a pus la vedere pe bord, apoi a coborât din Jeep, şi-a luat rucsacul şi a traversat repede parcarea. Avea la dispoziţie trei ore până ce un supraveghetor al parcării peste măsură de zelos să-i dea o amendă grasă.

Drumul cu maşina până acolo ar fi fost mai uşor, dar n-a vrut să rişte. Molander trebuie să fi instalat camere de supraveghere ca să vadă ce maşini şi pietoni trec pe lângă terenul lui.

De aceea şi-a tras pe faţă căciula de schi, pe care i-o împrumutase Mona-Jill, de îndată ce a traversat drumul cel mare numit Rausvägen până la drumul mult mai mic, paralel cu el, care era numit, în mod inexplicabil, tot Rausvägen.

A luat-o spre stânga şi a alergat uşor pe drum, care după vreo douăzeci de metri se îngusta considerabil, făcând-o să se simtă ca o persoană care intră nepoftită, cu toate că era încă pe un teren public. O nepoftită transpirată.

Mona-Jill cumpărase căciula de schi pentru o călătorie în Laponia, ca să facă schi fond la temperaturi de

minus optsprezece grade. La douăzeci şi şase de grade, de te topeai, era cu totul altceva.

În stânga, tufele şi copacii alcătuiau un zid verde de frunziş care bloca vederea şi sunetele drumului mai mare. În dreapta, era un gard înalt din sârmă ghimpată, iar dincolo de el, o zonă pavată. Nu vedea nici o cameră de supraveghere, cu toate că asta n-o făcea să se simtă mai uşurată.

Nu numai că o treceau toate apele, dar mai şi gâfâia ca o babă de 110 ani. O auzea deja pe Mona-Jill ţinându-i una dintre predicile din seria „ţi-am spus eu“, că ar trebui să înceapă să facă exerciţii fizice, să fie în formă şi, mai presus de toate, să slăbească.

S-a oprit să-şi tragă sufletul la o poartă dublă care avea în partea de sus sârmă ghimpată şi pe care era o pancartă despre interdicţia de a intra nepoftit. Mesajul era subliniat de un lanţ gros şi un lacăt solid.

N-aveai de unde să ştii dacă aici era numărul 28 de pe Rausvägen sau oricare alt număr. Dar a zărit două dintre heleşteiele pe care le văzuse în imaginile din satelit, şi ceva care arăta a bărcuţă de pescuit rablagită, trasă pe ţărm.

A scos telefonul vechi suplimentar pe care Fabian insistase să-l folosească şi a trimis un SMS în care spunea că e pe cale să intre pe proprietate. Nu vorbiseră în ultima oră şi, dacă el îşi îndeplinea partea din înţelegere, era ocupat cu distragerea atenţiei lui Molander. Probabil de aceea n-a răspuns imediat. Nu putea să-şi scoată vechiul Nokia şi să-l fluture prin faţa colegului său, trebuia să aştepte momentul potrivit ca să se îndepărteze.

Pe când aştepta, a scos cheile lui Elvin, a ales-o pe cea marcată cu bandă adezivă albă şi cu desenul unui peşte şi a încercat-o în lacăt. După spusele lui Fabian,

era ultima cheie care mai trebuia să fie identificată. Bazine de pescuit, o barcă de pescuit veche şi imaginea unui peşte. De ce nu?

Din păcate, nu se potrivea. Nu reuşea nici măcar s-o bage până la capăt. A încercat restul cheilor. Mai degrabă ca să n-o întrebe nimeni după aceea de ce n-a făcut-o. Dar fără succes. Nici una dintre ele nu se potrivea, nici pe departe.

După alt minut de stat cu braţele încrucişate, nu s-a mai putut stăpâni, şi-a dat jos rucsacul, a scos cleştele pe care îl luase cu ea şi a tăiat o gaură în gard. Nu putea să stea acolo, pur şi simplu, pierzând timpul în aşteptarea unui mesaj de la Fabian care ar putea să nu vină niciodată. Dacă declanşa o alarmă, ei bine, asta era.

Peste şase minute era înăuntru şi gonea mai departe, cu transpiraţia curgându-i pe faţă în căciula de schi. Cunoştea planul de ansamblu de pe Google Maps şi din harta de la Registrul Cadastral: trei heleşteie la stânga şi cel un pic mai mare, la dreapta. Orele în care a stat cu privirea aţintită la ecran noaptea trecută îşi arătau, în sfârşit, roadele.

Problema era că n-avea habar unde să se ducă. Timpul era prea scurt şi terenul prea mare ca să umble la nimereală. Probele puteau să fie ascunse cam oriunde, dacă măcar acesta era locul în care le ţinea Molander.

Totuşi, oriunde ar fi fost, probabil că probele erau congelate, ca să se asigure că mostrele rămân intacte şi nu se degradează. Asta sugera existenţa unui congelator sau aşa ceva într-una dintre clădiri. Numărase pe hartă şase construcţii ca nişte cabane. În plus, vedea acum câteva şoproane, un container mare şi o barcă de pescuit abandonată, alături de un morman de echipamente de pescuit.

Astea singure i-ar lua toată ziua ca să le cerceteze.

Fără vreun plan anume, s-a dus spre capătul drumului şi a cercetat zona dinspre cele trei heleşteie de la stânga, căutând ceva, orice, ca să-i dirijeze căutarea. Însă, în afară de un cântar mare, de exterior, o cadă şi o grămadă de ciurucuri, n-a văzut nimic care să-i facă pulsul să galopeze.

A coborât privirea şi a început să studieze pietrişul. Erau câteva urme de cauciucuri, dar nici unul care să trecă de capătul drumului, în iarba înaltă de o jumătate de metru. Şi nu desluşea nici o urmă de picior.

A mers mai departe spre unul dintre şoproane şi s-a urcat pe o scară rezemată de acoperiş. De acolo avea o vedere mai bună şi putea să zărească ceva în iarba înaltă. Era prea devreme ca să spună dacă sunt sau nu urme. Ar fi putut să fie, pur şi simplu, un sol mai sărac în acel loc.

Oricum, iarba părea într-adevăr turtită şi un pic îngălbenită. Cam ca un „cerc al zânelor“[1] desenat vag, doar că aici era o linie relativ dreaptă, care dispărea între două dintre heleşteie.

S-a dat jos şi a pornit după urmă prin iarbă, dincolo de heleşteie, spre o casă de lemn roşie, unde a găsit explicaţia sub forma unei roabe lăsate în poziţie verticală. Desigur, asta trecuse prin iarba înaltă şi, judecând după unele porţiuni ale urmei, fusese grea.

S-a dus la uşa verde şi a cercetat placa de email albă pe care scria *Krigshammaren*. Câteva găuri de şuruburi mai vechi şi un cadru de vopsea verde din jur care arăta mai puţin decolorată decât restul uşii sugera că

---

[1] *Fairy ring* (în limba suedeză, *häxring*, „cercul vrăjitoarelor“), porţiune circulară pe care, în mod natural, nu creşte vegetaţie

la un moment dat din ultimii ani, placa fusese înlocuită. Același lucru părea să fie adevărat și în privința încuietorilor și a clanței.

A scos cheile lui Elvin, în vreme ce se gândea ce ar putea să însemne „Krigshammaren“, dar n-a ajuns prea departe, deoarece cheia cu peștele pe ea a alunecat ca unsă în broască.

Interiorul nu mirosea chiar urât. Un pic a stătut, poate, și a praf, dar mai era și un iz de cafea. Perdelele unicei încăperi erau trase, însă țesătura subțire și spațiul dintre ele lăsa să intre destulă lumină ca să se uite în jur.

În mod normal, cei ca Fabian și colegii lui ajungeau primii la locul faptei. Ea era chemată mai târziu, și niciodată nu i-a fost greu să o considere o meserie ca oricare alta. N-o deranjaseră niciodată sângele și victimele mutilate care zăceau în fața ei. Întotdeauna fusese în stare să despartă lucrurile și să-și abordeze munca în mod pragmatic.

Însă de această dată era altfel. De această dată, era prima la fața locului și, chiar dacă încăperea nu era scăldată în sânge sau presărată cu bucăți omenești, trebuia să-și stăpânească o senzație de nervozitate. Poate era din cauza a tot ce nu vedea, a tuturor lucrurilor ascunse, dar pe care subconștientul său le observase deja, iar acum creierul le punea cap la cap.

S-a forțat să meargă mai departe în încăpere și, dintr-odată, a auzit un țipăt îndepărtat, dar tot mai puternic, de undeva, de afară. A desfăcut perdelele și s-a uitat pe fereastră, dar n-a văzut nimic care să explice sunetul.

În schimb, ochii i-au căzut pe o masă de lucru așezată lângă fereastră, pe care erau împrăștiate câteva pensule și clești chirurgicali de diferite mărimi, un

fierăstrău, o daltă, câteva seringi şi câteva foarfece. Mai erau şi sticle de diferite mărimi, două borcane mici cu vopsea şi vreo zece soldăţei de plastic.

De aceea îşi numise firma „Krigshammaren“[1]? Parcă îşi amintea că, pe când erau la Academia de Poliţie, şi Molander, şi Elvin fuseseră obsedaţi de un joc numit *Warhammer*[2]. Să fi fost încă un hobby al lui, sau era doar o acoperire?

Ţipătul de frecvenţă înaltă era acum atât de puternic, încât o dureau urechile. Peste câteva clipe a fost explicat de mugetul brusc al unui tren care trecea la doar câţiva metri de fereastră, de cealaltă parte a tufelor. Toate de pe masă se zguduiau şi se deplasau, iar unul dintre borcănelele cu vopsea a alunecat peste margine şi a căzut.

Peste câteva clipe a revenit tăcerea, ca şi cum n-ar fi fost întreruptă niciodată, şi ea s-a lăsat pe vine, a scos lanterna şi s-a uitat sub masă. În afară de alte câteva borcane cu vopsea, erau câţiva soldăţei, în diferite stadii de lucru, un scalpel care avea pe el ceea ce părea să fie sânge uscat şi câteva foi de hârtie prinse cu o agrafă.

Histerectomie vaginală – un manual.

N-a avut nevoie să citească pentru a şti la ce fusese folosit patul din colţul îndepărtat, sau ce căutau acolo cei doi stâlpi cu un fel de suporturi pentru picioare. Nici măcar nu trebuia să se uite mai bine la pata de sânge uscat de pe saltea ca să ştie că acolo i-a fost furat Ingelei Ploghed uterul cu doi ani înainte.

Prin urmare, aici a adus-o Molander ca s-o poată droga şi să facă operaţia, înainte s-o arunce în Ramlösa

---

[1] *Krig*: „război“, *hammare*: „ciocan“ (în limba suedeză)
[2] *War*: „război“, *hammer*: „ciocan“ (în limba engleză)

Brunnspark unde să se golească de sânge. Asta explica de ce a reacționat atât de violent la șinele care scoteau acel țipăt și la mugetul trenurilor, așa cum scria într-unul dintre rapoartele din dosarul cazului.

Hillevi s-a răsucit spre ușa de lângă pat, a deschis-o cu piciorul și a văzut o bucătărioară cu podea de lemn uzată, un preș vechi și murdar, uși cafenii de dulapuri și vopsea de pe tavan care se cojea. În colțul îndepărtat a văzut o lampă de sudură, iar pe o masă de lângă fereastră erau o cană de cafea, un castronel cu zahăr cubic și un pachet de Mariekex[1] desfăcut. Pe blatul de lucru erau o cafetieră veche, un termos și un pachet de cafea Zoegas Skånerost.

A intrat, a luat termosul și l-a clătinat. Era pe jumătate plin și, după ce a deșurubat capacul și a observat că e rece cafeaua, dar după miros pare destul de proaspătă, a tras concluzia că Molander fusese aici la un moment dat în ultimele zile. Dar de ce? S-a uitat la lampa de sudură din colț, însă nu i-a venit nici o idee.

Un zgomot brusc a făcut-o să tresară. Un sunet atât de familiar, încât în mod normal nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar acum nu era ceva normal, așa că atunci când compresorul s-a trezit la viață în spatele ei, s-a răsucit spre frigiderul vechi și s-a beștelit singură că a fost atât de neatentă, încât l-a trecut cu vederea.

A deschis ușa și a văzut câteva supe gata preparate cu data de expirare în iulie și câteva sticle de apă. Ceea ce n-a văzut au fost probele. Nu, până ce a deschis congelatorul. Acolo, în mici containere frumoase, marcate cu culori și etichetate, era ceea ce căuta ea.

Ușurată, a scos telefonul Nokia să-l sune pe Fabian, dar, de emoție, l-a scăpat pe preșul pe care stătea. Din

[1] Biscuiți dulci marca „Marie“ (Maria, Mariebon, Marietta)

nou, sunetul a fost ceea ce i-a atras atenţia, pentru că era complet nepotrivit. A ridicat telefonul, a tras preşul într-o parte şi a descoperit în podea o trapă.

A apucat mânerul trapei, a tras de el şi a deschis-o. Ducea drept în jos, în spaţiul pentru lucrări de întreţinere de sub casă, până la altă trapă, aflată la vreo jumătate de metru. Aceasta era rotundă, de fier, şi părea să ducă drept în jos, în pământ.

A apucat mânerul celei de-a doua trape. Era atât de grea, încât a trebuit să-şi înfigă bine picioarele în pământ şi să tragă cu amândouă mâinile.

Duhoarea a izbit-o cu atâta putere, încât n-a avut timp să se ferească. De ea, sau de roiul de muşte care a ţâşnit din gaură şi i-a năpădit părul şi nările. Însă putoarea şi muştele nu erau nimic pe lângă ceea ce zăcea în întunericul de dincolo de grătarul solid sudat pe marginea găurii.

Nu desluşea ce este. Şi totuşi, ştia deja. Că asta era povara pe care o cărase Molander cu roaba prin iarba înaltă. Pentru asta îi trebuise lampa de sudură. Că fuseseră amăgiţi cu toţii, că ea nu prinsese, în sfârşit, ocazia să-l părăsească, după toţi anii petrecuţi împreună.

Iată de ce n-a fost deloc surprinsă când a reuşit să se hotărască, în cele din urmă, să aprindă lanterna şi să îndrepte raza spre pivniţa care fusese transformată în închisoare. Spre Gertrud, care zăcea nemişcată pe pământul bătătorit, cu ochii închişi.

62

Semaforul de la intersecţia Tågagatan şi Drottninggatan s-a făcut roşu, ca şi cum ar fi fost complet desincronizat cu restul intersecţiilor. Însă Fabian, care întârziase deja zece minute, a accelerat, silindu-i pe ceilalţi şoferi să apese pe frâne când a trecut prin intersecţie şi a virat pe Bogseraregatan, în Norra hamnen.

În clipa în care a terminat convorbirea cu Hillevi a sunat-o pe Astrid ca să-i spună că nu poate să ajungă la şedinţa de dimineaţă. Ea a vrut să ştie de ce şi, spre surprinderea lui, nu i-a acceptat explicaţia că trebuie să fie cu familia lui.

Chiar şi după insistenţe, nu i-a permis să-şi ia liber mai mult de o jumătate de zi. Mai mult, l-a mustrat pentru că în ultima vreme a fost atât de absent, arătând că nu mai departe de ieri dormise mai mult decât trebuia şi acum cerea să stea acasă, cu toate că investigaţia era într-o fază critică. Faptul că nici Irene nu apăruse şi nu răspundea la telefon nu contribuia cu nimic la îmbunătăţirea dispoziţiei lui Astrid.

Discuţia continuase aşa destul de mult, şi el a fost pe punctul să-i spună. Dar, cu toate întrebările şi explicaţiile, nu fusese timp. Ar fi fost nevoie de ore, poate zile, ca s-o convingă să facă arestarea. În cele din urmă,

n-a văzut altă soluţie decât s-o mintă de la obraz şi a promis că se duce la serviciu de îndată ce închide telefonul.

Dar, dacă-i pe aşa, întârziase deja şi, dacă o cunoştea pe Hillevi, nu era genul care să stea cu braţele încrucişate, aşa că probabil intrase deja pe proprietate. Nu putea decât să se roage ca Molander să fie prea ocupat cu iahtul Hallberg-Rassy ca să aibă timp de altceva.

Fabian a parcat maşina şi a pornit repede pe jos spre pontoanele şi debarcaderele din Norra hamnen, pe lângă restaurantul care avea toate mesele ocupate de vilegiaturiştii cu cămăşi cu mânecă scurtă şi pantaloni scurţi în culori pastelate.

A zărit iahtul Hallberg-Rassy la vreo cincizeci de metri, amarat la un ponton. Sigur, nu se vedea decât catargul, dar a recunoscut pe loc cele două antene de crucetă, anemometrul şi radarul din vârf. Restul vasului era ascuns de barierele de la locul crimei, care blocau o parte din ponton.

Fabian şi-a scos legitimaţia, şi-a făcut loc cu coatele prin inevitabila îmbulzeală de gură-cască lacomi de senzaţional care stăteau acolo cu telefoanele pregătite de filmare, a trecut peste banda pusă de poliţie şi s-a dus la un poliţist în uniformă, care l-a condus în spatele barierelor.

De aproape, orice asemănare între Hallberg-Rassy şi restul ambarcaţiunilor din port dispărea. Carena cândva albă era mânjită de sânge. Randa fusese coborâtă, însă era legată în pripă în jurul ghiului. La fel şi focul împroşcat cu sânge, care zăcea pe puntea din faţă, rulat neglijent.

Era o privelişte sumbră şi s-ar fi cuvenit ca vasul să fie distrus de îndată ce terminau cu el. Dar asta n-avea

să se întâmple. Era prea valoros şi, la preţul corect, mulţi cumpărători ar fi gata să-i ignore trecutul.

Unul dintre asistenţii lui Molander era în cabina de pilotaj, în echipamentul de protecţie complet, culegând ceva de pe podea cu penseta. Celălalt, şi el în echipament complet, fotografia bucăţile de corp aliniate pe o masă pliantă aşezată sub o umbrelă, înainte să le pună în lăzi frigorifice.

Şi Molander era ocupat, însă nu cu iahtul. Stătea lângă dubă, cu jumătatea de sus a salopetei de protecţie legată în jurul taliei şi ochii lipiţi de telefon.

– Ingvar, l-a strigat Fabian.

Molander a ridicat privirea de pe telefon şi s-a răsucit spre el.

– Nu-s decât eu, a continuat, şi s-a pomenit că-şi flutură mâna spre colegul său, ceea ce în mod normal nu făcea niciodată.

Trebuia să se poarte firesc. Cel puţin, adoptase un mers calm.

– Nu te subaprecia. Molander a reuşit să zâmbească. Cărui fapt îi datorez plăcerea? Credeam că eşti prins în şedinţa de dimineaţă cu ceilalţi.

– A trebuit s-o amânăm. Se pare că Astrid nu poate să dea de Irene.

Fabian s-a oprit în faţa lui Molander şi şi-a concentrat toată atenţia asupra încercării de a-i zâmbi şi el.

– Aşa că mi-am zis să trec pe aici şi să mă asigur că nu jucaţi *Murder Snails*[1] în timpul programului.

Molander a râs şi şi-a băgat telefonul în buzunar.

– Aş vrea eu.

– Credeam că-ţi plac chestiile astea. Fabian a făcut semn cu mâna spre Hallberg-Rassy. N-ar trebui să

---

[1] Melcii ucigaşi (în limba engleză)

fie exact pe gustul tău? Şi, că veni vorba, cum vă descurcaţi?

– De asta eşti aici? Să întrebi cum ne descurcăm?

– Printre altele.

Fabian s-a uitat la asistentul din cabina de pilotaj, care intra în cabina de la pupa. Trăgea de timp. Indiferent cum, dar trebuia să-l ţină pe Molander ocupat cât mai mult timp cu putinţă.

– Evident, m-ar interesa foarte mult dacă aţi găsit vreo probă împotriva lui Milwokh.

– Nu-i nevoie să te agiţi. Sunt sigur că vom găsi probele şi ne vom ocupa de ele.

– Sunt cum nu se poate mai puţin agitat.

Molander a chicotit.

– Zici tu. Dar nu-i ceea ce văd eu.

Oare ştia deja că Hillevi intrase acolo?

– Dar aş zice că e aşa cum era de aşteptat, a continuat Molander.

– Poftim?

– Întrebai cum ne descurcăm.

– Deci, n-aţi găsit nimic care să sară în ochi, ceva care să ne indice direcţia corectă?

Molander şi-a scuturat capul.

– Dar cine ştie ce ar putea să apară? Suntem departe de a fi terminat.

– Cât de mult crezi că va dura?

– Cât de lungă e o bucată de sfoară? Şi, că veni vorba, cred că ar trebui să ne întoarcem la treburile noastre. În acest fel putem, la urma urmei, să fim de cel mare folos.

– În acest moment, asta-i treaba mea. Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai arăta ce aveţi până acum.

– Cineva poate fi recunoscător pentru multe lucruri pe lumea asta. Eu, de exemplu, ţi-aş fi recunoscător

dacă mi-ai răspunde la întrebarea ce rost ar avea asta, în afară de irosirea unui timp prețios.

– S-ar putea ca eu să văd ceva ce voi nu vedeți.

– Mă îndoiesc. Dar, dacă n-ai nimic mai bun de făcut, cine sunt eu să-ți pun bețe în roate?

Molander s-a răsucit spre asistentul de pe ponton.

– Fredrik! Vrei, te rog, să-i arăți rapid lui Fabian ce am găsit?

– Sigur! Trebuie doar să-i trimit astea lui Flätan!

– Nu-i nici o grabă. Fabian pare să aibă tot timpul din lume. Pe curând.

Molander i-a făcut lui Fabian un semn scurt cu capul, apoi s-a întors cu fața spre dubă și a întins mâna spre portiera din partea șoferului.

– Stai un pic, unde te duci?

– La Kjell & Company, pe Bruksgatan, a zis Molander, fără să se întoarcă spre el. Îmi cer scuze că nu-i ceva mai interesant.

A deschis portiera.

– Cardul de memorie al camerei de supraveghere e plin, știi, și...

– Poate că ar putea să facă asta Fredrik?

Molander a dat drumul portierei și s-a răsucit pe călcâie.

– Și de când ești tu cel care hotărăște cum lucrăm eu și personalul meu?

– În afară de cazul în care nu-mi amintesc corect, tu erai cel care o ținea una și bună cu importanța de a lucra împreună, tu și cu mine, dacă vrem să avem o șansă de a-l aresta pe Milwokh și de a face să fie condamnat. E chiar așa de surprinzător faptul că aș prefera ca tu să fii cel care îmi arată ce ați găsit, și nu asistentul tău?

Molander n-a zis nimic, doar stătea acolo, ca şi cum l-ar fi citit pe Fabian şi ar fi ştiut exact despre ce este vorba cu adevărat.

– Desigur, a spus, în cele din urmă, şi a încuviinţat din cap. Ai dreptate. Hai să terminăm chiar acum cu asta.

Fabian se pregătea să-i răspundă, zâmbind, când telefonul i-a sunat în buzunar.

– Nu trebuie să răspunzi?

Molander a făcut semn cu capul spre pantalonii lui.

Din fericire, era iPhone-ul, şi de aceea a hotărât să-l scoată, iar când a văzut că e Hillevi, a dus telefonul la ureche cât de repede a putut, ca să nu se vadă ecranul.

– Da, sunt Fabian.

– *Dacă te întrebi de ce nu sun la celălalt număr, nu pot să spun decât că ar fi inutil, de vreme ce nu răspunzi niciodată.*

– Scuze, cu cine vorbesc?

Simţea cum ochii lui Molander îi sfredelesc capul şi singura soluţie era să se întoarcă spre el şi să încerce să pară sincer nedumerit.

– *E un moment nepotrivit?* a zis Hillevi. *Oare e din cauză că tu...*

– A, tu erai. Bună, a întrerupt-o Fabian. Te superi dacă te sun mai târziu, să zicem peste o oră?

– *E vorba de Molander? Eşti cu el în acest moment?*

– Am putea spune aşa, da. Prin urmare, cum ziceam, aş prefer să vorbim despre asta mai târziu, când termin aici.

– *Nu, nu poate să aştepte,* a răspuns Hillevi. *Aşa că ascultă aici şi să nu îndrăzneşti să închizi. Mă auzi? Să. Nu. Închizi.*

– Bine, dar grăbeşte-te.

Fabian a ridicat din umeri, scuzându-se, spre Molander, care acum îl privea ţintă, ca şi cum nu i-ar fi fost greu să-i ghicească jocul.

– *Am găsit probele. Mă auzi, Fabian? Am găsit...*

– Scuze, nu ştiu dacă eu...

– *Probele împotriva lui Milwokh! Sunt aici, în faţa mea, în congelatorul unui frigider vechi.*

– Bine, prin urmare, zici...

– *Exact. Aşa că arestează-l, pur şi simplu. Nu există nici un motiv să aşteptăm.*

– Înţeleg.

Fabian a încuviinţat din cap şi i-a zâmbit lui Molander.

– *Şi am găsit-o şi pe Gertrud.*

– Da, bine, ca să vezi. Şi? Totul era în ordine?

– *Mă tem că nu. Ticălosul a vârât-o într-o pivniţă şi problema e că nu pot ajunge jos, la ea.*

– Cum? Nu pricep...

– *Fabian, singurul lucru pe care trebuie să-l pricepi în clipa asta e că trebuie să-l arestezi. Nu peste câteva ore sau un pic mai târziu, chiar acum.*

S-a auzit un clic în urechea lui Fabian, când ea a închis telefonul.

– Da, bun, de acord, a zis, ţinând în continuare telefonul la ureche. Înţeleg, sună bine. Pa.

Şi-a pus telefonul la loc în buzunar, fără să-l scape din ochi pe Molander.

Prin urmare, Gertrud nu-l părăsise. A fost aruncată într-o pivniţă în clipa în care a devenit un risc. Biletul scris de mână nu fusese decât altă perdea de fum, ca nimeni să nu o caute.

Aproape că nu-i venea să creadă. Nici măcar din partea lui Molander. Faptul că cineva îşi putea sacrifica soţia ca şi cum n-ar fi însemnat nimic.

Nici unul dintre ei n-a vorbit. Dar era limpede. Privirile şi tăcerea au săpat în piatră situaţia, transformând-o într-o amintire care avea să-i urmărească veşnic pe amândoi.

Molander a ştiut. Şi-a dat seama. Poate că nu exact cine a intrat cu forţa pe proprietatea lui şi a găsit probele. Dar înţelesese deja că Fabian nu acţionează singur, şi acum îşi trecea în revistă opţiunile. Aproape că i-o puteai vedea pe faţă, în ochi, care, cu toate că erau aţintiţi asupra lui Fabian, erau în acelaşi timp întorşi înăuntru, căutând cu înfrigurare o soluţie. O cale de scăpare.

Fabian n-avea nimic de chibzuit. Clipa pe care a aşteptat-o şi, în acelaşi timp, de care s-a temut venise, în sfârşit, şi el trebuia să facă prima mişcare. El era cel care avea să pună capăt impasului, arestându-l pe Molander, colegul său. Avea să-i pună cătuşele în faţa asistenţilor lui, în mijlocul investigaţiei de la locul crimei.

Dar n-avea încotro. Cu timpul, şi ei aveau să înţeleagă. Ei şi oricine altcineva. Aveau să vadă că, oricât de ciudat li s-ar părea, Fabian avea dreptatea de partea sa.

Măcar de-ar fi fost aşa uşor. În realitate, părea mai degrabă că se aruncă de pe o faleză legat la ochi, fără să ştie cât de lungă e căderea sau unde va ateriza.

Cătuşele erau pregătite în buzunarul din dreapta al hainei. Nu trebuia decât să le scoată şi să-i ceară lui Molander să întindă mâinile. Poate că va fi exact aşa de lipsit de dramatism, gata în câteva secunde. Acum, că se gândea la asta, Molander n-ar trebui să aibă nici un interes să facă scandal. Probabil că nici n-ar fi nevoie de cătuşe, doar de o explicaţie şi o mână pe umărul lui.

– Ingvar, a zis, spărgând tăcerea.

Restul s-a petrecut în ordinea greşită.

Primul lucru care l-a izbit a fost cât de greşite i-au fost presupunerile. Durerea a venit peste câteva secunde, radiind din plexul solar. Abia atunci, pe când stătea încovoiat, cu mâinile apăsate pe torace, şi-a dat seama că Molander îl pocnise din răsputeri şi acum urca la volanul dubei.

Durerea sfârâia în el pe când se repezea la dubă, şi aproape că se vedea cum sare de pe faleză şi se prăbuşeşte.

Fără să ştie cum s-a întâmplat, a apucat piciorul lui Molander şi s-a ţinut de el de parcă ar fi fost ultima salvare, încercând să-şi smulgă colegul din cabină, în ciuda loviturilor de picior care plouau peste mâinile şi faţa lui. În acelaşi timp, portiera îl pocnea mereu în cap, ca şi cum ar fi prins viaţă şi ar fi ţinut cu Molander.

Ar fi trebuit să renunţe şi să-i dea drumul. Să-şi amintească toate lucrurile pentru care trebuia să trăiască. Tot ceea ce însemna cu adevărat ceva. Dar nu putea. În ciuda loviturilor de picior care îi lăsau răni tot mai adânci pe frunte, în ciuda sângelui care îi intra în ochi şi îi împâclea vederea, nu putea să-i dea drumul.

Poate din cauză că durerea nu sporea, ci, mai degrabă, devenea mai îndepărtată. Ca şi cum trupul lui ar fi eliminat tot ce îi distrăgea inutil atenţia, paraziţii, şi se închista în ideea că, dacă dă drumul piciorului lui Molander, avea să cadă în continuare şi avea să piardă totul.

Auzea strigătele îndepărtate ale celor doi asistenţi. N-avea să ştie niciodată dacă a fost pentru că încerca să se facă auzit peste strigătele lor, sau a fost un soi de forţă primară. Dar, brusc, n-a mai auzit nimic decât propriul urlet, şi peste câteva clipe Molander zăcea pe spate pe asfalt, în faţa lui.

Reuşise să-l smulgă din dubă şi, timp de o clipă, a reuşit să-şi vadă colegul că se întoarce pe burtă, încercând să se ridice în picioare, în vreme ce asistenţii lui trăgeau de Fabian pe la spate. Dar era prea târziu pentru toţi. El sărise deja.

Când a aterizat, era peste Molander. Lupta se încheiase, şi cu o mână a apăsat de asfalt faţa colegului său, în vreme ce cu cealaltă scotea cătuşele.

– Hei! Fabian?

Vocea asistentului a fost la început un murmur vag, vorbe răzleţe, dar curând a devenit mai limpede, ca şi cum auzul i-ar fi fost conectat la loc.

– Ai înnebunit?

Curând după aceea, a simţit două mâini care încep iar să tragă de el.

– Dă-mi drumul! a răcnit, încercând să-l dea deoparte şi, în acelaşi timp, să încătuşeze la spate mâinile lui Molander.

– Fir-ar să fie. Ce mama dracului faci? a zis celălalt asistent, iar cele două mâini au devenit patru şi, împreună, au reuşit să-l dea jos de pe Molander şi să-l tragă într-o parte, pe asfalt.

Nu i-au dat drumul până nu şi-a scos pistolul.

– Ascultaţi-mă, a zis şi s-a ridicat în picioare, şi-a şters sângele din ochi cu mâneca hainei şi a aruncat o privire spre Molander, ca să se asigure că e încă la pământ. Oricât de ciudat ar suna, Ingvar Molander, şeful vostru şi colegul meu, este bănuit de comiterea mai multor crime. Vă cer respectuos să vă daţi deoparte, ca să-l pot aresta. Bine?

Asistenţii s-au uitat de la pistolul din mâna lui la Molander şi înapoi.

– Ce spui acolo, crime? a zis unul dintre ei, în cele din urmă. Vrei să zici că Ingvar...

– Da, mă tem că aşa e. Dar acum nu-i vremea de întrebări. Oricum, nu mai pot vorbi despre asta acum, a răspuns Fabian.

Sângele continua să-i curgă în ochi.

– Aşa că vă cer din nou. Daţi-vă deoparte şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Cei doi asistenţi păreau că nu ştiu ce să facă.

– Înapoi! a răcnit, şi a îndreptat pistolul spre ei, ceea ce i-a făcut să-şi ridice mâinile deasupra capului şi să se dea înapoi, în vreme ce el îşi ştergea din nou sângele din ochi cu mâneca hainei. Aşa. Bine. Acum vreau ca voi să...

– Aruncă pistolul! l-a întrerupt o voce care nu-i aparţinea vreunuia dintre asistenţi şi nici lui Molander. Am zis, aruncă-l!

O cunoştea, dar nu ştia de unde s-o ia până ce s-a răsucit şi a văzut-o pe Astrid că se apropie cu propriul pistol ţinut ferm cu amândouă mâinile.

– Astrid, linişteşte-te, a zis, ridicând mâna liberă. Lasă-mă să-ţi explic.

– Vreau să arunci pistolul! Şi vreau s-o faci acum!

Astrid s-a oprit la câţiva metri de Fabian, cu pistolul aţintit asupra lui.

– La dracu', mă laşi să-ţi explic...

– Fă ce am spus sau trag!

Fabian a pus pistolul pe pământ şi şi-a scuturat capul.

– E o greşeală, Astrid. Ca să ştii. Cea mai mare pe care ai făcut-o vreodată.

– Nu, zău? Eu sunt cea care greşeşte? Astrid a încuviinţat din cap. Aşadar, nu tu eşti cel care în ultimele săptămâni şi-a urmat propriul scop, neglijând complet cel mai mare caz pe care l-am avut vreodată? Nu-i o greşeală când într-o zi ameninţi cu pistolul pe cineva din paza de coastă şi în ziua următoare pe propriii colegi?

– Astrid, pot să-ți explic, a zis Fabian, în vreme ce Molander începea să se ridice. Dacă mă lași doar să...

– Ți-am spus de nu știu câte ori că lucrăm în echipă, i-a tăiat vorba Astrid. Că suntem sinceri unul cu altul și ne împărtășim gândurile și ideile. Și totuși, mă tot minți de la obraz. Zici că trebuie să ai grijă de familia ta, dar în realitate ești altundeva. Sau, ca acum, când ai promis că vii direct la ședință, și în loc de asta, ai venit aici. Da, nu trebuie să arăți așa de surprins. În ultima vreme te-am urmărit cu un GPS pus pe mașina ta, și a fost interesant, ca să nu zic mai mult.

– Ai terminat? a zis Fabian, care revedea în minte ultimele zile, încercând să priceapă ce însemna faptul că dispozitivul de urmărire fusese al lui Astrid, nu al lui Molander.

– Nu știu. Te întreb pe tine. Am terminat? Pentru că, sincer, n-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba.

– Este vorba despre Molander. Simplu, a răspuns Fabian. Nu este cine crezi tu că este. Adevărul este că i-a omorât și pe Elvin, și pe propriul...

– Elvin? l-a întrerupt Astrid. Omorât? Despre ce vorbești? A fost sinucidere.

– Nu.

Fabian și-a scuturat capul.

– A fost făcută să arate a sinucidere, și mă tem că Elvin nu-i singura victimă a lui Molander.

– Un moment. Chiar stai aici și îl acuzi pe Ingvar, un membru al echipei noastre, că a...

– Astrid, dacă crezi că am fost cu gândurile în altă parte și m-ai bănuit că îmi urmăresc propriul scop, ai perfectă dreptate. Încă de la înmormântarea lui Elvin lucrez la propria investigație despre Molander. O investigație pe care Elvin însuși a început-o acum câțiva ani.

Astrid a scuturat din cap, ca şi cum nu era în stare să înregistreze ce spune el.

– Jur, a continuat Fabian. Am vrut să-ţi spun. Dar n-am putut. Nu până ce nu aveam destule dovezi, şi n-am avut, până acum. Astrid, a omorât cel puţin cinci oameni, probabil şase. Mă pregăteam să-l arestez când ai venit. Sun-o pe Hillevi Stubbs dacă nu mă crezi. Ea m-a ajutat şi poate să confirme fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

Faţa lui Astrid era cenuşie şi se ţinea de pistol de parcă ar fi fost singurul lucru care o împiedica să se prăbuşească.

– E adevărat, Ingvar? a zis, răsucindu-se spre Molander. E adevărat ce spune el? Ingvar, răspunde-mi. Este?

– Şi da, şi nu. E adevărat că Elvin începuse propria investigaţie secretă. Dar nu despre mine, ci despre Fabian, pentru că bănuia că Fabian a fost cel care a drogat-o pe Ingela Ploghed, fostă colegă de şcoală, şi i-a tăiat uterul, ceea ce a făcut-o, mai târziu, să se sinucidă. Mi-a spus asta de mai multe ori, dar, din nefericire, nu l-am luat în serios până ce a murit.

Molander a înghiţit în sec.

– Nu mă întreba cum, dar Fabian trebuie să fi găsit cumva dosarul cazului.

Şi-a scuturat capul şi a părut că e pe punctul de a izbucni în plâns.

– E îngrozitor. Elvin a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

– Astrid, zău aşa, a zis Fabian. Cu siguranţă nu crezi...

– Stai unde eşti! i-a strigat Astrid lui Fabian.

– Ce mama dracului? Pur şi simplu inventează! Nu-ţi dai seama că...

– Am zis să-ţi ţii gura! Nici un cuvânt!

– Inventez?

Molander şi-a azvârlit mâinile în sus.

– De ce aş inventa, când pot să dovedesc că i-a omorât pe Elvin şi pe Ingela?

Astrid s-a uitat de la Molander la Fabian şi înapoi, cu mâinile încleştate în continuare pe pistol.

– Gândeşte-te, a continuat Molander. Fabian e aici de doi ani. Doar de atât timp îl cunoaştem. Doi ani, ceea ce coincide cu începutul tuturor acestor probleme. Aşa-i? Nu ştiu cât cunoşti despre povestea lui la Stockholm, însă doi dintre colegii săi cei mai apropiaţi de acolo au murit în împrejurări misterioase. După numai câteva luni s-a mutat aici. Şi mai e şi fiul lui, care e în arest în Danemarca, bănuit că e membru al Bandei *Smiley*.

– Dar, Ingvar, nu înţeleg. De ce n-ai spus nimic? a întrebat Astrid. Dacă ai ştiut toate astea, de ce n-ai spus nimic?

Molander s-a întors cu faţa spre Fabian, a înghiţit în sec, apoi s-a uitat iar la Astrid.

– Gertrud, a zis, în cele din urmă, cu buza de jos tremurând. Am spus că m-a părăsit, dar nu-i adevărat. E Fabian... El a luat-o.

Şi-a scos ochelarii şi şi-a şters ochii.

– Aşa că, ce era să fac? Tu ştii mai bine decât oricine cât de mult o iubesc.

Astrid s-a gândit la asta câteva secunde, după care a încuviinţat din cap, în cele din urmă.

– Aşadar, de aceea ai sunat în toiul nopţii, atât noaptea trecută, cât şi duminică?

– Cum? Cum adică, am sunat? a zis Molander, înainte să-şi dea seama că Astrid se răsucise spre Fabian, care încuviinţa.

– Astrid, de câtă vreme lucrăm împreună, noi doi? a continuat Molander. Trebuie să fie paisprezece–cincisprezece ani. Corect?

– Şaisprezece, în august, a răspuns Astrid, răsucindu-se iar spre el.

– Am fost colegi şi prieteni timp de aproape şaisprezece ani.

– Da, am fost.

Astrid a încuviinţat din cap şi l-a aţintit cu o privire calmă.

– Şi totuşi, niciodată n-am putut să am deplină încredere în tine.

– De ce? De ce n-ai putut să ai încredere în mine?

Molander şi-a desfăcut braţele.

– Asta-i o întrebare bună. Dar n-am avut, acum, că mă gândesc la asta. Niciodată.

– Astrid, când n-ai putut să ai încredere...

– Întinde-te la loc pe asfalt, cu faţa în jos, cu braţele şi picioarele desfăcute.

– Vorbeşti serios? Ai de gând să...

– Ingvar, te rog, i-a tăiat vorba Astrid, părând că trudeşte să-şi ţină firea. Nu face lucrurile mai grele decât sunt.

Molander s-a gândit un pic, apoi a scrâşnit din dinţi şi s-a întins pe jos. Astrid i-a făcut semn cu capul lui Fabian să se ducă şi să-i prindă mâinile în cătuşe la spate.

După toate cele prin care trecuse Fabian, a mers surprinzător de uşor şi, când a terminat, el şi Astrid l-au săltat pe Molander în picioare şi au pornit cu el în tăcere spre parcare.

Nimeni n-a vorbit. Nici măcar asistenţii lui Molander. Era ca şi cum fiecare cuvânt pe care l-ar fi putut spune dispăruse brusc, înlocuit de tăcere. O tăcere ca

un vid, care s-a întins peste tot ce era în jur. Peste turiştii care şi-au întrerupt pălăvrăgeala şi peste maşinile care treceau pe stradă. Peste câinii care nu mai lătrau, chiar şi peste pietrişul de sub tălpi, care nu mai scotea nici un sunet. Era ca şi cum lumea întreagă şi-ar fi ţinut respiraţia.

Sunetul care a spart brusc tăcerea i-a făcut pe toţi să se oprească şi să se întoarcă unii spre alţii.

Trei sunete diferite deodată, din trei buzunare.

Fabian şi Astrid şi-au scos telefoanele.

Mesajul era de la Irene şi fusese trimis întregii echipe, inclusiv lui Molander. Părea să conţină o mulţime de informaţii. Însă Fabian n-a trebuit să vadă decât că subiectul era *Milwokh* şi *Tivoli* ca să ştie că Astrid va trebui să-l ducă singură pe Molander înapoi la secţie.

63

Gertrud Molander aşteptase o veşnicie. Printr-un infern de jale şi durere fizică, aşteptase să vină. Tânjise după asta. Dar nu s-a întâmplat decât după ce renunţase la orice speranţă de supravieţuire. Să vină cineva s-o salveze înainte să fie prea târziu. De-abia atunci a apărut, în sfârşit.

Lumina. Lumina deasupra ei. Atât de sus deasupra ei.

Arăta întocmai aşa cum îşi închipuise că va fi, şi făcea totul să pară uşor ca o pană şi minunat. Pieriseră foamea şi setea. Pieriseră toate lucrurile care răneau şi gândurile că fusese proastă şi naivă. Că ar fi trebuit să ştie. Că, pe sub toate straturile de apărare, poate că ghicise. Nimic din toate astea nu mai conta acum.

Conştiinţa încărcată, apăsarea din piept şi durerea de stomac permanentă se topiseră şi acum nu mai simţea decât o armonie îmbătătoare, care o făcea atât de uşoară, încât era gata-gata să plutească în sus de pe pământul bătătorit.

Faptul că o picătură de apă a căzut de undeva, de sus, n-a însemnat pentru ea nimic. Nici că i-a aterizat pe buza de sus şi i s-a prelins în gură. Era prea târziu. Trupul ei se dăduse bătut, în sfârşit, şi era pe drum

spre altceva. Faptul că picătura a fost urmată de alta şi apoi încă una nu schimba nimic.

Înainte fusese altfel. Când zăcea acolo, visând acelaşi vis iar şi iar, în încercarea de a se gândi la ceva care durea mai puţin. Cel în care începea să plouă. În care cerul se deschidea brusc, eliberând şuvoaie de apă care inundau pământul şi reuşeau să se strecoare prin crăpăturile mici din sol, până la gâtul ei pârjolit.

Dar n-a venit nici o ploaie. Aşa că picătura trebuie să fi fost alt vis, născocit de o parte a ei care încă refuza să se dea bătută.

Şi totuşi, a mai simţit una. Chiar aşa. A simţit-o aterizându-i pe nas şi continuându-şi calea inutilă în jos pe obraz. Dar nu putea să fie adevărat. Pur şi simplu, nu putea.

De fapt, da, şi-a dat seama acum, ceva se întâmpla. Era ca şi cum totul se mişca în direcţia greşită. Îndărăt şi, cumva, departe de lumină. De-abia acum observase. Nici nu-şi dăduse seama că înainta. Sau poate îşi închipuise totul? Ca atunci când crezi că trenul în care te afli se mişcă şi, de fapt, trenul de alături este cel care pleacă din gară.

Nu, acum nu mai încăpea îndoială că era trasă înapoi de unde venise, chiar dacă tot timpul zăcuse în acelaşi loc. Nu ştia dacă e un lucru bun. Dar întotdeauna preferase să călătorească înainte, nu înapoi.

Nu, nu voia să meargă înapoi. Nu înapoi la locul tare şi rece. La durere şi foame. La umilinţă şi oroare. La spaimă. Nu voia.

Îşi amintea cum fusese. Durerea trebuie să fi scăzut treptat, nu exista altă explicaţie pentru faptul că nu observase schimbarea care, în cele din urmă, a făcut-o să se dea bătută şi să se lase ridicată spre acea lumină

încântătoare, caldă, orbitoare. Iar acum cobora din nou. Spre toate lucrurile care răneau aşa de tare.

Următoarea picătură de apă i-a lovit buza de jos, dar s-a prelins în direcţia greşită, pe bărbie şi gât, unde a cotit spre ureche.

Înainte să aterizeze următoarea şi-a deschis un pic mai mult gura şi, când picătura a lovit glaspapirul care fusese cândva limba ei, s-a convins nu numai că e apă, ci şi că e încă vie, indiferent dacă îşi dorea sau nu să fie.

64

Nu mai fusese la Copenhaga de când era mic. Dar arăta la fel. Casele vechi cu bârne de lemn, viu colorate, străzile pietruite şi tot soiul de biciclete mergând în toate părţile. Nimic nu părea să se fi schimbat în anii care trecuseră. Fiecare piatră cubică arăta ca şi cum fusese dintotdeauna acolo. Până şi mirosurile se potriveau cu cele din amintire.

Însă nu văzuse niciodată oraşul aşa. De dedesubt, apărea mult mai liniştit decât de obicei. Stresul se limita la străzi. Acolo timpul zbura şi oamenii se repezeau care încotro, ca nişte găini cu capetele tăiate. Aici, jos, ritmul era încetinit, ca într-o realitate paralelă în care totul curgea cu încetinitorul.

Respiraţia i-a devenit mai adâncă şi mai înceată. Ca şi cum ar fi intrat într-o fază de meditaţie, în care trupul şi mintea erau în echilibru perfect, cu toate că se îndrepta spre inima unei metropole supraaglomerate.

Dar, ce-i drept, era prima dată când venise pe mare şi a putut să alunece în tăcere pe lângă Mica Sirenă şi hoardele de turişti care se îmbulzeau pe promenadă, mirându-se cu glas tare cât de mică e sculptura. Pe lângă noua clădire a operei şi Nyhavn şi de-a lungul canalelor de sub poduri.

Starea de armonie nu era perturbată de nimic care să-i abată atenția, și poate că asta era exact ce îi trebuia ca să se pregătească pentru ce avea să vină. Un ultim moment de pace înainte ca fiecare parte a lui să trebuiască să funcționeze la capacitatea maximă.

A trecut de un vaporaș pentru turiști plin cu asiatici, care i-au făcut semne cu mâinile de parcă era prima oară când întâlneau pe cineva care avea aceeași culoare a pielii. A fluturat și el mâna, însă și-a întors fața când au început să facă fotografii. După vreo douăzeci de metri, canalul cotea la nouăzeci de grade spre stânga, în întunericul de sub un pod, unde sunetul sălta între suprafața apei și cărămizile umede de deasupra capului.

Când a ieșit din nou la lumină, la dreapta au apărut câteva locuri de acostare și a putut să se strecoare între celelalte bărcuțe, la pontonul de lemn aflat aproape de suprafața apei.

Nici unul dintre pietonii sau bicicliștii care treceau la doar câțiva metri de el n-a reacționat. Nici măcar supraveghetorul parcării, care nota numărul de înregistrare al unui Nissan Primera, nu l-a observat când a amarat barca de salvare de pe M/S *Vinterland* în plin centru al orașului.

În drum spre Copenhaga avusese grijă să se țină aproape de coasta daneză, în caz că apărea vreo problemă. Dar n-a văzut nici măcar o dată pe cineva care să fi părut că-l caută pe el.

Singura piedică reală a fost polițista aia, Irene Lilja, care, cine știe de ce, s-a întors în apartamentul lui și a izbutit să-i dibuiască încăperea secretă. Asta putea fi descris doar ca o lovitură grea și, oricât l-ar fi durut, trebuia să accepte faptul că nu va mai putea niciodată să se întoarcă acolo.

Doar timpul avea să arate cât de mare ar putea să fie paguba. Din nefericire, de această dată zarul spusese „nu“ la întrebarea dacă să-i ia sau nu viața. Dar, cel puțin, îi rămăseseră destule scânduri ca s-o prindă în capcană atât de bine, încât avea să-i trebuiască mult timp ca să se elibereze, chiar și dacă primea ajutor din afară, și până atunci el avea să-și fi îndeplinit demult misiunea.

Și-a verificat pentru ultima oară echipamentul. Purta pantaloni scurți largi, bej, tenişi şi o jachetă cenuşie subțire, cu glugă, care îi ajungea mult mai jos de şolduri. De asemenea, îşi pusese o şapcă de baseball şi ochelari de soare. Sigur, era îmbrăcat mult prea gros pentru o zi de vară ca aceasta, şi avea să transpire din belşug. Dar n-avea încotro.

Îşi înlocuise rucsacul cu nu mai puțin de şase borsete, purtate în jurul pieptului, toate umplute până la refuz şi la care putea să ajungă destul de uşor. Spre surprinderea lui, încă avea deplină libertate de mişcare, în ciuda echipamentului, şi, cu jacheta care acoperea totul, arăta cu câteva numere mai voluminos decât era.

Puşca fusese problema cea mai mare. Era o puşcă de vânătoare finlandeză, Tikka T3x TAC A1, cu lunetă pentru trăgători de elită, pe care o cumpărase cu un an înainte şi o ascunsese în spațiul de depozitare din pod al vecinului. Nu cântărea decât cinci kilograme, ceea ce însemna că este incredibil de uşoară pentru o puşcă de mărime normală.

Însă când o vârâse în buzunarul interior al jachetei, căptuşit, făcut anume, păruse mult mai grea şi mai stânjenitoare decât crezuse că va fi. Câteva ajustări ale tecii sabiei i-au permis s-o poarte pe spate.

Şi arbaleta cântărea vreo cinci kilograme, dar, pliată şi învelită într-o cârpă, a intrat destul de uşor în tolbă, alături de săgeți, un schimb de haine şi o sticlă de apă.

Până şi problema aruncării zarului din fugă fusese rezolvată. A tăiat fundul unei sticle de apă, a acoperit cu bandă adezivă marginile tăioase, a făcut două găurele destul de mari ca să treacă prin ele un cablu şi a construit astfel un dispozitiv perfect pe când era în barcă, din lucrurile pe care le avea la el.

Când s-a convins că toate celelalte sunt în ordine, şi-a legat dispozitivul cu capul în jos de încheietura mâinii stângi, cu un zar de aluminiu înăuntru, şi şi-a scuturat braţul, ca să se asigure că zarul nu poate să cadă. Apoi a coborât din barcă, a urcat treptele de lemn până în stradă şi i-a aruncat supraveghetorului parcării un zâmbet cald, apoi a pornit pe Fredriksholmskanal şi a cotit la stânga pe Stormgade.

Ca să nu se deshidrateze prea tare înainte să înceapă măcar treaba, a avut grijă să meargă pe la umbra de sub galerie. Peste câteva clipe a traversat Vester Voldgade şi apoi H.C. Andersen Boulevard, iar acum era atât de aproape, încât auzea ţipetele de încântare de la Turnul Auriu şi Demonul[1] din Tivoli.

---

[1] Turn care oferă cădere liberă de la înălţimea de 63 de metri şi, respectiv, *montagnes russes*

65

Fareed Cherukuri. Nu numai că numele era imposibil de ţinut minte, dar micul indian mai era şi cel mai afurisit tip de *hacker*, după spusele lui Stig Paulsen de la TDC. În anii în care lucrase la TDC, Fareed reuşise să treacă de toate softurile de protecţie, a pătruns până în miezul codului companiei, ceea ce i-a dat posibilitatea nu doar să tragă cu urechea la toate apelurile telefonice făcute prin reţeaua TDC, ci şi să efectueze triangulaţii, să citească SMS-uri şi Dumnezeu ştie ce altceva.

În ultima lună avuseseră o întreagă echipă care lucra zi şi noapte ca să repare toate breşele din sistem şi să facă curăţenie după el cât mai repede posibil. Dar se dovedise a fi mai complicat decât au crezut, iată de ce încă nu puteau să spună la ce dată va fi reţeaua din nou sigură sută la sută.

Dar ăsta era coşmarul lui Paulsen, nu al lui. El folosea Telenor. Şi apoi, căzuseră de acord să nu facă plângere la poliţie, ci să se ocupe de asta pe plan intern. În parte, ca să protejeze renumele TDC, dar mai ales ca el să poată rezolva situaţia în orice fel pofteşte. Lucru pe care îl aştepta cu mai multă nerăbdare decât oricând.

Dintr-odată, n-o mai avea doar pe micuţa Dunja de care să se ocupe. Mai avea un indian mărunţel şi un gălbejit obez căruia i se pusese pata pe elefanţi, şi simţea deja că toată treaba o să fie o desfătare cum nu mai simţise vreodată. O desfătare care, dacă toate mergeau cum plănuise, era doar la un pas.

Acum, că ştia unde locuieşte cu adevărat indianul şi aştepta în maşina lui în faţa numărului 150 de pe Amagerbrogade, neslăbind din ochi prin oglinda retrovizoare intrarea dintre Synoptik şi Punkt I, spera să primească rapid răspunsul la ultima sa întrebare fără răspuns. Teoria pe care mergea era că toţi trei schimbaseră între ei apartamentele, ceea ce însemna că Dunja ar trebui să se ascundă în această clădire hidoasă de la jumătatea străzii Amager, şi acest fapt era destul ca să-l înveselească.

Pentru că Amager era una dintre cele mai deprimante zone din Copenhaga. Nu-i de mirare că insula era poreclită Skitön[1]. Odinioară fusese groapa de gunoi din Copenhaga şi încă mirosea mai urât decât oriunde altundeva. De parcă săpunul n-ar fi ajuns până acolo. Toată lumea purta haine de la second hand, care duhneau a mucezeală, şi nicăieri nu vedeai groenlandezi mai beţi şi mai împuţiţi ca aici.

Între Islands Brygge, unde locuia el, şi Amager exista o legătură geografică. Dar asta era tot. Din punct de vedere cultural, ca să nu mai vorbim de cel economic, cele două cartiere erau ca ziua şi noaptea, şi era convins că lupta pentru a introduce codul poştal *2301 Islands Brygge* avea să se încheie curând cu o victorie, tăind astfel singura legătură cu Skitön.

---

[1] „Gunoi“, „mizerie“ (în limba daneză în original)

Dar gata cu asta. În prezent se ocupa de târfoştină şi era aproape sigur că în curând degetele sale aveau să fie înfăşurate în jurul gâtului ei.

Şi totuşi, se simţea oricum, numai liniştit nu. În adâncul lui era furios. Chiar şi după o doză dublă de Omeprazol, încă simţea arsura cruntă ori de câte ori i se deschidea sfincterul esofagului, trimiţându-i pe gât acid gastric.

Zău că ar fi trebuit să uite, pur şi simplu, cele întâmplate şi să nu-i mai pese. Să se concentreze pe lucruri mai importante. Dar, aşa cum era de aşteptat, lăsase exasperarea să-şi înfigă ghearele în el şi, ca de obicei, n-avea cum să se descotorosească de ea.

Fabian Rask. Sau era Risk? Tot aia. Miercuri seara bulangiul ăla chiar depăşise orice limită. Să intre pe teritoriul danez în ciuda faptului că i se refuzase accesul, asta era, pur şi simplu, o declaraţie de război.

Bun, poate că problema dacă avuseseră sau nu dreptul să refuze accesul pazei de coastă suedeze în apele daneze era discutabilă, aşa cum arătase Ingolf Bremer, de la Comandamentul Operativ Naval, în discuţia lor. Dar aici nu era vorba despre corect şi greşit. Lasă-i pe suedezii iubitori de corectitudine politică să-şi bată capul cu asta.

Nu, era vorba despre un singur lucru, atât. Să i se dea acelui tip, Risk, care, colac peste pupăză, era prieten la cataramă cu Dunja, o palmă zdravănă, ca să vadă cine-i şeful. Dacă ar fi acceptat, şi-ar fi încasat pedeapsa şi s-ar fi întors în Suedia cu coada între picioare, toată treaba ar fi fost terminată şi echilibrul ar fi fost restabilit.

Dar ţi-ai găsit. În loc de asta, bulangiul fusese copleşit de *hybris* şi încălcase suveranitatea daneză. Era limpede ca lumina zilei că le arătase degetul mijlociu. *Mi se rupe fix în paişpe de ridicola lui marcare a*

teritoriului, spusese pe înregistrarea conversației cu Comandamentul Operativ Naval. Nimeni nu vorbea cu el așa scăpând nepedepsit. Cu atât mai puțin un afurisit de suedez.

A încercat să trimită chestiunea în sus prin ierarhie până la Morten Steinbacher, pentru o declarație oficială la nivel ministerial, care, la rândul ei, ar face ca ambasadorul Suediei să fie chemat la o discuție. Asta ar agita apele și relația lor cu vecinii suedezi s-ar deteriora și mai mult. Și acesta era exact genul de mediu care îi pria de minune. Când lumea e cuprinsă de haos și toți ceilalți se simt ca dracu'.

Dar avea nevoie ca Ingolf să fie de partea lui și, întrucât se arăta încăpățânat, a schimbat tactica. Avea să stea deoparte, prefăcându-se că n-a observat declarația de război. Ca și cum ar fi trecut neobservată, fără ca măcar o sprânceană să se înalțe.

Apoi, într-o bună zi, când totul va părea să fie al dracului de pașnic, avea să se năpustească. Atunci domnul Rusk avea să afle cum e să-l aibă pe el ca dușman. Avea să doară, ca dracu' de tare. Sigur, făcuse deja pregătirile, dar încă nu știa cum și când avea să lovească pe bune. Poate mâine. Poate peste un an. Singurul lucru pe care îl știa era că, atunci când se va ivi ocazia, va fi gata să dezlănțuie un Armageddon care să-l șteargă de pe fața pământului pe ticălosul ăla și pe toți cei din jurul lui.

În cele din urmă, telefonul lui a fost cel care a spart tăcerea și, când a văzut că e idiotul ăla util de Jan Hesk, a răspuns, mai mult ca să-și abată atenția.

– Da, ce e?

– *Salut, Kim, sunt eu, Jan.*

– Știu, și n-ar fi rău să treci la subiect.

– *Da, bine, motivul pentru care sun este că tocmai am vorbit cu Astrid Tuvesson de la poliţia din Helsingborg şi...*

– Stai, stai aşa, l-a întrerupt, aruncând o privire în oglinda orientată spre intrarea clădirii. Ai fost în contact cu suedezii?

– *Da, dar nu eu am fost cel care...*

– Ei, ei, hai să ne calmăm şi să dăm înapoi banda. N-am spus foarte clar că orice contact cu cealaltă parte a strâmtorii trebuie să fie făcut de mine şi de nimeni altcineva?

– *Ai spus, dar, cum ziceam, ea m-a sunat pe mine. Eu nu i-am sunat şi, cum nu erai aici...*

– Ar fi trebuit s-o trimiţi la mine.

– *Asta am făcut. Dar ea a insistat şi, în cele din urmă, n-am avut de ales.*

– Jan, trebuie să spun că sunt dezamăgit. Tu, mai mult decât oricine, ar trebui să înţelegi că...

– *Kim, dacă ai chef de ciorovăială pe tema asta, foarte bine*, i-a tăiat vorba Hesk. *Însă dacă aş fi în locul tău aş asculta ce avea ea de spus.*

Nu se mai întâmplase niciodată ca Hesk să-l înfrunte sau să-l întrerupă.

– Aşa ai face, da? a zis, şi a lăsat tăcerea dintre ei să se adâncească. Înţeleg.

Lui Hesk nu-i plăcuse niciodată de el, măcar atât era sigur. De la acea petrecere de Crăciun de acum câţiva ani, când dăduse buzna în biroul lui Sleizner şi încercase să facă pe eroul smulgându-l de pe Dunja, pe canapea, îi purtase sâmbetele.

– Dar uite că nu eşti eu, eşti tu. Cel puţin, sper că aşa stau lucrurile.

Hesk nu mai vorbise niciodată de asta, dar îşi ascunsese aversiunea din ce în ce mai mare în spatele unui strat gros de slugărnicie linguşitoare. Până acum.

– Şi, dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi serios la chirurgie plastică, apoi m-aş gândi bine ce anume am spus şi, mai presus de toate, cui.

– *Uite ce-i, n-am vrut să fiu necioplit. Dacă aşa a sunat, îmi cer scuze şi, poţi să crezi sau nu, nu te-aş fi sunat dacă nu era important.*

Aşa. Marş înapoi în vizuină.

– Bine, să auzim.

– *Din cât am înţeles, în ultimele săptămâni au urmărit un răufăcător de origine asiatică, suspect de uciderea câtorva victime luate la întâmplare. Şi acum ei cred că făptaşul a traversat strâmtoarea ca să atace aici, în Tivoli.*

– Aşa cred ei?

– *Da, i-au găsit însemnările şi, cu toate că n-a scris direct Tivoli, spun că e foarte probabil ca acolo să se întâmple. Problema este că ei nu ştiu exact când. Ar putea fi în seara asta, mâine sau poimâine. Ar putea să fie acolo chiar acum. Prin urmare, ce propun ei este să lucrăm împreună la elaborarea unui plan de acţiune ca...*

– Colaborarea noastră cu suedezii va fi menţinută la nivelul absolut minim.

– *Da, ştiu că aceasta este linia oficială, dar...*

– Absolut minim! Mă fac perfect înţeles?

– *Da, am înţeles, dar ce înseamnă în termeni reali? Nu putem să ignorăm asta, pur şi simplu. Din ce mi s-a spus, un detectiv pe nume Fabian Risk este deja pe drum încoace şi, dacă se dovedeşte că au dreptate în privinţa...*

– Risk?

Sigur că bulangiul e vârât în treaba asta. Fantastic, la dracu'!

– Spre ştiinţa ta, omul acela ne-a încălcat o dată graniţele. Aşa că, dacă are de gând să se învârtă prin Tivoli fluturându-şi pistolul, prioritatea noastră absolută este să fie arestat. Bine?

– *Bine, însă, cu siguranță trebuie totuși să...*

– Nici un însă! Dacă vrei să-ți păstrezi vreo urmă de șansă la promovare, o să te asiguri că ticălosul ăsta e arestat! Cât despre cealaltă chestie, nu-i nici mai mult, nici mai puțin decât ghiceală. Știi cum e. S-ar putea să fie în drum spre Tivoli sau s-ar putea să nu fie. S-ar putea să vină mâine, s-ar putea să nu vină niciodată. Nu știm, a zis, tocmai când a văzut că se deschide ușa dintre cele două magazine. Acestea fiind spuse, sigur că vom lua în serios amenințarea.

Au ieșit nimeni alții decât indianul și gălbejitul obez, care au cercetat strada ca doi imbecili cu ochelari de soare ieftini. Asta a fost aproape destul ca să-l facă să creadă că bănuiau că sunt supravegheați.

– *Bine, prin urmare, ce propui să facem?*

Dar nu era îngrijorat, nici un pic. Puteau să se uite în jur cât pofteau. N-aveau să-l dibuiască.

– *Kim, mai ești acolo?*

Sigur, sperase s-o vadă pe Dunja însăși, dar asta aproape că era chiar mai bine. Faptul că jumătate din Asia tocmai fusese acolo și acum plecau care încotro sugera că în casa ei fusese un soi de întrunire.

– Va trebui să te sun mai târziu, a zis și a coborât din mașină.

Iar acest lucru, la rândul lui, ar trebui să însemne că ea este încă în apartament.

66

Acționează cât de repede și de eficient ești în stare. Dacă se poate, în următoarele zile, sunau instrucțiunile, conform e-mailului trimis de Irene. Asta putea să însemne cam oricând. Cu toate acestea, Fabian a urcat în goană scările din parcarea de sub Industrins hus[1], de lângă Tivoli.

A ieșit pe H.C. Andersen Boulevard și a dat în fugă colțul pe Vesterbrogade, unde mulțimea de turiști i-a încetinit înaintarea.

Pe drumul cu mașina spre Danemarca a ținut aproape tot timpul legătura cu Astrid, după ce ea l-a trimis pe Klippan împreună cu o echipă de agenți în uniformă s-o ajute pe Hillevi și s-a asigurat că Molander este închis până ce Fabian va putea să-și prezinte dovezile.

Astrid i-a citit mesajul de la Irene, în care era schițat atacul iminent al lui Milwokh, cu ajutorul câtorva reguli despre datul cu zarul, care, la rândul lui, avea să stabilească cine va fi următorul ucis și în ce fel. Toată povestea sugera un cinism și o răceală cu care nu mai avuseseră de-a face până atunci nici pe departe.

Oamenii se uitau la el. E adevărat, își făcea loc cu violență prin mulțime. Dar nu era asta. Privirile lor

[1] Casa Industriilor (în limba daneză)

erau temătoare, şi nu-i era deloc greu să priceapă de ce. Faţa lui, tăiată şi învineţită după lupta cu Molander, probabil că arăta înspăimântător şi, cu toate că se spălase de sângele uscat într-o toaletă de pe feribotul spre Helsingør şi pusese plasturi peste cele mai adânci tăieturi, era clar că nu era destul.

Împreună cu Astrid, făcuse un plan care, simplu spus, era că ea avea să-i contacteze pe cei din poliţia daneză ca să-i informeze şi să iniţieze cooperarea, în vreme ce el ajungea repede în parcul de distracţii şi începea să caute cât de bine putea.

Coada din dreptul intrării principale, cu arcada ei magnifică, era absolut monstruoasă. Fiecare familie din capitală trebuie să fi avut acelaşi gând când s-a trezit în această dimineaţă. Era un talmeş-balmeş de copii care urlau cu cornetele de îngheţată scăpate pe jos, părinţi iritaţi, cârduri de fetişcane care zbierau şi cete de băieţandri care răcneau. Ca să nu mai vorbim de grupurile de turişti din toate colţurile lumii. Într-un cuvânt, curat balamuc.

Dar cel mai rău era că paznicii din Tivoli nu păreau să controleze situaţia. Era ca şi cum ar fi fost luaţi prin surprindere de asalt. E adevărat, făceau din când în când verificări, dar foarte sporadic şi mai mult de ochii lumii.

Oare de aceea vedea peste tot chipul lui Milwokh? Pentru că îl vedea.

Ca în grupul de turişti asiatici de diferite vârste din faţa lui care făceau *selfie*-uri cu prelungitoarele şi iPadurile. Desigur, toţi arătau diferit. Dar nu şi pentru el. Fiecare dintre ei ar fi putut să fie Milwokh, şi n-a găsit altă cale decât să se înghesuie prin coadă şi să-i verifice pe rând.

– *Police. I'm from the police*[1], spunea mereu, arătându-și legitimația, în vreme ce îi pipăia și scotocea prin rucsacuri și borsete.

– Hei! Tu! a strigat la el unul dintre paznici, apropiindu-se. Ce faci acolo?

– Mă numesc Fabian Risk și sunt de la poliția suedeză.

– Ești suedez?

Fabian a încuviințat din cap.

– Șefa mea, Astrid Tuvesson, urma să ia legătura cu polițiștii danezi ca să-i informeze că...

Paznicul l-a întrerupt și l-a înșfăcat de braț.

– Nu înțeleg ce spui, dar n-are importanță. Oricum ar fi, n-am de gând să te las să deranjezi oamenii. Vii cu mine.

– *No, wait.*[2]

Fabian s-a împotrivit.

– *There's a killer coming here. Maybe today or...*[3]

S-a întrerupt, văzând un asiatic care trecea pe sub arcadă.

Bărbatul avea o șapcă de baseball, o jachetă gri și pantaloni scurți și largi bej și, cu toate că nu-i vedea fața, și-a smuls brațul și a luat-o la fugă. Era Milwokh. Toate alarmele din capul lui sunau nebunește.

Paznicul a strigat la Fabian, care se înghesuia prin marea de oameni. Un copil i s-a ivit în cale și a căzut pe asfalt, plângând. Mama a strigat la el și tatăl l-a apucat de haină, sau poate că era altcineva. Dar nu conta. Singurul lucru care conta era să ajungă la Milwokh înainte să fie prea târziu.

---

[1] Poliția. Sunt de la poliție. (în limba engleză în original)

[2] Nu, așteaptă. (în limba engleză în original)

[3] Vine încoace un ucigaș. Poate astăzi sau... (în limba engleză în original)

A reuşit să ajungă până la casele de bilete, unde a sărit peste barieră şi, în cele din urmă, a luat-o la fugă după bărbatul care acum trecea cu pas vioi de oglinzile cu cap de elefant, spre Teatrul de pantomimă.

– *Police!* a strigat din răsputeri. *Stop!*

Însă bărbatul a mers mai departe fără să privească înapoi.

– *Stop or I'll shoot!*[1]

Şi-a scos pistolul din toc şi a tras piedica.

Auzea, vag, strigăte de panică de jur împrejur şi cu coada ochiului a zărit oameni fugind în toate părţile. De-abia acum bărbatul a întors capul, uitându-se drept la el. Apoi a luat-o la fugă, la fel ca toţi ceilalţi.

– *I said stop!*[2] a strigat iar Fabian şi a tras un foc în aer, ceea ce l-a făcut pe bărbat să se oprească, în sfârşit, şi să ridice mâinile în aer.

– *Get on the ground, face down! Arms and legs out*[3], a strigat, însă în clipa următoare a simţit cum îl prind multe mâini şi îl împing pe asfalt. *No! It's not me, it's him!*[4] a răcnit, în vreme ce paznicii îi smulgeau pistolul din mână.

– *Face down*[5], i-a strigat unul dintre paznici şi i-a pus genunchiul pe cap.

– *Sorry, I don't speak Danish*, l-a auzit pe Milwokh spunând, în vreme ce venea spre ei. *Was it me he was after?*[6]

---

[1] Stai pe loc, altfel trag! (în limba engleză în original)

[2] Am zis să stai pe loc! (în limba engleză în original)

[3] Culcat, cu faţa în jos! Braţele şi picioarele depărtate. (în limba engleză în original)

[4] Nu! Nu eu, el este! (în limba engleză în original)

[5] Faţa în jos. (în limba engleză în original)

[6] Îmi pare rău, nu vorbesc daneza. [...] Pe mine mă urmărea? (în limba engleză în original)

Sau poate că nu era Milwokh? Să se fi înşelat?

– Încă nu ştim, a răspuns unul dintre paznici.

– Percheziţionaţi-l! a zis Fabian, încercând să-şi facă loc înainte cu capul. Auziţi? Trebuie să-l percheziţionaţi! *Search him!*[1]

Cei trei paznici s-au uitat unul la altul şi unul dintre ei s-a dus, în sfârşit, spre bărbatul care, cel puţin, semăna mult cu Milwokh şi a început să-i pipăie hainele. Dar tot ce a găsit a fost un tanc de bancnote daneze într-unul dintre numeroasele buzunare ale pantalonilor scurţi. Nu cuţit, nu puşcă, nu frânghie. Nici un fel de armă.

– *It's okay, you can go now*[2], a zis paznicul şi bărbatul a încuviinţat din cap, le-a întors spatele şi şi-a continuat drumul prin parcul de distracţii.

---

[1] Percheziţionaţi-l! (în limba engleză în original)

[2] E în ordine, puteţi pleca. (în limba engleză în original)

67

Centrala electrică – interzis accesul neautorizat, scria pe singura placă de pe uşă. Fără nume şi fără cutie de scrisori cu autocolante care spuneau că sunt interzise reclamele. Nimic care să sugereze că acolo locuieşte cineva. Dar el nu putea fi dus de nas aşa de uşor. Aici fusese înregistrat micul indian acum nu mai mult de câteva luni, înainte să se dea la fund împreună cu Dunja.

Funcţionarea şperaclului s-a dovedit impecabilă şi de această dată şi, în clipa în care a intrat în hol şi a închis încet uşa, Sleizner a fost sigur că se află acolo unde trebuie.

Adevărat, holul arăta cam la fel cu toate holurile, un coridor dreptunghiular cu uşi pe amândouă părţile. Dar, în afară de un coş plin cu papuci de casă jerpeliţi şi un cuier în care nu era decât o pelerină de ploaie transparentă, era gol. Practic, nu exista mobilă şi pereţii goi erau aşa cum te aşteptai din partea unui *hacker* dubios care nu se sinchisea de nimic în afară de lumina de la monitor.

Uşa din stânga era întredeschisă şi dădea într-o baie fără ferestre. A aprins becul fără abajur de deasupra oglinzii, s-a uitat în jur şi a văzut imediat premiul cel mare pe marginea căzii, sub forma unui aparat de ras

Venus roz şi a unui flacon cu săpun pentru igiena intimă de aceeaşi marcă pe care o văzuse în baie la Dunja la una dintre vizitele sale.

Aici locuia ea. Întocmai cum gândise el, Dunja, indianul şi chinezul amator de elefanţi schimbaseră între ei apartamentele.

Şi-a plimbat degetul pe partea dinăuntru a căzii şi a constatat că este încă udă. Era aproape. Nu încăpea îndoială. Cu un pic de noroc, ar fi putut s-o surprindă în dormitor, înainte să se fi îmbrăcat.

A luat aparatul de ras, l-a adulmecat şi a numărat vreo zece fire de păr pubian prinse între lame, plus un pic de cremă de ras. Aşadar, târfoştina era proaspăt rasă.

A scos cu o pensetă firele de păr pubian din aparat şi le-a lăsat să cadă într-o punguliţă care putea fi închisă etanş. Nu se ştie niciodată când ar putea fi de folos. Apoi s-a întors în hol, şi-a vârât capul pe uşa unei bucătării dezordonate, ale cărei ferestre mânjite dădeau spre o străduţă laterală faţă de Amagerbrogade, şi s-a răsucit spre uşa închisă aflată pe partea cealaltă.

Nu era nici un semn pe ea, nimic anume care să indice că e uşa unui dormitor. Şi totuşi, era convins că este. Pur şi simplu, ştia, şi de ce n-ar şti? Până acum instinctul său se dovedise corect la fiecare pas. Totul era aşa cum gândise el că va fi.

S-a dus direct la uşă, şi-a pulverizat în gură câteva doze de spray bucal şi a aşteptat până ce fiecare muşchi din trupul lui a fost încordat şi pregătit de acţiune, apoi a deschis uşa cât de tăcut şi repede a putut şi a intrat.

Aşa cum se aşteptase, era un dormitor, cu patul nefăcut şi o noptieră pe care stătea un teanc de cărţi. Pe un scaun din colţ erau îngrămădite haine. Bluze, un sutien roşu şi o pereche de chiloţi care, din păcate,

miroseau a curat, aşa că nu s-a ostenit să şi-i vâre în buzunar.

Un cuier cu câteva umeraşe era pe un perete şi fiecare articol de pe el părea că a fost cumpărat dintr-o dugheană de mâna a doua, plină de molii. Erau blugi negri jerpeliţi, câteva echipamente de gimnastică şi bluze cu diferite modele, unul mai ţipător decât altul, ceea ce se pare că făcea parte din noul ei stil feminist, alături de capul ras, rujul roşu-aprins şi cerceii mari.

Şi-a scos telefonul şi a fotografiat fiecare articol de îmbrăcăminte, precum şi tenişii şi bocancii grei de pe podea. Apoi s-a dus la noptieră ca să se uite mai bine la cărţi, care păreau să fie toate despre instalarea de aparatură de urmărire şi despre supraveghere. Asta era îngrijorător, dar mai grav era că factura de lângă ele arăta că toate fuseseră cumpărate tocmai la Bog & Idé din Holbæk. Ar fi putut să fie o coincidenţă, evident, însă ceva îi spunea că ar trebui să fie cu adevărat îngrijorat.

O pală de vânt de la fereastra care era întredeschisă i-a întrerupt visarea. Undeva se deschisese o uşă, ceea ce a creat un curent de aer care a dispărut la fel de brusc cum apăruse. S-a dus repede înapoi în hol, dar a constatat că e la fel de pustiu ca înainte. Oare târfuliţa chiar reuşise să se strecoare pe la spatele lui? Sau fusese deschisă o fereastră? La urma urmei, mai era o uşă închisă, la capătul coridorului.

S-a dus acolo, şi-a lipit urechea de ea şi i s-a părut că aude în partea cealaltă pe cineva umblând şi fluierând. Aşadar, acum avea să se întâmple. Clipa pe care o aştepta ca pe ghimpi de luni întregi venise, în sfârşit.

Uşa a părut să se deschidă singură în clipa în care a pus mâna pe clanţă, cu rezultatul că intrarea lui n-a mai fost surpriza pe care o prevăzuse. A intrat

împleticindu-se și aproape că a căzut înainte să reușească să-și recapete echilibrul.

Încăperea era mult mai mare decât toate celelalte luate la un loc și, în afară de o singură cutie pentru mutări așezată în mijlocul podelei, era, practic, goală. Sau, mai exact, golită. Dar nu asta a făcut să-i fugă pământul de sub picioare. Nici faptul că nu era nici urmă de Dunja. A fost faptul că și-a dat seama ce fusese acea încăpere.

De-a lungul pereților se înșirau birouri, golite de computere, monitoare și tot restul. Rămăseseră doar cabluri tăiate, prelungitoare rătăcite și câteva letcoane, iar pe unul dintre birouri un mic radio din care se auzea melodia fluierată pe care a recunoscut-o dintr-unul dintre excesiv de lăudatele filme ale lui Tarantino.

Aici fusese un adevărat centru de comandă. Vedea asta. Computerele, monitoarele și cutiile ciudate cu diode multicolore care clipeau. Mănunchiurile de cabluri, plăcile cu circuite lăsate la vedere și panourile de control. Totul ca să-l scoată din minți și să-l lovească acolo unde doare cel mai tare.

Afurisenia dracului... Cuvintele îi răsunau în minte. Afurisenia dracului de porcărie blestemată... A trebuit să se așeze pe podea, în mijlocul camerei, ca să nu se prăbușească și să încerce să-și potolească bătăile inimii prin respirație, așa cum învățase la yoga.

Când s-a ridicat din nou în picioare, și-a dat sema că era în altă clădire decât cea în care intrase și că era o ușă în celălalt capăt al încăperii. S-a dus la ea, a deschis-o și a descoperit că este, de fapt, altă ușă de intrare și dădea pe un palier care l-ar fi scos pe strada laterală. Și pe ea scria *Centrala electrică – interzis accesul neautorizat*. Oare pe acolo fugise ea în vreme ce el

era în dormitor? Cu siguranță simțea aceeași pală de vânt ca atunci.

A închis ușa și s-a uitat la încăperea părăsită. Trebuie să fi știut că vine. Nu exista altă explicație. Cumva, își dăduseră seama, fir-ar a dracului de treabă, că el avea să vină astăzi, chiar acum.

Crezuse că este cu un pas înaintea lor. Că el controlează situația, cu mâna strânsă pe cârmă. Iar în realitate fusese exact invers. Penibil, asta era. Așa de afurisit de penibil.

Singura parte bună era cutia pentru mutări de pe podea. Sigur, putea să fie lăsată anume ca să-l ia peste picior. La urma urmei, asta era „Ștoarfa" Hougaard, o târfă blestemată. A examinat, prudent, cutia din toate unghiurile înainte să se aplece, în cele din urmă, și s-o deschidă.

Vederea grămezilor de plăci cu circuite, cabluri și telefoane mobile demontate a fost destul ca să-și dea seama că fuseseră atât de grăbiți, încât pur și simplu n-au reușit să ia cu ei cutia. Orice ar fi fost, nu era ceva pe care și-ar dori să pună el mâna.

A luat unul dintre telefoane, care era conectat la o placă cu circuite prin câțiva electrozi și fire subțiri. Pentru el nu însemna nimic, dar trebuie să fi existat cineva la sediu care să-i poată explica. Mai adânc era o punguță de plastic resigilabilă cu vreo zece cartele SIM. Cel puțin știa pentru ce sunt.

Cele opt cifre scrise cu carioca pe pungă au făcut să-i cadă în sfârșit fisa și, pentru a doua oară în câteva minute, a trebuit să se așeze ca să nu se prăbușească.

Ar fi putut să fie oricare opt cifre. Dar nu erau. Împreună, formau un număr de telefon. Numărul lui.

68

Coada era dementă. Deja trecuseră patruzeci de minute de când înaintau ca melcul. Aproape că vedea dâra vâscoasă din urma lor, şi totuşi aveau să mai treacă cel puţin cincisprezece minute până să ajungă înăuntru. Practic, o aşteptare de o oră, în care aproape că îţi dădeai duhul, pentru un minut şi cincizeci şi opt de secunde de maşinuţe care se ciocnesc. La naiba, nu era în ordine.

Mda, atât dura cu adevărat distracţia. Pe cât de adevărat era că îl cheamă Ib, pe atât de adevărat era că o cronometrase, şi nu doar o dată, ci în toate cele treisprezece tururi câte fuseseră în vreme ce aşteptau şi, oricum ai fi socotit, media era de exact un minut şi cincizeci şi opt de secunde.

Faptul că aveau tupeul să vândă bilete pentru o zi întreagă, la câteva sute de *kronor* bucata, într-o zi ca asta, nu era decât un jaf făcut pe faţă.

Dacă era să fie cu totul sincer, niciodată nu înţelesese atracţia exercitată de parcurile de distracţii. Acvaparcurile erau cele mai rele. Ar fi preferat să se despoaie, să se ungă cu miere şi să fie mâncat de viu de termite în locul unei zile petrecute în Lalandia. Şi nici Legoland, Backen şi Tivoli nu erau mai grozave.

Peste tot nu era vorba decât de un lucru – să mâne oamenii ca pe turme în nişte cozi lungi şi să le fure banii câştigaţi cu sudoarea frunţii.

De două ori în viaţă era destul. Două vizite ca să-ţi faci datoria, nu mai mult. O dată, când te sileau părinţii tăi şi o dată, când te sileau copiii tăi. Totuşi, asta era cel puţin a cincea vizită în Tivoli şi, ca de obicei, el a fost cel care a trebuit să irosească o mică avere pentru privilegiul de a sta la coadă o zi întreagă, înconjurat de o hoardă de mucoşi urlători.

Dar copiii, obişnuia Mette să zică. *Ib, o facem pentru copii*. Copiii... veşnic ajungea la asta. De parcă nu mergeau destul de des cu elicopterul. De parcă nu căpătau deja tot ce arătau cu degetul. Se întreba dacă erau măcar în stare să spună pe litere cuvântul „nu".

Nicăieri nu erau mai smiorcăiţi decât la Tivoli. N-avea importanţă câtă îngheţată şi vată de zahăr le cumpărai. Când, în cele din urmă, ziceai „nu" la vreo acadea grotesc de mare, care în mod inevitabil avea să fie lăsată neterminată ca să mânjească tot şi să adune praful de acasă, se dezlănţuia tot iadul. Urma un scandal şi trebuia să auzi că eşti cel mai zgârcit de pe planetă.

Cel puţin le venise, în sfârşit, rândul. Nu că aştepta cu nerăbdare să-şi îndese picioarele în maşina minusculă şi să fie izbit din toate părţile de o şleahtă de apucaţi. Nu, ar renunţa bucuros la asta. Singura parte bună era că măcar n-o să mai stea la coadă timp de câteva minute.

Ura asta din tot sufletul. Dar o făcea, oricum, şi îşi păstra gândurile pentru sine. Nu putea spune nimeni că nu-i aşa. Ba chiar şi-a pus centura de siguranţă, după ce băieţelul acela de culoare i-a arătat cu degetul că n-o făcuse. Poate că zâmbetul lui nu era cu totul

sincer, dar iată-l aici, răbdând, de dragul familiei, al copiilor, accelerând cât de tare putea într-o maşinuţă care ţinea morţiş să meargă în marşarier în diagonală.

Cel puţin avea şapca de baseball. Mette l-a bătut la cap s-o lase acasă, desigur. Dar a refuzat, şi cearta a fost inevitabilă. Mette începuse iar pomelnicul argumentelor răsuflate. Că logoul lui Dansk Folkeparti[1] deranja lumea şi că nu-i neapărată nevoie să le vâri pe gât altora propriile vederi politice.

Ce nu pricepea ea era că acea şapcă cu logoul DF pe fond albastru era bastionul lui într-o zi ca asta. A făcut atât de multe compromisuri de când s-a trezit azi-dimineaţă, încât fără asta n-ar mai fi rămas nimic din el.

Şi apoi, nu înţelegea de ce era o problemă să-şi facă ştiută afilierea politică. Dacă voia cineva să vină la el şi să discute despre ceva, de ce nu? Cum ar fi importanţa de a păstra puritatea Danemarcei.

Nu-l deranja să le explice oamenilor ce se întâmplă cu adevărat în lume. Că visul orgasmic al musulmanilor era să vină la ei şi să le ia locurile de muncă şi pensiile, în vreme ce le impun tuturor valorile lor perverse. Astea erau faptele. Ca să nu mai vorbim de toţi suedezii care în astfel de zile năvăleau peste strâmtoare şi făceau scandal. Fără ei, lungimea cozilor s-ar înjumătăţi.

Nu, afară cu ei, ca să poată avea parte de linişte şi pace. Asta nu era greu.

S-a auzit o bufnitură puternică şi maşinuţa s-a zguduit când a fost lovită din spate, la câteva clipe după ce reuşise în sfârşit s-o facă să nu mai meargă în marşarier. Şi, de parcă asta n-ar fi fost destul de rău,

[1] Partidul Popular Danez

a simţit brusc o împunsătură pe gât şi apoi o durere puternică s-a întins spre umeri şi spate.

Să fi fost ca atunci când te ciocneai cu maşina la viteză mare? Aşa simţeai? Ar fi fost ghinionul lui să fie rănit într-o afurisită de maşinuţă electrică. S-a răsucit cât de mult a putut şi a văzut cum trece pe lângă el un chinez voios, zâmbindu-i.

Fireşte că era un gălbejit. Cine altcineva să fie?

69

Asta era nebunie. Nebunie pură.

În vreme ce aştepta ca cei doi paznici din Tivoli să ia legătura cu şeful lor, Fabian privea în jos. Aproape că putea să vadă cum timpul i se scurge printre degete, se revarsă pe masă şi peste marginea ei. Cu fiecare secundă cu care fusese în avans era acum în întârziere. Şi asta în vreme ce mii de vizitatori care habar n-aveau de nimic roiau pe acolo fericiţi, cu convingerea eronată că astăzi nu-i decât altă zi minunată de vacanţă, plină de soare şi de căluşei care se învârteau.

De trei ori s-a ridicat şi le-a explicat danezilor că nu-i timp de birocraţie, că trebuie să cheme mai mult personal şi, mai presus de toate, să ceară ajutorul competent al poliţiei. Ba chiar a pus-o pe Astrid să le explice gravitatea situaţiei. Dar de fiecare dată i-au spus, pur şi simplu, să se potolească şi au continuat să dea telefoane pe liniile de interior.

– Ei bine? a zis când, în cele din urmă, s-au întors cu faţa spre el. Aţi dat de el?

– Mă tem că nu, a zis cel a cărei suedeză era măcar inteligibilă. Fiica lui are azi ceremonia de absolvire, aşa că probabil şi-a închis telefonul.

– Bine. Dar atunci trebuie să fie altcineva la conducere, nu? Sau cum? Doar nu puteţi să lăsaţi deoparte securitatea ori de câte ori are ceremonia de absolvite fata cuiva, nu?

– Bine, linişteşte-te, a zis celălalt paznic, ridicând o mână ca avertisment.

– Nu, n-o să mă liniştesc, şi nici voi n-ar trebui, cu un ucigaş care poate în orice moment să atace acest loc.

– Ştii cât de vechi este Tivoli?

Paznicul şi-a desfăcut braţele.

– O sută şaizeci şi nouă de ani. Aşa că ştim ce facem.

– Ştiţi ce faceţi? Şi atunci cum de stăm aici, în loc să fim acolo, afară, încercând să-l prindem?

– Pentru că tu eşti cel care a dat buzna aici, trăgând cu pistolul şi atacând unul dintre vizitatori.

– Am crezut că este el, şi încă mai cred.

– Da, ai spus clar asta. Dar în acea situaţie singurul înarmat erai tu.

Fabian era pe cale să riposteze, dar s-a înfrânat. Încă mai credea că Milwokh fusese cel pe care l-a văzut, dar nu putea să fie sigur.

– Bine, se poate să nu fi fost el şi, de vreme ce nu l-am adus aici ca să fie interogat, nu putem decât să ne rugăm ca voi să aveţi dreptate şi eu să mă înşel. Dar asta nu schimbă faptul că trebuie să fim pregătiţi pentru momentul în care va ajunge aici, pentru că va ajunge. Vine încoace. Mă înţelegeţi?

– Da, înţelegem, dar...

– Şi atunci de ce nu faceţi ceva? De ce staţi, pur şi simplu, aici? Înţelegeţi că el o să-i aleagă pe rând după cum îi spune zarul? Copii, bătrâni, femei şi bărbaţi. Nimeni nu va fi în siguranţă. De-abia după ce dă cu...

A renunţat, oftând.

N-avea rost. Nu-l mai ascultau şi, oricât de mult ar fi urât faptul că trebuie s-o recunoască, înţelegea de ce. Tot ce spusese suna a sminteală şi, cu cât încercase mai mult să argumenteze şi să-i facă să înţeleagă gravitatea situaţiei, cu atât mai evident devenise că totul se baza pe presupuneri vagi. Nu băga mâna-n foc că el i-ar fi crezut, dacă rolurile ar fi fost inversate.

– Şi acesta trebuie să fie Fabian Risk, dacă nu mă înşel, a zis o voce din spatele lui.

S-a răsucit şi a văzut că intră în cameră un bărbat care avea pe chip un zâmbet hotărât.

– Vă mulţumesc. Mă ocup eu mai departe.

Paznicii au încuviinţat din cap şi au ieşit din birou, în vreme ce bărbatul se aşeza în faţa lui Fabian.

– Numele meu este Jan Hesk şi lucrez la Poliţia din Copenhaga.

– În sfârşit, cineva de la poliţie, a zis Fabian. Nu ştiu cât de multe cunoşti despre situaţie. Chestia e că avem un suspect de crimă care s-ar putea să fie pe punctul de a ataca...

– Stop, stop, l-a întrerupt Hesk, ridicând o mână. Să le luăm pe rând. E adevărat că ai intrat cu forţa în parc înarmat cu un pistol şi ai tras cu el?

– Da, e corect, dar a fost un foc de avertisment, în aer. Ceea ce este important acum este să...

– Trebuie să-ţi cer arma.

– Îmi pare rău, dar paznicii mi-au confiscat-o deja şi, cu toate că mi-ar plăcea s-o recapăt cât mai curând posibil, ceea ce este important acum este să aducem agenţi în civil şi să începem evacuarea vizitatorilor înainte ca...

– Este adevărat şi că tu ai fost cel care a intrat ieri în apele teritoriale daneze, în ciuda faptului că nu ai primit permisiunea?

Fabian a încuviinţat din cap, oftând din greu, şi era pe cale să explice, dar n-a apucat să spună nimic.

– Bine. Atunci te-aş ruga să semnezi aici şi aici.

Hesk i-a împins peste masă un document şi a arătat spre linia punctată din josul paginii.

Declaraţie prin care este recunoscută intrarea ilegală în apele teritoriale daneze şi posesia ilegală a unei arme de foc.

Fabian n-a avut nevoie să citească mai mult decât primul cuvânt ca să-şi dea seama că nu de Milwokh era interesată poliţia daneză.

70

Pontus Milwokh era în „Zborul printre stele“, leagănul care se rotea la 80 de metri deasupra solului. De aici, de sus, vedea nu doar Tivoli şi pe fiecare dintre potenţialele sale victime, ci toată Copenhaga aşternută în faţa lui.

Când a venit aici, în copilărie, această atracţie nu exista, aşa încât o încerca pentru prima oară şi, trebuia să recunoască, avea impresia că lanţurile subţiri de care era atârna scaunul lui ar putea să se rupă în orice clipă.

Când au început să coboare, şi-a scuturat braţul stâng şi a văzut zarul rostogolindu-se de parcă ar fi dansat, mânat de noroc, înăuntrul sticlei de apă modificate. Până acum nu se putea plânge. Zarul oferise o secvenţă de încălzire perfectă cu misiuni secundare, şi începea să se simtă pregătit să crească miza.

Deja făcuse cinci. Cinci victime care în acel moment nu aveau habar că asta erau. Dacă mai continua aşa, avea să i se termine ricinul. Dar era sigur că zarul controla situaţia.

Patru – schimbă culoarea.

Cel puţin nu era un unu. Sigur, n-ar fi trebuit să se întoarcă acasă cu mâinile goale dacă era, şi cu siguranţă

s-a distrat. Mai mult decât distracție, fusese o desfătare. Dar era departe de a fi terminat și de-abia aștepta să-și înfigă dinții în următoarea sa misiune secundară.

Și-a scuturat iar brațul și a lăsat zarul să țopăie sub cupola de plastic, în vreme ce se dădea jos din leagăn și cobora scările. Asta era exact ceea ce urmărea. Senzația că totul este posibil. Că aventurile, una mai mare și mai palpitantă decât alta, îi stau în față. Era îmbătător și îl ajuta să lase în urmă greutățile pe care le înfruntase ca să intre aici.

Fusese ideea lui să intre în parc fără echipament. Îl aruncase peste gard în spatele Demonului, cel mai mare *montagnes russes* din Tivoli, și se dovedise a fi un lucru ingenios. Faptul că zarul îi comandase să folosească intrarea principală în Tivoli, nu una dintre cele laterale, mai mici, poate că nu era varianta ideală.

Poate că a vrut doar să condimenteze un pic acțiunile, deoarece, brusc, cineva care susținea că lucrează la poliția suedeză începuse să-l urmărească și chiar trăsese cu pistolul. Nu era sigur, dar i s-a părut că îl recunoaște din noaptea aceea, în Öresund.

N-a putut să-și dea seama cum de au fost atât de aproape să-l prindă de acea dată. Era și mai nedumerit astăzi. Cu adevărat impresionant, și trebuia să-i mulțumească doar stelei sale norocoase că nu avea la el echipamentul. Ar fi fost arestat dacă l-ar fi avut, și atunci n-ar fi ajuns să simtă nimic din distracția care îl aștepta acum.

Unu – roșu.

O nouă culoare, noi victime. Erau atâtea dintre care să aleagă, încât a hotărât s-o ia pe prima pe care îi cade privirea, ca să nu mai fie nevoie de alegere.

De îndată ce paznicii l-au lăsat să plece, s-a îndreptat cu nonșalanță spre ieșirea din Demon și, în liniștea

dintre două trenuri, a urcat repede cele câteva trepte și a sărit peste balustradă într-un petic de iarbă ferit de priviri, unde echipamentul îl aștepta alături de două tomberoane mari.

În locul acela ascuns a putut să-și pună fără grabă teaca pe spate și toate borsetele, fără să fie văzut. Când a fost gata, pur și simplu a descuiat poarta gardului de lemn roșu și a început jocul, și de atunci totul a mers ca pe roate.

Băiatul părea să aibă vreo zece ani și purta pantaloni scurți roșii. Era tot ce-i trebuia. A fost aproape ca și cum s-ar fi urmărit pe el însuși în acea zi, cu aproape treizeci de ani în urmă, când a ajuns aici de unul singur și a trăit cea mai grozavă zi din viața lui. Nimic, în ciuda tuturor încercărilor și experiențelor sale, nu s-a putut compara vreodată.

Nu până astăzi.

Nu se vedeau pe nicăieri părinții. Poate că se pierduse de ei. Dar nu părea necăjit, poate mai degrabă fusese lăsat de capul lui o oră sau două, așa încât adulții să poată face o pauză la soare.

L-a urmat pe băiat la Grand Prix, o încăpere rotundă de la poalele roții mari, unde puteai să pariezi pe poștași care goneau împrejur pe biciclete. Când era copil, îi plăcuseră păpușile bicicliste, însă, la fel ca băiatul cu pantaloni scurți roșii, se temuse să-și riște banii la joc, așa că a ieșit pe partea cealaltă și a mers spre Sagogränden[1].

În realitate, se numea Smøgen, dar lui i se păruse întotdeauna că a pășit pe un tărâm de basm. Se afla dincolo de *montagnes russes* și era ușor s-o treci cu vederea, însă acolo puteau fi găsite toate tarabele

[1] Aleea Basmelor (în limba suedeză)

amuzante şi se vindeau cele mai bune acadele. Dar, mai presus de toate, acolo puteai să ai impresia că nimeni altcineva nu ştie unde eşti.

Băiatul s-a oprit la o tarabă unde puteai să tragi cu o puşcă laser în tot soiul de animale. Îşi amintea de parcă fusese ieri cum a stat în acelaşi loc, aşteptându-şi rândul, pe când un grup după altul de bărbaţi cherchelişi se tot băgau în faţa lui.

Aproape că simţea frustrarea de atunci, când a strigat, în cele din urmă, că e rândul lui să se joace şi a smucit de coada de cal a unuia dintre bărbaţi aşa de tare, că l-a făcut să cadă. Camarazii bărbatului, care purtau cu toţii geci de piele cu acelaşi petic pe spate, au aplaudat şi l-au urcat pe un taburet, ca să poată şi el, în sfârşit, să împuşte animale.

Se întâmpla din nou, ca şi cum timpul ar fi fost distorsionat, făcând o buclă, băieţelul îşi aştepta rândul când un grup de idioţi beţi s-au vârât în faţa lui. Ar fi vrut să se ducă la ei şi să-i înjunghie, unul câte unul. Din păcate, nu era rândul lor. Aşa că s-a dus la ei şi l-a bătut pe umăr pe cel mai voinic.

Bărbatul s-a răsucit şi a încercat să-şi concentreze privirea înceţoşată asupra lui.

– Ce dracu' faci, chinez afurisit?

– Regulile există ca să fie respectate, a răspuns el calm. Şi una dintre ele este că fiecare trebuie să-şi aştepte rândul.

Bărbatul şi-a dres glasul. Putea să-i audă flegma cum urcă din plămâni spre gură. Dar pe undeva, în pâcla alcoolului, trebuie să fi simţit cât de gravă e situaţia, pentru că a scuipat pe pavaj şi a păşit într-o parte, ca băiatul să poată ajunge la puşcă.

Când s-a terminat timpul şi puşca s-a stins, a întins o bancnotă de douăzeci de *kronor*, ca băiatul să poată

trage din nou. Însă băiatul şi-a scuturat capul şi, înainte ca el să poată reacţiona, s-a topit în mulţime.

Milwokh s-a repezit după el şi s-a ciocnit de câţiva oameni în drumul prin mulţimea care mişuna. Asta nu făcea parte din joc. Pur şi simplu, nu putea să se întâmple. Avusese câteva ocazii să ducă la îndeplinire misiunea. În loc de asta, şi-a îngăduit să se lase atras într-un vârtej de nostalgie siropoasă şi a fost orbit cu totul.

Ar putea să aleagă pe altcineva. Vedea peste tot în jur potenţiale victime care purtau ceva roşu. Regulile nu spuneau nimic despre asta sau ce să faci în situaţia care apăruse brusc. Dar în adâncul lui ştia că nu asta era intenţia. Primul pe care îl văzuse era cel ales. Nimeni altcineva.

Apoi, în cele din urmă, a zărit din nou pantalonii scurţi roşii, pe când dispăreau în Skærsilden[1]. El şi-o amintea ca pe Casa Caraghioasă, cu scările care se mişcau, podurile suspendate şi tunelurile care se învârteau. Cel mai grozav lucru era că puteai să stai oricât pofteai. Totuşi, de această dată principalele sale preocupări erau aerul încărcat, ţipetele asurzitoare ale hoardelor de copii şi băiatul.

Părea mult mai mică decât ultima dată când fusese aici, dar tot era destul de mare încât să poată fi nevoie de ore întregi ca să-şi găsească ţinta.

– De ce te ţii după mine tot timpul?

Vocea din spatele lui era mai înaltă decât se aşteptase şi, când s-a răsucit, şi-a dat seama că băiatul ar putea fi chiar mai mic decât crezuse. La fel de brusc, n-a mai fost important să bâjbâie după cea mai credibilă minciună.

[1] *Skærsild*: Purgatoriu (în limba daneză)

– Îmi aminteşti de mine la vârsta ta. Cred că de aceea.

Băiatul s-a gândit la asta şi a încuviinţat.

– Dar ar fi bine să încetezi acum, pentru că nu-mi place. De fapt, nu-mi place nici un pic.

– Sigur, a zis, încuviinţând din cap. Cu o condiţie. Să mă laşi să te îmbrăţişez.

Instinctiv, băiatul a făcut un pas înapoi.

– Poate că nu eşti în stare să înţelegi asta, dar sunt aici ca să închid cercul şi, când te-am văzut, a fost ca şi cum m-am văzut pe mine.

– Promiţi că-mi dai pace dacă te las? a zis băiatul, înghiţind în sec.

El a încuviinţat din cap şi a zâmbit.

– Promit.

– Pe ce ai mai sfânt?

– Pe ce am mai sfânt.

– Bine.

Băiatul a făcut un pas în faţă, l-a îmbrăţişat şi, la o secundă după ce acul i-a străpuns bumbacul tricoului şi apoi pielea de deasupra şoldului, a tresărit.

S-a terminat în câteva secunde, şi totuşi a părut o eternitate pe când îl ţinea strâns pe băiat atâta timp cât a fost nevoie ca să golească întreaga seringă înainte să-l lase să fugă de acolo.

71

Fabian mergea cât de repede putea fără să dărâme pe cineva. Uneori fugea, alteori trebuia să ocolească grupuri mari, dar continua să meargă şi să-şi rotească tot timpul capul, încercând să obţină cât mai multe informaţii cu putinţă.

Trebuia să evite înnămolirea în amănunte nesemnificative şi să se concentreze doar pe lucrurile care ieşeau în evidenţă. Oricare ar fi fost. Cele mai multe dintre lucrurile la care reacţiona erau cu totul fireşti într-un parc de distracţii.

Peste tot în jur oamenii ţipau. De obicei din pură emoţie, dar uneori de teamă sau chiar panicaţi. Unii copii plângeau şi unii adulţi strigau. Şi mişcările oamenilor erau diferite. Fie stăteau pe loc, în grupuri, fie rătăceau fără vreun scop limpede. Alţii alergau de parcă îi fugărea cineva. Trebuia ca toate astea să fie considerate normale. Nici măcar câte o bătaie cu pumnii, din când în când, nu făcea vreo sprânceană să se înalţe.

Faptul că a hotărât să nu semneze declaraţia prin care ar fi recunoscut că deţine o armă de foc ilegală, ci să se ridice şi să plece din clădirea paznicilor n-a fost, la drept vorbind, o hotărâre. Pur şi simplu, n-avea de ales, şi n-avea timp în acest moment să-i pese de ce

anume alegea să facă în această privinţă poliţia daneză, sub conducerea lui Kim Sleizner. Jan Hesk păruse să fie, pe ascuns, de acord cu el, de vreme ce l-a lăsat să plece fără să rostească măcar o vorbă de protest.

De atunci reuşise să dea de două ori ocol parcului. Acum era a treia oară când întorcea spatele peluzei din faţa scenei principale şi îşi continua drumul printre restaurantele Promenaden şi Frikadellen.

Însă până acum nu observase nimic ieşit din comun. Bărbatul pe care fusese gata să-l aresteze nu se vedea pe nicăieri. În acel moment fusese convins că e Milwokh. Acum se îndoia tot mai tare cu fiecare pas. Şi dacă nu fusese el, dacă nu aici avea loc atacul?

Şi el, şi Astrid luaseră de bune concluziile lui Irene. Totuşi, n-au văzut decât o descriere a misiunii şi, de fapt, Tivoli nu fusese menţionat niciodată.

Ia ca punct de plecare locul misiunii abandonate, scria acolo. Un spaţiu public din apropiere cu cât mai mulţi oameni posibil într-o zonă restrânsă. Cu Copenhaga marcată pe hartă cu o cruce, era rezonabil să presupui că trebuia să fie Tivoli. Mai ales de vreme ce Irene găsise fotografii din copilăria lui Milwokh făcute în parcul de distracţii. Însă nu puteai nega faptul că era la fel de posibil să plănuiască un atac la Grădina zoologică. Sau, de ce nu, în gara centrală, la o aruncătură de băţ de Tivoli?

Luase des legătura cu Astrid ca să-i spună ce se întâmplă. Când a avut probleme cu omologii danezi, ea l-a susţinut cu fermitate, promiţând să facă tot ce-i stă în puteri ca să ia legătura cu Sleizner şi să se asigure că cineva de mai sus va înregistra un protest.

De asemenea, au căzut de acord ca el să continue să caute prin parc până la închidere. Apoi vor avea la dispoziţie noaptea ca să treacă în revistă indiciile găsite

de Irene, şi sperau să le împărtăşească danezilor destule despre caz ca să-i convingă să ajute la patrularea prin Tivoli, Grădina zoologică şi unele dintre celelalte locuri pe care ar fi putut să le aibă în vedere Milwokh.

O izbucnire de ţipete de la vechiul *montagnes russes* l-a făcut să se răsucească, însă o tarabă cu haine i-a blocat vederea. Nu era ceva neobişnuit să se audă ţipete de pe *montagnes russes*, fireşte, însă ţipetele în sine i-au atras atenţia. Acestea nu erau zbierete de încântare provocate de emoţiile atracţiei. Erau ţipete de groază pură.

A pornit repede spre *montagnes russes* prin mulţime şi a urcat scările până la peronul la care trenul oprea de obicei, ca să lase pasagerii să coboare. Însă de această dată şi-a continuat goana şi a izbit trenul oprit în faţă, în care oamenii tocmai se aşezau pe locurile lor.

Pe dată, peronul s-a transformat într-un infern de lume care ţipa şi plângea. A izbucnit haosul, unii şchiopătau, alţii îşi frecau gâtul sau sângerau. Dar nimeni nu părea rănit grav, în afară de un bărbat care zăcea nemişcat între două dintre vagoanele trenului care venise prea repede.

Un paznic din spatele lui striga că toată lumea trebuie să coboare de pe peron, însă Fabian nu l-a băgat în seamă şi şi-a croit drum spre bărbatul nemişcat, care purta uniforma roşie şi verde din Tivoli. Treaba lui era să acţioneze frânele manuale ale trenurilor vechi şi, nu se ştie de ce, şi-a pierdut cunoştinţa, ceea ce trebuie să fi fost motivul pentru care trenul scăpase de sub control.

Fabian a verificat pulsul bărbatului, în vreme ce asculta voci care spuneau că trenul s-a oprit într-un tunel întunecat şi a stat mai mult de un minut, după care şi-a continuat drumul cu viteza maximă. Dar n-a găsit nici un puls, şi omul nu părea să respire. Altă

voce din spatele lui spunea că bărbatul care conducea trenul era lăsat într-o rână după oprirea în tunel şi la următorul coborâş se prăbuşise de pe scaun. Era clar că bărbatul murise. Dar de ce? Nu se vedea sânge. Să fi avut un atac cerebral sau de inimă?

De-abia după ce i-a ridicat bărbia şi a văzut semnele vinete ale sugrumării cu o frânghie i-a fost clar.

Milwokh era acolo.

Trebuie să fi dat cu zarul trei, pentru frânghie.

Fabian şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat la viermuiala pasagerilor şocaţi şi la personalul din Tivoli care încerca să facă un pic de ordine. Exista posibilitatea să fie acolo chiar acum. Prefăcându-se că face parte din mulţimea care era mânată departe de scena accidentului. Dar nu-l vedea. Nici pe peron şi nici jos, printre curioşii care începeau să se adune.

Cu ochii aţintiţi la un bărbat de vreo cincizeci de ani care umbla pe acolo, părând că nu-l interesează accidentul şi toată agitaţia, şi-a scos telefonul şi a sunat-o pe Astrid.

– *Bună, Fabian, cum merge?* a zis Astrid chiar când bărbatul s-a prăbuşit la jumătatea unui pas.

Părea să fie o împleticire după prea multe halbe de Carlsberg. Problema era că nu s-a mai ridicat.

– Astrid, e aici, şi s-a pus deja zdravăn pe treabă, a zis Fabian.

A închis telefonul şi şi-a croit drum spre bărbat, care era acum în centrul atenţiei tuturor.

– *I think he's dead*[1], a zis o femeie care îi verifica pulsul.

---

[1] Cred că e mort. (în limba engleză în original)

Fabian a încuviinţat din cap şi, ca să fie sigur, a săltat capul bărbatului ca să se uite la gât. Însă de această dată nu se vedeau urme.

Apoi a observat o găurică în cămaşa de un roşu închis, în dreptul pectoralului stâng. S-a uitat mai bine şi şi-a dat seama că pânza e complet udă, apoi şi-a răsucit mâna şi s-a uitat lung la palma sa, care era plină de sânge.

Femeia a împins în sus cămaşa bărbatului şi a cercetat rana de ieşire cu margini neregulate din zona inimii, din care încă ieşea sângele în valuri.

– *Oh, my God, he's been shot*[1], a exclamat.

– *Yes, so everyone, please move away*, a zis Fabian, l-a întors pe burtă şi a găsit o rană de intrare mult mai mică chiar pe umărul drept. *The best you can do is leave the park as quick as possible.*[2]

Prin urmare, împuşcătura venise în diagonală de sus.

Fabian s-a răsucit şi a ridicat privirea spre vechiul *montagnes russes*, şi chiar în vârf, pe o parte a vârfului muntelui fals, a zărit silueta întunecată a unui bărbat care stătea pe vine.

---

[1] O, Dumnezeule, a fost împuşcat. (în limba engleză în original)

[2] Da, aşa că vă rog pe toţi să vă îndepărtaţi. [...] Cel mai bine ar fi să părăsiţi cât mai repede parcul. (în limba engleză în original)

72

Jan Hesk s-a simţit ca un cerb. Un cerb îngrozit care a încremenit pe un drum, în toiul nopţii, cu ochii ţintă la farurile unui camion care se apropie.

Să pună aşa-zisa declaraţie în faţa detectivului suedez Fabian Risk şi să-i ceară s-o semneze a fost un nou moment urât în cariera lui de poliţist. Dar a făcut-o. Cu toate că ruşinea avea să-l urmărească tot restul vieţii, a îndeplinit ordinul direct al lui Sleizner.

Însă când suedezul şi-a scuturat capul, s-a ridicat şi a arătat clar că o să plece, pentru că există un om suspect de terorism care trebuie să fie arestat, n-a izbutit să facă nimic altceva decât să stea acolo, în mijlocul încăperii, holbându-se la faruri.

Iar acum stătea la masa de lucru din biroul cel mare, cu telefonul la ureche, copleşit de nelinişte. El, căruia de obicei îi era tot timpul foame, nu putuse să pună nimic în gură de la micul dejun încoace. Până şi câteva înghiţituri de apă l-au silit să dea fuga la baie, unde le-a vomitat, împreună cu o grămadă de fiere.

Organismul lui era în grevă. Ce-i drept, era într-un mare rahat, pe cale să se înece. Şi totuşi, ar fi făcut din nou acelaşi lucru dacă ar fi avut prilejul.

S-a dat bătut după a cincea încercare de a lua legătura cu Sleizner ca să-i spună ce s-a întâmplat, și și-a sucit gâtul până a trosnit, ca să încerce să scape de durerea de cap. Născocirea unei povești în care paznicii din Tivoli n-au reușit să-l rețină pe suedez sau în care el și-a scos pistolul ca să scape de ei n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile când adevărul avea să iasă la iveală.

Nimeni nu putea să adulmece o minciună ca Sleizner, și atunci putea să-și ia adio de la visul să promoveze, să aibă propriul birou, să aibă mai mulți bani și, mai presus de toate, să se ocupe de cazurile interesante. Va trebui să amâne și renovarea bucătăriei, și va trebui să aibă acea discuție cu Lone despre închiderea magazinului ei de articole fără plastic pentru bebeluși și găsirea unei slujbe ca lumea.

Cu siguranță că ei i-ar sări capacele și s-ar lansa direct în predica sa îndelung exersată, că ea a stat acasă cu copiii așa încât să nu aibă de suferit cariera lui, și acum era rândul ei, fie și dacă trebuie să divorțeze pentru asta.

Și acesta nu era decât aspectul problemei legat de Sleizner. Catastrofa reală avea să se producă în cazul în care informațiile pe care i le-a dat suedezul s-ar fi dovedit corecte. Atunci n-ar mai fi trebuit să-și facă griji doar pentru o promovare ratată, ar fi trebuit să-și caute alt loc de muncă.

Cel mai bun lucru la care putea să spere acum era ca din toate astea să nu iasă nimic. Să reiasă că n-au fost decât presupuneri, așa cum a zis Sleizner. Până la urmă, cele mai multe dintre alarme erau, de fapt, false. De exemplu, de nouăzeci și șase de ori la sută pompierii erau chemați inutil.

La fel stăteau lucrurile şi cu atacurile teroriştilor. Câte zvonuri false erau faţă de unul întemeiat? În acelaşi timp, absolut toate atacurile teroriste importante din ultima vreme fuseseră precedate de un fel de avertisment, asta era incontestabil. Avertismente care fuseseră subestimate, trecute cu vederea şi, din diferite pricini, puse în dosarul cu corespondenţă nefolositoare.

Întrebarea era dacă acesta va fi sau nu încă unul dintr-o serie de atacuri în care, ulterior, va ieşi la iveală faptul că au ştiut de ameninţare, însă n-au luat-o în serios. Dacă se întâmpla asta, capul lui avea să cadă. Mai ales când s-ar afla că şi-a folosit energia pentru a încerca să-l aresteze pe singurul poliţist care a încercat cu adevărat să oprească atacul.

Dar toată treaba nu era decât un mănunchi de presupuneri vagi. Nu ştia nimic cu adevărat. Nu, până ce a văzut atitudinea stresată, şi totuşi stăpânită, a colegului său, Morten Heinesen, care venea prin biroul cel mare spre masa lui de lucru.

Nu mai era o presupunere vagă.

Suedezul avusese dreptate.

Se întâmpla cu adevărat.

Orice o fi fost, se întâmpla chiar acum.

73

Pontus Milwokh şi-a scuturat braţul în vreme ce privea zona de sub *montagnes russes*. Paramedicii veniseră şi acum trăgeau concluzia că bărbatul cu cămaşă roşie nu mai putea fi ajutat. Împuşcătura fusese perfectă, cu toate că era în mişcare, şi faptul că nimeni altcineva nu fusese rănit cu siguranţă merita o stea aurie.

Niciodată nu-i înţelesese pe cei care stăteau în jur, privind. Erau peste tot. De cum se producea vreo catastrofă, răsăreau ca din pământ cu privirile lor obtuze şi telefoanele cu cameră video. Era ca şi cum le-ar fi produs plăcere faptul că nu lor li se întâmplase. Că nu ei erau cei acoperiţi şi duşi pe targă.

Cel puţin poliţia daneză părea să fi priceput, în cele din urmă. Sirenele urlau pe străzile de lângă Tivoli, şi putea chiar să vadă venind echipele de la operaţiuni speciale. Dar nu-şi făcea griji. Lăsa lucrurile în voia zarului. Ca acum, de exemplu, când şi-a oprit braţul şi a verificat rezultatul.

Trei – Schimbă arma.

Era a treia oară de când începuse. Dacă ar fi fost după el, ar mai fi folosit de câteva ori puşca. Era, fără îndoială, cea mai bună armă de acolo, de sus, din vârful traseului de *montagnes russes*.

Însă zarul a grăit şi nu putea decât să spere că va alege arbaleta sau din nou puşca. N-avea habar ce va face dacă era cuţitul, sfoara sau otrava. Sau, şi mai rău, dacă dădea un cinci, care însemna că trebuie să-şi folosească propriul corp.

Era puţin probabil ca alt tren plin cu vizitatori să treacă pe acolo prea curând şi nu avea voie să-şi schimbe poziţia cum voia. În cel mai rău scenariu, va trebui să aştepte pe loc până vin poliţiştii să-l aresteze şi în cel mai bun caz, să-l doboare pe unul dintre ei înainte să se sfârşească totul.

Oare acesta era felul zarului de a-i spune că e vremea să termine? Că s-a săturat de el? Nu făcuse nici măcar o greşeală de când începuse misiunea. Dimpotrivă, a dat mai multe rezultate decât ar fi fost rezonabil să se aştepte, dacă ţinem cont de greutăţile situaţiei.

Doar băiatul îl deranjase. A fost pentru prima dată când a simţit o împotrivire instinctivă la îndeplinirea comenzilor zarului. Dar s-a controlat şi a făcut ce i s-a spus, şi, în mod ciudat, după aceea s-a simţit mai puternic ca oricând.

Poate că aceasta era ideea. Aproape că părea să fie aşa. Ca şi cum băiatul ar fi fost semnificativ. Ca şi cum zarul hotărâse că e vremea pentru închiderea cercului, ca el să poată trece mai departe. Exista oare o cale mai bună de a scăpa de copilărie decât să te distrugi pe tine însuţi în chip de copil?

Şi-a scuturat din nou braţul stâng până ce a fost sigur că zarul e gata să ia o hotărâre.

Doi – Arbaletă.

Era a doua pe lista celor mai bune opţiuni, cu toate că o arbaletă era departe de a fi uşor de folosit. Mai ales de la distanţă. Sigur, importase o Revengeance de la Barnett din SUA, prin Amazon. Era relativ uşor de armat,

în ciuda faptului că săgeţile ajungeau la viteza de peste patru sute de kilometri pe oră. Însă de la această distanţă trebuia să ia în calcul vântul. Iar dacă ţinta era în mişcare, exista un risc considerabil ca săgeata să rateze, ceea ce ieşea din discuţie în orice împrejurări.

A desfăcut cele două braţe, a potrivit coarda groasă şi a aşezat săgeata în locaş. Apoi a sprijinit arma de marginea de plastic cenuşiu care avea rostul de a arăta ca un munte şi şi-a aşezat picioarele pe şine, ca să se sprijine.

A estimat distanţa până jos, în spaţiul deschis dintre roata mare şi leagăn la circa o sută de metri şi a reglat luneta. În clipa în care şi-a lipit ochiul de ea, a avut senzaţia că este acolo, în mulţime.

Ca un duh nevăzut, plutea acolo, chiar în faţa lor. Putea chiar să vadă spaima din privirile unora când şi-au dat seama că în apropiere fusese împuşcat cineva.

Ceea ce n-a văzut era panica. Nu erau mulţimi de oameni care să se calce în picioare în toate direcţiile, doborându-se între ei ca să se salveze, ca în timpul unui atac terorist. Doar o îngrijorare generală în privinţa celor întâmplate, ceea ce îi convenea de minune. Cu cât erau mai calmi, cu atât mai bine.

Totuşi, bărbatul care i-a atras în cele din urmă privirea nu era pe pământ, ci stătea singur într-una dintre gondolele roţii mari, cu o batistă roşie în buzunarul de la piept. Părea să fie trecut bine de şaizeci de ani şi, spre deosebire de ceilalţi vizitatori, era îmbrăcat în costum.

A reglat luneta şi l-a privit prin reticul pe bărbatul care se tot învârtea, până ce roata mare s-a oprit brusc şi gondola lui s-a legănat în cel mai înalt punct, în vreme ce aştepta ca gondola aflată cel mai jos să se golească şi să se umple cu noii pasageri.

Între timp, reticulul s-a dus la batista roşie din buzunar şi apoi arătătorul lui a apăsat pe trăgaci, eliberând

opritorul corzii, care, ajutată de cele două braţe, a trimis săgeata în zbor.

S-a terminat în mai puţin de o secundă, şi i-a trebuit o vreme ca să-şi dea seama că săgeata ratase ţinta. Judecând după surprinderea de pe chipul bărbatului, trecuse la vreo zece centimetri în stânga.

Roata mare şi-a reluat mersul, ceea ce i-a dat destul timp să încordeze arbaleta, să pună altă săgeată în locaş şi să ia poziţia. Bărbatul părea că s-a liniştit şi că se bucură de privelişte când roata s-a oprit din nou, făcând gondola să se legene.

De această dată şi-a reglat ţinta la câteva zeci de centimetri la dreapta bărbatului înainte să elibereze săgeata care a străbătut aerul aproape neauzit, a străpuns pieptul bărbatului în partea stângă şi, judecând după şuvoiul de sânge care i-a inundat imediat cămaşa, i-a pătruns drept în inimă.

74

Sunetul se auzea invers. Toate frecvențele înalte din zarva din jurul lui Fabian deveniseră atât de joase, încât se transformaseră într-un huruit adânc, constant, ca un tunet îndepărtat. Singurul lucru pe care îl auzea era bubuitul propriului puls în vreme ce își făcea cu greu loc înapoi, spre peronul de la *montagnes russes*.

Cu toate că trecuseră cincisprezece minute de când trenurile se ciocniseră, peronul era în continuare un infern de paznici, răniți și gură-cască.

– Poliția, a zis, ridicând legitimația în fața unuia dintre paznici care îi împiedica înaintarea.

– Pleacă de aici! a răcnit paznicul. Hai, du-te!

– Sunt de la poliție! Trebuie să ajung sus!

Și-a făcut loc pe lângă paznic.

– Hei? Poți să mă duci acolo?

– Nu mergi nicăieri, a mugit paznicul, înșfăcându-l de la spate. Idiot afurisit, pleacă de aici, chiar acum!

Fabian s-a răsucit și a plesnit paznicul peste braț. Până acum ajunsese de două ori în pragul arestării. N-avea de gând să piardă a treia ocazie. Însă paznicul nu i-a dat drumul.

Totuși, s-a răsucit să vadă ce se întâmplă atunci când au izbucnit țipete dinspre roata mare, ceea ce

i-a permis lui Fabian să se smulgă din strânsoare şi să urce în trenul gol. Sperând că va fi bine, a eliberat frâna şi trenul a început să înainteze în tunel.

În spatele lui, paznicii strigau, atât la el, cât şi unul la altul, dar cu cât pătrundea mai adânc în tunel, cu atât se îndepărtau vocile, iar după ce lanţul dintre şine s-a prins de vagoane şi a început să tragă trenul în sus, aproape că nu i-a mai auzit.

Deja doi vizitatori îi căzuseră pradă lui Milwokh. Doi oameni cu totul nevinovaţi. Cel puţin doi. De data asta avea să-l prindă. Cu orice preţ.

Trenul s-a oprit în mijlocul pantei, probabil că apăsase cineva pe butonul de oprire de urgenţă. N-a văzut altă soluţie decât să iasă din vagon şi să urce pe jos ultima porţiune. Dar era abruptă şi era mult mai greu decât păruse. Curgeau apele de pe el, iar rănile din încăierarea cu Molander se făceau din nou simţite. Întregul corp striga că s-a săturat şi are nevoie de odihnă.

Când a ajuns în vârf, s-a împleticit de-a binelea pe pajiştea falsă cu vaci care păşteau, îndreptându-se spre Milwokh, care era cu spatele la el, scuturându-şi braţul stâng.

– Pontus Milwokh, a strigat. Sunt de la poliţie şi îţi ordon să ridici mâinile şi să te întorci spre mine!

Milwokh şi-a ridicat lent mâinile deasupra capului. Dar, în loc să se răsucească, a dispărut peste margine.

Nu... nu, nu, repeta mereu Fabian în vreme ce se grăbea să ajungă la margine, unde l-a văzut pe Milwokh, care aterizase pe un acoperiş aflat la trei-patru metri mai jos, iar acum se târa şi peste câteva clipe a dispărut după un colţ.

Căderea era prea de sus, însă şi-a dat seama de asta prea târziu şi, la fel ca Milwokh, s-a aruncat peste margine, fără să aibă habar cum să aterizeze în siguranţă.

Când s-a prăbuşit pe acoperiş, telefonul i-a căzut din buzunarul hainei şi a sărit peste margine. Mai rău era faptul că, în ciuda faptului că a încercat din răsputeri să-şi îndoaie genunchii la impact, a simţit şi a auzit cum îi pocneşte ceva în şold.

Dar n-avea importanţă. În clipa asta nu conta decât Milwokh, aşa că a coborât cu trudă de pe acoperiş pe o terasă mai mică, de pe care a putut să sară peste un gard şi să ajungă pe pământ alunecând pe o coloană.

S-a uitat în jur, în vreme ce stătea pe jumătate culcat şi, în ciuda durerii, trăgea cât putea de tare de picior, sperând să-şi pună la loc şoldul luxat. Însă Milwokh nu se vedea pe nicăieri.

– În ce parte a luat-o? a strigat la câţiva oameni care stăteau în jur şi se uitau la el cum se ridică cu greu în picioare. *Answer me! Where did he go?*[1]

– Cred că a fugit pe acolo, a răspuns o femeie din spatele lui, tocmai când a zărit ceva şuierând la câţiva metri de el, aşa de repede că aproape era invizibil.

Fabian n-a înţeles ce este decât după ce s-a înfipt în burta femeii, care se îndrepta spre el, dar acum s-a prăbuşit.

S-a apropiat de ea şchiopătând. Zăcea pe spate, într-o baltă de sânge, cu săgeata ieşindu-i din burtă.

– Ce s-a întâmplat? a zis ea.

– Ai fost lovită în burtă de o săgeată de arbaletă, a zis el cât mai calm posibil.

Apoi şi-a scos haina şi a strâns-o cât mai bine în jurul taliei femeii şi al rănii, în vreme ce curioşii au început să se adune în jurul lor.

– Dar o să fie bine, a continuat. Totul o să fie bine. Trebuie doar să rămâi trează.

---

[1] Răspundeţi-mi! Unde s-a dus? (în limba engleză în original)

Şi-a ridicat privirea spre mulţime.

– Poate cineva să cheme o ambulanţă? *Please! Someone! Call an ambulance!*[1]

– Sunt medic suedez şi i-am sunat deja, a zis un bărbat în pantaloni scurţi, sandale şi şapcă de baseball cu logoul HIF[2], ieşind din mulţime cu un telefon la ureche, şi imediat a îngenuncheat şi a început să cerceteze ochii femeii, în vreme ce vorbea cu paramedicii. Da, e conştientă. Dar presupun că e o sângerare internă gravă.

– Poate să-l sune cineva pe soţul meu? a cerut femeia cu o voce vădit mai slabă decât înainte. Cineva trebuie să-l sune pe soţul meu.

– Unde ţi-e telefonul? a întrebat Fabian.

– În poşetă.

– Ambulanţa o să ajungă aici foarte repede, a zis medicul, care examina deja zona însângerată din jurul săgeţii.

– Soţul meu mă aşteaptă. O să se supere dacă nu-l sună cineva.

– Nu-ţi face griji, totul o să fie bine.

Fabian a deschis poşeta roşie pe care femeia o ţinea în continuare în mână şi a scos telefonul. Atunci şi-a dat seama. Culorile. Milwokh îşi alegea victimele după culori. Bărbatul pe care îl strangulase în *montagnes russes*, cel care fusese împuşcat imediat după aceea şi acum această femeie.

Cu toţii purtau ceva roşu.

Cum ar fi uniforma roşu cu verde a angajaţilor din Tivoli, o cămaşă sau, în acest caz, o poşetă.

---

[1] Vă rog! Cineva! Chemaţi o ambulanţă! (în limba engleză în original)

[2] Helsingborgs Idrottsförening, club suedez de fotbal

– Soțul meu, a zis femeia. Trebuie să-l sunați pe soțul meu.

– Vrei, te rog, s-o ajuți să-și sune soțul?

Fabian i-a dat telefonul unei tinere și s-a răsucit spre cei care stăteau în spatele lui.

– *If you are wearing red, remove it immediately*[1], a strigat, în vreme ce își arunca din picioare tenișii roșii, dar a descoperit că și vârfurile șosetelor erau roșii.

Oamenii s-au uitat la el și unul la altul, neînțelegând.

– *Listen to me!* a continuat, în vreme ce își scotea șosetele. *I'm a police officer. You have to take everything off that's red! And you have to do it now!*[2]

Apoi s-a ridicat, a smuls șapca de baseball roșie de pe capul doctorului, a început să-și facă loc prin mulțime și a pornit șchiopătând în direcția din care venise săgeata.

Cele mai multe semne arătau că zarul îi comandase lui Milwokh să-și schimbe poziția de la *cât mai sus posibil* la *mișcă-te în continuare* sau, poate, *vâră-te în mulțime*.

Ambele variante ar trebui să însemne că e încă prin apropiere. Dar nu-l vedea nicăieri și, încercând să găsească o poziție cu vedere mai bună, s-a urcat pe o bancă, sprijinindu-se pe piciorul care nu era vătămat. Dar tot nu era nici urmă de el. Poate că i se ordonase să-și schimbe iar poziția. Poate că dăduse un unu și chiar în clipa asta se îndrepta spre ieșire.

---

[1] Dacă purtați ceva roșu, dați-l jos imediat. (în limba engleză în original)

[2] Ascultați-mă! Sunt polițist. Trebuie să dați jos de pe voi tot ce e roșu! Și trebuie s-o faceți în clipa asta! (în limba engleză în original)

Cel puţin câţiva oameni îi urmaseră sfatul şi îşi scoseseră veşmintele roşii, cu toate că cei mai mulţi filmau de zor cu telefonul ca şi cum ar fi fost pe o plajă şi n-aveau habar că un tsunami se îndreaptă spre ei.

Din nou Fabian a observat o mişcare prin aer aproape imperceptibilă, invizibilă pentru cei mai mulţi. De această dată şi-a dat seama imediat că e altă săgeată de arbaletă şi, în loc s-o urmărească cu privirea până la victimă, s-a uitat în direcţia opusă şi a văzut un bărbat care stătea cu spatele la el, la vreo treizeci de metri mai departe pe cărare. Un bărbat cu părul negru lung până la umăr, care deja îşi scutura din nou braţul stâng.

75

Trei morţi şi cineva grav rănit.

Până acum, şi-a zis în gând Jan Hesk, sumbru, când a primit cu o înclinare scurtă din cap informaţia de la unul dintre paznicii din Tivoli, după care a pornit singur spre pajiştea cea mare din faţa scenei principale. Cine ştie câte victime aveau să fie înainte să se termine asta.

După ce se stingea primul şoc şi se linişteau lucrurile, aveau să fie o mulţime de întrebări. Măcar asta era sigur. Oamenii aveau să întrebe cum au lăsat să se întâmple un astfel de lucru. De ce publicul încă nu era în siguranţă după tot ce se întâmplase deja şi dacă au existat semne prevestitoare.

Avea să fie cercetat fiecare ungher, iar jurnaliştii de investigaţie aveau să sape şi mai adânc în rahat. Aveau să iasă la iveală teorii ale conspiraţiei despre faptul că poliţia a ştiut, însă a încercat să mături treaba sub preş şi, în parte, aveau să fie adevărate.

Dar numai în parte. Nimeni nu avea să ţină cont deplin de faptul că toţi cei implicaţi nu erau decât oameni. Cu defecte şi neajunsuri. Oameni obişnuiţi, care aveau de plătit chirii şi împrumuturi pentru maşini. Care încercau să lucreze cât de bine puteau,

în ciuda faptului că aveau un şef care avea interesele lui, complet diferite.

Însă toate astea nu aveau să fie considerate circumstanţe atenuante după ce devenea clar că suedezii au făcut tot ce le-a stat în puteri. Că au contactat poliţia daneză şi au informat-o în clipa în care au descoperit semne care indicau Tivoli. Că i-au tot căutat, încercând să lucreze împreună.

Şi acum iată-l aici, vârât atât de adânc în rahat, încât risca să se scufunde la cea mai mică tresărire. Cea mai mică greşeală în acest punct, şi va trebui să plece în exil.

Dar, oricât de sumbre arătau lucrurile, încă mai era o şansă să transforme asta în ceva pozitiv şi, dacă dădea greş, nu putea să dea vina decât pe sine.

Nimeni nu ştia unde este Sleizner. În ultimele patruzeci de minute refuzase să răspundă la telefon. În mod normal, asta ar fi zgândărit ulcerul lui Hesk, dar de această dată îi pica bine, deoarece îi dădea o şansă să intervină, să preia conducerea şi să arate de ce este în stare.

De fapt, cea mai mare parte din neliniştea pe care o simţise cu numai o oră înainte pierise. Era o uşurare să nu mai trebuiască să-şi pună întrebări, ci să ştie că se dezlănţuise tot iadul şi acum el era cel care hotărăşte.

Starea de spirit din parcul de distracţii era, cu siguranţă, diferită de cea obişnuită. Din fericire, încă nu era panică generală, dar mocnea aproape de suprafaţă şi risca să dea în clocot în orice clipă.

Panica era un lucru pe care doreau să-l evite cu orice preţ. După ce se dezlănţuia, nu mai exista cale de întoarcere, şi numărul morţilor putea să se ridice rapid la câteva zeci dacă douăzeci şi cinci de mii de vizitatori începeau să se calce în picioare ca să iasă de acolo.

Din acel motiv lăsaseră în funcţiune cele mai multe dintre atracţii, în afară de vechiul *montagnes russes* şi de roata mare. Era important să se efectueze o evacuare ordonată, în vreme ce se asigurau că ucigaşul nu se poate furişa printr-unul dintre punctele lor de control. Era un număr dificil de echilibru pe sârmă, dar, după părerea lui, era singura lor opţiune în condiţiile actuale.

Cel puţin nu alerga nimeni pe acolo împroşcând mulţimea cu gloanţe dintr-o armă automată. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi avut sute de morţi din primele cincisprezece minute. Partea proastă era că acum aveau în braţe un tipar mai prudent, cu un ucigaş care omoară pe furiş şi, ca atare, e mai greu de localizat.

Aici intra în joc Fabian Risk. De fapt, acum era vorba doar despre el. Suedezul care năvălise cu pistolul scos, fără inhibiţii şi cu un comportament care spunea că nimic n-o să-i stea în cale.

O simţise din clipa în care a intrat în camera în care era ţinut. Întunecarea şi hotărârea neclintită care arătau că e gata să meargă până în pânzele albe, indiferent care ar fi fost consecinţele.

Într-un fel, îl invidia pe Risk. Întotdeauna avusese tendinţa de a se gândi mai mult la consecinţe decât la scopul în sine. Nu era un erou şi n-avea să fie niciodată. Adevărul era că era mediocru. Dar era isteţ, şi de această dată n-avea nimic împotrivă să lase pe altcineva să facă pe eroul.

76

Milwokh şi-a croit drum mai departe şi a avut grijă să se mişte în continuare, aşa cum îi ordonase zarul. Mergea calm, ca să nu atragă atenţia nedorită asupra lui, şi încerca să pară că este unul dintre toţi vizitatorii neştiutori, care se bucură de soare şi nu-şi pot închipui un loc mai bun în care să-şi petreacă o după-amiază.

Se părea că cei mai mulţi nu ştiau nimic despre ceea ce se întâmplase, cu toate că a văzut unii care păreau că se luptă cu o senzaţie sâcâitoare că ceva nu-i în ordine. Câţiva îşi dăduseră seama şi se grăbeau spre ieşiri, unde cozile se tot lungeau, târându-şi după ei copiii care protestau, iar pe alocuri vedea aruncate şepci de baseball, rucsacuri şi cămăşi care erau toate cel puţin parţial roşii.

Nu luase asta în calcul, şi nu putea să facă nimic în această privinţă. O schimbare a culorii ar fi fost de folos, însă zarul alesese din nou schimbarea armei, cu un cuţit, ceea ce, într-un fel, era preferabil, deoarece mai avea puţine săgeţi pentru arbaletă.

Îşi făcuse griji din pricina arbaletei, însă, privind înapoi, trebuia să recunoască faptul că fusese cea mai distractivă armă. Întrecea chiar şi sabia. Era în construcţia ei ceva subtil care îi mergea la inimă. Fizica

în cea mai bună formă a ei. Ca să nu mai vorbim de săgeţi. Nu-i venea în minte nimic mai sexy decât felul în care călătoreau în tăcere prin aer şi pătrundeau în ţintă fără permisiune sau scuze.

S-a oprit lângă fântânile din faţa sălii de concerte şi s-a uitat în jur. Poate că era doar în acest loc anume, sau poate că mai mulţi oameni decât credea îşi scoseseră hainele roşii. În orice caz, adevărul era că nu mai văzuse pe nicăieri ceva roşu în ultimele patru minute. Evident, ar fi trebuit să fie în număr nelimitat, dar, cine ştie de ce, era ca şi cum ochii săi nu mai percepeau culoarea roşu.

A mers mai departe pe lângă terasa Braseriei Nimb, unde o fetiţă de vreo doisprezece ani şedea împreună cu părinţii, ţinând un bulgăre mare de vată de zahăr roşu deschis. Impulsul s-a ivit pe loc, însă întrebarea era dacă vata de zahăr poate fi luată în calcul. Sau bricheta roşie aflată pe masă, dintre părinţi.

– Nu, cred că ar trebui să plecăm acum, zicea mama. Aici nu-i totul în ordine.

Gândurile sale erau un semn clar al disperării crescânde. Ştia foarte bine că numai hainele şi accesoriile contează, nimic altceva. Şi apoi, vata de zahăr era mai degrabă roz decât roşu deschis. Şi, în altă ordine de idei, nu pricepea cum un părinte responsabil poate să pufăie aşa în faţa copilului său.

– Nu fi isterică, a răspuns tatăl. Uită-te în jur. Totul e cum nu se poate mai liniştit.

S-a gândit să stea prin preajmă până se ridică, să vadă cine ia bricheta. După ce o lua unul dintre ei, ar fi devenit cu siguranţă un accesoriu, iar copilei i-ar fi micşorată cu unu povara unor părinţi iresponsabili.

După câţiva paşi a zărit, în cele din urmă, ceva roşu sub forma unei eşarfe din jurul gâtului unei bătrâne,

la vreo douăzeci de metri. Stătea pe ghizdul „fântânii dorințelor" din parcul hotelului Nimb, cu aceeași expresie senină ca statuia de bronz din spatele ei. Nu părea să aștepte pe cineva, mai degrabă găsise locul perfect, la umbră.

Cine știe din ce motiv, îl observase deja și se uita la el fără cea mai mică urmă de teamă în priviri, ca și cum n-o deranja deloc faptul că se apropie de ea. Era ca și cum ar fi știut ce o să facă el, cu toate că era zâmbitor și ținea cuțitul ascuns în mâneca hanoracului cu glugă.

Dar, ce-i drept, fiecare reacționează diferit la primejdie. Unii încep să țipe și încearcă să fugă. Alții se prăbușesc și imploră, în genunchi, să fie cruțați. Această doamnă părea să înfrunte moartea cu un zâmbet.

– Da? Cu ce îți pot fi de folos? a zis ea, ridicându-se în picioare.

– Cu nimic, a răspuns el și a mai făcut un pas spre ea. Cu nimic, doar să te relaxezi.

Fără să-și dezlipească ochii de ai ei, a lăsat oțelul să se afunde în burta ei și, în acel moment, și-a dat seama că o înțelesese cu totul greșit.

Șocul din ochii ei l-a surprins, și a trebuit să-i pună o mână pe gură ca să-i împiedice țipătul să izbucnească, în vreme ce continua să sape în ea cu cuțitul. Dar, în cele din urmă, ea s-a potolit și a putut, în sfârșit, s-o lase să alunece la pământ și să se îndepărteze în grabă de vocile agitate.

77

Mergi mai departe. Nu exista nimic altceva. Mergi înainte, chiar dacă fiecare pas părea să-i mai jupoaie un strat de pe articulaţia şoldului, sporind durerea. Dacă n-ar fi fost durerea, ar fi putut să se mişte mult mai repede. Aşa, şontâcăia desculţ, încercând să-şi lase cât mai mult greutatea pe piciorul drept ca să poată înainta.

Dar nu era destul de repede. Îl pierduse din vedere pe Milwokh de câteva minute, ceea ce însemna că ar fi putut să dea un unu şi să plece din parc.

A dat colţul Braseriei Nimb şi şi-a dat seama pe loc că mai fusese o victimă când a văzut mulţimea de lângă „fântâna dorinţelor". Durerea din şold îl chinuia atât de tare, încât a avut nevoie de câteva minute ca să-şi facă loc până la bătrână, care primise deja îngrijiri pentru oprirea hemoragiei.

– Aţi sunat la ambulanţă? a zis, observând eşarfa roşie de la gâtul femeii.

– Da, sunt ocupaţi, dar vor ajunge aici de îndată ce pot, a răspuns cineva. Din câte am auzit, nu e singura victimă.

– Ce, sunt mai multe? a spus cu voce piţigăiată altcineva.

– Am auzit că cineva a fost lovit de o săgeată.

– Mă auziți? a zis Fabian, aplecându-se spre femeie, care a încuviințat din cap aproape imperceptibil. Unde s-a dus? Ați văzut în ce direcție a fugit?

Gura ei s-a deschis, dar el n-a deslușit nici un cuvânt. Doar răsuflare întretăiată. În ciuda durerii, a îngenuncheat și și-a apropiat urechea la câțiva centimetri de gura ei.

– Scările... a zis ea, pe o expirație tremurătoare. În sus pe scări...

Fabian s-a trudit să se ridice în picioare, a zărit scările, care păreau să ducă la partea interioară a Braseriei Nimb, și a pornit șchiopătând spre ele.

– *Take these*[1], a zis cineva din spatele său.

Fabian s-a răsucit și a văzut un bătrân cu cârje.

– *Thank you*[2], a zis, luându-le.

Cârjele i-au permis să se miște mult mai repede. Durerea era departe de a fi dispărut, dar cu siguranță era mai suportabilă. Când a intrat în restaurant, i-a ieșit în cale un ospătar.

– E închis.

– Cum adică, e închis?

– Da.

Ospătarul a încuviințat din cap.

– Întregul Tivoli e închis din cauza unui atac terorist.

– Și asiaticul cu păr negru lung care tocmai a venit aici? Unde s-a dus?

– Spre hotel, a zis ospătarul, arătând cu degetul.

Fabian și-a continuat drumul cu cârjele prin restaurant și a ajuns într-un hol de hotel pustiu, care dădea spre stradă și spre gara centrală, aflată vizavi.

---

[1] Ia-le pe astea. (în limba engleză în original)

[2] Vă mulțumesc. (în limba engleză în original)

Puteai să ieşi, pur şi simplu. Nu erau acolo angajaţi. Nu erau paznici. Nimeni, puteai să ieşi, pur şi simplu, spre libertate.

Însă, dacă îl cunoştea pe Milwokh, ar fi făcut asta doar dacă ar fi dat un unu. Era o şansă din şase, ceea ce însemna că şansa ca el să fie pe undeva, prin apropiere, era considerabil mai mare.

O scară ducea spre primul etaj şi, de vreme ce Fabian nu vedea nici un ascensor, a început să urce încet. În capătul scărilor a văzut un coridor gol, cu camere de hotel numerotate pe latura dinspre Tivoli, care l-a condus la o sală de bal mare, ca dintr-un palat, cu trei candelabre de cristal enorme atârnând din tavanul înalt, arcuit. De-a lungul peretelui din dreapta era un bar şi din loc în loc erau grupuri de canapele de piele cafenie şi plante în ghivece mari.

Dar nu se vedeau nici clienţi, nici angajaţi. După ce îşi croise drum prin mulţime atâta timp, acum avea impresia că este unicul supravieţuitor din bătălie. Hotelul fusese evacuat, ceea ce, cu siguranţă, îl făcea să fie locul ideal dacă Milwokh dăduse un doi urmat de un cinci.

Găseşte un loc retras, a mormăit în vreme ce se îndrepta spre cele trei uşi duble înalte de la stânga. Două erau deschise, aşa că a şontâcăit spre a treia şi s-a oprit să se calmeze înainte de a intra.

Încăperea dreptunghiulară era mobilată cu o masă mare de conferinţe, neagră, împodobită cu sfeşnice şi flori. Fotografii în rame de argint şi aplice se înşirau pe pereţii din amândouă părţile, iar deasupra mesei era un luminator mare, ca o cupolă.

La capătul îndepărtat, lângă fereastra triplă, stătea Milwokh, purtând încă peruca aceea cu părul lung

până la umeri, privind spre Tivoli, unde mişunau încă destui oameni.

– Loc retras. Cuţit. Roşu, a zis Fabian şi a intrat şontâcăind cu cârjele. Poate că nu-i cea mai uşoară combinaţie.

Milwokh s-a răsucit cu cuţitul însângerat în mână şi şi-a plimbat privirea de la faţa lovită a lui Fabian la cămaşa de in murdară, blugii jerpeliţi şi picioarele desculţe.

– Scuze. Nimic roşu cât vezi cu ochii.

Fabian a făcut un gest larg cu cârjele.

– Dar, desigur. Poate că iei în calcul petele de sânge?

A zâmbit. În ciuda gravităţii situaţiei, era ceva atât de absurd în toată treaba asta, încât un zâmbet putea fi o cale la fel de bună de înaintare ca oricare alta.

Însă faţa lui Milwokh a rămas fără nici o expresie în vreme ce continua să-l cerceteze din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-i scăpase nimic, ceea ce trebuia să fie interpretat ca semn că sângele nu era bine văzut de zaruri.

– Dă-ţi jos pantalonii, a zis, în cele din urmă, şi a făcut un pas în faţă.

Fabian n-avea habar ce culoare au chiloţii lui. Puteau foarte bine să fie roşii.

– Dă-i, a zis din nou Milwokh şi a dus cuţitul în faţă, ca şi cum se pregătea.

– Şi dacă nu-i dau? Ce faci atunci? Cu siguranţă nu mă poţi omorî decât dacă îţi dă voie zarul.

– Pot, pur şi simplu, să întreb.

Milwokh a început să-şi scuture braţul stâng, făcând să ţopăie zarul din cupola de plastic.

– Nu-mi trebuie decât un unu, un doi sau un trei.

– De ce nu invers? Sau numere cu soţ şi fără soţ?

– Pentru că ceea ce a fost hotărât a fost hotărât şi nu depinde de mine sau de tine.

Milwokh s-a oprit din scuturare şi a întins braţul ca să vadă şi Fabian rezultatul.

Doi.

– Zarul a grăit. Mingea e în terenul tău. Ori îţi dai jos pantalonii, ori peste un minut o să te goleşti de sânge. Tu alegi.

Gândul să facă doi paşi în faţă, cu pretextul că verifică dacă este într-adevăr un doi, să-i înşface braţul şi să-l trântească la podea n-a ajuns dincolo de tărâmul unei fantezii vagi. Imagini de la camerele de supraveghere din ICA Maxi, în care Milwokh s-a azvârlit peste tejgheaua raionului de carne şi l-a înjunghiat pe Lennart Andersson încă mai fulgerau prin faţa ochilor lui Fabian.

N-ar avea nici o şansă.

Pentru ultima oară a încercat să-şi aducă aminte cu ce se îmbrăcase în acea dimineaţă. Dar n-avea nici o idee şi n-a găsit altă soluţie decât să-şi desfacă, cu mâinile tremurând, cureaua şi să descheie nasturii şliţului. Apoi şi-a tras în jos blugii şi a coborât privirea ca să afle verdictul.

Era o pereche de chiloţi ieftini de la Hennes & Mauritz, pe care în mai multe rânduri Sonja fusese pe punctul de a-i arunca la gunoi. Dar de fiecare dată el s-a împotrivit aprig, argumentând că, de vreme ce n-aveau găuri, ar trebui să fie păstraţi printre schimburi. Acum, dungile galbene şi verzi îi salvau viaţa.

– Trage-ţi în sus cămaşa, a continuat Milwokh, iar Fabian s-a supus.

Elasticul era alb, cu *Dobber* scris de jur împrejur cu litere verzi. Eticheta cu instrucţiunile pentru spălat poate că era roşie sau albă. Însă o tăiase demult.

Fabian a dat drumul aerului din piept, a ridicat privirea şi l-a văzut pe Milwokh trăgându-şi brusc braţul în spate, ca şi cum s-ar fi pregătit să atace.

– Ei, ce naiba, eşti daltonist? Nu-i nimic roşu. Nu poţi să...

Însă cuţitul plecase deja din mâna lui Milwokh, şi lui Fabian nu i-a mai rămas decât să-l vadă cum se roteşte prin aer la vreo jumătate de metru de el. Când s-a răsucit, neştiind sigur dacă fusese o ratare a ţintei, cuţitul străpunsese deja cravata roşie şi era înfipt adânc în pieptul ospătarului care stătea în prag.

Cu sângele ţâşnindu-i pe gură şi prelingându-se pe cămaşa albă, ospătarul s-a prăbuşit pe podea şi a început să dea din mâini şi din picioare într-o încercare disperată de a se ridica, la fel ca un gândac răsturnat pe spate.

Peste o clipă Milwokh a fost deasupra lui, a scos cuţitul şi l-a înjunghiat iar şi iar, până ce, în sfârşit, membrele care se zbăteau şi-au încetinit mişcarea şi, în cele din urmă, au încremenit.

Apoi a şters cuţitul pe hainele ospătarului şi a tras cadavrul destul de departe în cameră ca să lase uşa să se închidă.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât Fabian n-a avut timp decât să-şi tragă la loc blugii şi să încheie nasturii.

Între timp, Milwokh şi-a scuturat iar braţul, a observat rezultatul şi l-a scuturat din nou.

– Acum aş vrea să mă laşi în pace.

În vreme ce se întorcea la fereastră, a vârât cuţitul în teacă şi, cu o mişcare lină, a scos puşca din teaca prinsă pe spinare.

– Asta nu se poate. Ştii la fel de bine ca mine că sunt aici ca să te arestez.

– Poţi să pleci. Consideră asta un cadou înainte ca zarul să-mi ceară să trec la victime cu verde.

– Altă alegere ar fi să preiei controlul asupra vieţii tale şi să termini cu asta, chiar dacă n-ai dat un unu.

– Să preiau controlul?

Milwokh a chicotit.

– Da. Nu-i decât un zar obişnuit. Un afurist de zar de *yams*.

– Pleacă. Milwoch s-a dus spre Fabian cu ochi care păreau brusc fără viaţă. Pentru binele tău, pleacă, pur şi simplu.

– Eşti un sclav, nu pricepi? Un mic sclav fără nici o importanţă, cu o mulţime de impulsuri perverse...

Durerea l-a fulgerat ca şi cum i-ar fi explodat ceva în faţă când patul puştii l-a izbit cu toată puterea. Dar, la fel de repede durerea a pierit în întunericul leşinului.

78

Kim Sleizner şi-a încuiat maşina şi a pornit grăbit prin garajul de sub sediul poliţiei din Copenhaga, îndepărtându-se de sunetul sirenelor. Îndepărtându-se de ambuteiajele care făcuseră ca drumul din Amager până la sediul poliţiei să dureze mai mult de patruzeci de minute. Îndepărtându-se de haos şi de confuzie. Dar era imposibil.

Până şi în ascensor, unde domnea de obicei o linişte ca în vid, nu auzea decât cacofonia urletelor maşinilor de poliţie şi ambulanţelor. Nici măcar nu ştiuse că erau atâtea maşini. Şi el era cel care nu scăpa nici o ocazie să bată toba despre faptul că poliţia nu are destule resurse.

Nu ştia exact ce se întâmplă, pentru că nu îndrăznise să-şi deschidă telefonul. Puţinele informaţii pe care le avea le culesese, pe când se întorcea de la cuibuşorul Dunjei, de la radio, unde vorbeau despre un atac terorist în Tivoli, cu mai mulţi morţi şi răniţi.

Asta era cumplit, desigur. Dar şi mai rău era că se dovedise că suedezii au avut din nou dreptate. Dacă ieşea la iveală că avertizaseră poliţia daneză, însă fuseseră ignoraţi şi respinşi, n-avea să arate bine deloc. Mai avusese o dată probleme din cauza Dunjei. Dacă

se întâmpla din nou, avea să-i fie foarte greu să evite repercusiunile.

Şi ca asta să se întâmple în ziua în care descoperise că telefonul i-a fost piratat era, pur şi simplu, prea de tot. Câte dintre convorbirile lui ascultase târfuliţa? Câte mesaje citiseră ea şi cei doi ciudaţi? I-au citit e-mailurile şi i-au triangulat poziţia când a intrat în Club? Sau a avut ea acces la microfon şi a putut să asculte orice conversaţie care a avut loc în preajma telefonului? Sau camera video. Şi dacă a avut acces la asta?

Era o adevărată furtună de rahat, plănuită de Satana însuşi. De parcă întreaga lume, din cine ştie ce motiv, se găsise să aibă ceva tocmai împotriva lui, fir-ar să fie!

Lumina de la capătul tunelului era Hesk. El era cel cu care vorbiseră, de fapt, suedezii. El era cel care fusese alunecos şi evaziv. El era cel care fusese mai interesat să-i pună beţe în roate lui Risk decât să ia în serios ameninţarea teroristă şi să pună pe primul plan siguranţa publicului. El era cel care părea să fi uitat de ce se hotărâse să intre în poliţie, odinioară.

– Aici erai, a zis vocea enervantă a lui Morten Heinesen înainte ca uşile ascensorului să se fi deschis cu totul. Te-am tot sunat, dar...

– Ştiu, i-a tăiat vorba Sleizner pe când ieşea din lift. A trebuit să-mi ţin telefonul închis. Cineva l-a piratat.

– Piratat? Heinesen s-a luat repede după Sleizner. Scuză-mă, vrei să zici că ar putea să aibă legătură cu ce se întâmplă în Tivoli?

– Posibil, a minţit Sleizner şi şi-a continuat drumul pe coridor până a ajuns într-un birou comun, care în acel moment era într-o mare agitaţie, cu telefoane sunând şi oameni vorbind între ei. De aceea o să am nevoie de al tău.

Sleizner a întins mâna.

– Pardon, telefonul meu?

– Exact. Haide.

Şi-a fluturat mâna nerăbdător, până ce Heinesen i-a dat, în cele din urmă, mobilul.

– Şi PIN-ul?

– 3287, a răspuns Heinesen. Dar pentru cât timp? O să am nevoie...

– Doar pentru o oră, cam aşa ceva. Nu-ţi face griji, l-a întrerupt Sleizner. Mai bine spune-mi ce se întâmplă.

– Păi, mă rog, problema e că nimeni nu ştie cu adevărat. Heinesen l-a urmat pe Sleizner pe alt coridor. Destule lucruri indică un fel de atac terorist, însă chestia e că se deosebeşte de orice am mai văzut până acum.

– În ce fel?

– Atacatorul nu pare să fi făcut nici unul dintre lucrurile obişnuite, cum ar fi să dea năvală cu o armă automată şi să deschidă focul asupra mulţimii, încercând să omoare cât mai mulţi oameni în cel mai scurt timp posibil, lucru pentru care, evident, suntem recunoscători. În schimb, a folosit o gamă de metode. Unele dintre victime au fost înjunghiate şi în altele a tras cu arbaleta. Ni s-a spus chiar că una dintre victime a fost strangulată.

– Și despre ce cifre vorbim?

– Nouă morţi şi cinci răniţi.

Cel puţin erau unităţi.

– Să sperăm că rămâne aşa.

– Speranţa moare ultima, a răspuns Heinesen, încercând să ţină pasul cu Sleizner. Însă, după ultimele informaţii, starea a doi dintre răniți nu e bună. Şi patru persoane s-au plâns că cineva i-a înţepat.

– I-a înţepat? Sleizner s-a oprit şi s-a răsucit spre Heinesen. Cum adică, i-a înţepat?

Heinesen a ridicat din umeri.

– Păi, în fine, oamenii devin paranoici. Stai să vezi. Curând vor face plângere că au băşici la picioare,

considerând că atacatorul le-a provocat. Dar, bine. Întrebarea este ce facem ca să reducem la minimum numărul victimelor şi să-l prindem pe tipul ăsta. Cum merge evacuarea?

– Încet. Numărul total de vizitatori este peste douăzeci de mii şi toţi trebuie să fie percheziţionaţi şi verificaţi, şi apoi există posibilitatea de răspândire a panicii. Dar am început deja...

– Început? l-a întrerupt Sleizner. Aţi început ce? Balamucul? Pentru că asta văd când mă uit în jur.

Şi-a fluturat mâna în vreme ce mergea mai departe. Oameni care aleargă fără rost ca nişte găini cu capul retezat.

– Păi, de fapt, cred că cei mai mulţi ştiu ce fac, a zis Heinesen. Evident, e o situaţie foarte tensionată, însă...

– Te rog să nu mă mai întrerupi, a zis Sleizner, oprindu-se în faţa uşii închise a serviciului IT. Ţi-ai folosi mai bine timpul dacă te-ai asigura că sunt închise H.C. Andersen, Vesterbrogade, Bernstorffsgade şi...

– Tietgensgade, i-a tăiat vorba Heinesen, ceea ce i-a atras o privire severă din partea lui Sleizner. Îmi pare rău, dar închidem deja străzile din jurul parcului Tivoli, ca să putem muta mai repede vizitatorii într-o zonă exterioară şi să-i verificăm acolo înainte să-i lăsăm să plece.

– A, da? Şi cine a dat ordinul?

– Hesk.

– Nu, zău?

Ticălosul ăla nu s-a putut abţine să intervină.

– Bine, atunci. Cel puţin s-a făcut ceva. Şi echipele de operaţiuni speciale?

– Două au intrat deja acolo şi încă patru sunt pe drum, dintre care două vor fi...

Sleizner a ridicat o mână ca să-l facă pe Heinesen să tacă şi a deschis uşa serviciului IT fără să bată la ea.

Nu suporta să audă ce altceva mai ordonase Hesk. Nu lipsise decât câteva ore și stârpitura aia lingușitoare căzuse deja pradă megalomaniei.

Michael Rønning vorbea la telefon la biroul din capătul îndepărtat al încăperii.

– Hei, te sun eu.

A închis telefonul și a ridicat privirea spre Sleizner.

– Convorbiri particulare în timpul programului, a zis Sleizner, intrând. Nu-i bine. A început să-și curețe unghiile. Nu-i bine deloc. Mai ales dacă ne gândim că suntem în mijlocul unui atac terorist. Ce crezi despre asta, Morten?

S-a răsucit spre Heinesen, care părea că nu știe ce să spună.

– Nu era particulară. Rønning s-a ridicat în picioare. De fapt, vorbeam cu...

– Liniștește-te, i-a tăiat Sleizner vorba, chicotind. Ai auzit vreodată de un lucrușor numit glumă? Știi tu, „ha, ha". Și-a plimbat privirea de la Rønning la Heinesen și înapoi, însă nici măcar n-au zâmbit. Bine, las-o baltă. Principalul motiv pentru care am venit este ca să-mi cer scuze că am fost așa de morocănos când am auzit că trebuie să-ți dau telefonul meu. A zâmbit. Mai bine mai târziu decât niciodată, așa că acum sunt aici și aș vrea să instalezi acea actualizare a setărilor de securitate cât de repede este omenește posibil.

– După cum vă amintiți, rezervasem întreaga după-amiază de ieri, iar acum, având în vedere ce se petrece la Tivoli, am alte lucruri de care să mă ocup.

– Atunci îți sugerez să-ți revezi prioritățile. Asta n-ar trebui să fie greu.

– O să văd ce pot să fac. Puneți-l pe masa de acolo, cu PIN-ul pe un bilețel.

– Ai două ore. După aceea mă întorc și mă aștept să fie gata.

– Atunci aşteptaţi-vă să fiţi dezamăgit. N-am să pot nici măcar să mă apuc de el înainte de seară, aşa că n-are rost să treceţi pe aici mai devreme de mâine-dimineaţă, după micul dejun.

Sleizner a pus telefonul pe masă cu un fornăit dispreţuitor şi a pornit înapoi spre uşă.

– Nu uitaţi PIN-ul, a zis Rønning şi a luat iar în mână telefonul său.

Sleizner a scrâşnit din dinţi, s-a întors, a mâzgălit PIN-ul pe un post-it şi a ieşit trântind şi bufnind, cu Heinesen ţinându-se după el.

– Dar, Kim, a zis Heinesen. Nu cred că pot să stau fără telefon până...

– Încă ceva, până nu uit.

Sleizner s-a oprit şi s-a întors spre Heinesen.

– Suedezul ăla. Rusk, sau cum dracu' i-o fi...

– Vrei să zici Fabian Risk?

– Aşa. Şi-a iţit deja capul urâcios?

– Cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu Hesk despre asta. El e la faţa locului şi...

– Dar acum vorbesc cu tine.

Sleizner a zâmbit.

– Hesk are altele pe cap. Aşa că îţi cer ţie să te uiţi după Rysk. Dacă nu mă înşel foarte tare, o să facă tot ce-i stă în puteri ca să fie el cel care-l arestează pe criminal, ca să-şi atribuie meritele. Dar noi n-o să lăsăm să se întâmple asta, în nici un caz, e clar? În Danemarca facem lucrurile aşa cum scrie la carte. Asta e tot ce voiam să zic.

L-a bătut pe umăr pe Heinesen.

– O să facem arestarea astăzi.

– Şi asta ce înseamnă?

Heinesen a înghiţit în sec.

– Cred că ştii exact ce înseamnă.

79

A auzit o împuşcătură. Era departe, dar destul de tare ca Fabian să se trezească şi să-şi deschidă ochii umflaţi. A recunoscut pe loc sunetul unui obiect tare care se izbeşte de ceva făcut din plastic, cum era zarul care ţopăia prin cupola de plastic pe care Milwokh şi-o legase de încheietura mâinii stângi.

Însă nu putea să vadă. Doar petice de lumină înceţoşate. Durerea îi zvâcnea în toate părţile corpului, dar nicăieri mai mult ca în faţă şi în şold. Era ca şi cum corpul lui îşi acceptase, în cele din urmă, toate vătămările şi, în loc să ţipe îngrozit, schimbase abordarea şi încerca să se vindece.

Zăcea culcat pe o parte, atâta izbutise să desluşească, cu mâinile legate la spate. În faţa lui, în diagonală, era un petic rotund mult mai luminos, care sugera că se află încă în sala cu luminator în formă de cupolă. Ceva mai departe îl vedea vag pe Milwokh, o siluetă desenată pe fereastra triplă, ochind cu arma, apoi a răsunat altă împuşcătură.

– De ce? a zis şi şi-a frecat ochii de umăr, încercând să şteargă de pe ei o parte din sângele uscat. De ce continui să faci asta?

Durerea i-a fulgerat faţa, un semn că era tare învineţit şi rănit, dar, cel puţin, vedea un pic mai bine.

– Nu eu sunt cel pe care trebuie să-l întrebi.

Milwokh, care purta peste perucă o şapcă de baseball neagră, s-a întors cu faţa spre el şi a început să-şi scuture braţul stâng.

– Zarul, ştiu. Un unu, şi s-a terminat. Şi dacă nu iese unu?

– Atunci merg mai departe. Ce altceva să fac?

– Să încetezi. N-ai făcut destul rău?

– Se pare că nu.

Milwokh s-a dus la Fabian, s-a lăsat pe vine şi a întins braţul, ca să vadă şi el cum saltă zarul sub cupola de plastic.

– Dar hai să vedem ce spune. Poate că s-a săturat. A ridicat din umeri. Poate că e mai flămând ca oricând.

S-a oprit din scuturat şi şi-a ţinut braţul complet nemişcat.

Patru – Schimbă culoarea.

– Măi, să fie. Un patru.

Milwokh a început din nou să-şi scuture braţul.

– Ia să vedem dacă norocul e tot cu tine.

Purta blugi albaştri, asta ştia. Iar chiloţii erau galben cu verde. Trei culori reprezentate de cifrele trei, patru şi cinci. Probabilitatea era de cincizeci la sută.

– Nu pricep, a zis. Ce anume te face să fii sclavul norocului?

Milwokh a lipit ţeava puştii de fruntea lui Fabian, fără să lase zarul să se oprească.

– Te-ai gândit vreodată care este relaţia ta cu norocul? Dintre noi doi, aş zice că tu eşti mai mult în mâinile lui decât mine. Ce crezi?

– Cel puţin am liber-arbitru. Asta-i mai mult decât poţi spune tu.

– Liber-arbitru? Milwokh a rânjit. Aşa-zisul tău liber-arbitru e o iluzie. La fel ca majoritatea oamenilor, nu eşti decât un algoritm blocat pe repetare, ca o zgârietură de pe un disc vechi. Pariez că ai prefera să fii acasă, cu ai tăi, nu aici, snopit în bătaie şi cu o puşcă aţintită spre capul tău. Însă algoritmul tău te-a programat să vrei să mă arestezi cu orice preţ. Aşa că, oricât de mult ar prefera aşa-numitul tău liber-arbitru să stai acasă, pe canapea, şi să citeşti în ziar despre atacul din Tivoli, te afli aici, la o aruncare cu zarul de moarte.

– E adevărat că eu sunt cel legat şi cu puşca aţintită asupra mea. Însă dintre noi doi nu eu sunt victima, tu eşti. Nu înţelegi? Tu eşti cel bolnav. Tu eşti cel care n-are nici un cuvânt de spus. Care nu poate să ia nici cea mai mică hotărâre fără să-i ceară voie norocului. Ca un copil care trebuie să implore ca să capete dulciuri.

În loc să răspundă, Milwokh nu şi-a mai scuturat braţul şi l-a întins, ca Fabian să poată vedea.

Doi – portocaliu.

– Ar trebui să mergi la un cazinou. Cu norocul tău, ai putea să te îmbogăţeşti.

Milwokh s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră şi a început imediat să privească afară prin luneta puştii. Peste un minut, a răsunat o împuşcătură, însoţită de ţipete răzleţe şi zbierete.

– Tu, eu şi toţi ceilalţi suntem victimele norocului, că vrem sau nu, a continuat Milwokh, începând din nou să-şi scuture braţul. E pretutindeni, tot timpul. Am putea să fim călcaţi de un autobuz. Un avion ar putea să se prăbuşească pe clădirea asta înainte să-mi termin eu propoziţia. Dacă eşti cu adevărat ghinionist,

capeţi un glonţ în piept doar din pricină că porţi o şapcă de baseball portocalie.

– Primele sunt accidente tragice. Ultimul este crimă.

Fabian a reuşit să se ridice în capul oaselor, în ciuda faptului că avea mâinile legate la spate.

– Poţi să dai cât pofteşti vina pe noroc şi pe blestematul tău de zar, dar ceea ce faci este crimă, pur şi simplu.

Milwokh s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine lângă Fabian, în vreme ce zarul dansa sub cupola de plastic.

– Cu numai câteva minute înainte susţineai că sunt sclavul norocului. Că sunt incapabil să iau hotărâri de capul meu şi că nu sunt decât o marionetă ale cărei sfori sunt legate de zar. Adevărul este că tu eşti sclavul norocului. Tu şi toţi ceilalţi. Sunteţi cu toţii sclavi. Numai că n-o ştiţi. Credeţi că voi deţineţi controlul. Că sunteţi la cârma propriei vieţi. Că doriţi sincer să vă sculaţi devreme în fiecare dimineaţă, să vă pierdeţi vremea în trafic şi, după ce aţi ajuns într-un birou anost cu mulţi angajaţi şi aerisire proastă, chiar doriţi să scrieţi rapoarte pe care ştiţi că n-o să le citească nimeni. Algoritmii voştri programaţi dinainte dictează, şi vă mişcaţi în cerc, ca nişte peştişori aurii drăgălaşi.

Milwokh îşi mişca braţul stâng din ce în ce mai violent, iar zarul se izbea de plastic aşa de tare, că părea pe cale să-l spargă.

– Dar apoi, într-o bună zi, se dovedeşte că şeful tău de la, să zicem, bancă, a fost mai interesat de noile silicoane ale amantei decât de rapoartele tale despre bănuiala de spălare a banilor, ceea ce duce la un scandal şi cursul acţiunilor se înjumătăţeşte. Clienţii părăsesc banca şi te numeri printre cei câteva mii de concediaţi. Din nefericire, ai ajuns la acea vârstă la care eşti fie prea calificat, fie prea bătrân. Peste câţiva ani, nevasta s-a săturat până peste cap şi singurul lucru pe care ţi-l mai

poţi permite după ce s-a terminat divorţul şi a fost răs cumpărată ipoteca este un apartament cu două camere într-o clădire mohorâtă cu trei etaje de la periferie şi stai acolo, întrebându-te ce naiba s-a întâmplat. Erai la cârma propriei vieţi. Ştiai exact ce vrei. Îşi scutura mai departe braţul, de parcă n-avea să se mai oprească niciodată. Şi iată-mă pe mine. Ţin sub control norocul. Spre deosebire de voi, ceilalţi, am reuşit să-l îmblânzesc şi să-l reduc la şase feţe. Şase variante posibile, toate definite de mine.

Fabian nu putea decât să fie de acord. Într-un fel, tot ce spunea era adevărat.

– Ai dreptate, a zis, încuviinţând din cap. Aşadar, hai să urmăm linia ta de gândire şi să preluăm controlul asupra a ceea ce se întâmplă mai departe. Tu şi cu mine, împreună. Hai s-o facem. Să facem lista opţiunilor şi apoi zarul o să hotărască.

Milwokh n-a zis nimic, însă ochii l-au dat de gol. Parcurgea în minte permutările şi calcula rezultatele.

– Îmi dau seama că eşti ispitit, a continuat Fabian. Dar, hei, poate că eşti prea speriat. Poate că n-ai curaj.

– Ce vrea să însemne asta?

– Poate că te temi de ceea ce o să-ţi spună zarul. De rezultat. De fapt, sunt surprins de asta. Nu-i cam ruşinos? Aşa-i? După tot ce s-a întâmplat, după tot ce ai făcut, nici măcar n-ai curajul să laşi zarul să hotărască ceva atât de simplu.

– Crezi că nu ştiu ce faci? Milwokh şi-a scuturat braţul mai tare ca oricând, cu sălbăticie, ca şi cum atacurile lui Fabian îl nimereau. Crezi că nu m-am prins? Dar nu tu eşti la conducere aici. Nu tu iei hotărârile.

– Nu, şi nici tu. Zarul o face. Aşadar, n-am putea măcar să-l întrebăm ce crede? Fabian s-a silit să zâmbească. Nu asta ai spus acum o vreme? Că poţi, pur

şi simplu, să întrebi. Şi cum era? Un unu, un doi sau un trei e tot ce-ţi trebuie.

Milwokh n-a reacţionat, dar şi-a oprit brusc mişcarea braţului.

Trei.

– Ca să vezi, a zis „da". Zarul ni s-a alăturat, a continuat Fabian. Dă un unu şi câştigi.

Nu stătuse nici măcar o clipă să judece sugestia, şi abia la câteva secunde după ce a vorbit şi-a dat seama că pusese brusc o miză pe propria viaţă. Habar n-avea de ce alesese unu. Dar n-avea importanţă. Era prea târziu ca să dea înapoi.

– Şi de la doi la şase? a întrebat Milwokh. Ce reprezintă?

– Te predai, mă laşi să te arestez şi îţi accepţi pedeapsa.

Milwokh a scos un hohot de râs ascuţit şi şi-a scuturat capul.

– Nu eu sunt cel legat. Nu eu sunt cel care e disperat şi luptă pentru supravieţuire, în ciuda tuturor aşteptărilor. Eu pot, pur şi simplu, să mă ridic şi să plec.

– Nu cât timp nu îţi dă voie zarul şi îţi porunceşte să-ţi schimbi poziţia. Până ce nu face asta, o să stai aici şi o să vezi ce are de zis despre ce facem mai departe, tu şi cu mine.

– Un şase, şi mă dau bătut, te las să mă arestezi. Milwokh l-a privit pe Fabian în ochi. Unu, doi, trei, patru sau cinci, eşti terminat.

– Propunerea mea împotriva propunerii tale, a zis Fabian. Cred că nu există decât o cale ca să hotărâm: lăsăm zarul să aleagă. Unu, doi sau trei, câştigă propunerea mea.

Milwokh n-a trebuit să se gândească mult înainte să înceapă din nou să-şi scuture braţul. Sunetul zarului

care lovea plasticul fusese tot timpul puternic, dar de-abia acum începea să-l supere. Ca și cum fiecare lovitură pe cupolă era un pas mai aproape de sfârșit. Când sunetul a încetat, aproape că i-a fost prea frică să privească.

Cinci.

– *Sorry*. Milwokh i-a aruncat un zâmbet tăios. Chiar credeai că o să fie de partea ta?

Fabian nu știa ce să spună. Fiecare mușchi din corpul lui era în pragul renunțării și s-a lăsat moale, ca și cum corpul se pregătea pentru ce avea să urmeze. Încercase totul. Absolut totul. Și totuși, așa avea să se sfârșească. Cu o aruncare a zarului avea să piardă, în afară de cazul în care ieșea șase.

Era de cinci ori mai mare probabilitatea ca creierul său să împroaște peretele, iar ucigașul să fie în continuare liber. Un ucigaș care avea să-și continue jocul cu zarurile altundeva, urmărit de alți polițiști care aveau să caute în zadar motivul care să-i ajute să înțeleagă.

Auzea cum Milwokh începe din nou să-și scuture brațul, dar nu suporta să vadă zarul țopăind, așa că a stat cu ochii închiși. Dacă n-ar fi avut mâinile legate la spate, și-ar fi acoperit urechile, ca să nu mai trebuiască să audă pocnetele ascuțite care îl sfredeleau.

În adâncul său, știuse întotdeauna că ar putea să fie ucis la datorie. Nu-și petrecuse nici o noapte nedormită fără să se întrebe cum anume va fi. Dar cu siguranță nu se imaginase legat și bătut, așteptând o aruncare cu zarul.

Într-un fel, totuși, era tipic. Toate lucrurile pentru care luptase, toate cele prin care trecuse, doar ca să se sfârșească în acest fel. Și pentru ce luptase cu adevărat? Privind înapoi, de pe patul de moarte, sincer, n-avea nici o idee. Poate că Milwokh avea dreptate. Poate că

era doar un algoritm blocat pe repetare până ce, într-o zi, s-a terminat. Până ce s-a descărcat bateria.

O nouă investigație a unei crime, doar atât îi trebuia ca să lase baltă tot ce îi era drag și să înceapă să urmărească bucata de pânză albă ca un câine de curse îmbăloșat. Familia, prietenii, dacă măcar avea vreunul, și tot ce însemna cu adevărat ceva pentru el, nimic din toate astea nu fusese niciodată în stare să concureze cu perspectiva de a soluționa altă crimă.

Prin urmare, era mai bine să se termine acum. Dacă se dovedea că acel duh cu care Matilda pretindea că e în legătură are dreptate, era bucuros să fie el și nu altcineva din familia lui. Dacă puneai la socoteală toate prin care trecuseră, toată suferința pe care au îndurat-o și toate greutățile prin care au răzbătut, n-aveai cum să negi faptul că el era problema și rădăcina întregului rău.

Dacă nu era el, lucrurile ar fi fost altfel. I-a dezamăgit pe toți. Dacă Sonja, Theodor și Matilda ar fi avut un soț și un tată care să fie lângă ei când au avut nevoie, nu doar în gând, ci fizic, totul ar fi fost mult mai bine.

Problema era că nu era gata să plece. Încă nu. Cumva, simțea că mai avea mult de dăruit înainte de a fi terminat. Nici măcar nu-și luase rămas-bun. De la Matilda. De la Theodor, care se baza pe el să fie prezent când se relua procesul. De la Sonja, care se aștepta ca el să apară la „lucrarea-spectacol“ prezentată de ea în seara asta. I-a spus că are nevoie să fie lângă ea, iar moartea lui n-ar fi decât altă trădare dintr-un șir lung.

Dacă ar putea să mai aibă doar o șansă, ar face orice, absolut orice. Poate că și-ar putea schimba cariera. Să plece din poliție și să facă cu totul altceva. Însă

ce rost avea să se gândească la asta? Ce rost avea să se gândească la orice, acum, când...

Şi-a dat seama brusc că se lăsase liniştea. Că poc netul zarului în cupola de plastic încetase. Nu ştia de cât timp, doar că era un rezultat. O sentinţă.

– Nu vrei să vezi ce este? a zis Milwokh cu un ton imposibil de descifrat.

– Fă, pur şi simplu, ce ai de făcut şi să terminăm cu asta, a zis şi şi-a deschis ochii.

80

Kim Sleizner a cotit repede de pe Stoltenbergsgade pe Bernstorffsgade, cu telefonul lipit de ureche. Păşea cât de repede putea fără să se încingă. Nu se cădea să ajungă acolo transpirat, cu disperarea ţâşnindu-i prin toţi porii. El era la comandă, şi oamenii care sunt la comandă nu se înfăţişează cu pete cât farfuriile la subsuori, arătând înnebuniţi.

Nu, asta era organizaţia lui, oraşul lui, ţara lui. El era şeful. El dădea ordinele şi făcea legea. Nu vreo afurisită de amibă umilă care nu ştia cu ce mână să-şi ţină mădularul.

Dar de ce afurisita aia de vacă tâmpită nu răspundea? De ce îl făcea să aştepte, după ce îşi petrecuse o jumătate de zi încercând să dea de el? Ciudat era că telefonul continua să sune. Nu intra căsuţa vocală sau rugămintea să lase un mesaj. Nimic, doar blestematul ăsta de ţârâit, iar şi iar.

Cel puţin, secţia de poliţie era la patru-cinci sute de metri de Tivoli, aşa că în câteva minute a ajuns la cordonul de poliţie de pe Tietgensgade. Era o harababură de maşini, biciclişti şi pietoni care nu ştiau încotro s-o ia. Ca să nu mai vorbim de afurisiţii de jurnalişti şi de gură-cască de care se împiedica.

– Hei, tu! a strigat cineva din spate tocmai când reuşise să ajungă în rândul din faţă al mulţimii şi la banda pusă de poliţie. Opreşte-te. Această stradă este închisă pentru cei care nu sunt autorizaţi.

Sleizner s-a răsucit spre poliţistul în uniformă care stătea în spatele său.

– Păi, atunci, suntem norocoşi că sunt autorizat, sau, mai exact, sunt şeful Serviciului Omucideri din Copenhaga.

A zâmbit, fierbând de furie.

Poliţistul în uniformă a înghiţit în sec.

– Înţeleg. Aveţi vreun act care să confirme asta?

– Act? Cine mama dracului te crezi?

Gesticula furios cu mâna liberă.

– Sunt Kim, la dracu', Sleizner, iar tu eşti un blestemat de nimeni care e pe cale să se scape în pantaloni.

– *Da, sunt Astrid Tuvesson de la Serviciul Omucideri din Helsingborg*, a zis deodată o voce în urechea lui.

– Ştii ce cred eu despre cei care par să nu ştie cine îi sună, cu toate că văd pe ecran? a zis Sleizner, în vreme ce vâra sub nasul poliţistului legitimaţia şi se strecura pe sub banda poliţiei.

– *Va trebui să mă scuzi, nu văd decât că e un număr danez*, a răspuns Astrid. *Dar acum, că îţi aud vocea, nu mai încape îndoială. Bună, Kim.*

Fir-ar să fie, aşa-i, nu folosea propriul telefon.

– Ai încercat să dai de mine.

– *Da, aşa este. Am încercat în zadar toată ziua să luăm legătura cu voi, ca să putem acţiona împreună. Dar, date fiind evenimentele recente, pare cam târziu să veniţi acum târâş.*

– Despre ce mama dracului vorbeşti? Să acţionăm împreună? Târâş? a zis, ridicând legitimaţia în faţa altui poliţist în uniformă, ca să evite altă scenă, în vreme ce

pășea pe una dintre intrările în Tivoli. Să dai năvală, fluturând un pistol și să deschizi focul în public este ceea ce înțelegeți voi prin a acționa împreună?

– *Ce ar fi trebuit să facă? Era o situație disperată.*

Sleizner a coborât telefonul de la ureche, a acoperit microfonul și s-a răsucit spre polițistul în uniformă.

– Du-mă cât mai repede la cel care e la comandă.

Polițistul a încuviințat din cap și a pornit înainte.

– Scuze, unde rămăsesem?

– *Ziceam că este vorba despre salvarea unor vieți. Nu despre marcarea teritoriului!*

– Potolește-te, domnișoară Tossesson. Nu eu sunt cel care are un smintit bântuind prin Tivoli. Tu ești. Sau, de fapt, ai doi smințiți înarmați care bântuie pe aici. Ai pierdut orice urmă de control. Din fericire, organizația de care răspund eu este mai bine condusă și chiar în clipa în care vorbim muncește din greu ca să evacueze publicul și să aresteze făptașul. Asta e tot ce voiam să-ți spun. Că în Danemarca noi controlăm perfect situațiile pentru că urmăm regulile.

– *Și ce vrea asta să însemne în ceea ce-l privește pe Fabian Risk?*

– Nu mă întreba pe mine. Asta depinde în întregime de el.

81

Şase.

Primul său gând a fost că îi joacă feste vederea. Dar era un şase. Zarul hotărâse că i se va permite să respire în continuare, iar Milwokh lăsase deja puşca din mână fără să protesteze şi începea să-şi dea jos toate borsetele prinse în jurul pieptului.

Încă nu îndrăznea să creadă. Era ca şi cum ar fi avut nevoie de mai mult timp ca să treacă peste convingerea că totul se terminase cu adevărat şi viaţa lui ajunsese la capăt. S-a înşelat. Sorţii s-au înşelat. Pentru că mergea, sau, mai degrabă, şontâcăia, ieşind din hotel şi în jos pe trepte, lăsându-se greu pe o cârjă. Pe cealaltă o ducea pe umăr, ca suport pentru toate borsetele şi armele.

Pontus Milwok mergea alături de el, cu mâinile legate la spate. Aşa cum căzuseră de acord, a acceptat să fie arestat în momentul în care zarul de sub cupola de plastic s-a oprit cu cele şase puncte în sus.

Se terminase. Se terminase cu adevărat.

Toată munca făcută de el şi de echipa lui în ultima lună. Toate orele. Toate teoriile şi presupunerile. Toate fundăturile şi suspecţii falşi. Toate momentele în care au crezut că au găsit o soluţie, când, de fapt, erau pe

o pistă greşită. La un loc, toate acele lucruri au contribuit la faptul că Milwokh era, în sfârşit, arestat.

Însă adevărul adevărat era că norocul jucase cel mai mare şi mai important rol. Norocului trebuia să-i mulţumească. Dacă nu era el, niciodată n-ar fi...

– Ridică mâinile şi culcă-te pe jos! a strigat cineva prin megafon.

Fabian s-a răsucit şi a văzut bărbaţi cu veste antiglonţ şi căşti, înarmaţi cu puşti automate, care înaintau spre ei din direcţii opuse.

– S-a terminat deja, le-a strigat. S-a predat, puteţi veni să-l luaţi.

– *I said, hands high and get down!*[1] a strigat Jan Hesk, care stătea într-o parte, cu megafonul în mână.

– *He can't! His hands are tied*[2], a strigat Fabian şi s-a răsucit spre Milwokh, ai cărui ochi fulgerau între cele două echipe de operaţiuni speciale. Pontus. Ar trebui să faci se zic ei şi să te culci pe jos.

– *Face on the ground!*[3]

– *Calm down! He's on his way!*[4] Fă ce spun ei, ca să nu mai fie rănit nimeni.

– Bine, a zis în cele din urmă Milwokh, s-a lăsat în genunchi şi apoi s-a culcat pe burtă.

– Bine, a zis Fabian.

Peste o fracţiune de secundă a auzit un pocnet undeva, în spatele lui.

Părea un foc de pistol, subţire şi găunos ca o pocnitoare de mărime medie. Dar nu putea să fie un pistol,

---

[1] Am zis să ridici mâinile şi să te culci pe jos! (în limba engleză în original)

[2] Nu poate! Are mâinile legate! (în limba engleză în original)

[3] Cu faţa în jos! (în limba engleză în original)

[4] Potoliţi-vă! E pe cale s-o facă! (în limba engleză în original)

deoarece echipele de operaţiuni speciale aveau puşti automate, iar Hesk avea doar un megafon. Fabian n-a înţeles, se simţea tot mai confuz şi, în cele din urmă, a fost ca şi cum incertitudinea s-ar fi transformat într-o problemă fizică din cauza căreia îi era tot mai greu să stea în picioare.

Apoi a observat sângele care înflorea pe cracul blugilor săi şi şi-a dat seama că a fost împuşcat, că fusese cu adevărat un foc de pistol ceea ce auzise. În vreme ce se prăbuşea, a reuşit să se răsucească şi să-l zărească pe Kim Sleizner care venea spre el cu pistolul în mână, înainte să i se izbească de pământ capul, şi totul s-a întunecat.

82

Sperase că Fabian o să fie unul dintre primii care să intre în sală când se deschideau ușile. Că o să stea retras într-un colț și o va lăsa să facă ce avea de făcut, în același timp fiind gata să intervină dacă ceva mergea rău, sau cineva împingea lucrurile prea departe.

Dar el nu fusese printre primii. Nu stătea într-un colț, așteptând să înceapă. Nici măcar nu era acolo.

Era sigură că există o explicație. Întotdeauna exista. Dar acum, în seara asta, explicația nu conta. Oricare ar fi fost, indiferent cât de rezonabilă și plauzibilă era, avea nevoie ca soțul ei să-i fie alături.

Faptul că era pe podea, culcată pe o parte cu genunchii strânși la piept, o făcea și mai vulnerabilă și nu putea decât să lase vizitatorii să intre și să se răspândească în spațiu. Nu exista vreun manual. Nu existau instrucțiuni despre ceea ce se aștepta de la ei. Nimic, în afară de ea însăși.

Spectatorii erau mai numeroși decât îndrăznise să spere. Mult mai numeroși. Era greu să-și dea seama exact câți. Dar cu siguranță o sută, poate și mai mulți. Voia să se ridice și să fugă de acolo. S-o ia la goană. Nu știa încotro, însă cât mai departe cu putință.

Exact de aceea era important să rămână pe podea. Să îndure și să-și croiască drum prin chinul acesta. Dacă

eşua, n-avea să mai iasă niciodată pe partea cealaltă. Avea să fie blocată veşnic în impresia pe care o căra cu ea în ultimele luni. Impresia că aşteaptă să se termine ceva, fără să-şi dea seama că deja se terminase.

O simţise în ultima săptămână, cam aşa ceva, şi o simţea acum, mai intens ca oricând. Nu era vorba despre spectatori. Nu era drumul său înapoi spre artă.

Puteau să fie într-o galerie de artă şi programul putea s-o numească „lucrare-spectacol", făcând parte dintr-o expoziţie, dar nu era aşa. Era ceva ce trebuia să facă pentru ea însăşi, pentru propria supravieţuire, ca încercare de a-şi găsi drumul înapoi spre un loc în care simţea că mai avea lucruri pentru care merită să trăiască. Că nu a ajuns la sfârşitul sfârşitului. Spectatorii erau acolo ca figuranţi, privitori care contribuiau cu privirile lor, ca nişte martori.

Fără ei n-avea nici un rost. Fără ei, ceea ce era pe cale să se întâmple nu s-ar fi petrecut niciodată.

Apoi uşile s-au închis. Zarva îndepărtată de afară s-a stins şi sunetul din sală a devenit mai intim. Cam după un minut, aşteptarea era palpabilă. Aerul tremura din cauza ei. Sau era doar o impresie?

Acum în sală era o tăcere de moarte, dar s-a silit să mai aştepte un pic. Nu era un lucru pe care l-ar putea forţa, pur şi simplu, să se dea deoparte din cale. Stai în durere, îşi repeta în gând ca pe o mantră. Stai şi rabdă.

Apoi s-a ridicat încet, întâi în capul oaselor şi apoi, la fel de încet, în genunchi. În cele din urmă s-a ridicat în picioare, cu spatele drept, cu mâinile pe lângă corp. Acum tăcerea era atât de adâncă, încât părea că fiecare moleculă din aer îşi ţine respiraţia.

S-a uitat ţintă în ochii unui bărbat până ce el a întors privirea. N-a durat mult. Nu destul de mult.

A ales atunci o femeie. S-a descurcat mai bine, dar până la urmă şi ea a cedat şi şi-a ferit privirea.

Trebuia să-l aleagă pe următorul cu mai multă grijă, aşa încât s-a plimbat prin sală, studiind spectatorii, timp de câteva minute. Stilurile, formele trupurilor şi personalităţile. O persoană mirosea puternic, alta era într-un scaun rulant şi a treia i-a zâmbit ciudat.

Bărbatul la care s-a oprit, în cele din urmă, era de vârsta ei, poate un pic mai tânăr, atletic şi cu trăsături bine desenate. A simţit pe loc că este dintre cei îndrăzneţi, care nu s-ar retrage în cochilie. Aşa că a lăsat să treacă minutele, în vreme ce se uitau unul la altul, iar când a fost sigură că el va fi în stare să reziste, a început să-şi descheie bluza, câte un nasture, pe rând.

Fusese convinsă că o să-i tremure mâinile, dar n-a fost aşa. Bărbatul i-a susţinut privirea până ce bluza a fost descheiată cu totul, apoi şi-a ferit privirea, iar ea s-a dus în mijlocul sălii şi şi-a lăsat bluza să cadă pe podea.

Şi-a coborât privirea spre sânii săi şi spre sutienul de dantelă roşie pe care i-l cumpărase Fabian în urmă cu câţiva ani, ca parte dintr-un set de Crăciun. Îi păruse un gest discriminator şi înjositor, l-a mustrat aspru şi a refuzat să poarte setul.

Zăcuse într-un sertar până ce a început relaţia extraconjugală. Şi acum. A vrut să-l ardă, să-l prefacă în cenuşă, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. În loc de asta şi l-a pus, şi uluia toată lumea cu roşul lui.

Apoi a ales-o pe soţia unuia dintre bărbaţii un pic mai vârstnici care o devora cu ochii, s-a dus la ea şi s-a întors cu spatele. Din nou a lăsat minutele să treacă, şi le-a pierdut şirul până ce femeia şi-a luat inima-n dinţi şi i-a descopciat sutienul, iar ea s-a înapoiat în mijlocul încăperii şi l-a lăsat şi pe el să cadă.

Aşa arăta ea. De obicei, nu voia s-o vadă nici măcar Fabian. Şi totuşi, iat-o aici, în faţa a o sută de străini, simţind cum i se întăresc sfârcurile. N-avea cum să ştie dacă era din cauza stării de spirit din sală sau a aerului rece de la ventilaţia de pe tavan. Nu ştiuse că avea să se întâmple, dar o făcea să se simtă mai puternică.

Apoi şi-a descheiat pantalonii largi şi i-a lăsat să cadă. Au mai rămas doar chiloţii.

În cele din urmă i-a scos şi pe ei şi a stat acolo, goală, vulnerabilă.

Îşi dădea seama doar vag ce gândesc spectatorii. Înainte, asta ar fi fost ceea ce conta. Părerile din spatele tuturor acelor priviri. Acum, era ca şi când se anulau între ele.

În afară de una.

Îl văzuse, şi totuşi nu. Bărbatul din scaunul rulant. La fel de laşă ca toţi ceilalţi, trecuse repede la următoarea persoană, ocolind ceea ce părea să fie o durere copleşitoare. Toate acele tăieturi şi vânătăi. De-abia acum avea destul curaj ca să vadă. Acum, că ea însăşi era goală şi, la fel ca el, nu mai avea nimic de pierdut.

Nu ştia ce i se întâmplase acelui bărbat. Prin ce trecuse, în afară de faptul că trebuie să fi fost îngrozitor de violent. Nu ştia sigur decât că a ascultat. În ciuda a tot ceea ce trebuie să fi înfruntat, a auzit fiecare cuvânt.

Pentru că iată-l acolo, cel care îi aparţinea ei, şi, dintr-odată, s-a simţit liniştită.

S-a răsucit spre cutia de lemn, care era pe podea, la câţiva metri, şi s-a dus cu paşi înceţi spre ea. Când a ajuns acolo, s-a întors cu faţa spre spectatori şi a mai stat un minut înainte să intre în cutie, să se culce pe spate cu braţele pe lângă corp şi să închidă ochii.

S-a trezit când capacul, care fusese rezemat de cutie, a fost aşezat deasupra. Apoi a auzit cum unii dintre

ei iau şurubelniţele împrăştiate pe podea, iau câte un şurub şi încep să fixeze capacul pe cutie. Din când în când, cineva scăpa din mână şurubelniţa, ceea ce sugera că lucrau cu schimbul.

Când capacul a fost fixat, peste sală s-a lăsat din nou tăcerea. Ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că au participat cu toţii la înmormântarea ei. Apoi a aţipit din nou. Cel puţin, aşa părea. N-avea cum să fie sigură. Timpul părea că înaintează în cercuri.

În cele din urmă, cineva trebuie să fi luat o hotărâre şi a mai convins cel puţin încă o persoană. Poate mai multe. A auzit clar cum cele patru sârme de oţel care atârnau din tavan au fost prinse de inelele din patru colţuri ale cutiei.

Apoi a fost ridicată tot mai sus, tot mai departe de mormântul spre care cobora cu doar câteva săptămâni înainte.

83

Astrid Tuvesson a încheiat convorbirea, a pus telefonul în poşetă şi a privit din balcon. În afară de bubuiturile şi zumzetul mânios al fierăstraielor din dormitor, era o seară frumoasă. Genul de seară în care vara străluceşte cu adevărat, cu o adiere perfectă, călduţă.

Şi totuşi, trotuarele şi terasa restaurantului de la parter erau, practic, pustii. Doar câte o maşină trecea, din când în când. Toţi oamenii stăteau în livingurile lor, cu ochii lipiţi de televizoare, într-un fel de şoc colectiv.

Nu din cauza Campionatului European de Fotbal, semifinala între Germania şi Italia, ci din cauza ştirilor. Vedea asta prin câteva ferestre de peste drum. Ştirile din Tivoli, Copenhaga.

Cu câteva ore înainte, nu era decât încă o zi de vară splendidă, în plin sezon al concediilor. Cu câteva ore înainte, oamenii habar n-aveau de întunecimea care mocnea imediat sub suprafaţă. Acum, cu toţii aveau să-şi amintească în tot restul vieţii unde se aflau şi ce făceau când veştile au ajuns la ei.

Până acum, doar danezii făcuseră o conferinţă de presă, cu Kim Sleizner preluând conducerea şi scăldându-se în gloria arestării. Asta avea să se schimbe cu totul mâine, când avea să facă ea conferinţa de presă şi să spună lumii toate lucrurile pe care danezii hotărâseră

să le măture sub preş. Despre cât de greu era să lucrezi cu danezii. Despre toate celelalte cazuri pe care le crezuseră rezolvate, însă acum se dovedea că fuseseră legate de acesta. Şi despre Molander...

Încă nu era în stare să digere asta. Nici măcar nu avusese timp să se gândească, şi pe moment n-avea habar cum o să abordeze subiectul când va sta pe podium, mâine.

S-a aşezat pe scaunul de pe balcon, oftând din greu. Geanta din poală era încă deschisă, şi acolo, alături de telefon, deasupra pachetului argintiu de gumă de mestecat, stătea aşteptând hotărârea ei.

A fost cuminte, chiar a fost. Ultimele douăzeci şi patru de ore au fost ca nimic din ce trăise vreodată în toţi anii de când era în poliţie. Dar s-au descurcat. Ea s-a descurcat.

Acum nu mai aşteptau decât ca zgomotul din dormitor să înceteze. Apoi, în mod oficial, terminaseră, şi puteau cu toţii să se privească în oglindă şi să fie mândri. Fabian, Klippan, Irene şi ea însăşi. Mândri că, în ciuda eşecurilor, până la urmă au putut să facă ceea ce trebuie. Dacă nu merita acum o duşcă, atunci când? Doar o înghiţitură, una mică.

Înainte chiar să fi luat în mod conştient hotărârea, o mână scotea deja flaconul din poşetă, în vreme ce cealaltă deşuruba capacul. Apoi alcoolul i-a ars limba şi a lăsat o dâră fierbinte, zvâcnitoare, pe gâtlej în jos. Ca la comandă, căldura i s-a împrăştiat prin corp şi a simţit pe dată cum i se relaxează umerii. A mai luat o înghiţitură şi apoi alta până să se poată stăpâni, să lase flaconul din mână şi să-şi arunce în gură două gume de mestecat.

– Aşadar, aici te ascundeai.

Astrid s-a răsucit fulgerător şi l-a văzut pe Klippan în cadrul uşii.

– Dumnezeule mare, mi-ai tras o sperietură!

A închis poşeta şi s-a ridicat în picioare.

– Tocmai am vorbit cu Stina Högsell. Se pare că danezii insistă să preia cazul şi să facă procesul acolo. Dar încă n-a fost spus ultimul cuvânt.

– Sunt sigur că totul o să fie în ordine, a zis Klippan, şi a închis în spatele ei uşa balconului, ca să astupe hărmălaia din dormitor. Astrid. Eşti bine?

– Nu. Astrid a oftat şi a clătinat din cap. Cum aş putea să fiu după o zi ca asta? Şi-a şters umezeala din ochi. O zi cu atâtea victime nevinovate şi cu Molander, care... Aşa că nu, sunt departe de bine, dacă tot ai întrebat, şi da, am băut ceva, dar numai ca să-mi limpezesc un pic capul. Dar tu?

– Nu ştiu. Klippan a ridicat din umeri. Ce ştiu e că nu eşti singura care are nevoie să-şi adune minţile.

Fără o vorbă, Astrid a deschis poşeta, a scos flaconul şi i l-a dat lui Klippan, care a deşurubat capacul şi a luat câteva înghiţituri lungi.

– Când m-ai sunat să-mi spui, a continuat, după o tăcere îndelungată, n-am fost în stare să înţeleg. Am auzit ce ai spus. Fiecare vorbuliţă, dar nu înţelegeam. Cuvintele treceau, cumva, prin mine, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic. A mai luat o duşcă şi i-a înapoiat lui Astrid flaconul. De-abia când am văzut-o pe Gertrud zăcând acolo, pe fundul pivniţei. Până atunci n-am priceput de-a binelea. Şi-a scuturat capul, luptând cu lacrimile. Optsprezece ani am lucrat împreună, el şi cu mine. Optsprezece ani lungi, împărţind totul. Cel puţin aşa am crezut eu. Nu ştiu cum a fost pentru tine, dar, în ce mă priveşte, l-am considerat nu numai coleg, ci şi prieten. Poate că nu cel mai bun prieten. Dar, totuşi, prieten pe care eu...

S-a oprit şi a clătinat din cap, fără să mai ştie ce să spună.

Când Astrid s-a dus la el şi l-a îmbrăţişat, uşa balconului din spatele lor a fost deschisă de un agent în uniformă.

– Aproape am terminat.

Astrid a încuviinţat din cap şi, împreună cu Klippan, l-a urmat în bucătăria zugrăvită în negru, prin livingul la fel de negru, până în dormitor, unde patul fusese aşezat pe o latură şi alţi doi agenţi în uniformă făceau în zid o gaură destul de mare ca să treacă prin ea un om.

Astrid a trecut prin gaură, cu Klippan pe urmele ei, şi a văzut-o pe Irene culcată pe un pat pliant îngust.

– Bună, Irene. Cum te simţi? a zis, s-a aşezat pe marginea patului şi s-a uitat în jur, încercând să-şi închipuie prin ce trecuse Irene.

La computer şi la toate zarurile. La pânza în care erau înfăşurate mâinile lui Irene şi care era pătată cu roşu, la conserve şi la ravioli împrăştiat pe podea. La prelungitorul care dispărea printr-o gaură din zid.

– Spune-mi că l-aţi prins, a zis Irene, în cele din urmă. Spune-mi că am avut dreptate. Spune-mi că totul a ieşit bine, că l-aţi prins înainte să mai omoare şi alţi oameni.

– Ai avut dreptate, a zis Astrid, şi a înghiţit un nod. Ai avut perfectă dreptate. Nu-i aşa că a avut, Klippan? Spune-i.

– Absolut, a zis, Klippan, încuviinţând din cap.

– Şi, da, l-am prins până la urmă, Irene. Fabian l-a prins, a zis Astrid. Îi pare rău că nu a putut să fie aici şi m-a rugat să-ţi spun că, dacă n-ai fi fost tu şi ceea ce ai făcut tu, mult mai mulţi oameni şi-ar fi pierdut viaţa.

Irene n-a zis nimic, ca şi cum ar fi avut nevoie de timp ca să digere înţelesul celor spuse de Astrid.

– Dar mai trebuie să-ţi spunem ceva, a continuat Astrid şi s-a răsucit spre Klippan ca s-o ajute.

84

Era, fără umbră de îndoială, unul dintre cele mai frumoase albume scoase vreodată. *Hounds of Love* al lui Kate Bush. Pe lista preferinţelor sale, era acolo, sus, alături de *Abbey Road*, *Computer World*, *Nevermind*, *Hunky Dory* şi alte câteva.

„Running Up That Hill“ nu era doar unul dintre cele mai grozave cântece din lume, era o capodoperă legendară care dura ceva mai puţin de cinci minute, şi de fiecare dată când o auzea cântând *Tell me, we both matter, don't we?* cu o voce firavă ca aripa unui fluture, i se umpleau ochii de lacrimi. N-ar fi putut spune de ce, dar versul îi mergea drept la inimă.

Însă nu acela a fost cântecul pe care l-a ales acum, ci s-a dus direct la penultimul cântec, „Hello Earth“. Era preferatul Sonjei şi, când a dat muzica mai tare, reacţia ei a fost imediată, în forma unui zâmbet, din bucătărie, unde pregătea o cină simplă.

– Ce-ai zice de un pahar de vin? a spus ea, ridicând o sticlă de vin roşu.

El a încuviinţat, iar ea a desfăcut-o imediat şi a scos paharele. Nici că ar fi putut să aibă mai multă dreptate despre „lucrarea-spectacol“ de la Dunkers, din seara aceea. După ce spectatorii au plecat de la expoziţie

şi angajaţii au coborât din nou cutia şi au deschis-o, din ea a ieşit o nouă Sonja şi s-a dus la el.

Dispăruseră nesiguranţa şi întunecimea introvertită. Răceala. Acum era în ea o forţă care îi amintea de primii lor ani împreună. Înainte de copii, când nu erau decât ei doi. Când viaţa era o uşă deschisă şi nimic nu era imposibil.

A umplut amândouă paharele, iar el s-a dus cu scaunul cu rotile până la insula din bucătărie, a luat unul şi l-a ridicat, ca pentru un toast. Ea l-a luat pe celălalt, l-a ciocnit de al lui şi l-a sărutat. Blând, ca să nu stârnească şi mai multă durere feţei lui stâlcite.

Încă durea. Dar lui nu-i păsa. Intimitatea revenise, şi asta era tot ce conta. Intimitatea şi tandreţea care spuneau atât de limpede că, dacă a fost vreodată o îndoială că sunt ei doi, acum era izgonită pe vecie.

În acelaşi timp, anestezia de la operaţia făcută la Rigshospitalet din Copenhaga dispărea treptat, şi simţea cum revine durerea rănii de glonţ din coapsă. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce suferise trupul său mai devreme în acea zi şi, de vreme ce nu fuseseră vătămate organe vitale, medicul a acceptat, călcându-şi pe inimă, să nu-l ţină peste noapte sub supraveghere şi a aranjat transportarea lui la Casa de Cultură Dunkers din Helsingborg.

Acum erau, în sfârşit, acasă şi Fabian nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva şi, cu toate că amândoi aveau atât de multe să-şi spună şi atât de multe întrebări, ultima oră trecuse, practic, în tăcere. Aveau tot timpul din lume, iar în acest moment toate întrebările, răspunsurile şi explicaţiile păreau inutile, un balast pe care cel mai bine era să-l arunce peste bord.

– Tati...

Fabian s-a răsucit şi a văzut-o pe Matilda privindu-l din hol.

–Bună, Matilda, a zis şi a zâmbit, cu toate că îl durea.

Pentru prima dată după câteva săptămâni o recunoştea, fiica lui. Era cu adevărat Matilda, stând acolo şi uitându-se la el, Matilda lui. Ce-i drept, făcuse ochii mari din caza şocului şi a îngrijorării, dar erau ochii ei. Ai ei, nu ai altcuiva.

–Tati, ce s-a întâmplat?

A fugit spre el.

–Ce ţi-au făcut? Arăţi... groaznic.

–Matilda, promit să-ţi spun. Promit să-ţi spun totul. Dar nu în acest moment. În acest moment nu vreau decât să am o cină plăcută şi să mă bucur că suntem împreună. Bine?

Matilda a încuviinţat din cap, s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat cu toată blândeţea. El i-a răspuns la îmbrăţişare, iar Sonja li s-a alăturat. Nu lipsea decât Theodor.

EPILOG

28 iunie–1 iulie 2012

Numărul oficial anunţat mai târziu, seara, al victimelor din Tivoli, Copenhaga, a fost de unsprezece morţi şi cinci răniţi, în ceea ce mult timp avea să fie numit cel mai mare atac terorist din istoria daneză. Dezbaterea care a urmat, despre lipsa cooperării dintre poliţia suedeză şi cea daneză, a fost aprigă şi îndelungată.

Dintre cei şase oameni care au fost otrăviţi cu ricin nu a supravieţuit decât băieţelul. Trebuia să le mulţumească părinţilor săi pentru asta. În special mamei, care l-a dus la secţia de urgenţă din Malmö în clipa în care şi-a dat seama că ceva nu-i în ordine. Ceilalţi cinci au murit, cu dureri cumplite de stomac, în decursul următoarelor zile.

Kim Sleizner s-a folosit de conferinţa de presă de după atac pentru a arăta că Jan Hesk, colegul său, şi întreaga poliţie daneză, sub conducerea lui, şi-au demonstrat capacitatea de a acţiona în mod decisiv, cuplată cu o eficienţă cu care puţine ţări ar putea să rivalizeze. După spusele lui, nu încape îndoială că ucigaşul în serie suedez ar fi fost încă în libertate dacă nu erau ei.

Fabian Risk n-a fost pomenit niciodată în timpul conferinţei de presă care a durat aproape două ore. N-a fost spus nici un cuvânt despre rolul pe care l-a jucat el în timpul atacului. A figurat în descrierea arestării ca *alt suedez care îl însoţea pe Milwokh* şi care a fost împuşcat în picior când a refuzat să se supună ordinelor poliţiştilor danezi de a se culca la pământ. Totuşi, mai târziu, Jan Hesk avea să arate că suedezul s-a dovedit a fi un poliţist şi, ţinând cont de împrejurări, se simte bine.

Încă nu era clar în ce ţară avea să fie judecat Pontus Milwokh. În orice caz, probele împotriva lui erau copleşitoare, aşa încât nu încăpea îndoială că îl aştepta condamnarea pe viaţă.

Activitatea amplă de colectare a probelor împotriva lui Ingvar Molander a demarat deja. Va fi suplimentată de interogarea multor martori, cum ar fi Conny Öhman şi Fabian însuşi.

Sunt multe indicii că şi pe el îl aşteaptă o condamnare pe viaţă, cu toate că încă nu se ştie dacă martorul-cheie, Gertrud Molander, va fi în stare să depună mărturie. După ce la faţa locului a fost declarată moartă, acum este la secția de terapie intensivă a spitalului din Helsingborg, unde medicii sunt rezervați în privinţa recuperării depline.

Din păcate, la fel stau lucrurile şi cu mâna stângă a lui Irene Lilja. După nenumărate intervenţii chirurgicale complicate, nu şi-a recăpătat mobilitatea decât la degetul mare, arătător şi mijlociu. Sudarea chirurgicală a inelarului şi degetului mic va fi o veşnică amintire a celor suferite.

În câteva zile de la „lucrarea-spectacol" a Sonjei la Dunkers, se vorbea despre ea în cercuri artistice care

depăşeau mult hotarele Suediei. Spectacole de artă, galerii şi muzee făceau coadă la repetarea evenimentului.

Dar, cu toate că reuşise, în sfârşit, să creeze ceva plin de sens, nu doar pentru sine, ci pentru toţi cei care au fost de faţă, *Cutia atârnată* era pentru Sonja un capitol încheiat. Ieşise din ea cu totul alta, mai teafără şi mai puternică decât oricând, şi n-avea să mai intre în ea niciodată.

În următoarele zile, Fabian, Sonja şi Matilda s-au dus la Helsingør cât de des au putut, ca să se întâlnească cu Jadwiga Komorovski şi să-l sprijine pe Theodor în vreme ce aşteptau reluarea procesului, după weekend. Însă luni au primit vestea neaşteptată că procesul a fost amânat din nou. De această dată, din motive necunoscute.

MULȚUMIRI

Cartea de față se presupunea că va fi ușor de scris. Dacă există vreo carte ușor de scris. Mi-am închipuit că tot ce aveam de făcut era să urmez ceea ce am început în *Motivul X* și să duc povestea la bun sfârșit. Însă, pe măsură ce cartea era citită de tot mai mulți oameni din întreaga lume și așteptările deveneau tot mai mari, am simțit o vreme că n-am cum să mă ridic la înălțimea lor. În ciuda laudelor care au fost dăruite cu generozitate primelor patru volume despre Risk și succesului lor, nesiguranța pândește mereu la cotitură.

Acela este momentul în care ai nevoie de o echipă bună. O echipă care crede în tine, te încurajează și îți dă putere. O echipă care îți trage palme până ce te trezești și îți dai seama că ai cel mai bun loc de muncă din lume. O echipă care te face să perseverezi și să regăsești distracția.

Mi, tu faci parte din ea. Îți mulțumesc că ești alături de mine și îmi îngădui să fiu atât de enervant cât pot fi atunci când rumeg o problemă legată de intrigă. Îți mulțumesc că citești, comentezi și te bosumfli când nu fac exact ceea ce vrei tu. Îți mulțumesc că ai capacitatea de a-ți aminti fiecare capitol pe care l-am scris, așa încât semnalezi când mă repet. Nu cred că există cineva care cunoaște universul lui Risk la fel de bine ca tine.

Poate cu excepţia redactorului meu, Andreas. Am făcut împreună cinci cărţi, şi simt că eşti la fel de adâncit ca mine în lumea lui Risk. Un mare mulţumesc pentru asta.

Tor, de la Salomonsson Agency, este altă stâncă. Împreună cu Julia şi Marie, cârmiţi cu mâna sigură această corabie, în ciuda toanelor mele şi insistenţei de a merge pe calea mea, care nu întotdeauna este cea mai dreaptă. Multe mulţumiri că aveţi răbdare cu mine.

Îmi scot pălăria în faţa lui Adam şi a tuturor celorlalţi de la Sveavägen. Aţi făcut şi faceţi o treabă minunată pentru publicarea cărţilor. Încă din prima zi am simţit că aveţi grijă de mine, iar acum, după cinci ani, Sveavägen este pentru mine casa de departe de casă când sunt în Stockholm. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Reidar Jönsson, parcă dintotdeauna am lucrat împreună la diferite scenarii de film. Din acest motiv, îţi sunt incredibil de recunoscător pentru că tu, cu experienţa ta de marinar, ai fost de acord să citeşti, să verifici faptele şi să-mi răspunzi la toate întrebările. Un mare mulţumesc pentru asta.

Nils, dacă ne gândim câte coperte proiectezi în fiecare an, e o adevărată minune că reuşeşti de fiecare dată să te întreci pe tine la cărţile mele. Un mare mulţumesc pentru faptul că nu laşi nici un detaliu să-i scape lupei tale.

Filippa & Kasper, vă mulţumesc pentru sprijinul, întrebările şi dragostea voastră.

Noomi & Sander, încă sunteţi prea mici ca să-mi citiţi cărţile, cu toate că v-aţi dat seama că tati scrie despre lucruri înspăimântătoare. Dar vă mulţumesc că existaţi şi vă mulţumesc că daţi năvală în biroul meu şi mă îmbrăţişaţi în fiecare zi, când vă întoarceţi de la şcoală.

În sfârşit, doresc să le spun un mare mulţumesc editorilor mei din întreaga lume. Pe unii dintre voi i-am cunoscut în călătoriile mele, pe alţii sper să-i întâlnesc curând. În cazul în care uit să o spun atunci, o spun acum. Sunteţi de milioane! Un mare mulţumesc pentru toată munca depusă de voi pentru a face cărţile mele să ajungă la cititori din ţări în care n-aş fi cutezat să visez că voi ajunge.

Michael Rønning a sorbit din apa minerală în care cuburile de gheață se topiseră de mult, iar sâmburii din feliile de lămâie pluteau ca niște sâmburi de măsline minuscule, curățați bine. Era al doilea pahar și, cu toate că transpira în soarele serii, a avut grijă să nu bea atât de mult încât să trebuiască să meargă la toaletă și să riște să rateze venirea ei.

Café Diamanten era, în afară de distanța convenabilă față de secția de poliție, o alegere ciudată pentru o întâlnire. Mai ales acel fel de întâlnire pe care aveau s-o aibă. Cu o terasă care dădea spre Gammel Strand, de-a lungul canalului, numai izolată nu puteai s-o numești. Ba mai rău, era atât de aglomerată, încât n-aveai cum să nu auzi conversațiile de la mesele din jur.

Dacă măcar catadicsea să se arate. Trecuse o oră de la momentul pe care îl stabiliseră și, până acum, nu era nici urmă de ea. Și studiase fiecare client care a venit și a plecat.

Dar, ce-i drept, ea nu se numărase niciodată printre prietenii lui punctuali. Pentru ea, o întârziere de o jumătate de oră era mai degrabă regula decât excepția și, pe când petreceau timp împreună în mod regulat, el îi spusese adesea că filmul, concertul sau orice urma să

vadă începe cu o jumătate de oră înainte de ora reală, ceea ce a mers de minune până când ea s-a prins.

Dar trecuseră luni întregi de când n-o mai văzuse, şi acum nu mergeau la cinematograf. Aceasta era o întâlnire cu totul altfel, şi el şovăise mult până să accepte. Singurul motiv pentru care o făcuse era acela că acum era vorba de ea, şi ea nici măcar nu venise.

Se întâmplase ceva sau nu era decât faptul că obişnuita ei abordare a timpului se înrăutăţise şi mai mult? Oricum ar fi, asta nu-i suna bine. Mai ales că nici măcar nu avea un număr la care să dea de ea.

A prins privirea ospătarului şi i-a făcut semn că vrea să plătească. Dată fiind înghesuiala din cafenea, probabil că avea să treacă destul până când nota avea să ajungă pe masa lui.

Era ciudat gândul că planeta continua să se învârtească, cu toate că nu trecuseră decât câteva ore de când tipul ăla, Pontus Milwokh, dăduse atacul în Tivoli. Sigur, oamenii îşi exprimau simpatia punând steagul danez pe portretele lor de pe Facebook, şi în zilele următoare avea să domine ştirile din toată lumea. Dar aici totul era ca întotdeauna, cu toate că încă mai auzea din când în când o sirenă de poliţie, iar străzile de la depărtare de numai câteva intersecţii fuseseră blocate.

Ospătarul a venit cu nota, dar a dispărut înainte ca el să-şi poată scoate portofelul şi să dea de cardul potrivit. Când a ridicat din nou privirea, o femeie se aşezase în faţa lui. O văzuse aşezată la două mese mai departe, împreună cu doi bărbaţi cu înfăţişare de străini, şi a hotărât să-i arate clar că nu-l interesează.

– Bună, Michael, a zis ea, întinzând mâna spre el peste masă. Mă bucur să te revăd.

Până nu i-a auzit vocea nu şi-a dat seama că e Dunja Hougaard, persoana pe care o aşteptase în tot acest

timp. Arăta cu totul altfel cu părul scurt, decolorat în argintiu, cercei mari şi buze de un roşu viu. Dar nu de aceea n-o recunoscuse.

– Şi eu mă bucur, a zis şi i-a prins mâna. Nici nu ştii ce dor mi-a fost de tine.

Nu era nici trupul ei suplu, pantalonii scurţi de blugi sau bocancii grei.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Era din cauza ochilor. Ei erau ceea ce se schimbase.

– Şi mi-ar plăcea grozav să te ţin de mână, a continuat ea. Dar va trebui să fie în altă zi. N-avem prea mult timp.

– Nu eu sunt cel care l-a irosit.

A scos telefonul lui Sleizner, cu PIN-ul scris pe post-it, şi i l-a pus în mână. Ea l-a pasat pe furiş unuia dintre bărbaţii cu care stătuse la masă şi acum trecea pe lângă ei.

– A trebuit să mă asigur că n-ai fost urmărit.

El a încuviinţat din cap şi s-a uitat la masa la care cei doi bărbaţi demontau deja telefonul şi îl conectau la un laptop.

– Mulţumesc, a zis ea după ce unul dintre ei a făcut din cap semn că e în ordine şi a semnalat cu trei degete că durează trei minute.

– Nici o problemă, a minţit el. Când ne mai vedem? Eşti persoana mea preferată dintre heterosexuali, ştii asta.

– Iar tu eşti preferatul meu dintre *gay*.

Ea a zâmbit şi a chicotit, părând că nu-i poate răspunde la întrebare.

Însă el avea deja răspunsurile pe care le căutase.

Că ea nu ştia.

Că asta s-ar putea să fie ultima dată când o vedea.

Că ea nu mai avea nimic de pierdut.

Foto: Thron Ullberg

STEFAN AHNHEM s-a născut în Helsingborg, Suedia, și în prezent locuiește în Stockholm. Timp de mulți ani a fost scenarist și a lucrat, printre altele, la adaptarea pentru televiziune a seriei „Kurt Wallander“ a lui Henning Mankell. De asemenea, este membru al comitetului director al Uniunii Scriitorilor din Suedia. A debutat cu romanul *Victimă fără chip* (*Offer utan ansikte*, 2014), care a câștigat Premiul pentru cel mai bun roman polițist al anului în Suedia și care face parte dintr-o serie ce îl are ca protagonist pe detectivul inspector Fabian Risk. Următoarele romane din serie sunt: *Al nouălea mormânt* (*Den nionde graven*, 2015), *Minus optsprezece grade* (*Arton grader minus*, 2016), *Motivul X* (*Motiv X*, 2018) și *X feluri de a muri* (*X sätt att dö*, 2019). Cărțile lui Stefan Ahnhem au fost sau urmează să fie publicate în 27 de țări.

La căderea nopții, o barcă pneumatică iese din portul Råå. La bord se află un individ care poartă o sabie ascunsă la spate, sub haine. Misiunea lui a fost hotărâtă de zaruri: cineva trebuie să moară. Cine anume, nu știe încă.

Timp de patru săptămâni, poliția din Helsingborg s-a ocupat de investigarea complexă a unor crime aparent fără legătură, pe care polițiștii le cred, în sfârșit, rezolvate. Dar când este descoperită o nouă victimă, ei sunt nevoiți să accepte că tot ceea ce cred că știu este greșit.

X feluri de a muri, cel de-al cincilea roman din seria Fabian Risk, începe din momentul în care acțiunea s-a oprit în *Motivul X*. Stefan Ahnhem continuă să dezvolte în forță construcția sa epică de investigație și universul în plină expansiune din jurul lui Fabian Risk și al colegilor lui, iar cititorul este invitat să se alăture cursei finale împotriva omului cu zarurile.

„*X feluri de a muri* este romanul polițist cel mai plin de acțiune pe care l-am citit în ultimii ani. E atât de captivant și de terifiant, încât uneori a trebuit să mă întrerup din citit... *X feluri de a muri* este un thriller desăvârșit și perfect conceput, cu o intrigă impecabilă și un suspans care se construiește treptat... Intensitatea crește de la început până la sfârșit, și ești atât de absorbit de acțiune încât ajungi să te uiți constant peste umăr, încercând să te ascunzi de omul cu zarurile."
Litteratursiden, Danemarca

„Ahnhem continuă la aceleași cote înalte cu care ne-a obișnuit, iar acest thriller în ritm alert este absolut remarcabil."
BTJ, Suedia

„Felul în care Ahnhem își construiește acțiunea este intens și genial... Cu adevărat palpitant. Scriitura lui Stefan Ahnhem îți taie respirația."
Bogfidusen, Danemarca

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6358-0
